

Xamato

SZKENNELÉS ÉS UTÓMUNKÁK:
HURAM IMRE
2013

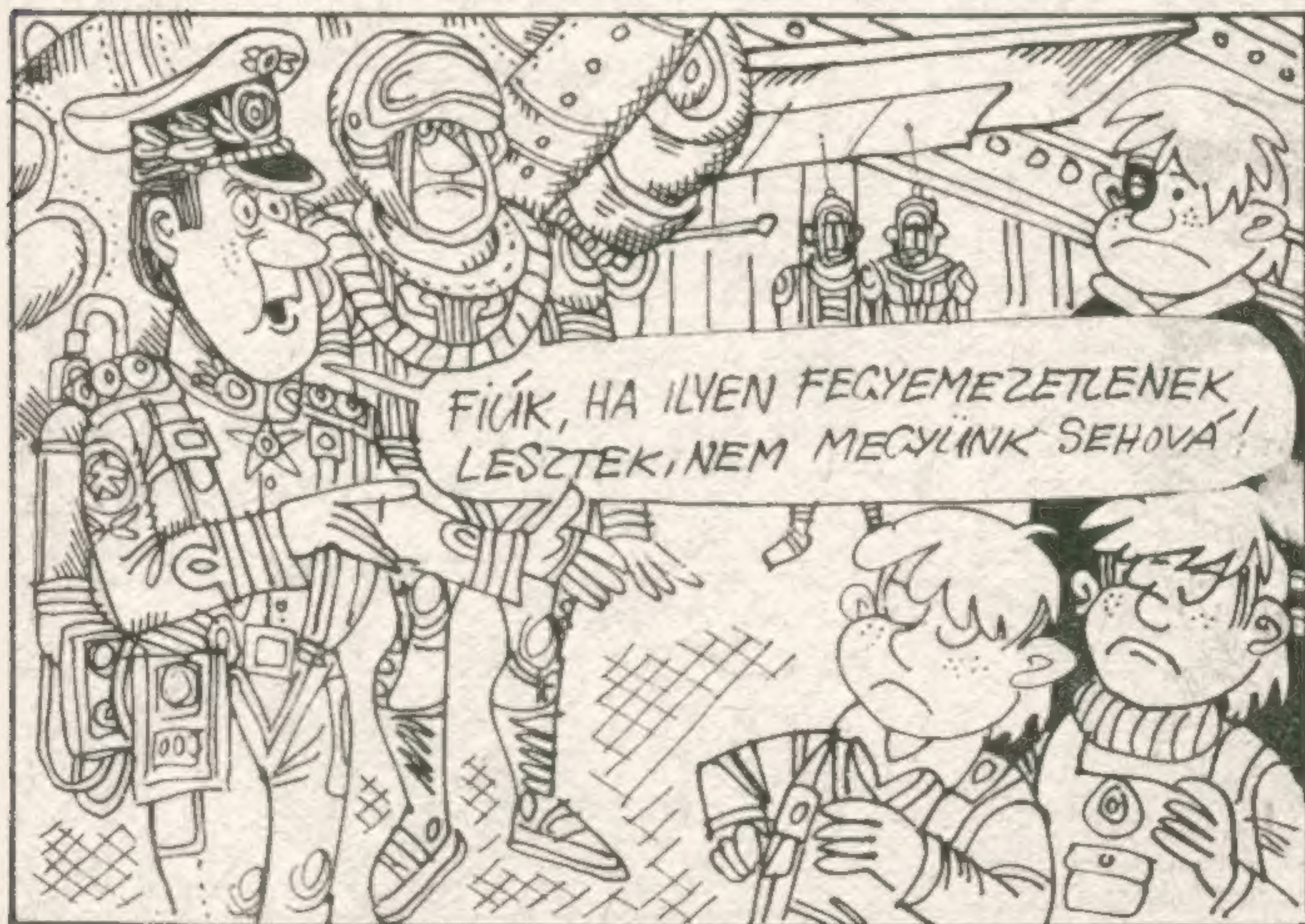
SZUPERHÍRA - SZÁL ÉV MÚLVA

ENNEK A HIDROTERRAERO-
SZKÁFNAK A NAGYBAĆSIKÁM
A KAPITÁNYA. MEGIGÉRTÉ, HOGY
HA JÓ LESZ A BIZONYÍTVÁNYUNK,
ELVISZ MINKET EGY FÖLDKÖRÜLI
UTAZÁSRA.

AKKOR, KÉSZÍTSÜK
EL A KIRANDULÁ-
SUNK ÚTVONALÁT!

AZ ÚTVONAL MEGBESZÉLÉSE MINDENESETRE EGÉSZEN
HAGYOMÁNYOS MÓDON TÖRTÉNT.

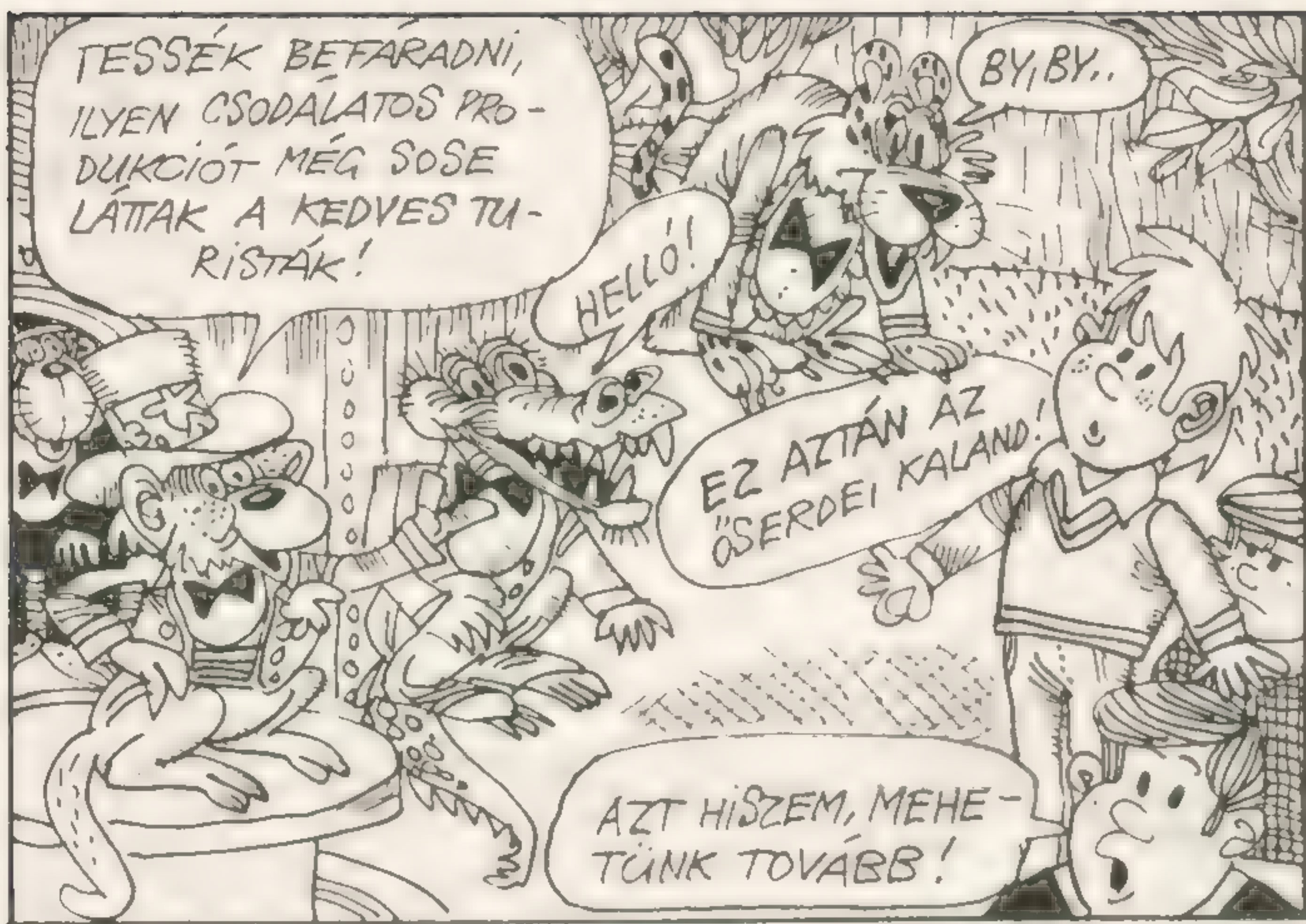

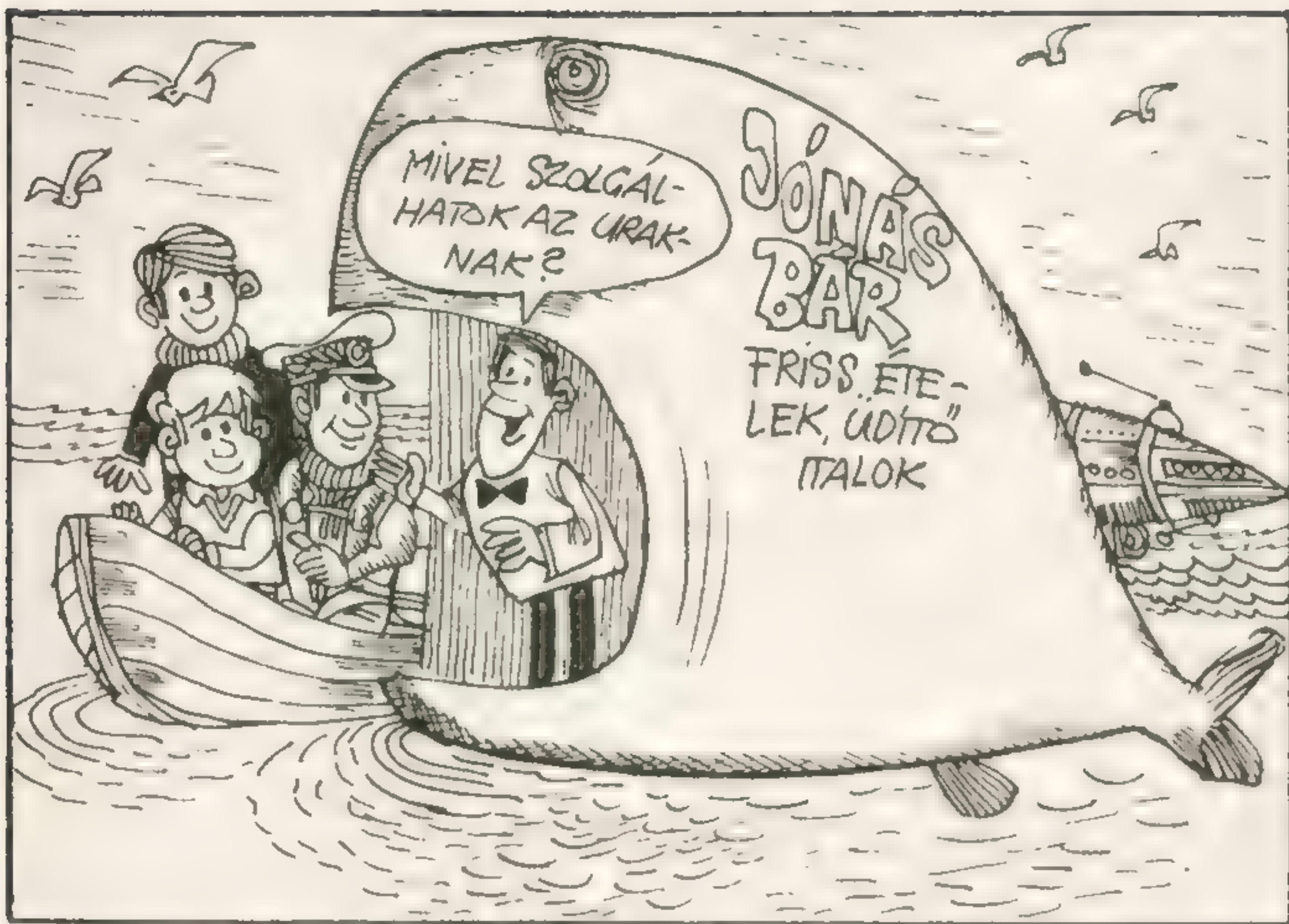

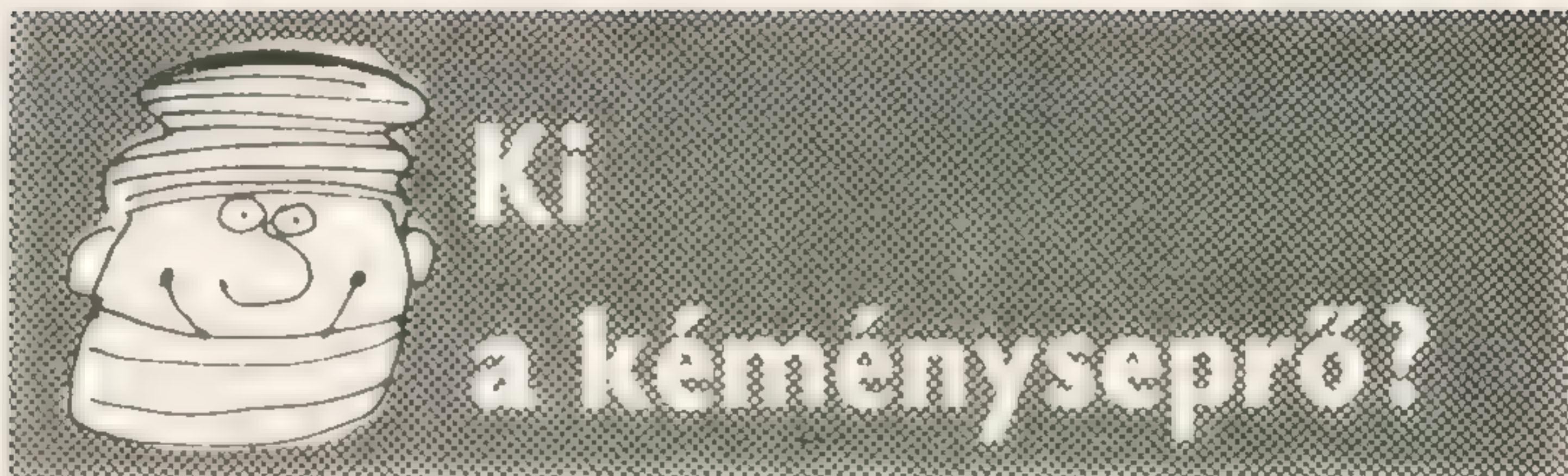

Ki

a kéményseprő?

Két fiú találkozik január elsejének reggelén az utcán...

— Szia, öregem! Éppen hozzád igyekeztem... Hová a fenébe cipeled ezt a két böhm szatyrot?

— Arra gondoltam, hogy nektek nagy pincétek van, és odavihetem két napra.

— Mi van benne? Valami titkos szerkentyű? Vagy a szerelmesleveleid?

— Szájon váglak, ha nem hagyod abba! Inkább nézz bele: sör, bor, pálinka, pezsgő, meg megymás...

— Tényleg! Ennyi üres üveget még nem láttam egy kupacban! Csak nem lettél alkoholistá?

— Mondom, hogy szájon váglak! Nálatok talán nem volt szilveszteri buli?

— Hát persze hogy volt, no de ennyi pia...! Nem is tudtam, hogy a szüleid... szóval ne haragudj, de nem hittem volna rólatok..., vagyis azt akarom mondani...

— Ne dadogj, és ne sérte-

gesd az őseimet, mert ők ártatlanok. Szépen szundikálnak otthon és fogalmuk sincs arról, hogy én magam vettem a kezembe a sorsomat...

— Szóval te ittag meg ezt a sok mindent?!

— Mondom, hogy lökött vagy! De ha tudod tartani a szádat, és segítesz cipelni ezt a rahedli sok üveget, akkor mindent elmesélek... Vagy talán neked elég az a zsebpénz, amit otthon kegyeskednek adni?

— Kinek elég?

— Na látod, pupák! Ebből indultam ki én is. Amikor megtudtam, hogy mekkora társaság lesz nálunk szilveszterkor, rögtön elhatároztam, hogy én is megszervezem a saját bulimat. Kedvenc szüleimmel elhitettem, hogy manapság az a menő, ha kézzel írt meghívókat küldenek a haverjaiknak, s rögtön elvállaltam, hogy majd én megírom azokat a lapokat...

— Mekkoraát röhögne Rózsi néni, ha tudná. Mindig téged

číkiz, hogy milyen rondán kör-
mölöd a magyar dolgozato-
kat...

— Ne szakíts félbe, és nem
vagyok kíváncsi holmi Rózsá-
nénikre! Szóval a meghívókat
szét is küldtem, de mindegyik-
nek a végére odabiggyesztet-
tem, hogyaszongya: „Mi ad-
juk a kaját, hozzatok sok pi-
át!” Piszok jól sikerült a ter-
vem, az ajtóban alig tudtam
kikapkodni a vendégek kezé-
ből a csomagokat.

— Micsoda udvariasság,
nem ismerek rád! És a szüle-
id?...

— Nekik fogalmuk sem volt
semmiről, hiszen az egészről
csak három-négy üveget lát-
tak. A többit szépen elrejtet-

tem, kibontottam, a WC-ben
kiöntöttem és kész! Holnap
visszaviszem az üvegeket és
lesz egy kis pénzem... Na, mi
van? Miért álltál meg? Nehéz
a szatyor?

— Sőt, inkább mindjárt
könnyebb lesz! Most rögtön
kiveszem belőle a saját része-
met, s a többit cipeld, ahová
akarod...

— Megörültél?

— Ah, dehogy! Csak rájöt-
tem valamire... Az én szüleim
is nálatok szilvesztereztek, te-
hát ebből az enyém nyolc
üveg ára! És ne csodálkozz,
ha ezentúl kéményseprőnek
foglak hívni, mert veled talál-
kozni újév reggelén igazán
szerencse...!

Kajla monológ

Kezdjük azon, hogy nem vagyok én akárki kutyája. Ebben a kutyavilágban, mikor sok az irigy kutya, nem igaz, hogy a kutya se törődik vele, hogy az én gazdám egy nagykutya. A kutya mindenit, az se kutya, hogy nálunk nincs kutyakorbács — kutya egy dolog az —, de kutyuli-mutyulizás sincs. Kutya bajom sincs a kutya-fáját, hiszen nálunk nem divat a kutyakomédia. Nem kutyálkodunk el semmit. Én kutyahűséggel kutyagolok vagy ha kell, kutyafuttában, loholva teljesítem a feladatom. Na persze az is igaz, hogy a kutyaugatás nem hallatszik az égig, de azért ugatni kell! Mert kutyaütő az a kutya, amelyik kutyahitű, kutyafejű tatár és nem tudja, hogy esetleg még kutyaharapás árán is védeni kell a házat, a gazdit. Különben is, utálok az olyat, aki alázatos, mint egy kutya. Kutyaqumit ér az ilyen kutya. Előbb-utóbb kutyaszorítóba kerül az effajta kutyafülű, és jóval kutyább élet vár rá, hisz az ilyen kell a kutyának. Egy-kettőre kutyavásárra kerül, és hamarosan kutyabőr lesz belőle.

Mindezt kutyakötelességem volt közölni minden olyan ebbel, akit kutyába (sem) vesznek:

KAJLA
(Érdemes Kutya)

Óriási munkatempó

Én mindenhez értek!

Már a múltkor megírtam, hogy egyszercsak hirtelen jött egy pillanat az életemben, amikor rádöbbsentem, hogy én mindenhez értek! Ez olyasféle érzés, mint amikor a híres Sam Small egyszeriben rájött, hogy tud repülni.

KORCSOLYA TOMPÍTÓ

Ez a legfontosabb az összes találmányom közül, hiszen ennek segítségével télen — szabadidőhöz, na meg egy kis pénzhez jutok. Vagyis én a korcsolyának az élet köszörűvel, smirglivel addig csiszolom, dörzsölöm, amíg tompa nem lesz. Erre azért van szükségem, hogy legyen kellő időm a többi találmányomhoz.

A dolog egyszerű. Otthon azt mondom, elmegyek korizni, s helyette a barátom sufni-jába megyünk bütykölni. Ott köszörültük tompára a korit is! Muszój volt. Hátha a szülők

ellenőrzik a jeges életemet és a korcsolya életét. A jégpályán be nem fizetett belépőjegyek árából vettünk egy-két szer-számot, amivel mindent meg tudunk javítani. Így azután Karcsi szánkóját is elvállaltuk.

SZÁNKÓJAVÍTÁS HÁZILAG

A legtöbb gyerek apukája kidobja a már összetört szánkót. Pedig ez pazarlás. Meg lehet javítani. Mi ugyanazt az eljárást alkalmazzuk a törött szánkók esetében, mint amit az orvosok használnak a törött kar, láb gyógyítására. Sinbe tesszük a törött darabokat. Sinbe, pontosabban vasúti sinbe. A MÉH-telepen vet-tük (a keskeny vágányú olcsóbb!). Egy kevés ragasztó, vékony kötözőspárga, és kész. A többit a fantáziátokra bí-zom. Remek. Jobb, mint az új! Csak egy kicsit nehezebb.

Na, nem minden ötlet ilyen súlyos. Van másfajta is, mint például a

RÁGÓ ELŐRÁGÓ

Sokan nem kedvelik a friss rágógumit, mert még kemény, töri az ínyt, szóval még nem alkalmas az igazi rágásra és a lufi fújására. Egy fogtechnikustól szereztünk egy komplett alsó és felső (mű)fogsort. Ezeket csuklópánttal nyithatóvá, csukhatóvá tettük. Az alsó sor köré vékony fémpereget rögzítettünk. Így az oda behelyezett rágó nem esik ki, a fogak pedig örlik, dagasztják a pépet. Az állkapcsok mozgásának a sebességét a meghajtó motor fordulatanak a növelésével, illetve csökkentésével szabályozhatjuk. Így a rágó rágását harminc percről egy-két percre is lecsökkenthetjük. Berrágást is vállalunk!

KUTYASZÖRTELENÍTŐ

Ugyebár nagyon sok családnál van a lakásban, vagy a ház körül kutya. A hivatalos álláspont szerint az ebek tavasszal és néha ősszel vedlenek, azaz elhullatják, kicserélik a szőrzetüket. De nem úgy van ám ez az életben! Bármilyen márkájú a kutya, a szőrét mindig hullatja, sőt a lakás legkülönbözőbb részébe el is dugja. És mi a vége mindennek?

— Itt a kutyaszőr, már megint nem takarítottál!

Jön a szokásos szöveg és te ott állsz válasz szöveg nélkül. Nahát, ürgék, ezt ki lehet küszöbölni, azaz el lehet kerülni. Bemégy egy kozmetikushoz, és kérsz negyven női lábra való szőrtelenítő vegyszert. Ez megfelel egy közep-méretű kutya teljes szőrtelenítéséhez, szükséges adagnak. A többi már a te dolgod.

Hogy fázni fog a kutya? Hogy kopasz lesz?

Bütykölj neki ruhát, szólj a húgodnak, hogy segítsen varrni. Hogy ronda lesz? Hát Istenem, az életben mindenért fizetni kell! Valamiért valamit. De szőr nem lesz a lakásban, az biztos!

PORELVONÓ

Mint tudjuk, az ionizált, elektromos töltésű por könnyen mágnesezhető. Ebből kiindulva a lakásban levő képszőgekre (a képek mögé) egy-egy kémcsőbe ioncserélt vizez (desztillált) helyezünk (akaszuk, ragasszuk stb.). Ennek hatására a lakásban található összes porszem ionizált lesz. Remélhetőleg. Ezek után két törölruhára dolgozzunk rá apró mágneseket. (Szintén ragasztással, varrással stb.). Abban a pillanatban, ahogy a törölruhákkal megdörögöljük a poros tárgyakat (két kézzel, a mágnesdarabok magukhoz

vonzzák az ionizált port, amely — mint tudjuk — mágnesessé tehető...

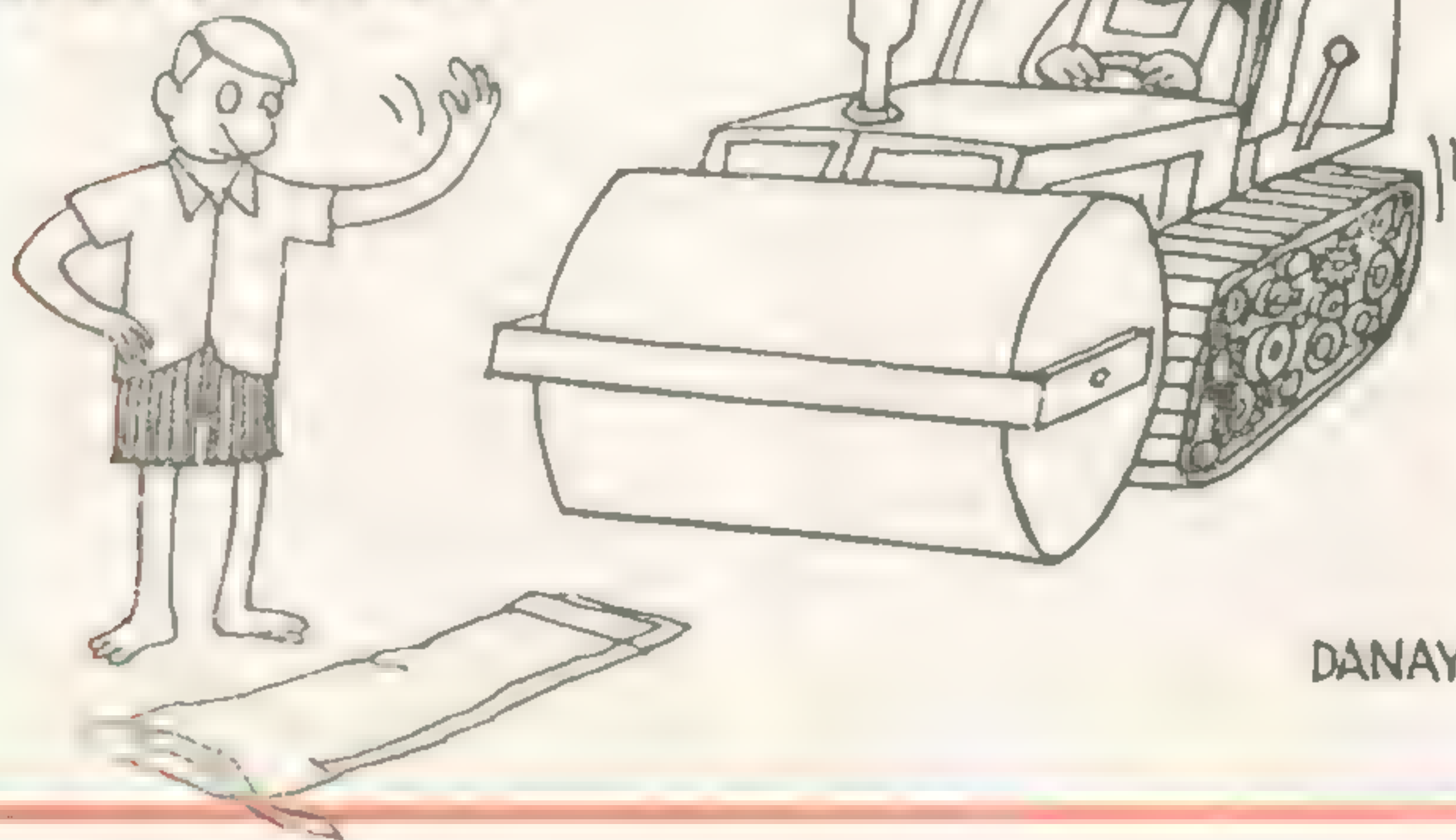
Legalábbis reméljük. Egyetlen gondunk maradt csupán, a következő kettő: 1. a képek egy kissé ferdén fűgnek majd a helyükön (természetesen erre is találunk megoldást), 2. a portörő rongyokból nehéz a port rázással eltávolítani a mágnesek miatt. De sebaj! Szereljük le a mágneseket és a porral együtt — dobjuk ki őket!

CSÖBENKÓLA

A suliban nálunk a bútorok — csőbútorok. Ezek a tartócsövek pedig belül üresek. Kellő tisztítás — na meg a pad felső lapjának megfara-

gása, kilyukasztása — után kiválóan alkalmasak folyadékok tárolására. Például narancslével, vagy kólával lehetne megtölteni a padokat. Ehhez minden diák kapna megfelelő méretű gumicsövet. Ezzel annyit ihat mindenki, amennyit csak akar, illetve amennyit ki tud fizetni. Az őrspénztárosa kezelné a csőbenkóla számlálóberendezését, és a feltöltést bútorlábanként számítaná fel. Így mindenki jól járna. Az őr tisztességes keresethez, a tagok csőbenkólához jutnának. Használat után ne felejtsetek majd a csöveket eldugaszolni, és a csőlábakat körülvéő vödrökde szőr nem lesz a lakásban, amint tudjuk: „A jég hideg az igazi!”

Másodállás

VADÁSZKALAND

Rav

CSAK SEMMI IZGALOM

A kocsi eltűnt a ház előtt. Apa megkérdezi az ott játszó kislányt:

— Nem láttál erre mászkálni egy gyanús alakot?

— De igen. Beült a kocsiba, és elhajtott.

— Ūristen! — kiált fel az apa.

— Ne izgulj — szól rá csemetéje. — Megjegyeztem a rendszámot.

KAVÉS VAGY MOKKÁS?

— Mit fogyaszt ez a kocsi?
— kérdi a skót az eladót.

— Szinte semmit, száz kilométeren egy kanálnyit.

— Jó, jó, de kávés, vagy moka-kanálnyit?

ULVE

— Csak nem akarsz ilyen részegen autót vezetni, hiszen alig állsz a lábadon?!

— Na és? Nem állva akarok vezetni!

AZ ELSŐ

— Mi a dolga, ha defektet kap? Mit csinál először?

— Káromkodok.

UZLET

— Mama, mi történik azzal a kocsival, ami már semmire sem jó?

— Azt rásózzák apádra!

FÉK

Pistike nekimegy egy járőrkőrnek az utcán. Az ráförmed:

— Nem tudsz szólni, hogy nem tudsz fékezni?

PEDÁNS

Az utas a pályaudvari jegypénztárnál megszákítás nélkül hadarja:

— Miskolcra kérek jegyet, expressz, másodosztály. Ablak-

nál, menetirányban, természetesen nem dohányzóban, nem a kerekek fölött. Közel a kijáráshoz...

A pénztáros ekkor udvariasan közbeszól:

— Uram, a vészfékek vállmagasságban vannak. Megfelel így, vagy rakassuk feljebb?

FORDULATSZÁM

— Kanyarban melyik keréknek a legkisebb a fordulatszám? — kérdezi a vizsgabiztos.

— A pótkeréké.

KERÜLŐ

Egy autós nekimegy egy rendkívül kövér gyalogosnak. A közelben tartózkodó rendőr megkérdi:

— Miért nem kerülte ki?

— Nem volt annyi benzin a tankomban.

SOK

— Mibe kerül ez a motor-kerékpár?

— Húszezerbe.

— Sok. Inkább veszek egy tehenet.

— Aligha lesz kényelmes azzal furikázni.

— Még mindig jobb, mint ha a motort kellene reggelenként megfejnem.

ÉRTHETŐ

— Melyik a legrövidebb út a pályaudvarra?

— Nem tudom.

— Miért?

— Mert taxisofőr vagyok.

RÉMES

— Hallottad, hogy elgázolták a kéményseprőnket?

— Rémes, hogy ezektől a mai autósoktól már a háztetőn sem vagyunk biztonságban!

KÉRÉS

— Bácsi, kérem, vigyen el az iskoláig!

— Másfelé megyek.

— Annál jobb!

AZ MÁSI

— Nem voltam részeg — védekezik a bíróságon a sofőr —, csak ittam egy keveset.

— Az más — bólint a bíró. — Akkor nem hatvan napra, csak két hónapra zárjuk be.

SZÍVESSÉG

A volánnál ülő hölgy odatartja a retiküljét az őt megállító rendőrnek:

— Kérem, keresse meg a jogosítványomat, mert szemüveg nélkül az orromig sem látok.

IGÉRET

— Emlékszik, amikor megvettem a kocsiját, ön azt mondta, pótol mindent, ami eltörik?

— Hogyne.

— Akkor adjon nekem négy fogat és egy kulcscsontot.

RÓMÁBAN

Izgatott tömeg áll körül egy embert, aki boldogan kiáltja több ízben is világga: Testvérek, járok! Újra tudok járni!

— Mondd, ember, hogyan történt a csoda?

Mire a kérdezett:

— Ellopták az autómát.

A LOPÓS

— Hogy jutott eszébe nyolcvanéves korában autót lopni?

— kérdezi a bíró az idős vádlottat.

— Tudja, bíró úr, amikor fiatal voltam, nemigen voltak nálunk autók.

NAHÁTI

— Milyen vigyázatlan! — szidja az autós a gyalogost. — Már tíz éve vezetek, de ilyen még nem láttam!

— Hát ami azt illeti, én sem vagyok kezdő, már ötven éve járok gyalog!

BEISMERÉS

— Beismeri, hogy fafejűnek nevezte a rendőrt? — kérdezi a bíró.

— Nem, kérem. Én csak azt mondtam, hogy kemény fából faraghatták a fejét! — válaszol a párizsi autós.

AMULAT

— Amikor a kocsira alku-

doztunk, ön azt mondta, egyik

— Na látja, ez az első...

TAPINTAT

A skót közlekedési baleset áldozata lett, s a szomszédja vállalta, hogy tapintatosan értesíti az elhunyt feleségét.

— John tegnap kocsival ment víkendre? — kérdi az asszonyt.

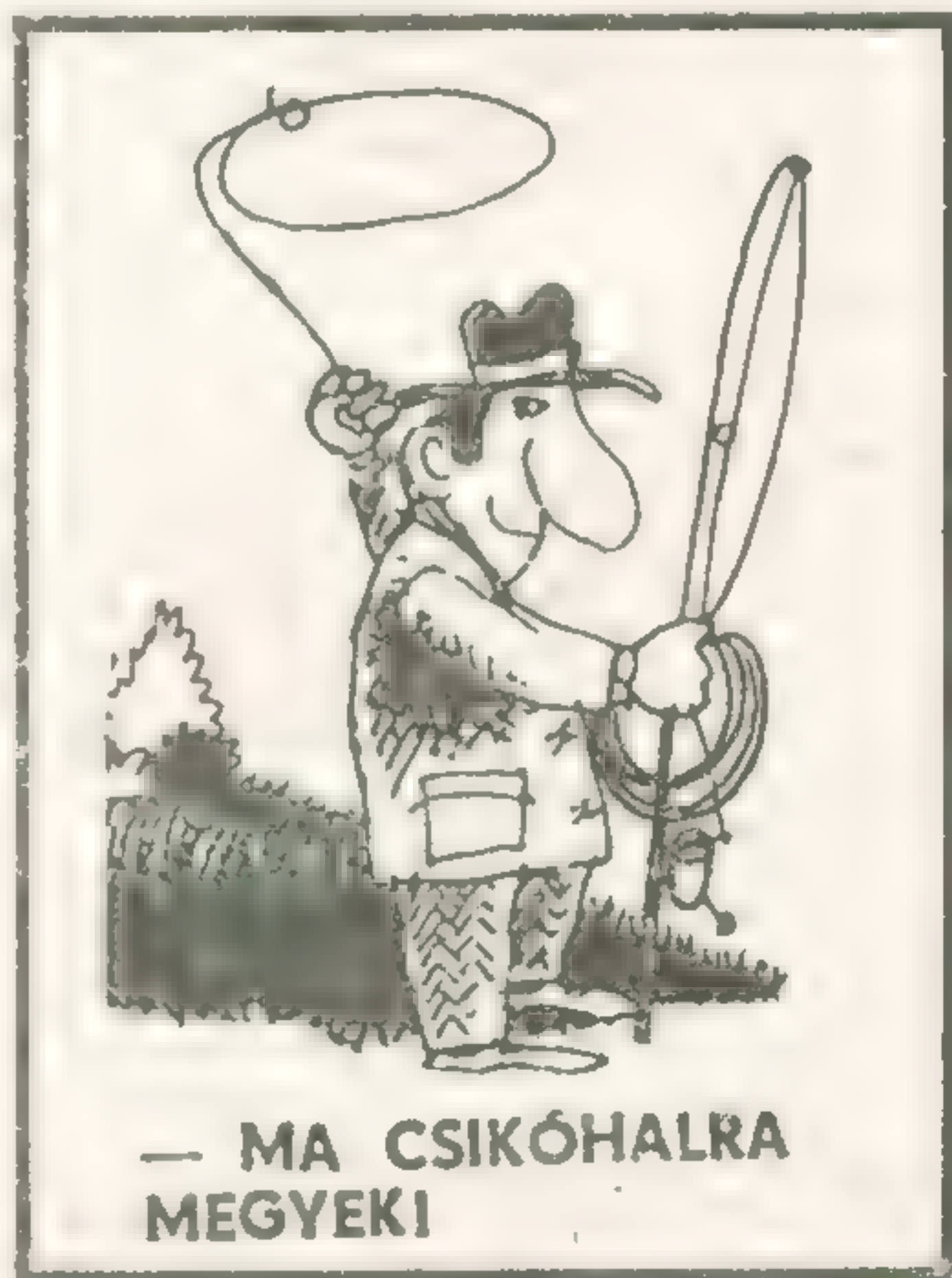
— Persze.

— Az új öltönye volt rajta?

— Igen.

Erre a szomszéd, mint aki jól végezte dolgát:

— Kár azért a prima tweed szövetért — mondja, és leve-szi a kalapját.

— MA CSIKÓHALRA
MEGYEKI

MÁMOR

— Itt nyugodtan dolgozhatok, barátom! A feleségem piszeálni sem mer, ha meglát. Ebben a háznál én vagyok az úr....!

APRÓKÁK

BALÁZS, A SZÓRAKOZOTT

Balázs egy kissé szórakozott. Megesik, hogy a saját telefonszámukat hívja a keresett helyett; elfelejti, hogy hol tette le a bringáját; keresi a szemüvegét, holott ott van az orrán; négy helyett ötre megy a randevúra. Egyébként igen rendes srác, csak mindent tízszer kell mondani neki. Feledékenységénél csak jóindulata, jóhiszeműsége nagyobb. Nem csoda, hogy az osztályban, de még a suliban is legendák keringenek róla.

Mostanában az ajtókkal gyűlik meg a baja. Már többször fölfigyeltek rá, hogy há kilép valahonnan, azonnal kopog. Kifelé. Ő ezt észre sem veszi. Az udvariasság világre-

kordere — mosolyogtak az osztálytársai. Ám amit Balázs néhány napja produkált, az már mindennek a teteje.

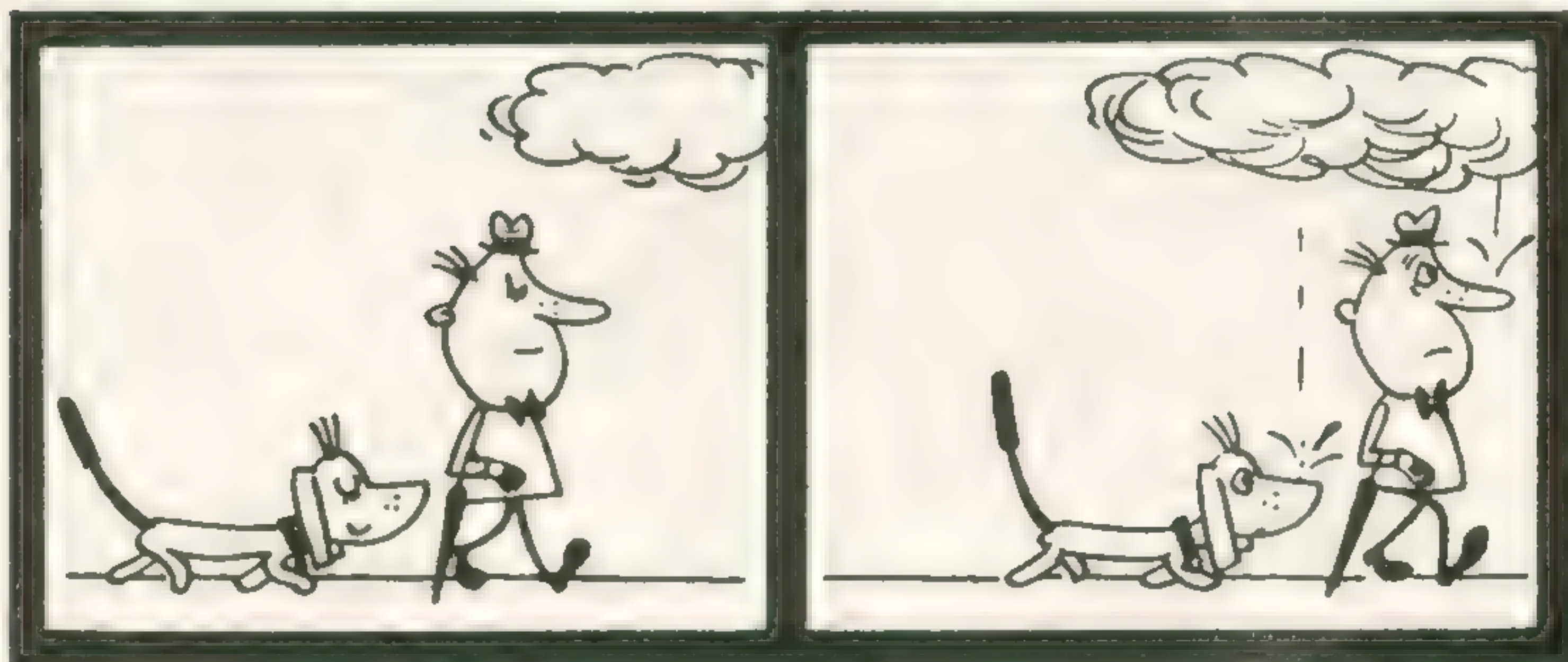
A „szórakozott professzor” békésen trónolt az iskolának abban a meghitt kis helyiségében, ahová a király is gyakran jár. Történetesen egyik osztálytársa elrontotta a gyomrát, és igen sietős dolga támadt. Idegesen kopogott az ajtón, mire Balázstól azt a választ kapta:

— Szabad. Bújj be!

Úgy tartják, ahol legnagyobb a szükség, ott legközelebb a segítség. No de ennyire?

VANNAK MÉG ÖRÖMÖK

Éppen Erzsikééknél vagyok, amikor férje hazajön az öt-

éves Tamással. Erzsike boldog, mert délelőtt végre sikerült elintéznie, hogy Tomit fölvegyék az óvodába. Ezt rögtön el is újságolja. A gyerek először az apjára néz, majd az anyjára, végül megszólal:

— Anyu, ezt komolyan gondolod? Hát... jó, de tudnod kell, hogy én azért egy szelet csokinak jobban örültem volna.

OROSZLÁN MŰVEK

Péntek délelőtt volt, az egyik nagy budapesti gyárba vitt az utam. A portán lehetetlen volt nem észrevenni egy alig háromesztendős picit, szőke lányt. Szájacskája egyfolytában járt, szóval tartotta a szolgálatos rendészeket.

— Szervusz, te ki vagy? — kezdeményeztem a beszélgetést.

— Szia. Magdika vagyok, várom az apukámat.

— Hány éves vagy?

— Hat. Az apukám meg nyolc.

— A nyolc több mint a hat?

— Hát persze. Mondom, hogy az apukám.

— Meddig maradsz itt?

— Amíg nem jön az öregem.

— Te így hívod az édesapádat?

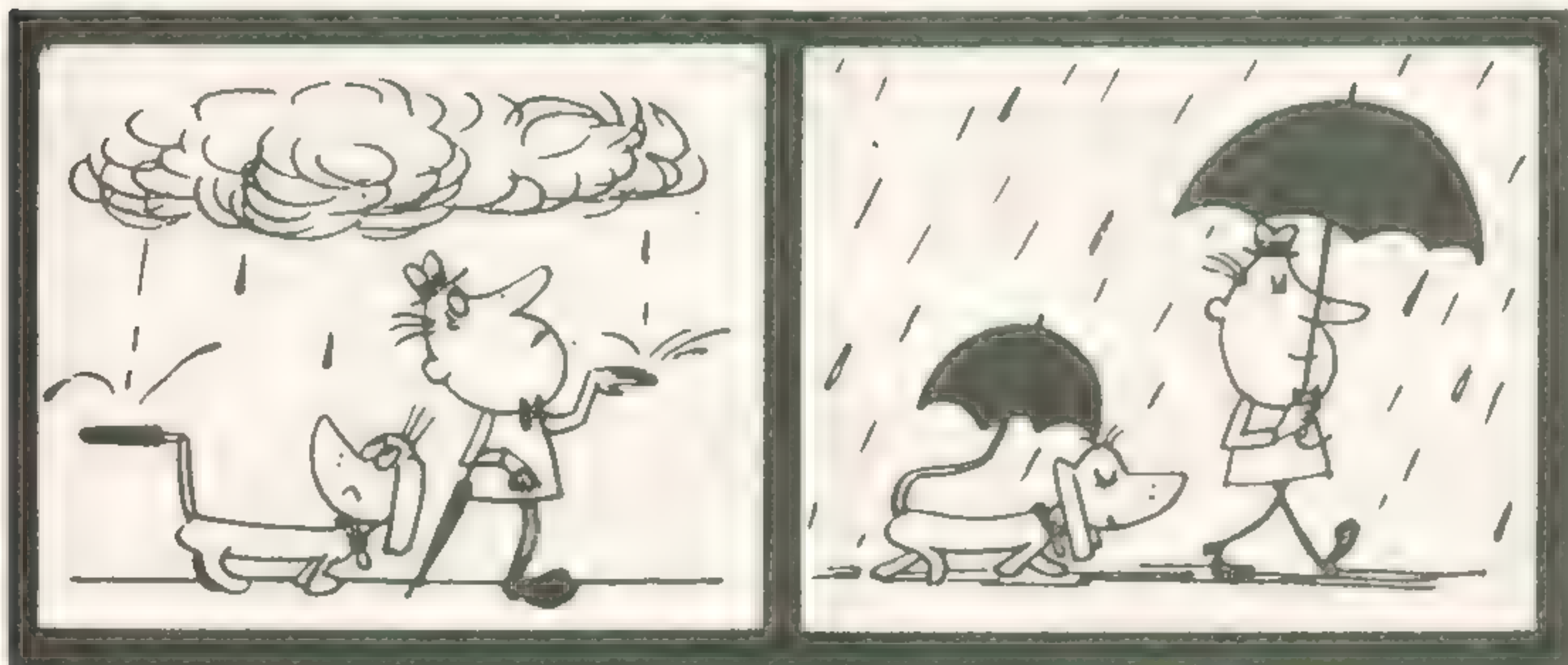
— Nem, de az előbb ez a bácsi (s mutatott az egyik rendészre) azt mondta, hogy soká jön az öreged.

— Ha te mindig ilyen cserfes vagy, nem hagyod szóhoz jutni a szüleidet.

— De. Amikor anyu beszélni akar, befogja a száját.

— Miért nem mentél be a gyárba az apukáddal?

— Nem tudod? Ez egy olyan, de olyan nagy gyár, mint..., mint egy oroszlán. Itt nem lehet csak úgy egyedül ki-be járkálni.

APU, A SEGÉD

Amíg a mama a kórházban volt, a férj teljesen rendbe tette a lakást. Ragyogott minden. A hazatérő anyuka első napja faggatózással telt el. Ő kérdezett, Zolika válaszolt:

— Zolikám! Itt a szobában ki csinálta meg ezt a szép parkettát?

— Én!...

— Egyedül csináltad?

— Igen.

— Nem apa?

— Nem.

— És apa mit csinált?

— Segített nekem.

APRÓ KIVÁNSÁG

Az elsőosztályos Gyuri a minap felsorolta kívánságait az édesanyjának.

— Tudod, mit szeretnék én, anyukám?

— Mondd!

— Először is azt, hogy mi négyen éljünk együtt.

— Kivel?

— Te, én, a nagymama és apu.

— Gyurika, ez lehetetlen. Apuval nem értettük meg egymást, ezért váltunk el, a nagymama meg nem akar hozzánk költözni.

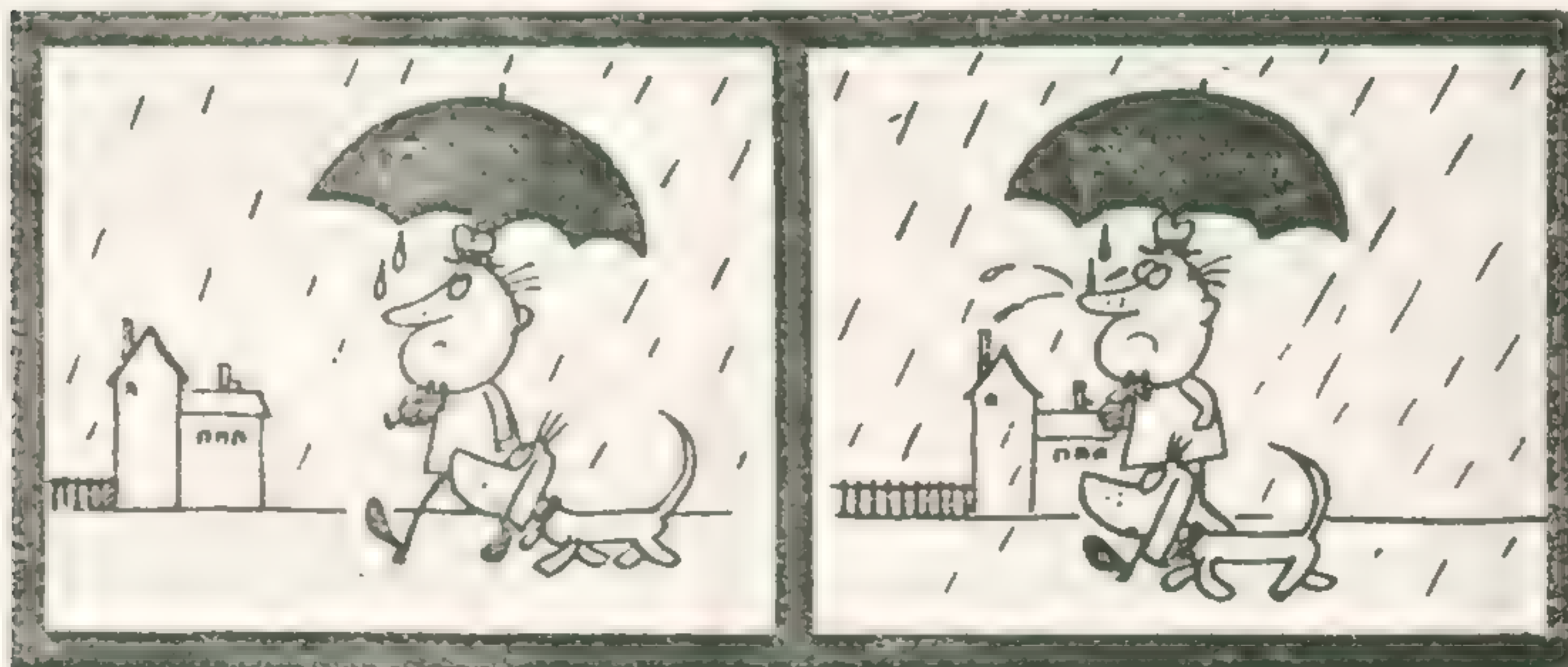
— Jó, akkor legyen nekem egy kistestvérem.

— De hát hogyan gondold?...

— Ne haragudj, de ezt is én mondom meg? Ez már igazán a te dolgod.

A RAGADOZÓ SZÉK

Találtam valamit, és most keresem feledékeny tulajdonosát. A dolog úgy kezdődött, hogy a sulink menzáján épp a gőzölgő leves befogadására készülődtem. Megfogtam a széket, hogy közelebb kerüljek az asztalhoz. De ekkor valami nem akarta elengedni a kezem (akárcsak egy rémregény-

ben). Ám ez a valami „csak” egy alig használt rágógumi volt. Valaki valamikor a szék lapjára ragasztotta.

Kedves rágógumi tulajdonos! Szerencséd van, becsületes vagyok. Ragaszkodó, ám mégis elhagyott értéktárgyadat bármikor átveheted a suliban. a 8/c-ben, Zsoltnál!

BÚJÓCSKA

A csöngetések után gyanús neszek hallhatók a lakásból, az illető tehát újból próbálkozik. Hosszan nyomja a csengőt. Végre nyílik az ajtó, megjelenik egy tizenéves srác és már hadarja is:

— Nincsenek itthon a szüleim. Nem tudok fizetni. Egyedül vagyok.

A látogató értetlenül néz rá, majd magyarázkodni kezd:

— A Távfűtő Művektől jöttem, a lakás hőmérsékletét szeretném ellenőrizni.

A fiú nagyot sóhajt, és könnyebbülten kiált be a lakásba:

— Gyertek elő nyugodtan, nem a villanyszámlás jött!

BEUGROTTAM...

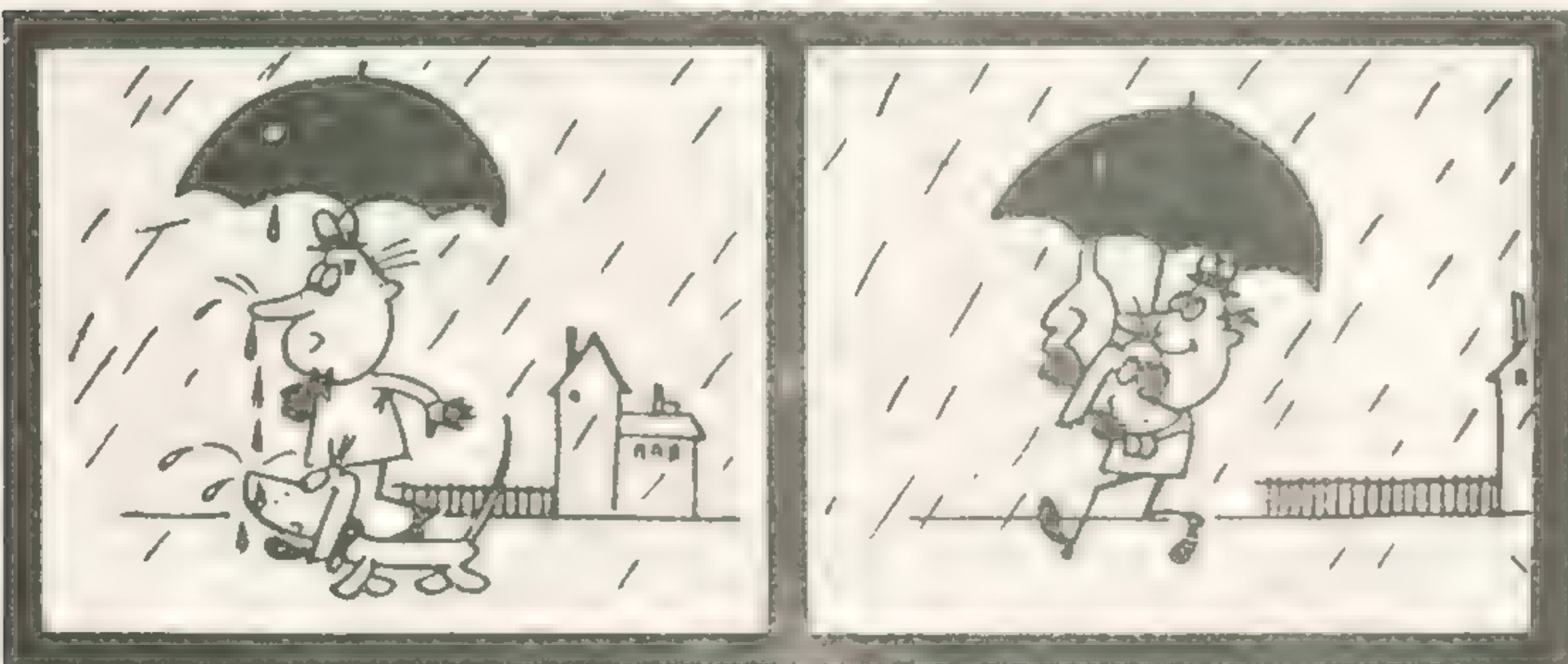
A tizenéves Lacival a minap a Lenin körúton futottam össze. Fején jó nagy púp, arca összetörve, orrán szép nagy sebhely.

— Jó ég, mi történt?

— Te vagy a százötvenkettedik, aki megkérdezi — kezdi kicsit megfáradtan. — Az elmúlt hét végén kirándulni voltunk Zsórifürdön. Álltam a csábító úszómedence szélén, és gondoltam, ugrok egy szép, ívelt fejest. Hiszen mély a víz, a barátomnak, a lakli Péternek is a nyakáig ért.

— Na és?

— Pechem volt. A barátom guggolt...

JELENTKEZÉS

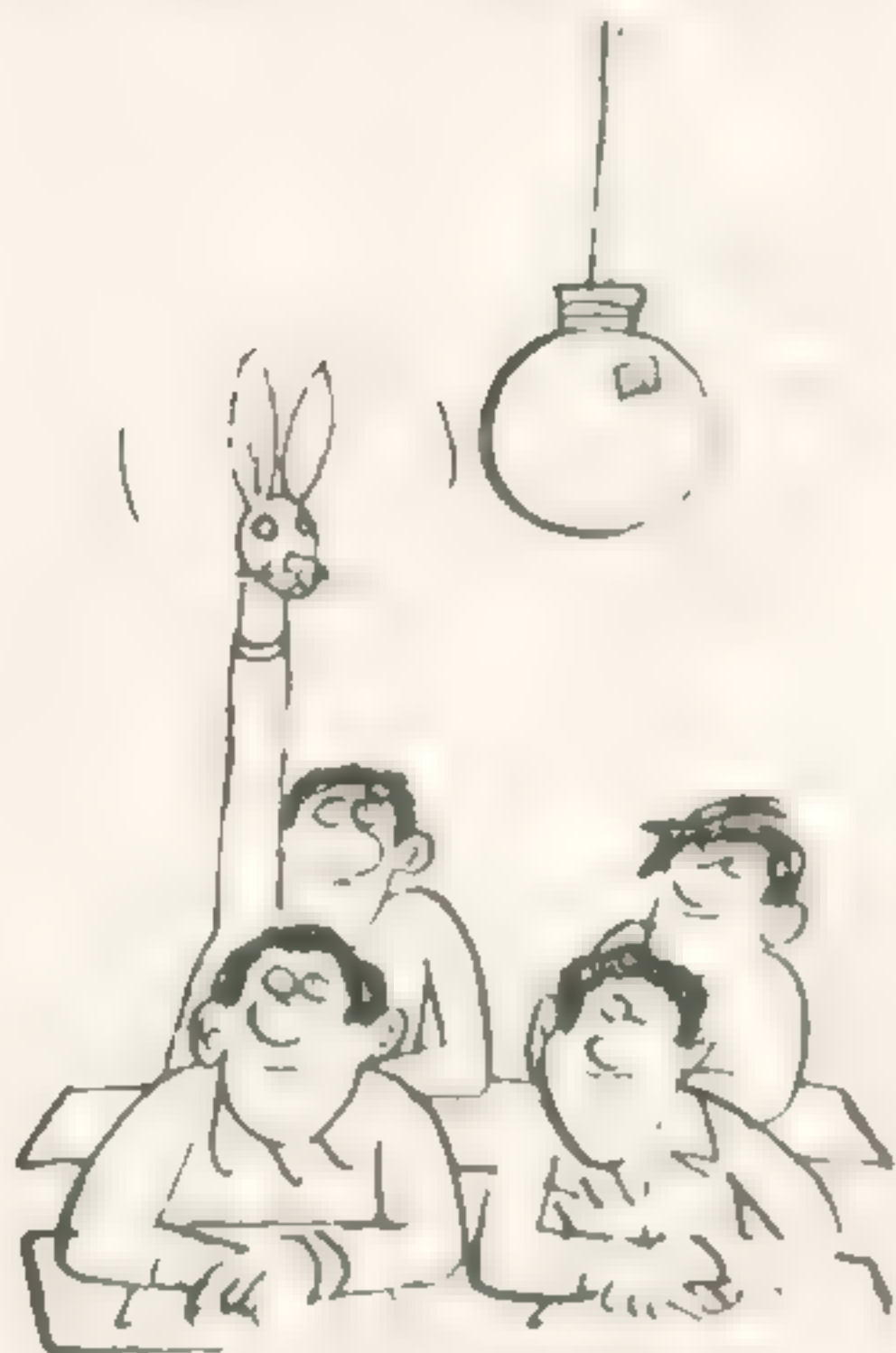
AZ ERŐSZAKOS

A KÉTSÉGBEESETT

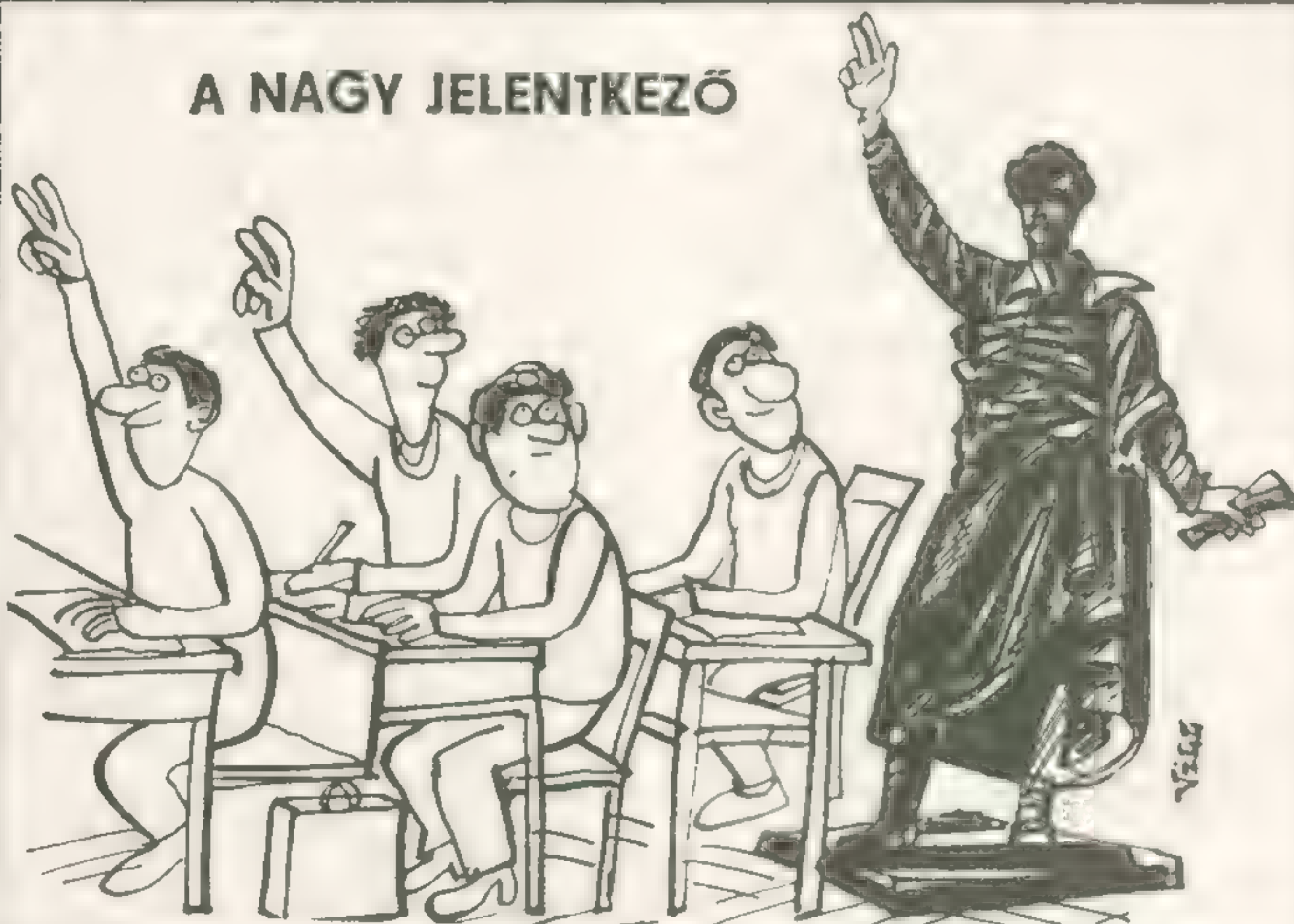
A BÁTORTALAN

AZ ÁLLANDÓ

A NAGY JELENTKEZŐ

Nagy írók

kis

csínyjei

Iszaak Babelnek, a Lovashadsereg világhírű szerzőjének írásait a 20-as években egymással versengve közölték a szovjet újságok. Ő azonban lassan, nagy műgonddal dolgozott. Egy-egy elbeszélését tízszer, hússzor is átírta. Még akkor is javítgatta, amikor már nyomdába kellett adni. A szerkesztőségek külön embert alkalmaztak, akinek az volt a dolga, hogy behajtsa a megrendelt kéziratot. Az egyik lap az író barátját, Pausztovszkijt bízta meg ezzel a munkával, aki egy Moszkva folyó partján levő nyaralóban nyomára is bukkant. Ám amikor kezét a kapu kilincsére tette, egy dról megrándította az asztalon levő csengőt... Már úgy látszott, hogy dolgavégezetlenül kell visszatérnie a fővárosba, amikor észrevette a kút kávéja mögé bújt író.

— Hát te?

— Bocsásd meg, hogy el-

rejtőztem, de azt hittem, hogy a kézirat miatt jöttek — sóhajtott fel megkönnyebbülten Babel.

— Jól hitted! — mondta mosolyogva Pausztovszkij.

Molnár Ferenc, akit a gyerekek elsősorban a Pál utcai fiúk című könyvéért zártak a szívükbe, benne volt minden kópéságban. Egyik alkalommal Jacobi Viktort, a Leányvásár című operett szerzőjét látogatta meg, de a ház elé érve hirtelen megtorpant, a nyitott ablak alá osont és fejben „lekottázta” amit a barátja komponált. Amikor bekopogtatott hozzá, ő is a zongorához ült.

— Új könyvem főszereplője egy slágert énekel. Mit szólnál ehhez a számhoz? — kérdezte ártatlan arccal, és lejátszotta, amit az imént hallott.

Jacobi arcából kiszaladt a vér. Lelki szemei előtt megjelent a zeneszerzők réme, úgy

érezte, hogy idegen „dallamokkal” akart ékeskedni.

— Te ismered ezt a dalt?

— Hogyne ismerném, Pestszerte dúdolják.

— Akkor végem...

Molnár Ferenc elnevette magát. Bevallotta a tréfát. Túl jól sikerült csínyén azzal próbált enyhíteni, hogy világsikert jósolt a készülő slágernek, és az egész „Leányvásár”-nak. Nos, a jóslat „bejött”.

*

Jack London sok évnyi csavargás, több ezer mérföldnyi tengeri kaland után obsitos matrózként kezdte el ostromolni a világhírt. Nehezére esett a betűvetés, de addig nem kelt fel az asztal mellől, amíg le nem írt legalább kétezer szót. Igenám, de elbeszéléseit minden újság „nem nekünk való” jelszóval szinte felbonthatatlanul küldte vissza. Jack London a szerkesztőségek neveinek feltüntetésével külön szekrénykébe helyezte el kéziratait, nehogy összekeverje és ugyanazt az írást, ugyanarra a helyre küldje el megint. De miután kifogyott a címekből, gondolt egy merészet, és kezdett mindent előlről. Csak a csomagoláson változtatott. Lehet, hogy az előkelőbbnek tűnő borítékok tették meg a hatást, vagy a szerkesztő volt jobb kedvében, mert egymás után tűnt fel a lapokban Jack

London neve, egymás után érkeztek lelkesedező levelek azoktól, akik egyszer már nemet mondtak.

*

Krúdy Gyula megállította a komflist.

— Hová, háová, édes fiam?

— köszönt rá Kellér Andorra.

— A szerkesztőségbe — válaszolta a fiatal újságíró.

— Nem volna kedved egy ebédre?

Krúdy Gyula meghívása óriási megtiszteltetésnek számított. Kellér Andor is boldogan ült be a konflisba, pedig kéziratát már várták a munkahelyén. Miután észrevette, hogy elmarad mögöttük az utolsó budai ház is, megkérdezte:

— Hol lesz az ebéd, Gyula bátyám?

Krúdy Gyula cinkosan rámosolygott:

— Balatonfüreden készül a legizletesebb ökörszályleves.

— Balatonfüredre megyünk ebédelni? Órákig tart az út. Nekem pedig...

— Éhes vagy, vagy sem?

— Éhes, de...

— Meglátod, milyen óriási adagot adnak ott.

— A cikkem... a zsebemben van. Kirúgnak...

— Dehogy rúgnak. Ha magaddal viszed, legfrissebb írásomat, még meg is dicsérnek.

*

Balzac, a világ egyik legnagyobb írója állandó pénzza-

varral küszködött. Hogy ne találjanak rá a hitelezők, gyakran váltogatta párizsi lakását, s lehetőleg olyan házban bérelt szobát, amelyiknek legalább két kijárata volt.

Egyszer, amikor már az adósok börtönével is megfenyegették, elővette félig kész regényét, hozzácsapott egy csomó selejt-kéziratot, hogy jó vaskos legyen, gondosan becsomagolta és beállított vele a kiadójához.

— Itt a legújabb könyvem.

— Pontosabb volt, mint gondoltam, Balzac úr — örvendezett a kiadó. — Hagyja itt, majd elolvasom.

— Most olvassa el! Pénzre van szükségem!

Pokoli meleg volt. A kiadó már annak a gondolatától is verejtékezni kezdett, hogy a vastag köteget át kell lapoznia. Kibontotta, de csak beolvasott.

— Pompásan indul. Nagyon pompásan! És milyen vaskos! Persze, a végét azért nem ártana egy kicsit átírni — mondta, és gyorsan kiállított egy csekket.

— Az a legtermészetesebb, hogy átírom — felelte mosolyogva Balzac.

Karinthy Frigyes és Kosztolányi Dezső hírneves íróként is állandóan játszottak. Előfordult, hogy a villamost néz-

ték „játszóternek”, úgy tettek, mintha vére menően vitatkoznának. S amikor az utasok két táborra szakadva a pártjukra álltak és majdnem hajba kaptak, akkor ők, mintha mi sem történt volna, összeölelkeztek.

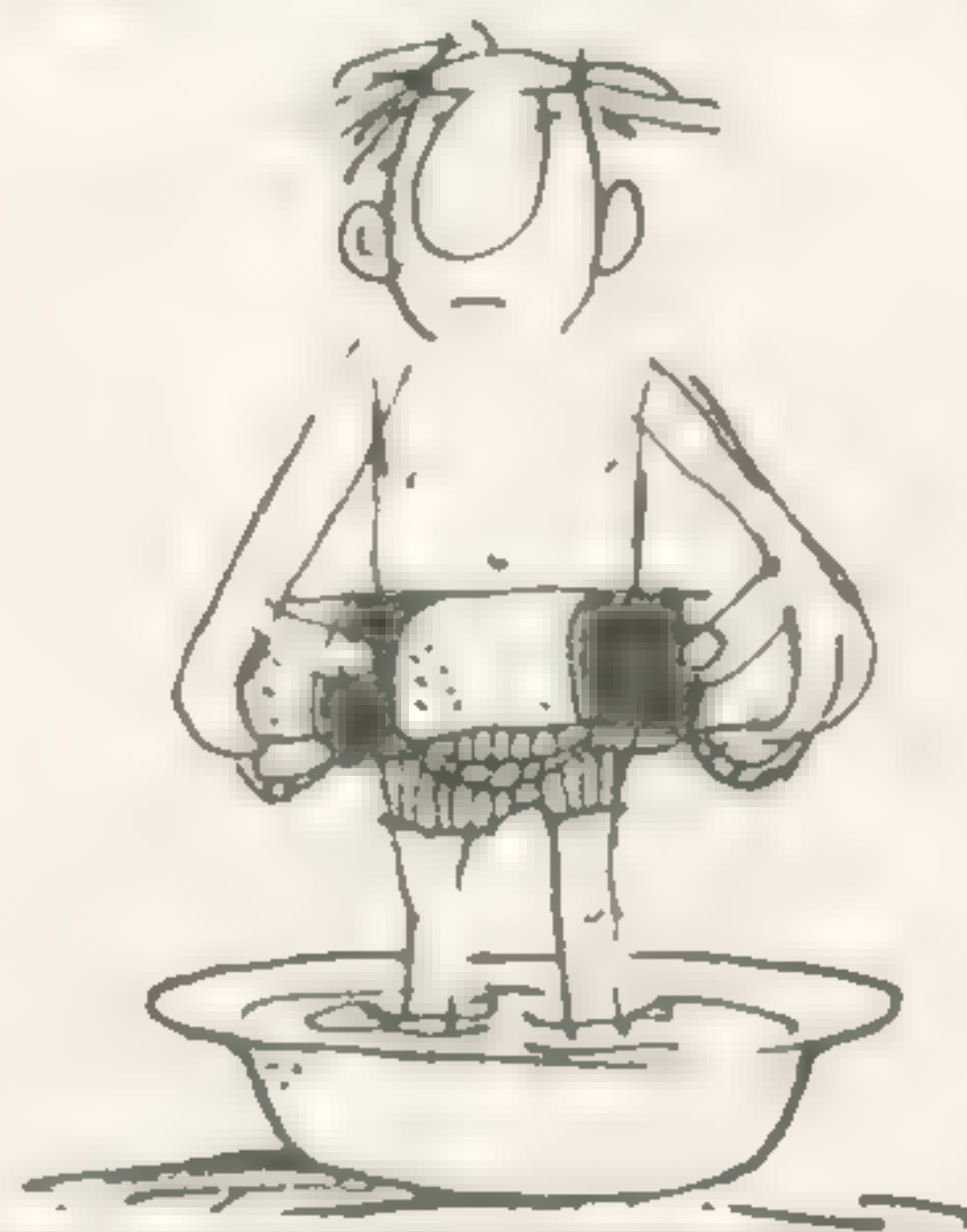
A Klauzál téren sétálva egyszer a pesti emberek kíváncsi természetéről beszélgettek. Kosztolányi Dezső hirtelen megállt, és a tér egyik magas házának a tetejét kezdte figyelni. Karinthy követte példáját. Hamarosan újabb járőrök csatlakoztak hozzájuk. Mindenki a magasba bámult.

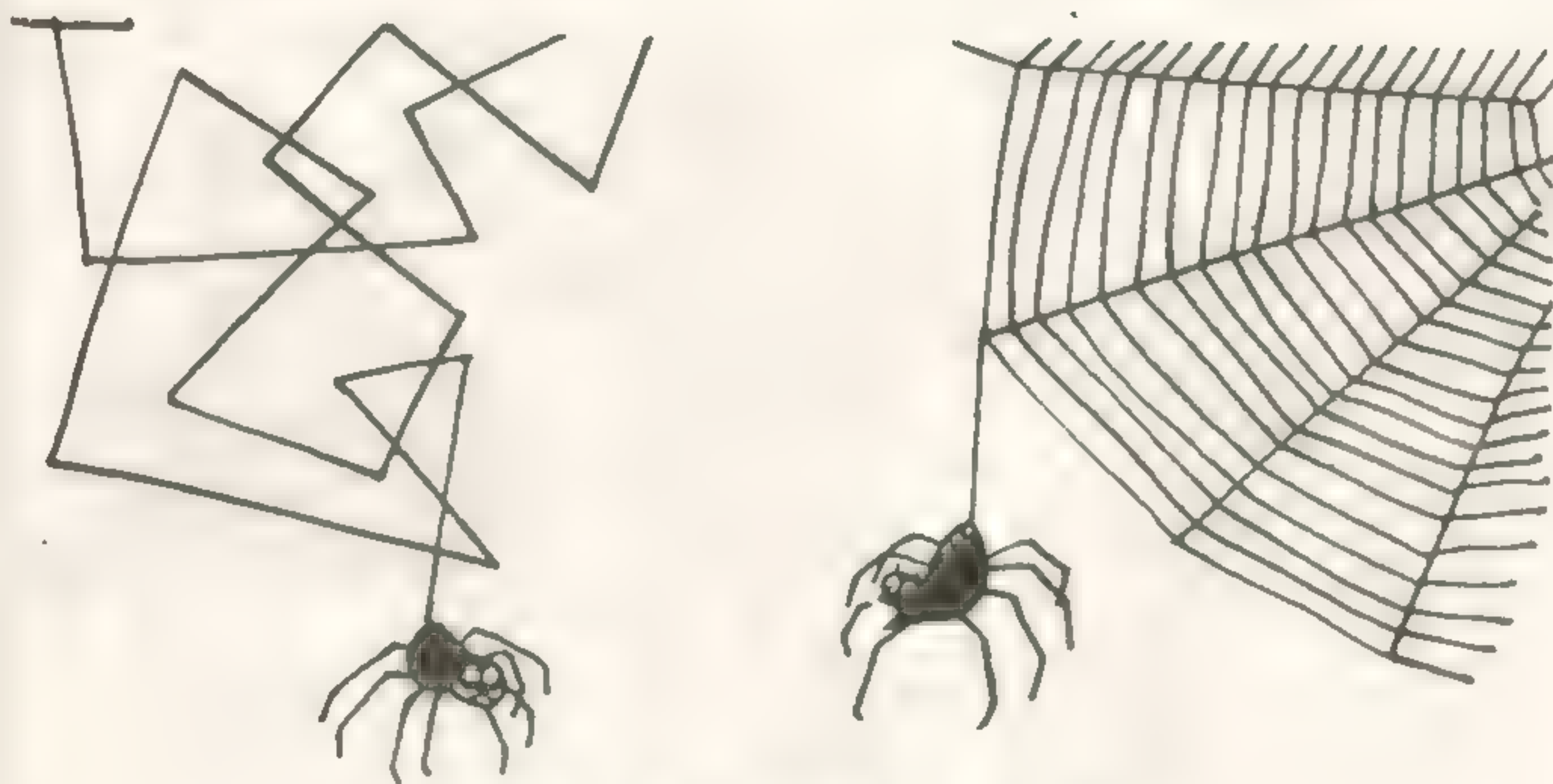
— Látod? — kérdezte barátjától Kosztolányi.

— Az égvilágon semmit sem látok.

— Na látod, a pesti embert a semmi is érdekli!

TÜLZOTT ELŐVIGYÁZATOSSÁG

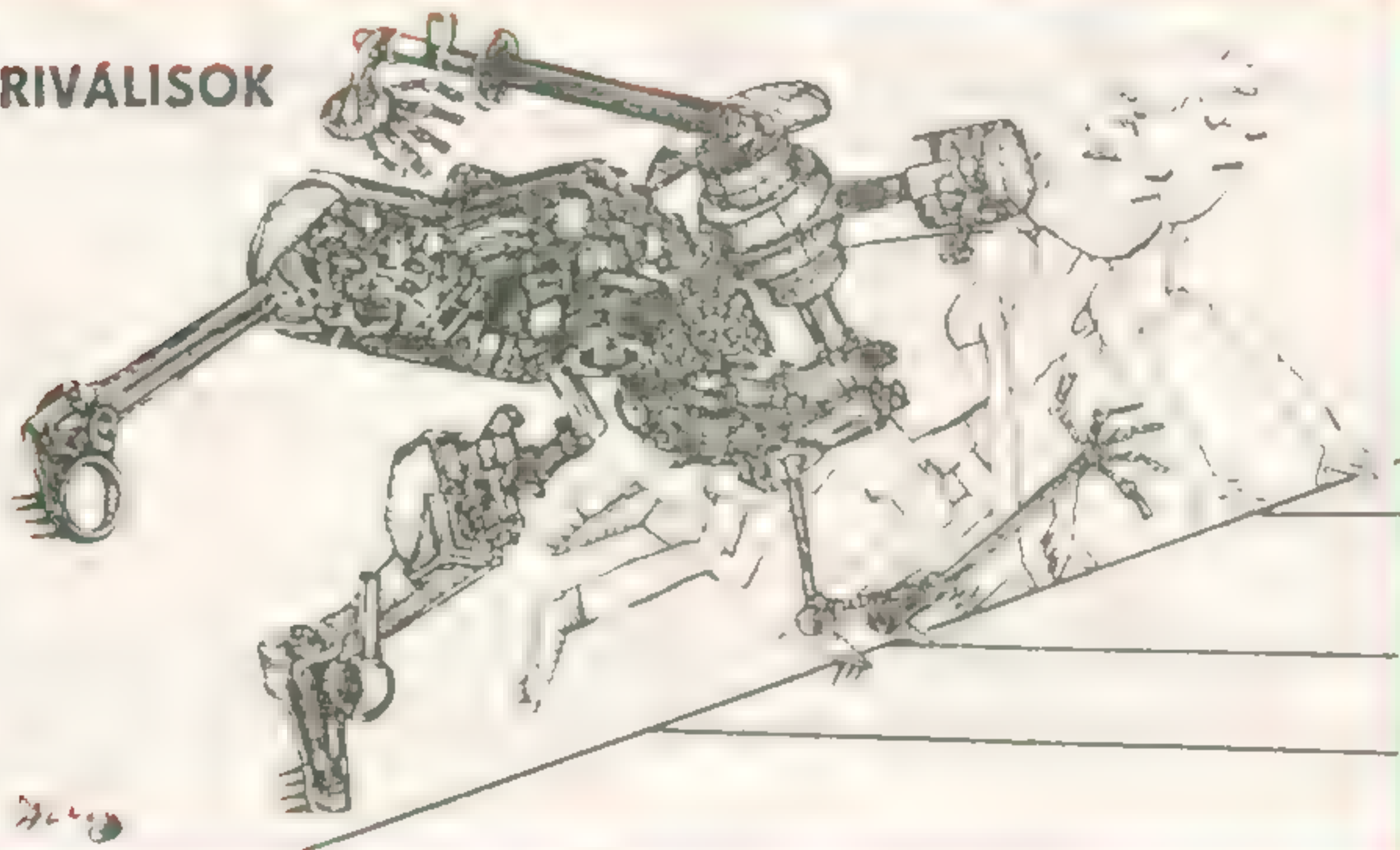

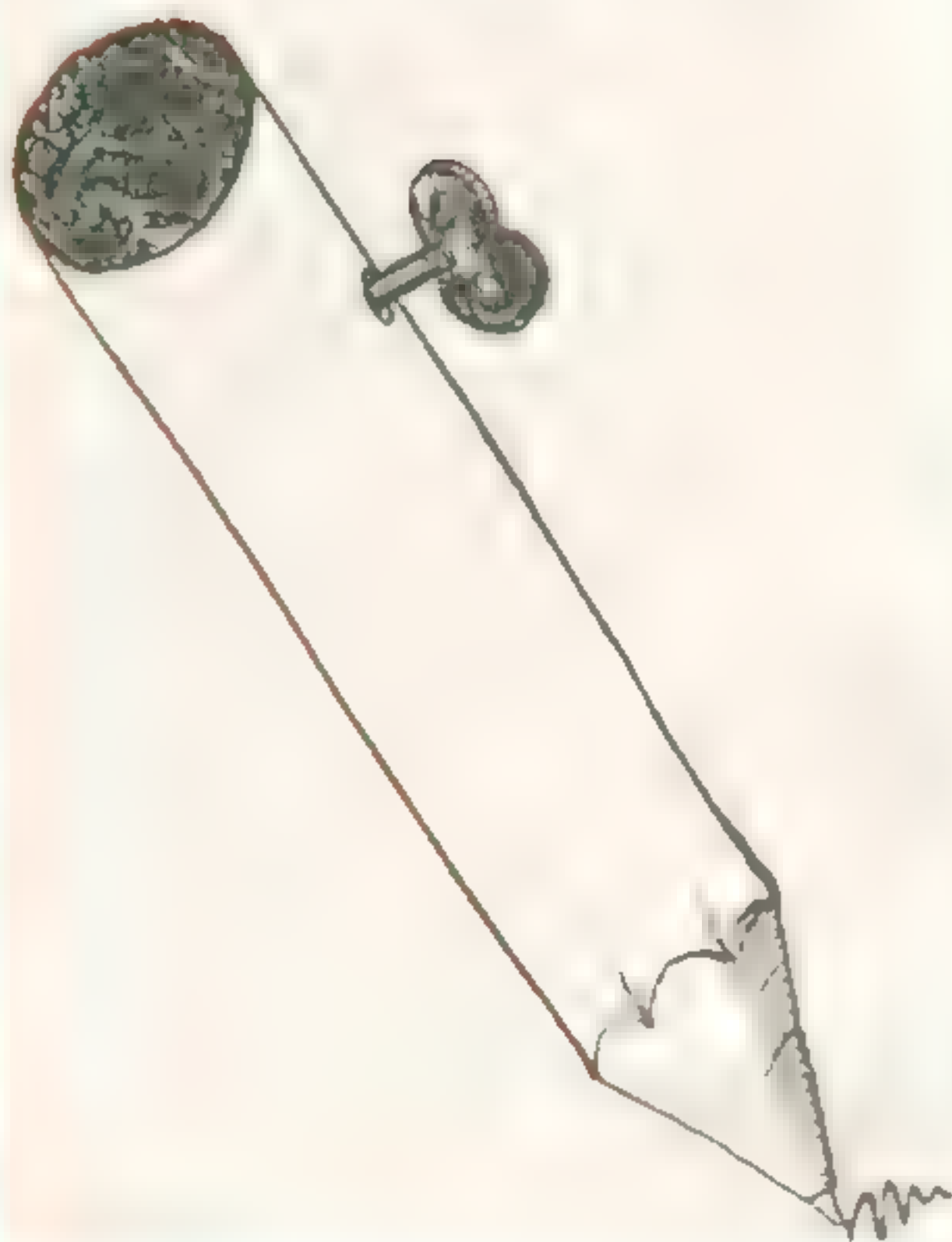
Művészi hajlam

Robotoló robotok

RIVALISOK

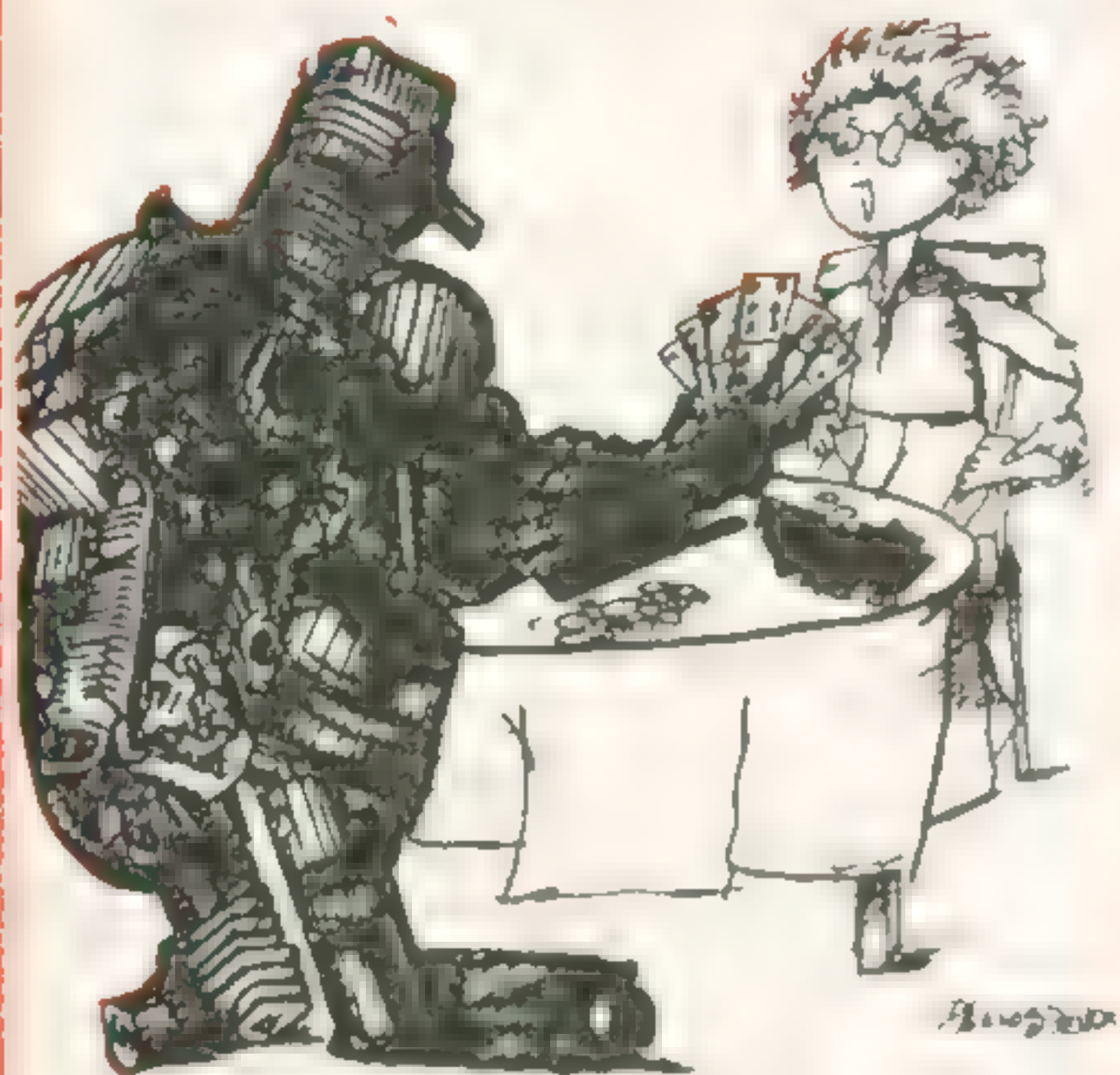

MINI ROBOT

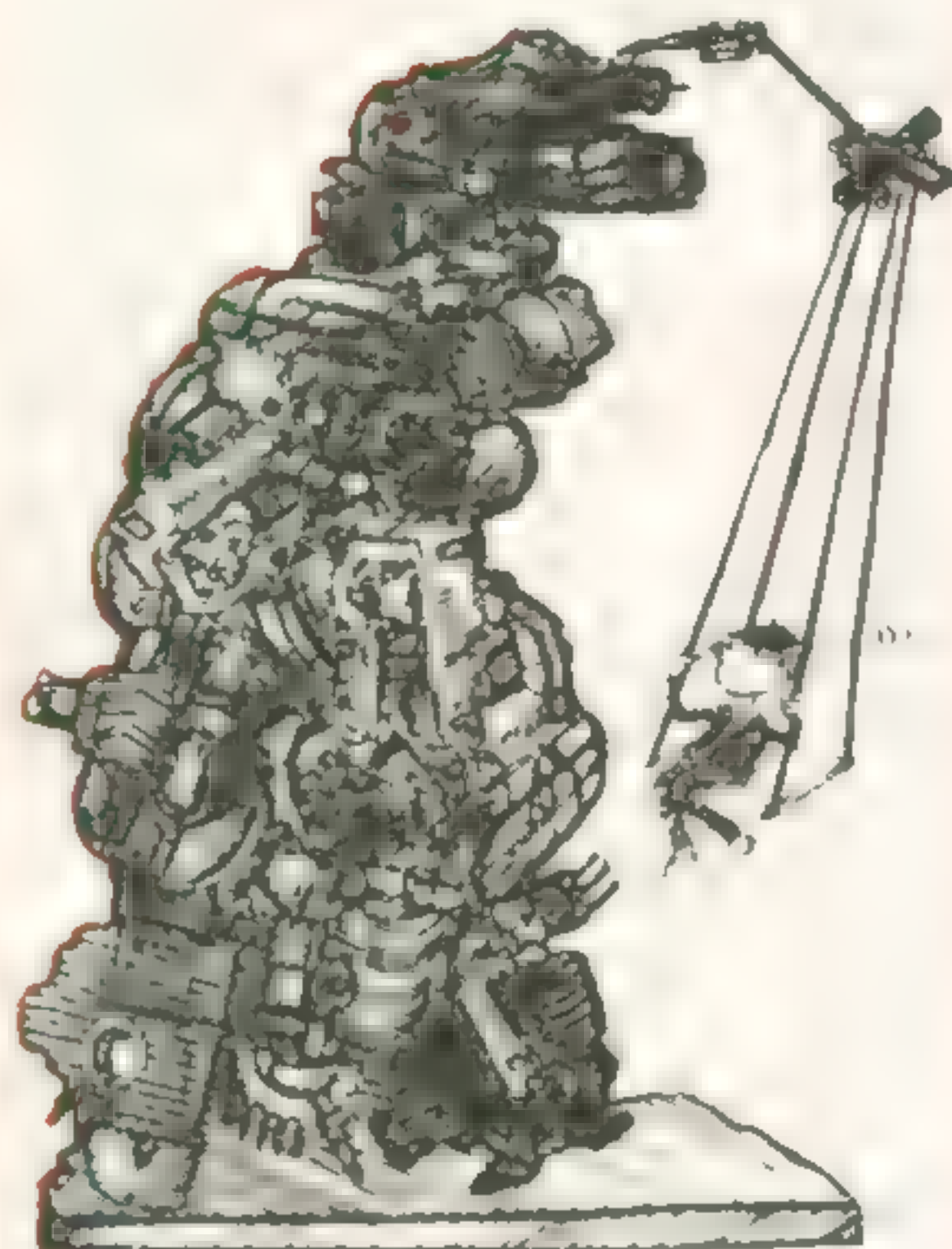
PRIMITÍV ROBOT

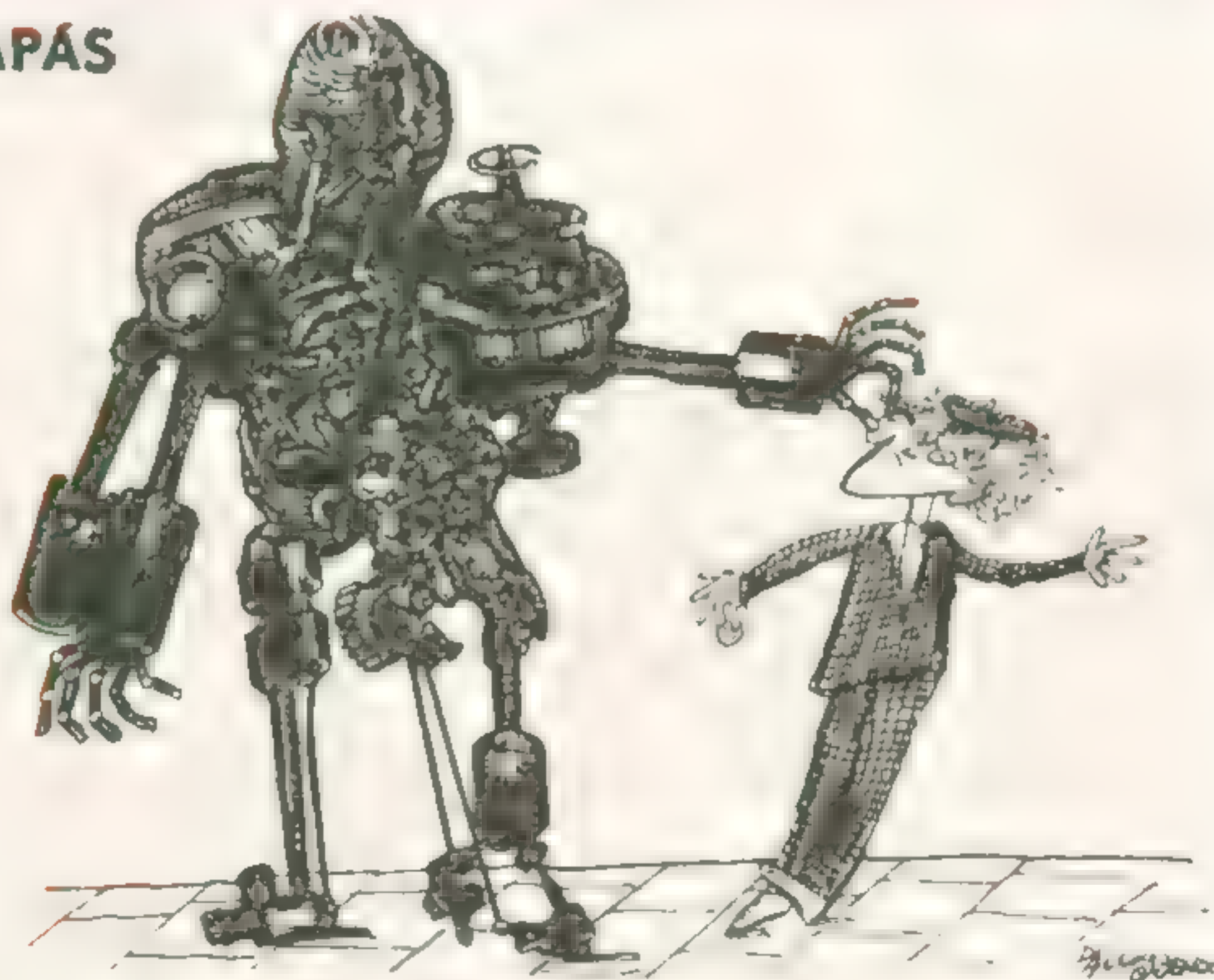

— Elnyerted az összes
zsebpénzemet!

HINTAGÉP

RAJTAKAPÁS

— Én nem gombbal működöm!...

LÉPCSŐHÁZI HÍRMONDÓ

Nemrégén költöztünk egy új lakótelepre. Ahogyan apám mondja: egy alvóvárosba. (Mert ide csak este térnek haza az emberek, s itt csak aludni lehet.) Bár azt beszél-
lik, négy év múlva nyit a kö-
zért, szóval lesz üzlet is. Az
emberek nem sokat beszélnek
egymással, így aztán számom-
ra nem meglepetés, hogy
mondanivalóját mindenki pa-
pírra rögzíti, és a lépcsőház-
ban függeszti ki.

✱

Zoli!

Nem érdekel, merre jársz,
de húsvétra gyere haza, ven-
dégeink lesznek!

✱

Béluska!

Apáddal együtt kaptunk be-
utalót, elmentünk. A nevelé-
sedhez szükséges nagykalibe-
rű pofonokat — gondos apád
— a gondnok bácsinál helyez-
te el. Ha csinálsz valami disz-
nóságot, csak csöngess be
hozzá!

Mama

✱

A lépcsőházból eltűnt a
szállításra váró tévénk. Az a
jóhiszemű gyerek, aki elvitte

— esetleg fizikaórára kísérle-
tezni, vagy szingós versenypá-
lyát épített belőle — „ma-
gas” jutalom ellenében je-
lentkezzen a huszadik emele-
ten!

✱

Pajtások! Haverok! Őrsi ta-
gok!

A kerületi váltótáborba ne
menjetez táborozni, mert ott
még a vízben is pontoznak!

✱

T. Feketelábúak!

Ha ma megúsztatok a mo-
sakodást, nyertetek. A „távfü-
tő művészek” két hétre elzár-
ják a meleg vizet.

Egy sorstársatok

✱

APÁM!

Csak egy pályát vagyok haj-
landó választani nyolcadik
után. A jégpályát!

✱

T. Szüleim!

A rám eső háztartási mun-
kákat elvégeztem. Egyedül a
macskát nem tudtam sétálni
vinni, mert a fülére csatolt
csipeszes nadrágtartótól csak
nyávogott, de nem haladt.

✱

Tesókám! A tudományos kí-
sérletezés áldozata vagyok,
mint annyi híres tudós a vilá-
gon. Kíváncsi voltam, mit bír-
nak ki az aranyhalaid. Köz-
löm a lesújtó hírt: a szőnye-
gen csak pár percet. Nehez-
telsz?...

Ezt a tesztet!

Szemelvények egy felvételi vizsga kitöltött tesztlapjaiból:

1. Mi a barázdabillegető?

— Eke, amelynek egyik kereke hiányzik, ezért billeg.

— Olyan szerkezet, amely barázdákat húz maga után.
(Lásd: Új barázdát szánt az eke.)

— Az arcon található ráncot, barázdát (biológusok, erdészek, állatkerti gondozók esetében szarkalábat) kisímitó billegő (lépegető) vasaló vagy úthenger.

— Olyan váltó, ami képes a barázdát átváltani, ha jön az expressz billegető.

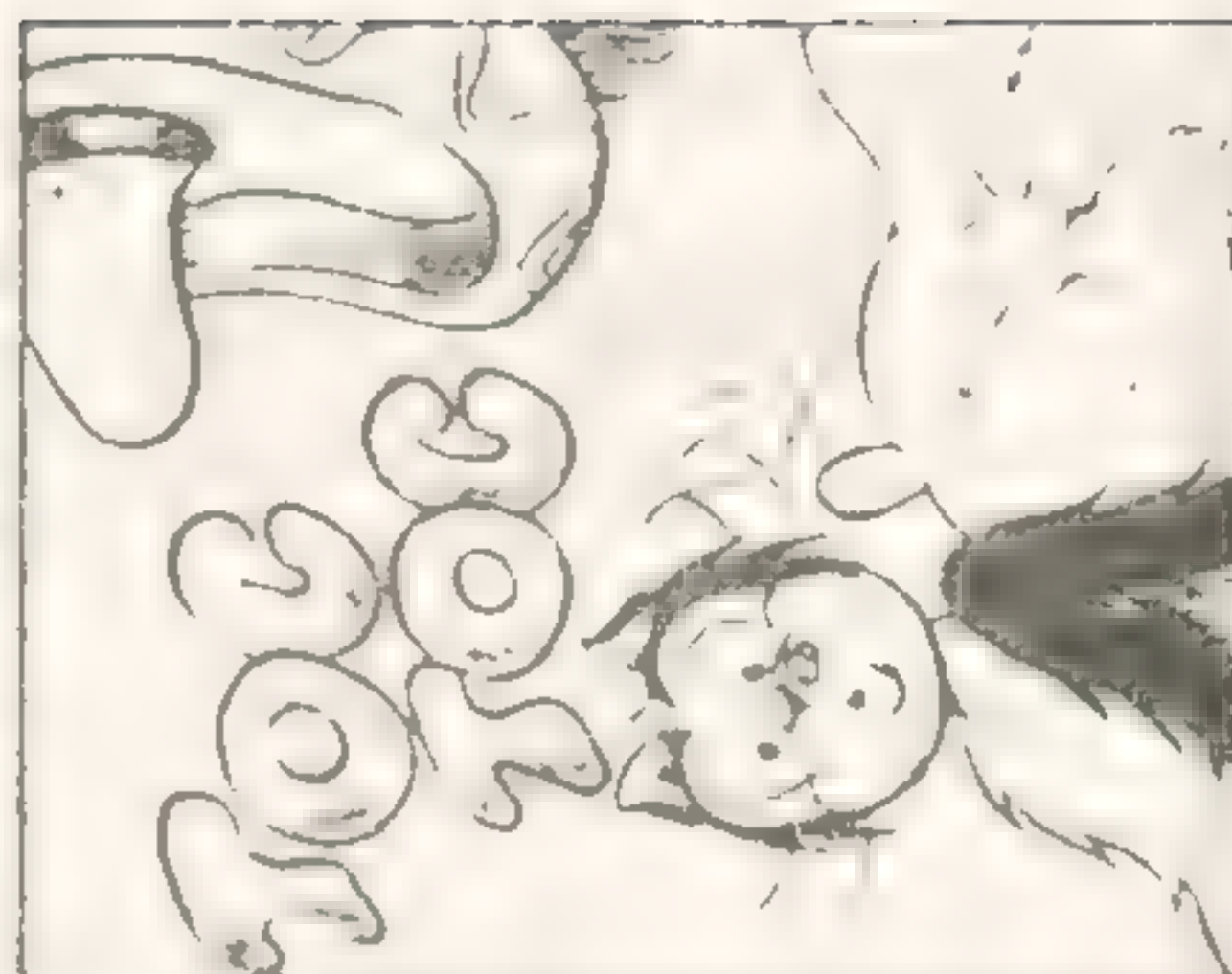
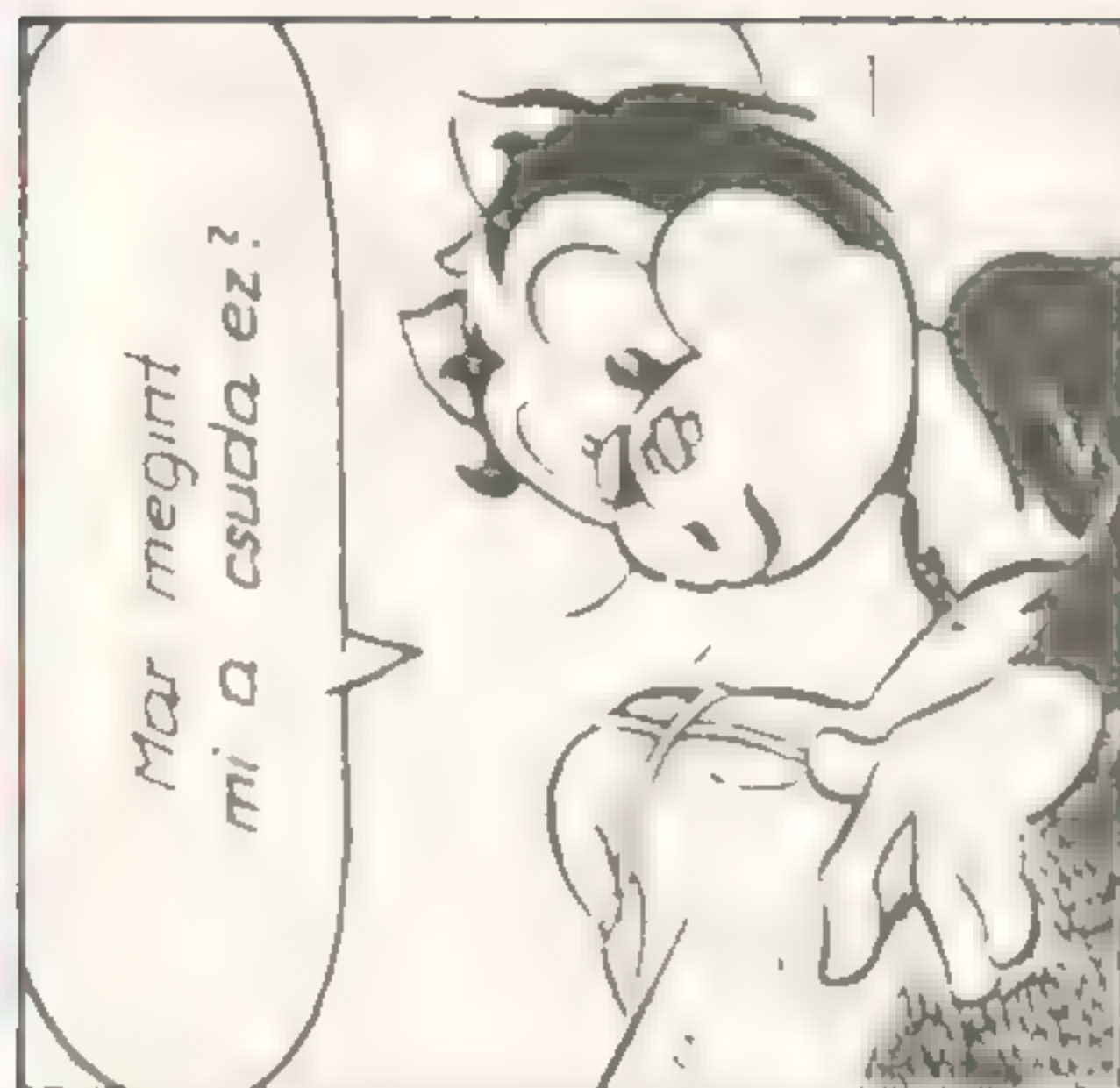
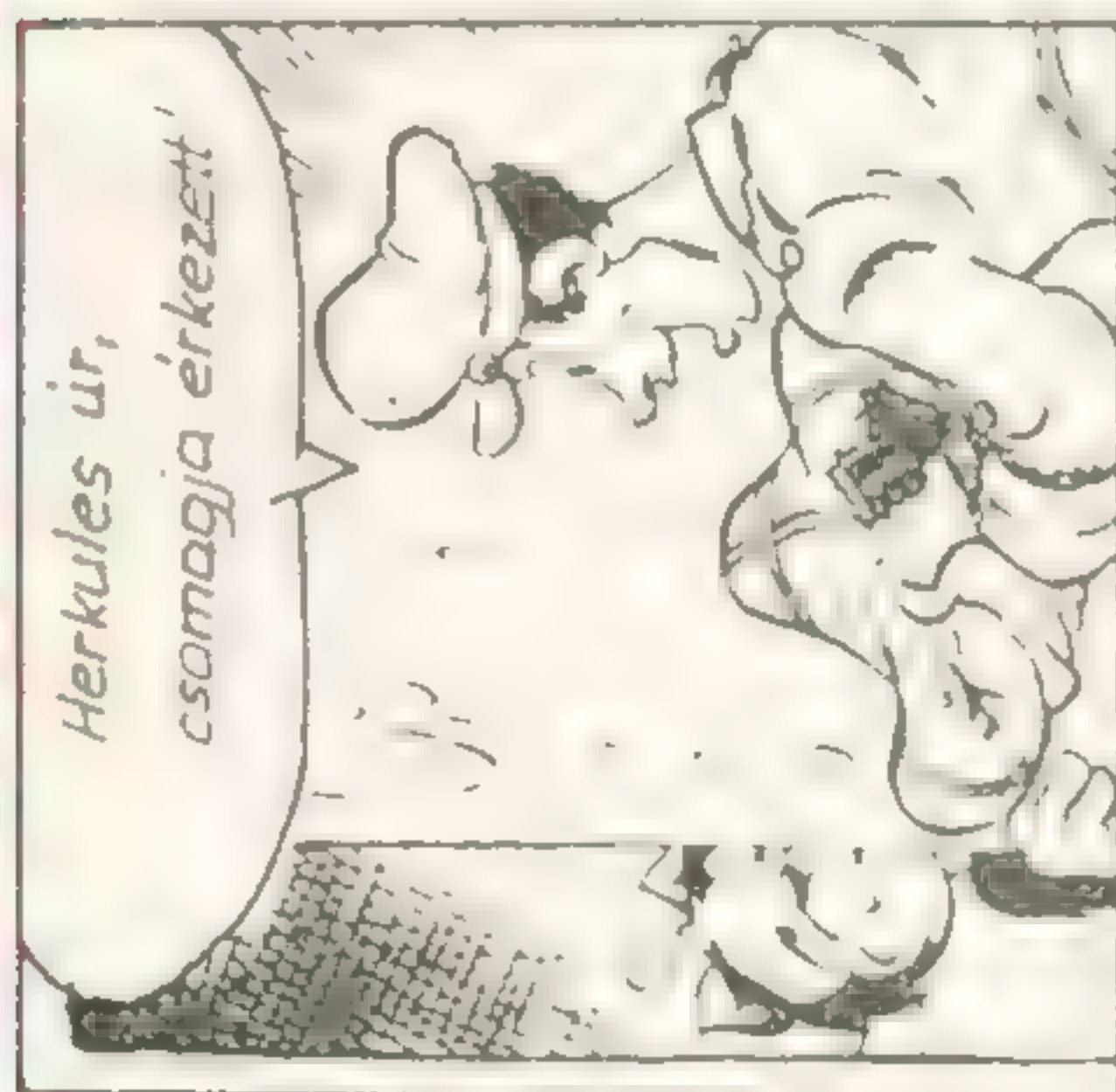
— Madár, amely a farkát jobbra-balra legyintgetve ássa ki az árkot (barázdát).

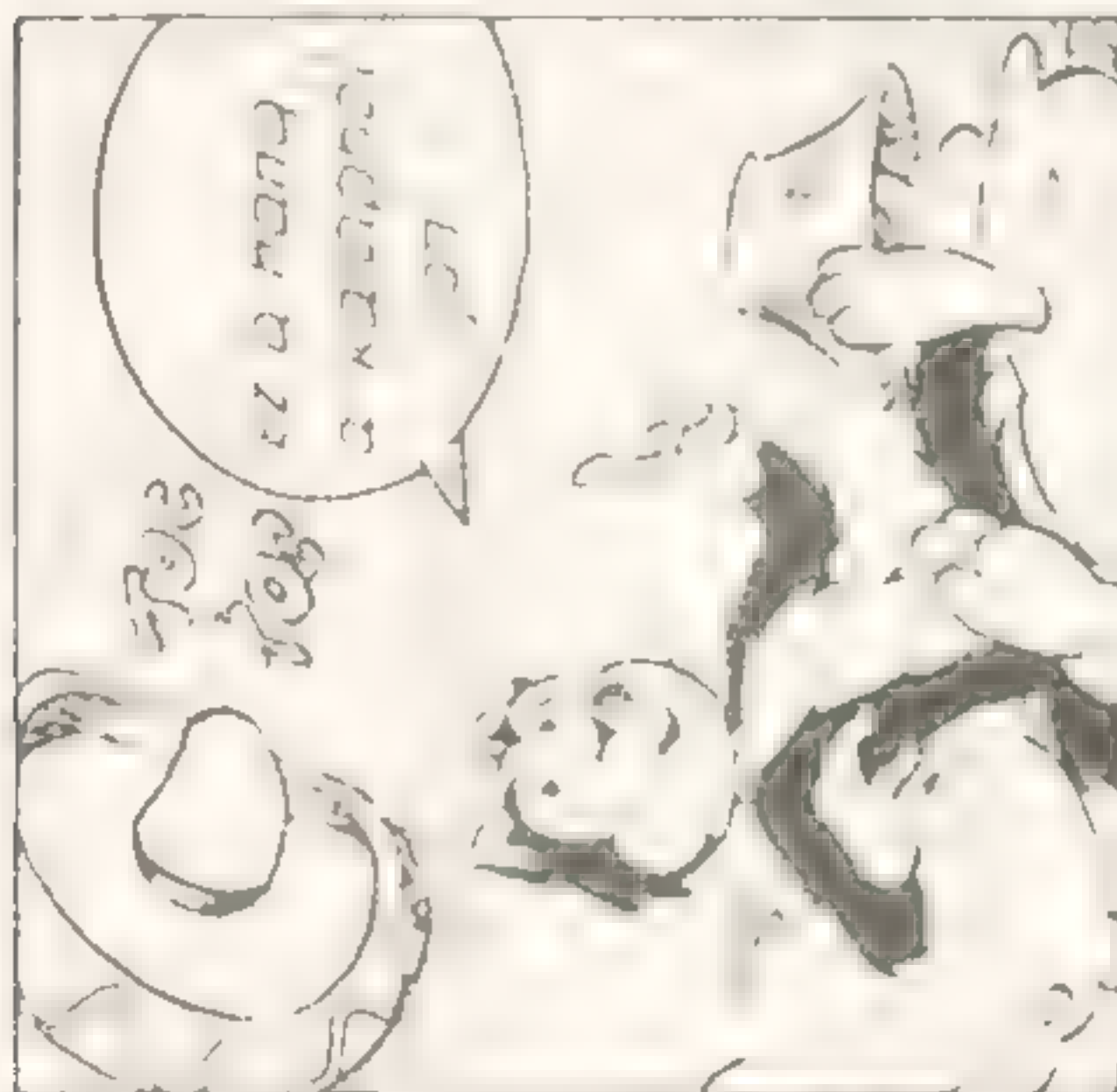
Mivel a felvételi bizottság igencsak kíváncsi volt a jelöltek általános műveltségére is, még három kérdésre vártak feleletet. Mi csak a győztes válaszokat közöljük:

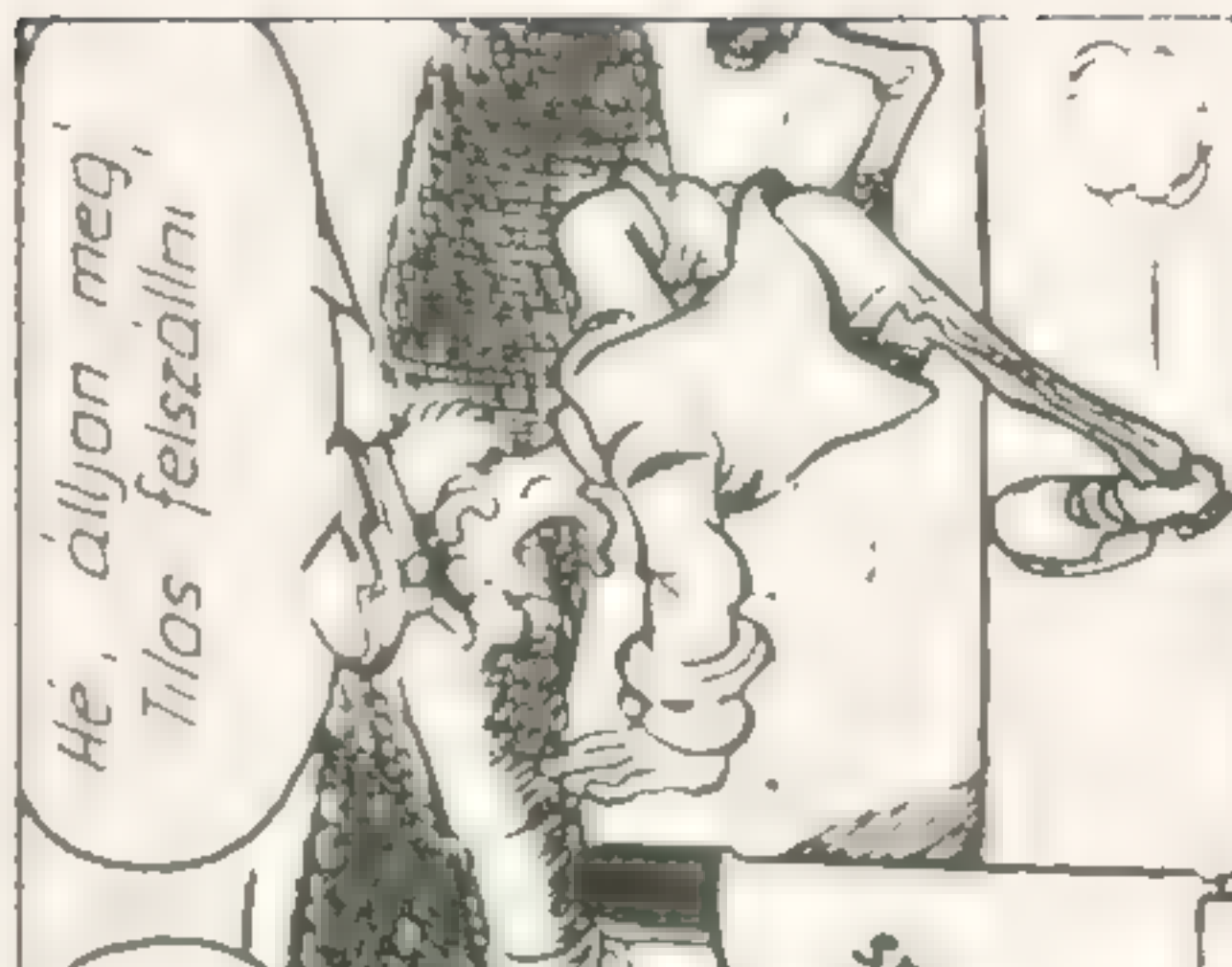
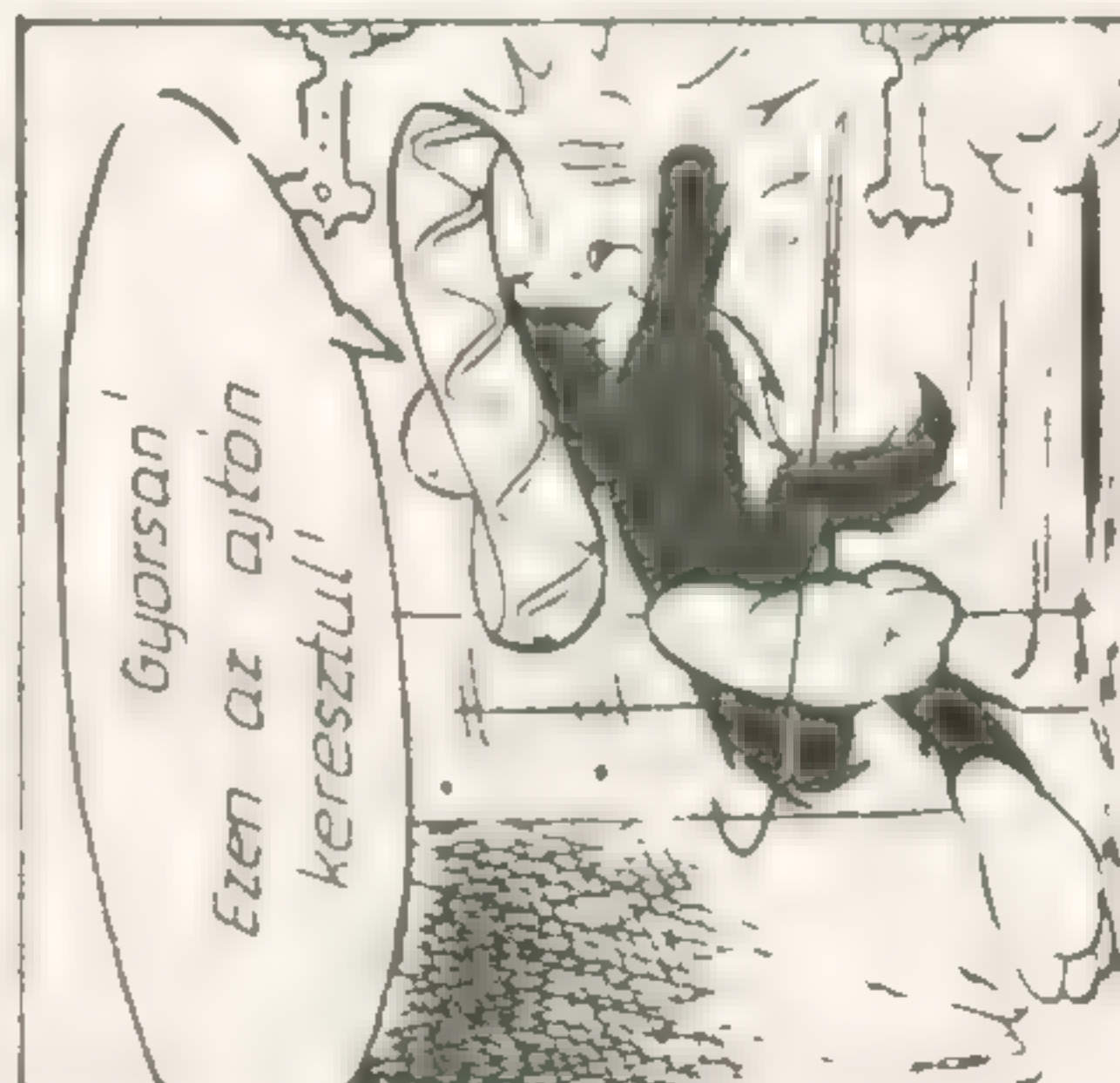
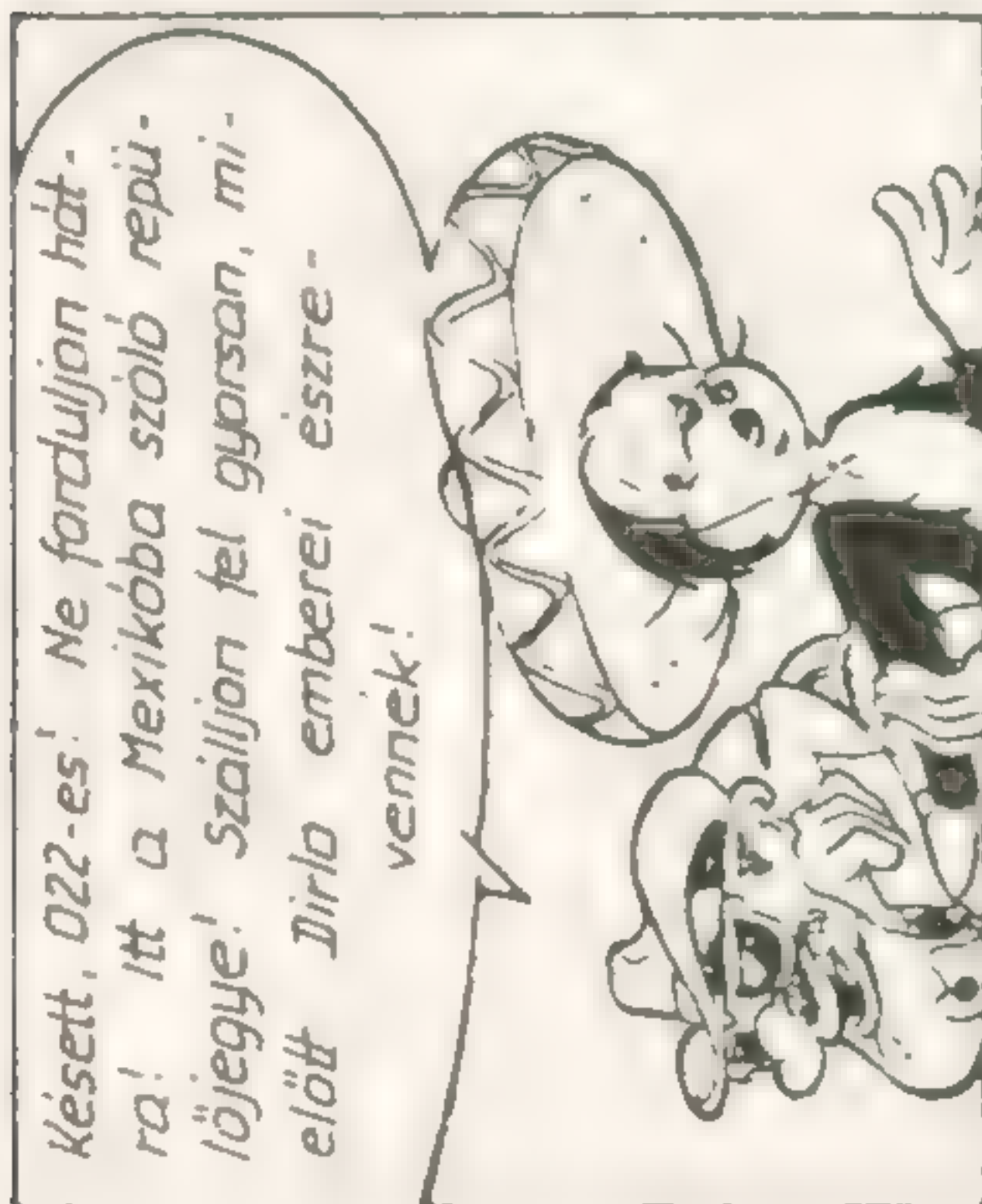
1. Mi a sajtó? — A sajt készítésénél létrejövő melléktermék.

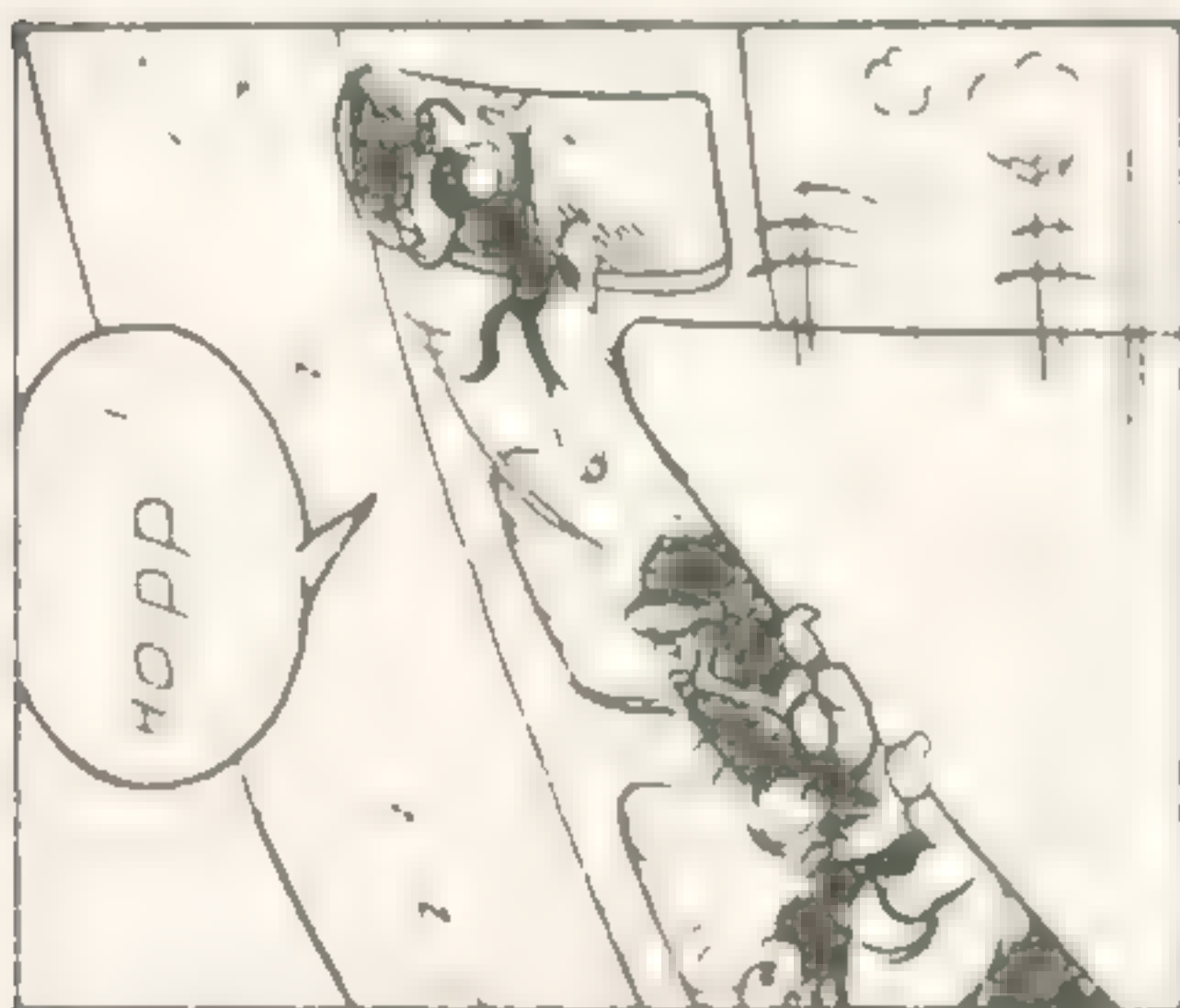
2. Hogyan nevezik azt a munkát, amikor idegen nyelvű filmet magyarra fordítanak? — Egy bolgár filmet magyarra vulkanizáltak.

3. Ki volt Leonardo da Vinci? — Két olasz földbirtokos.

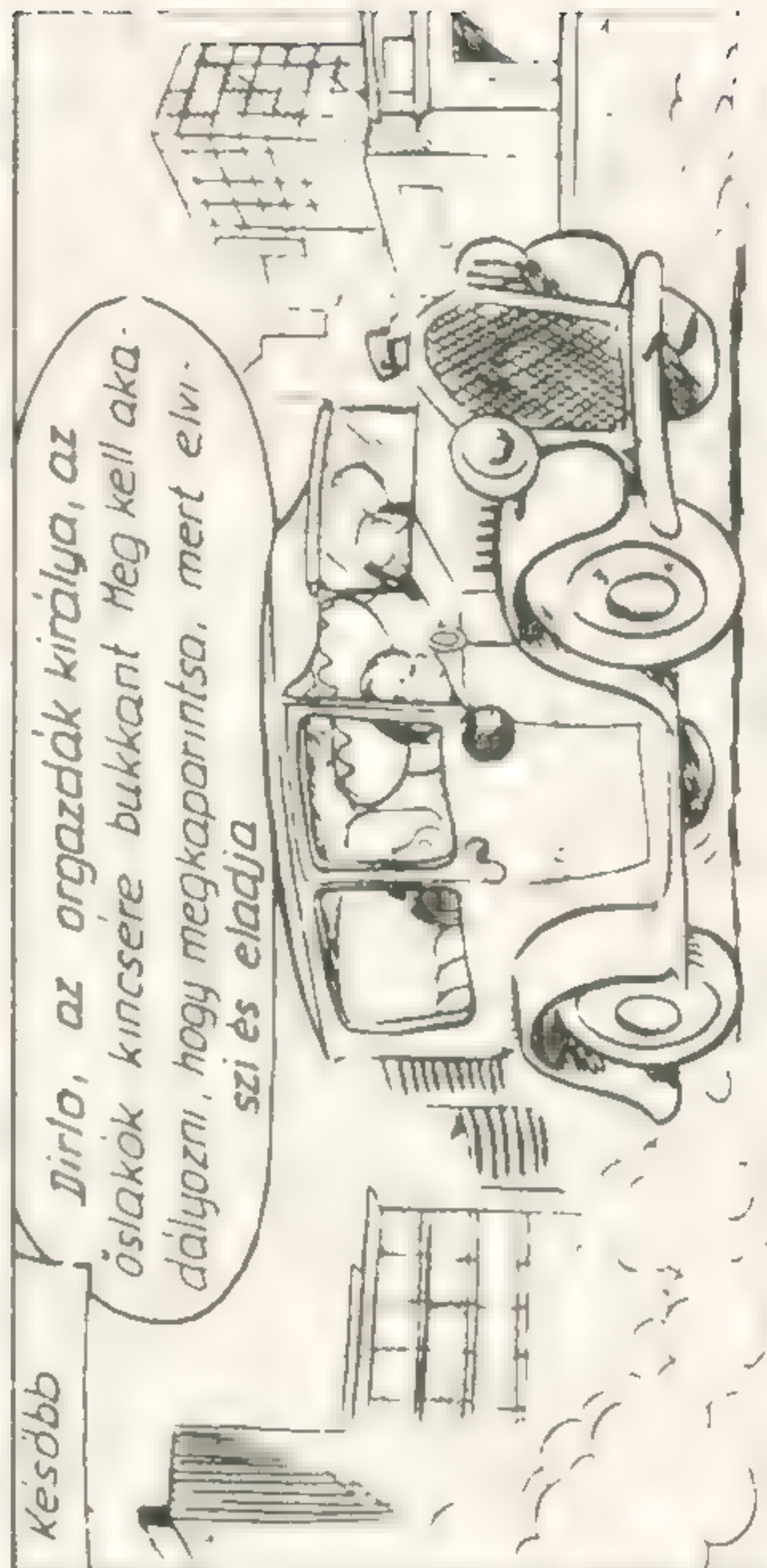
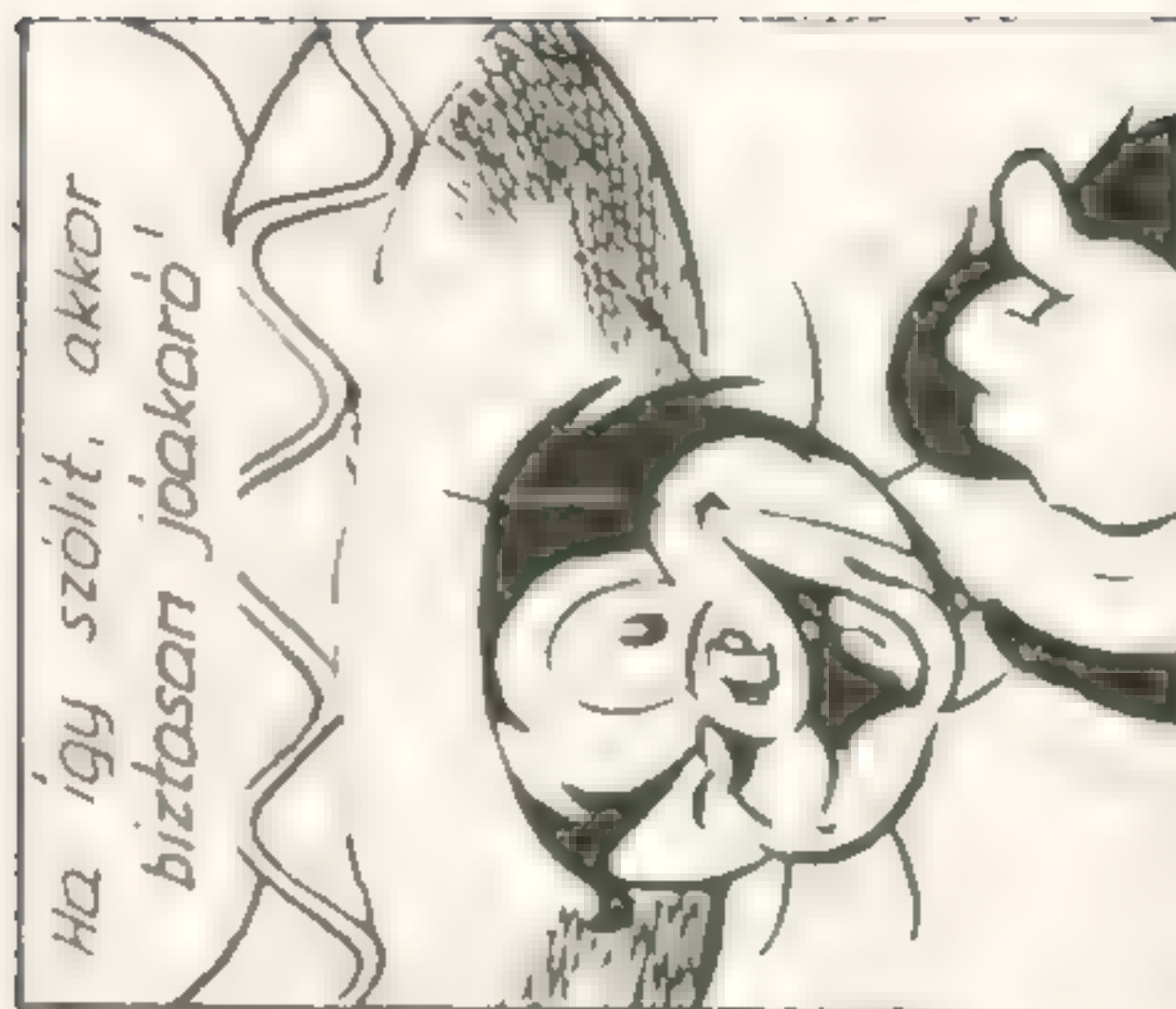

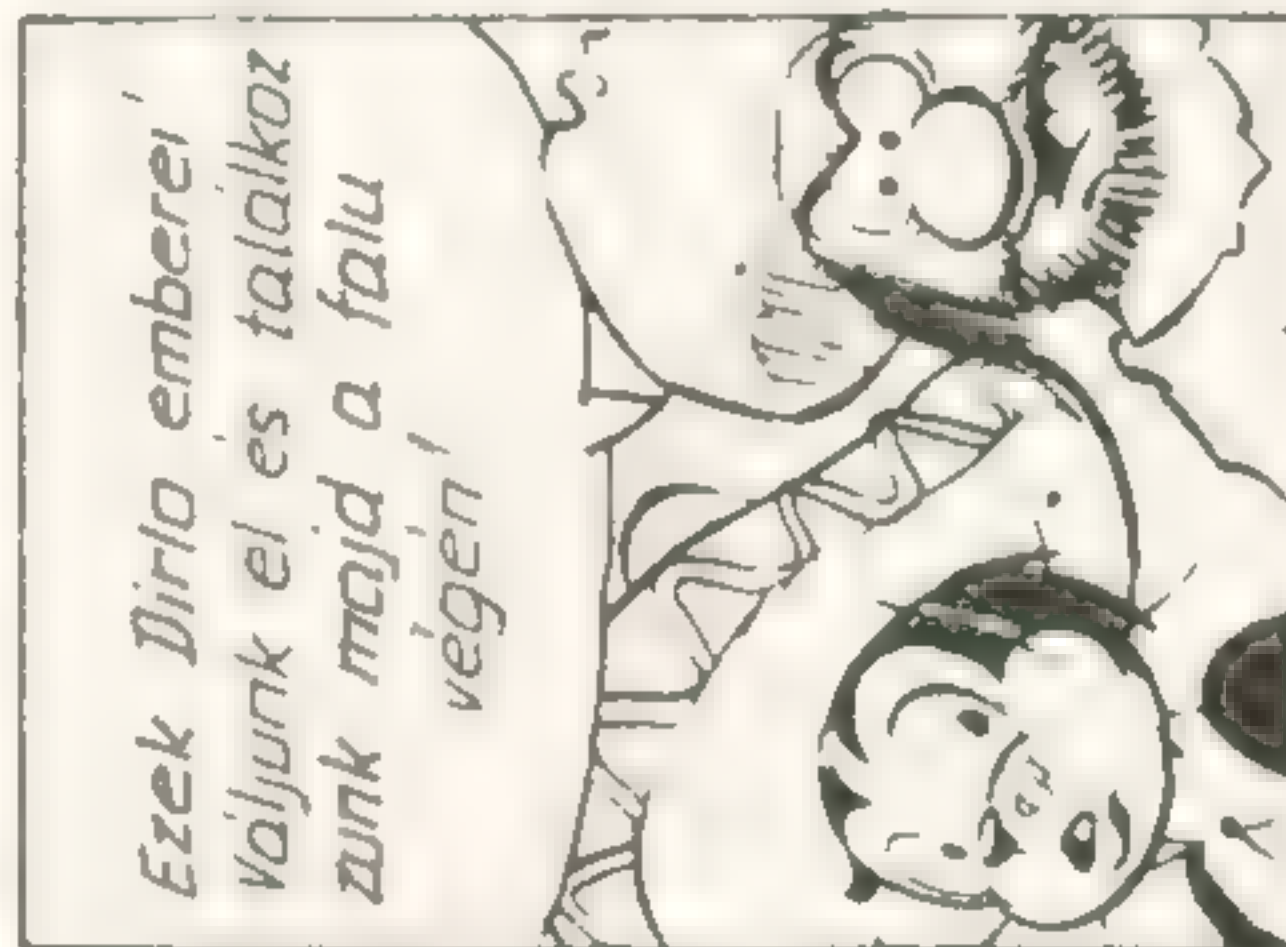

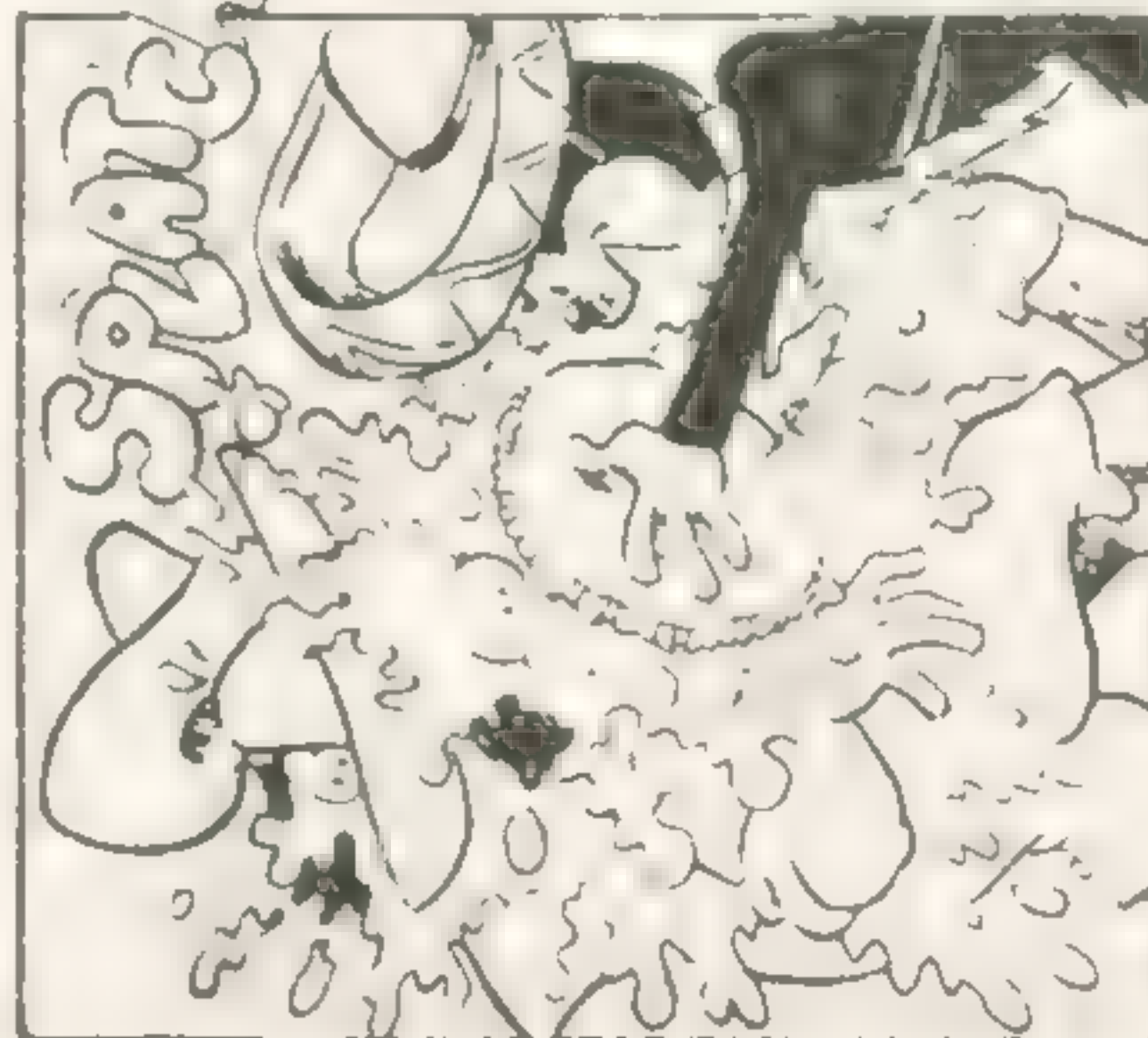

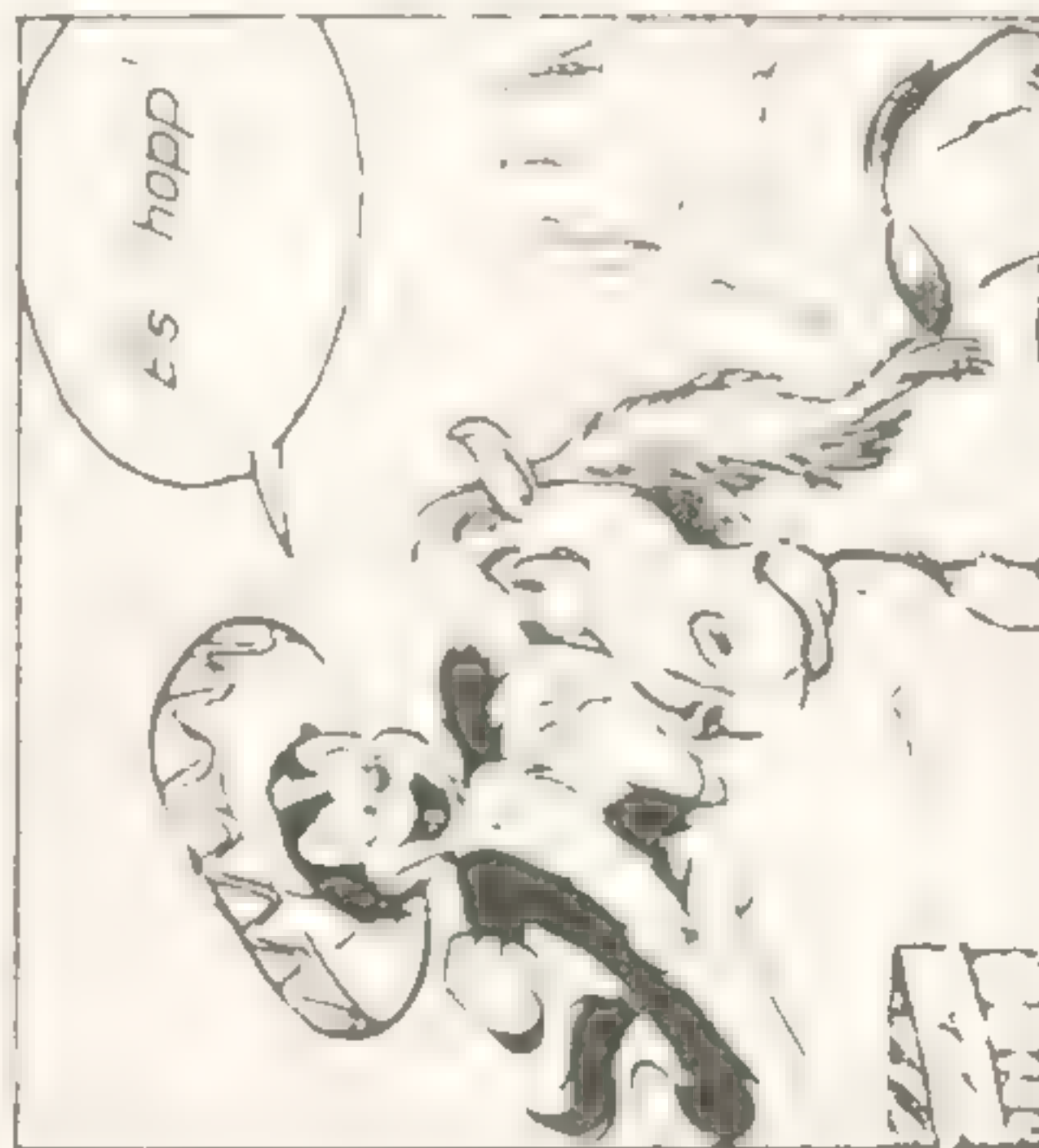
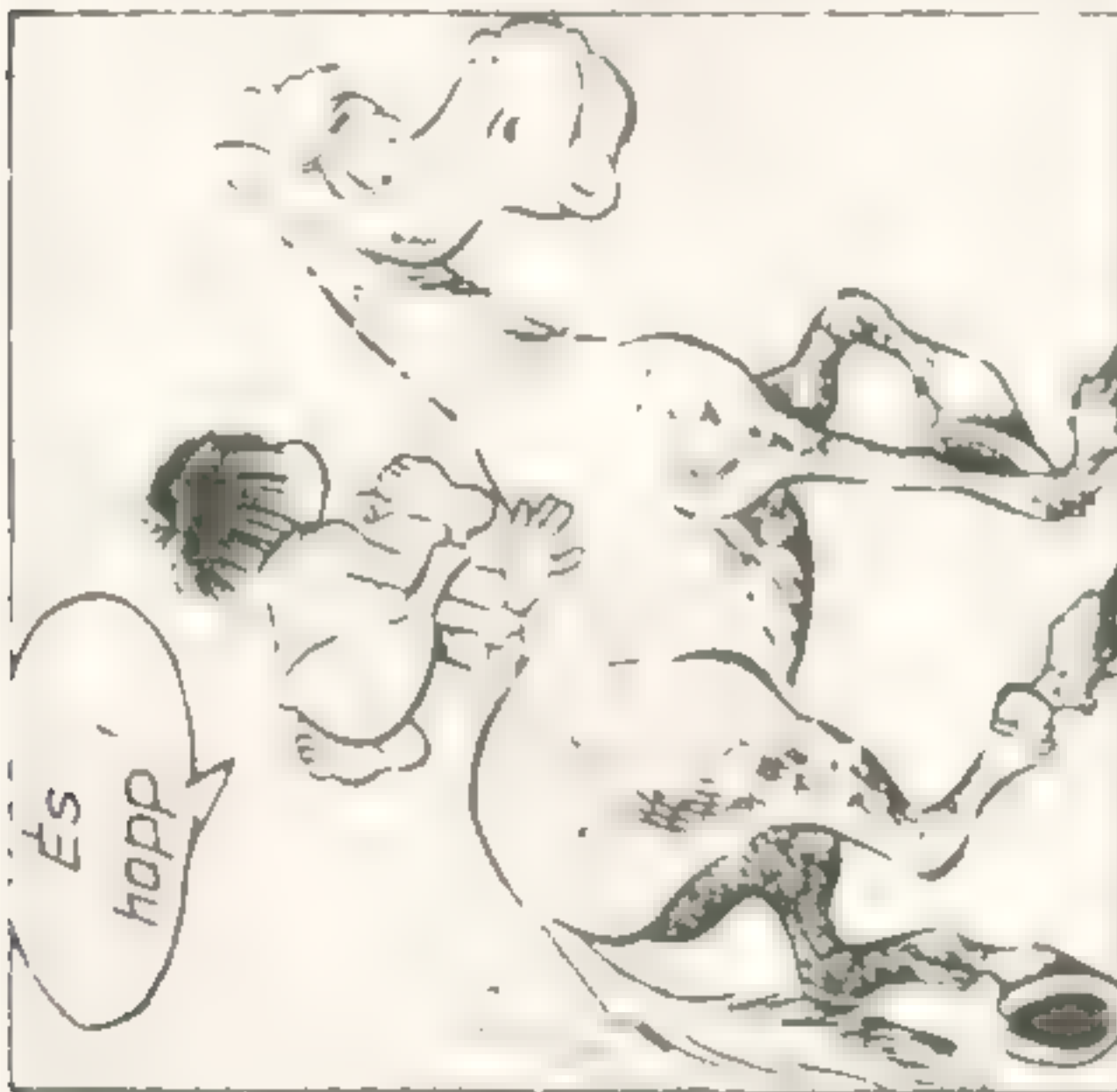

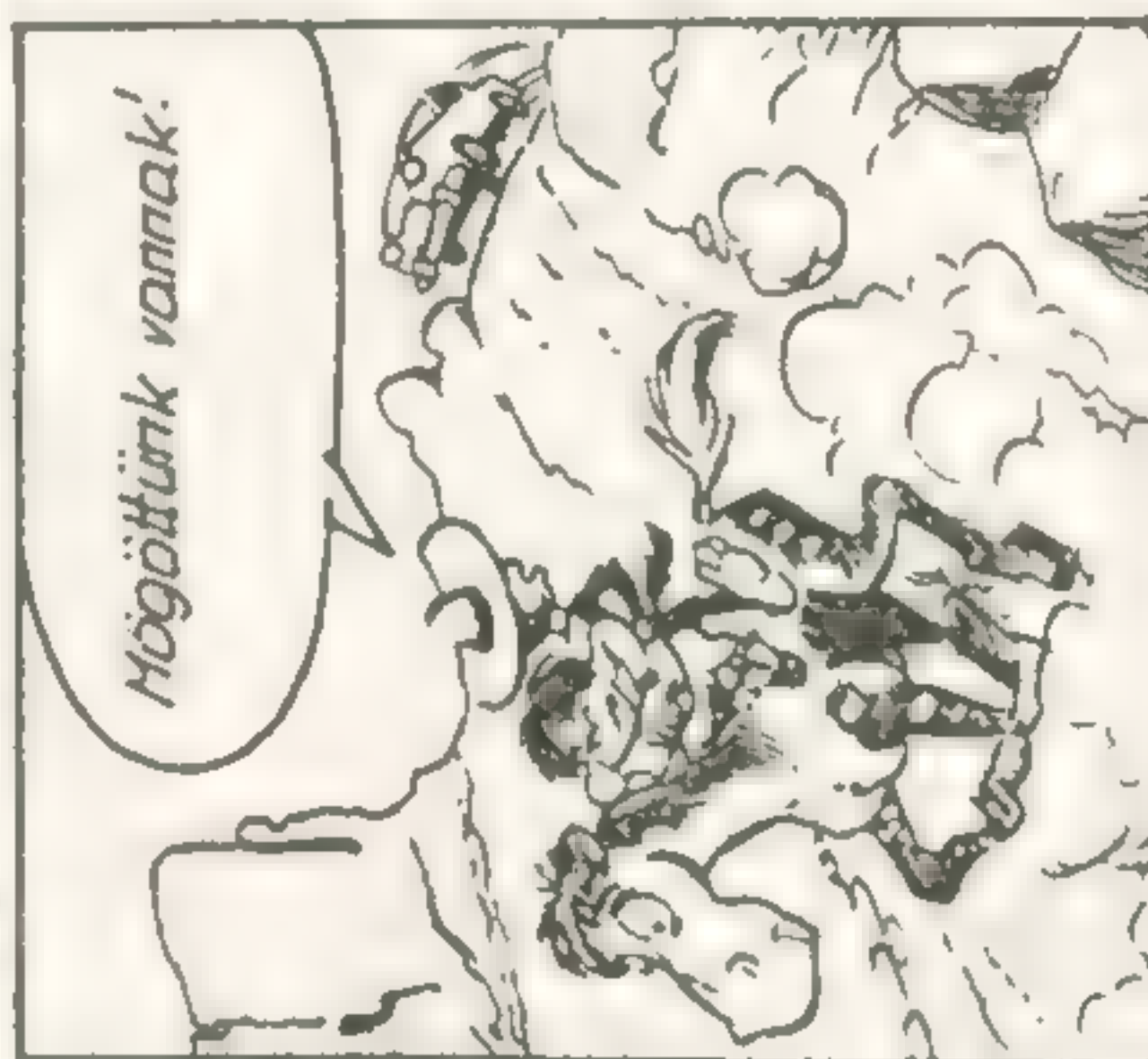
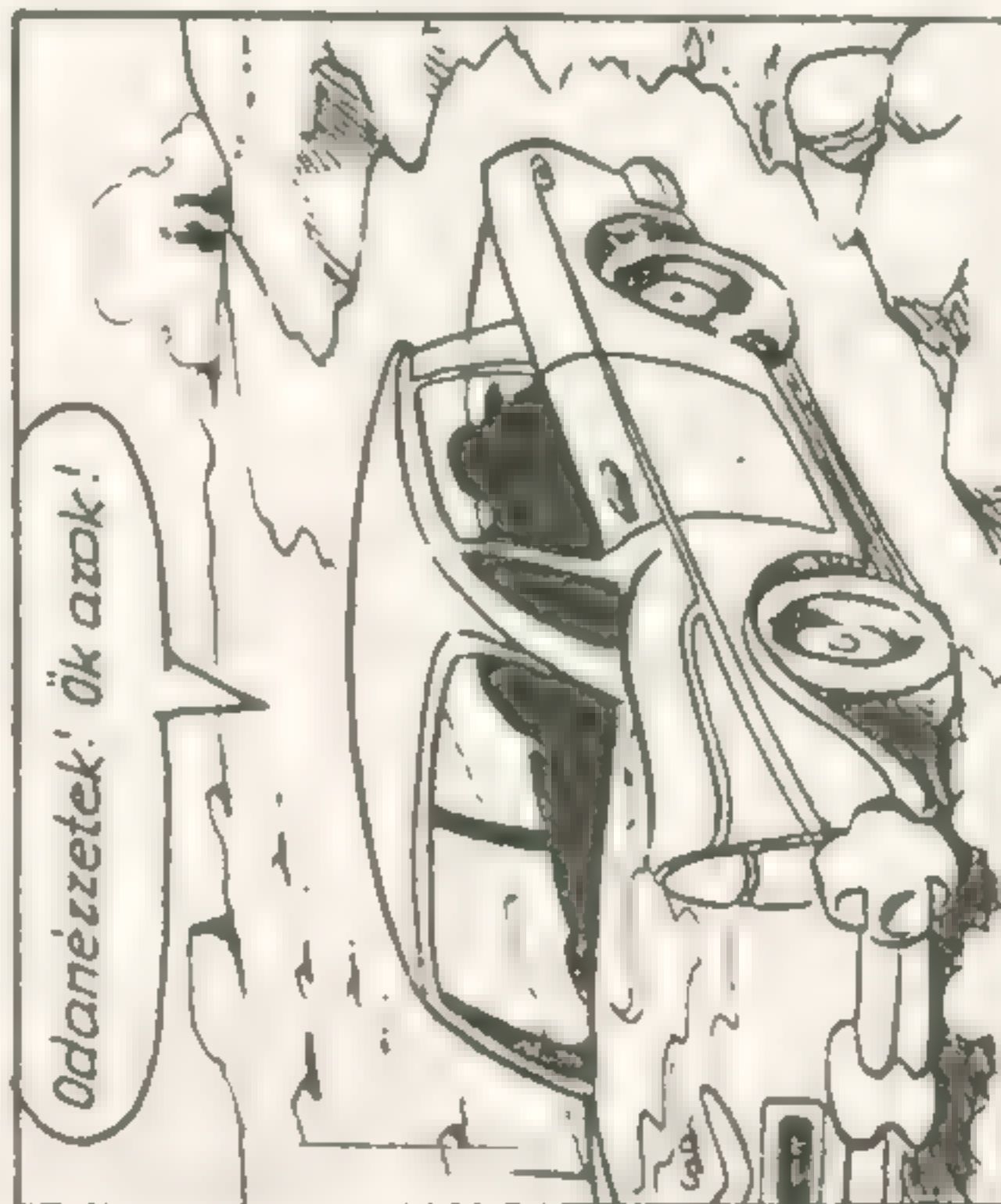
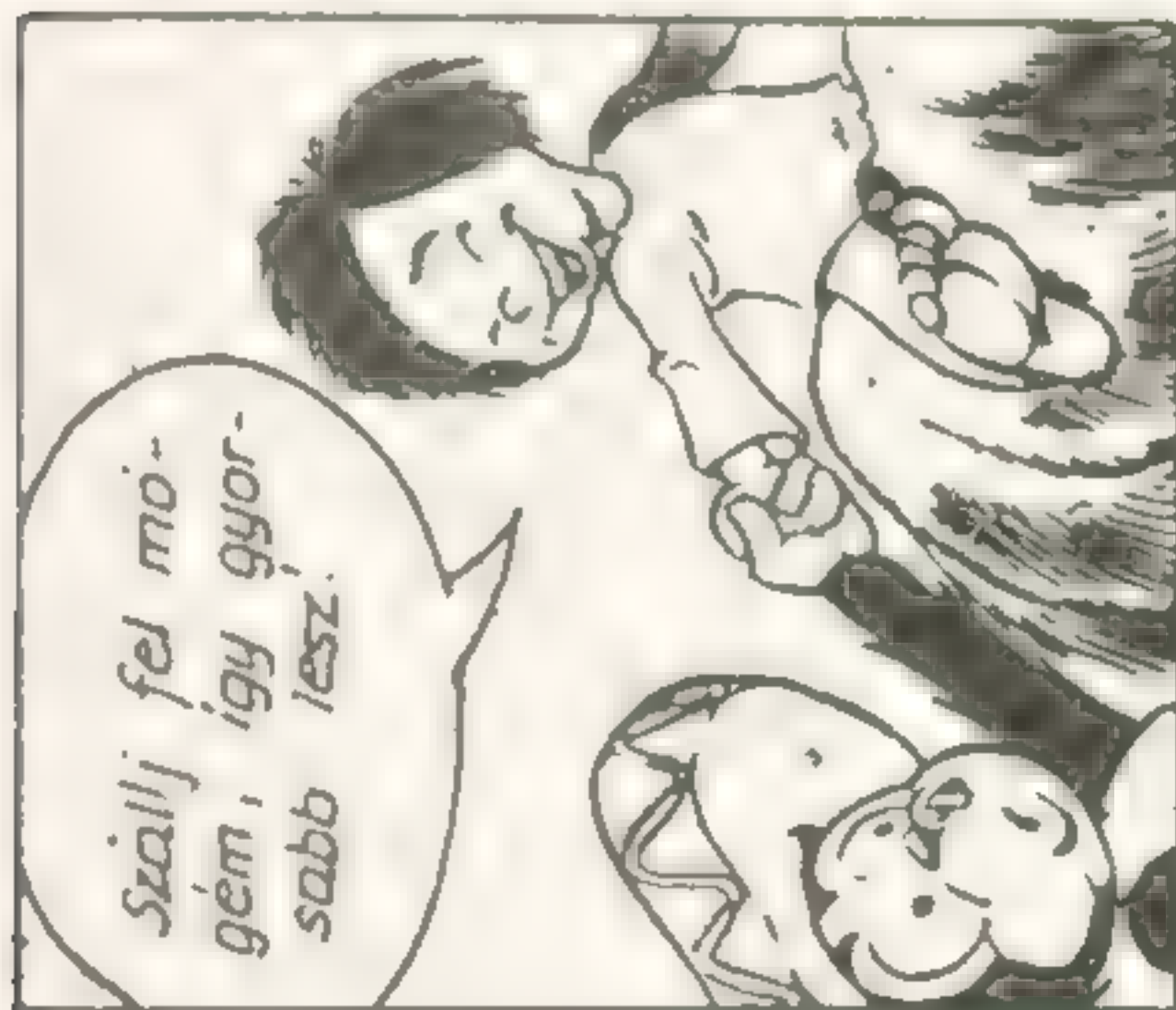

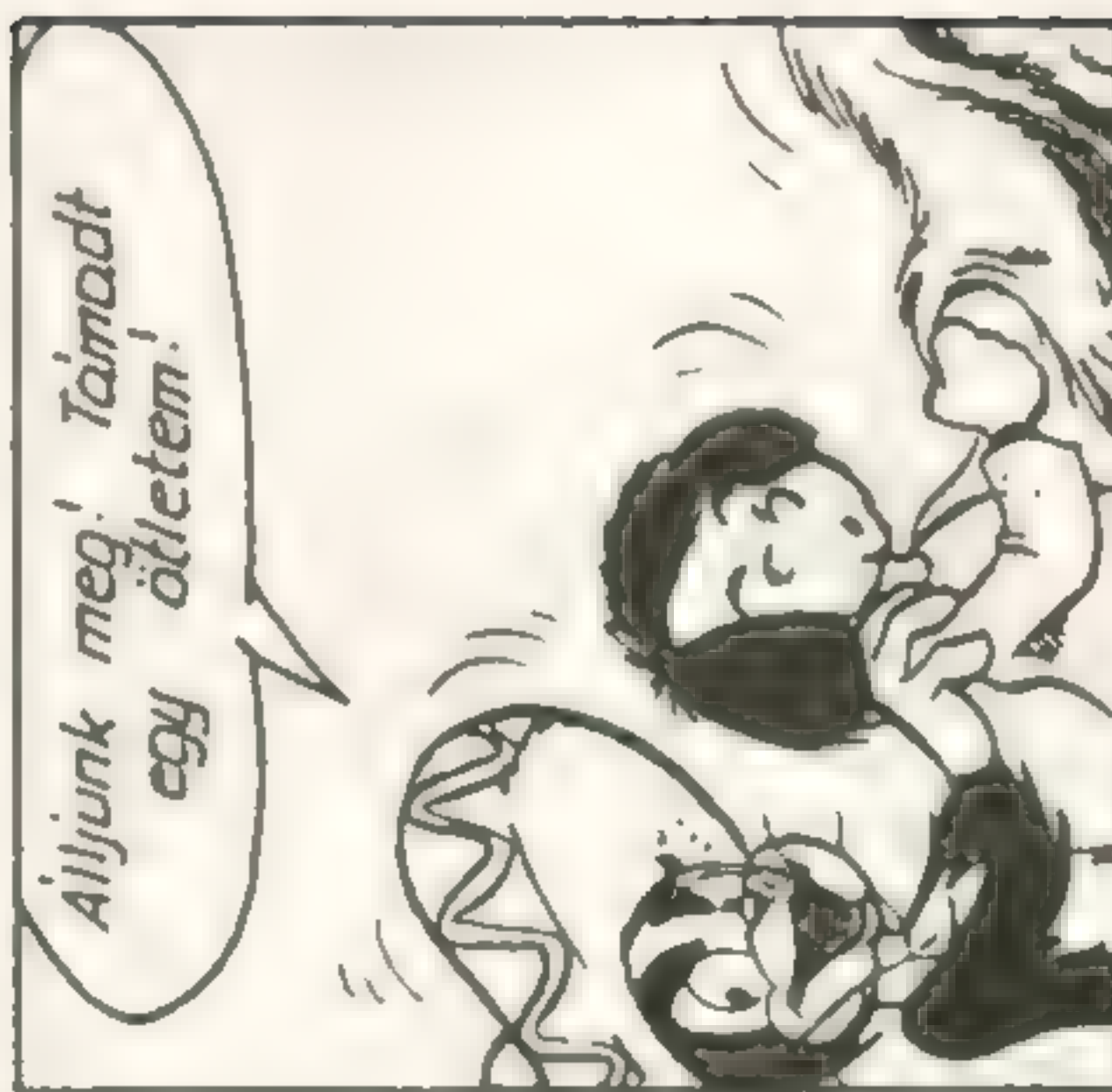
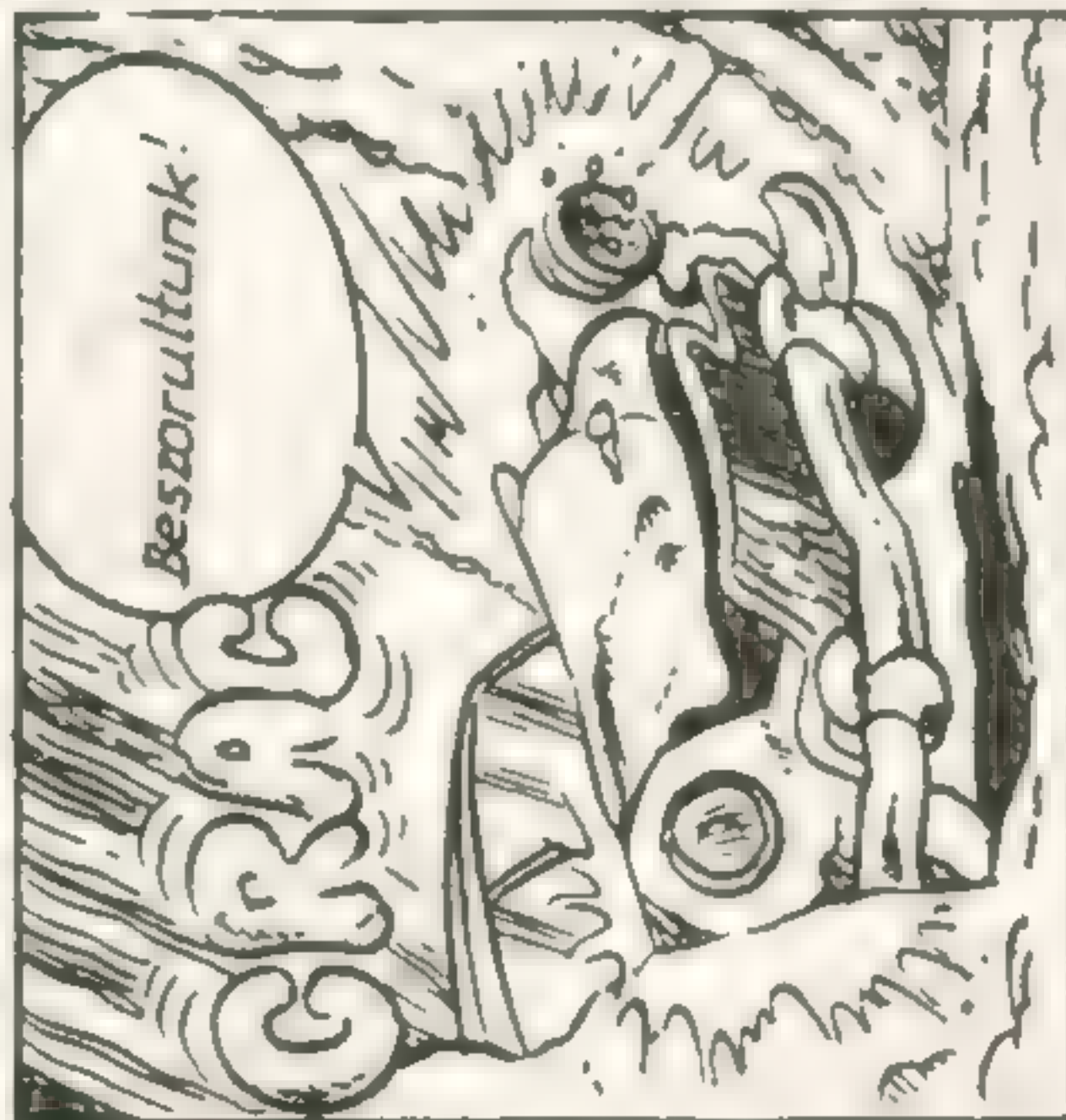
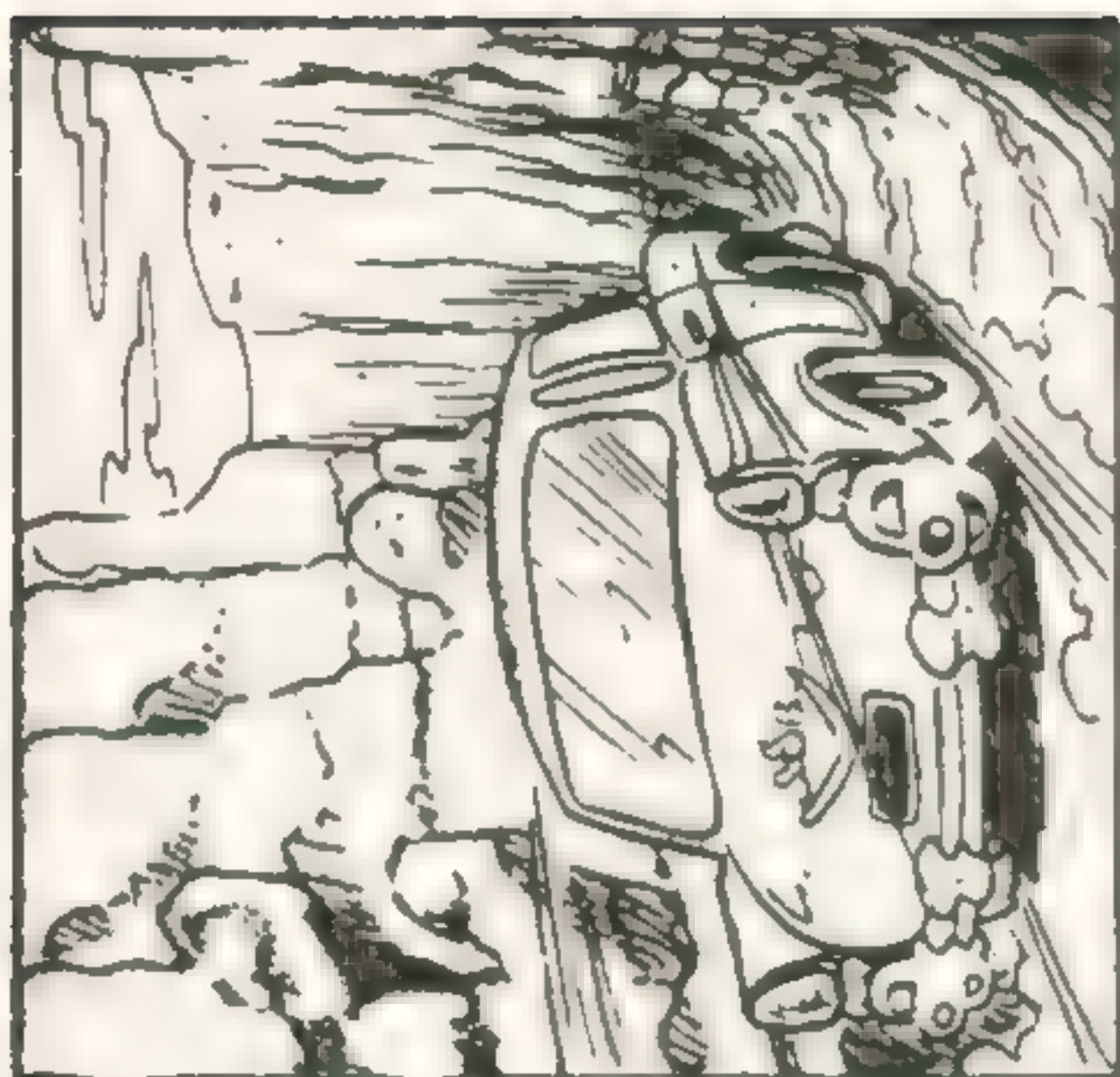
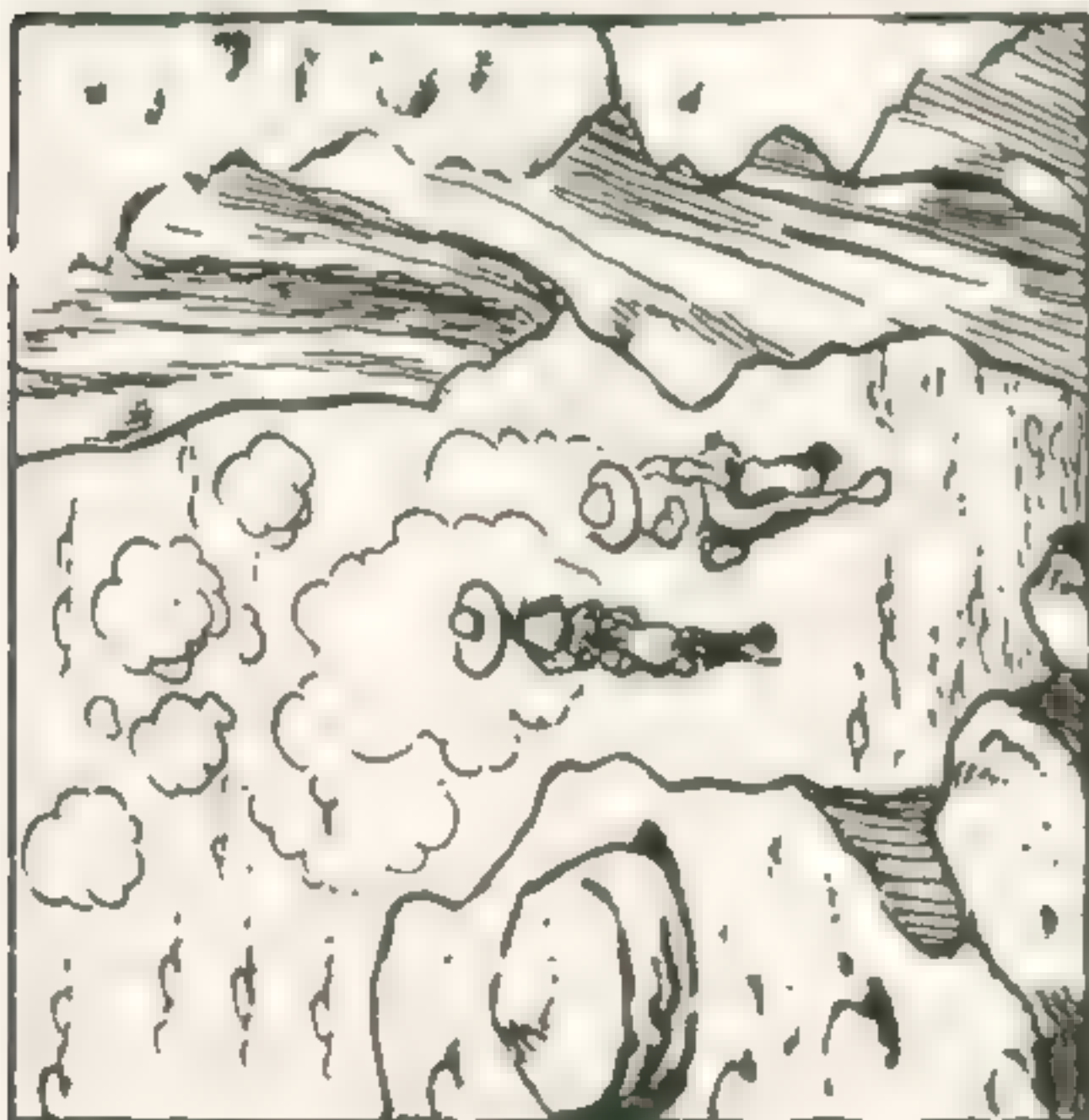

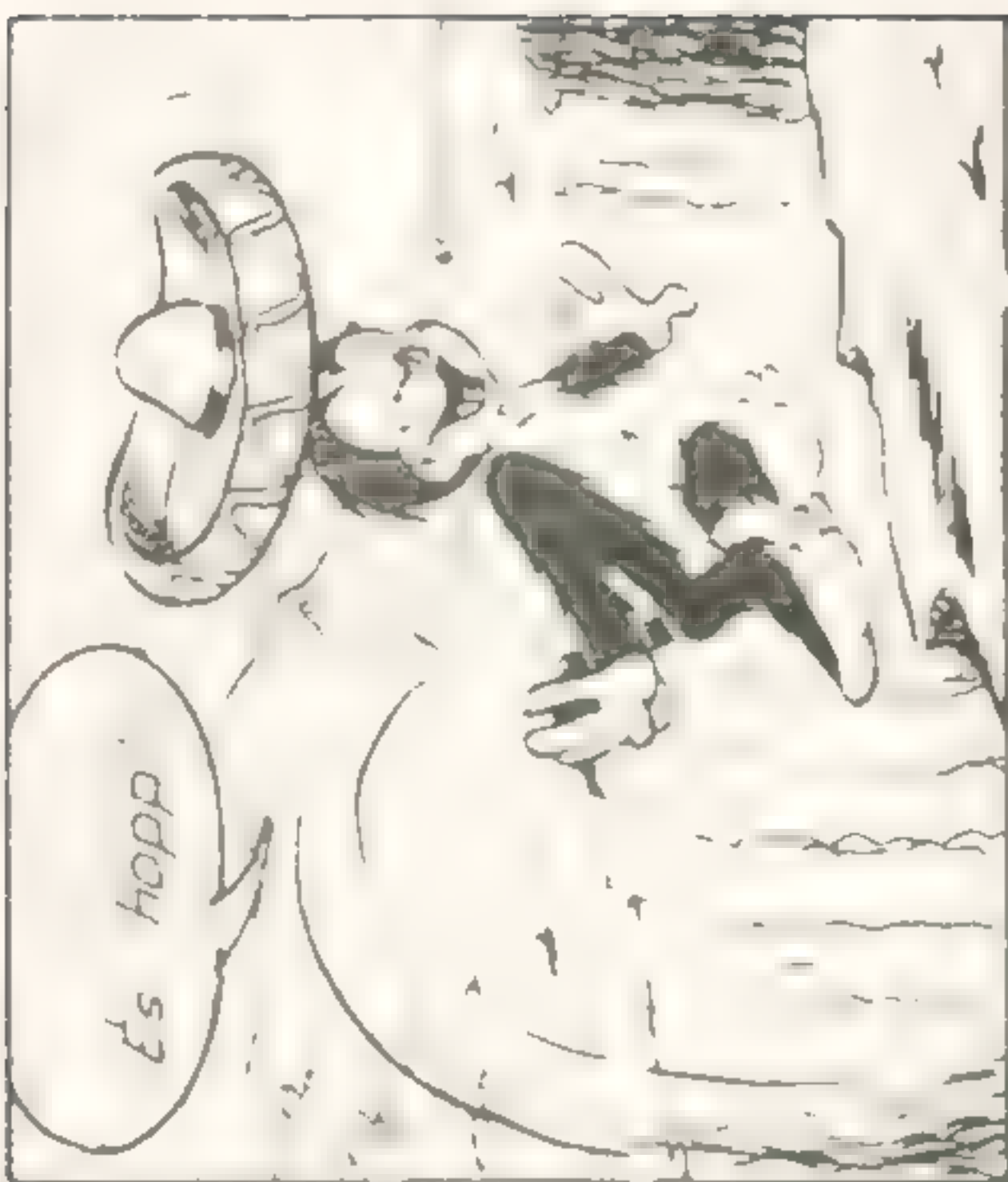
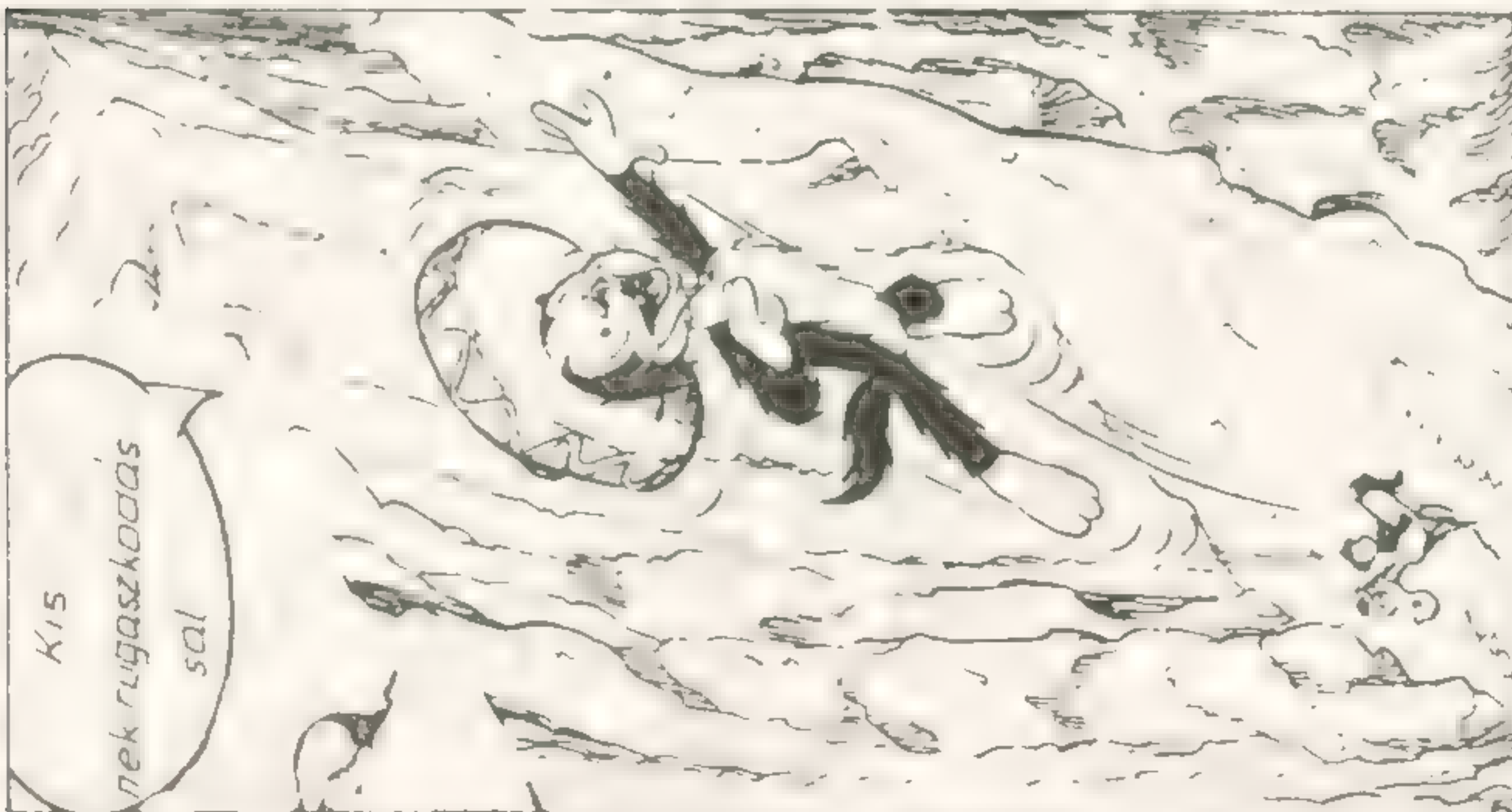

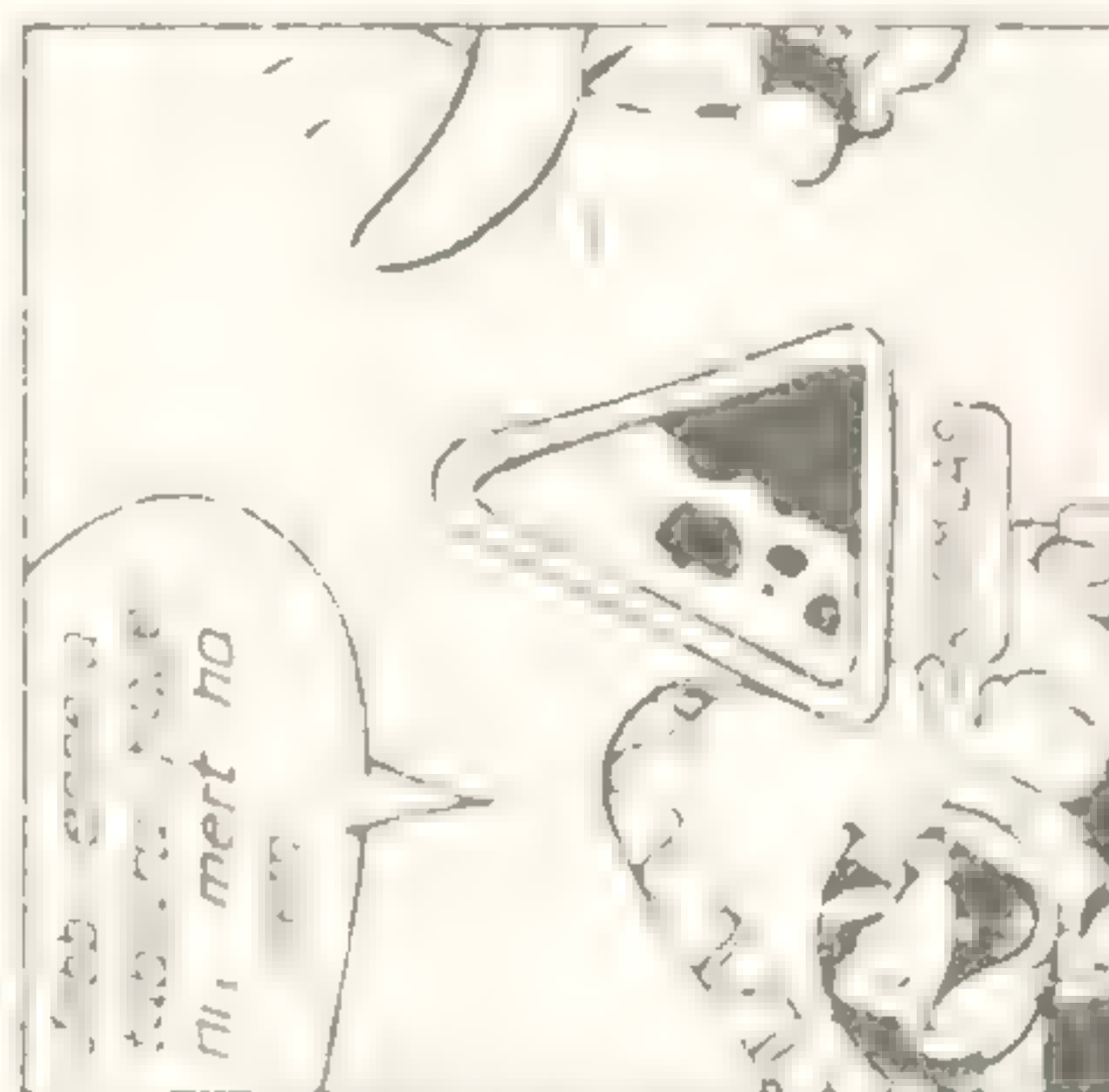

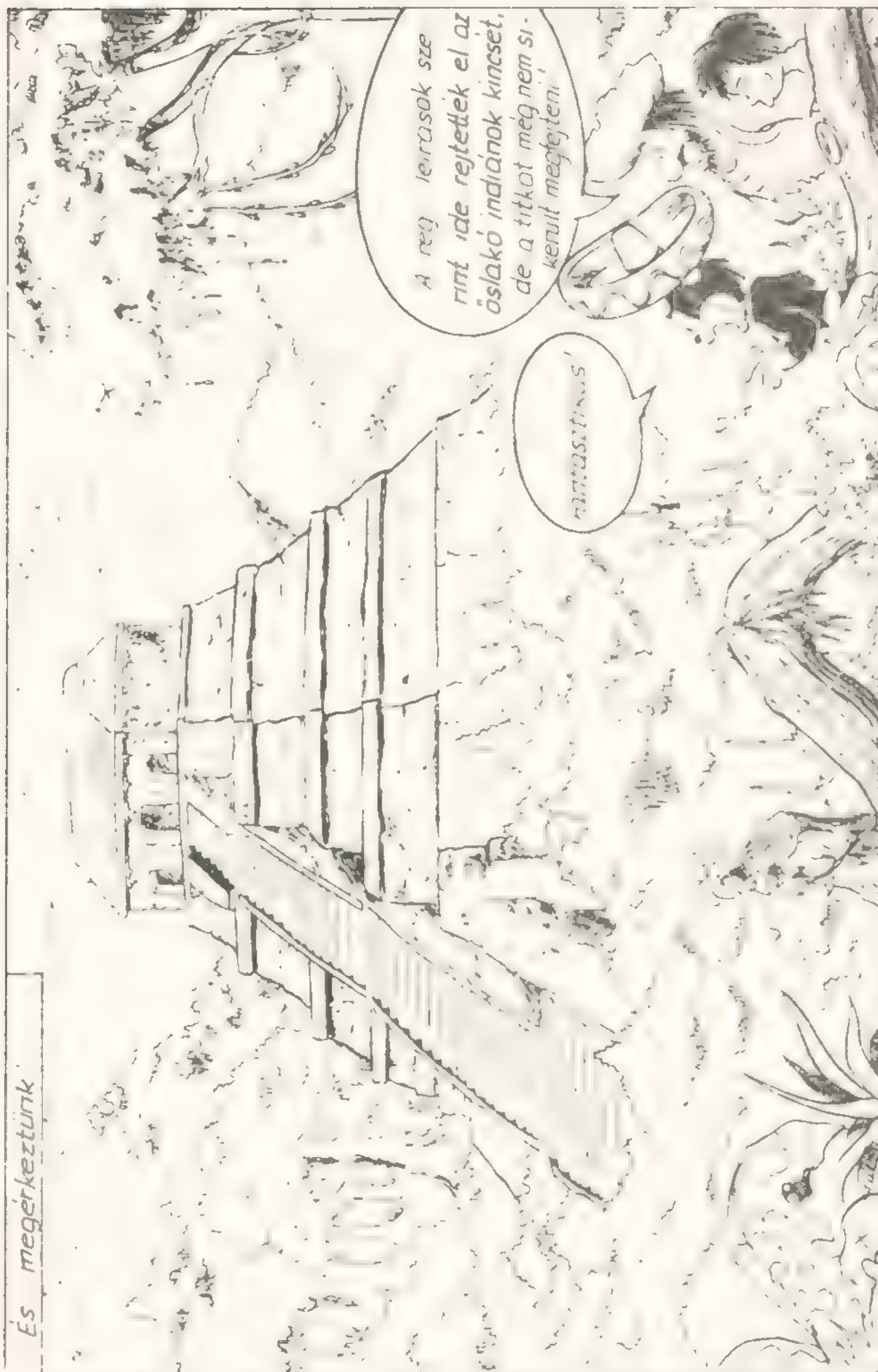

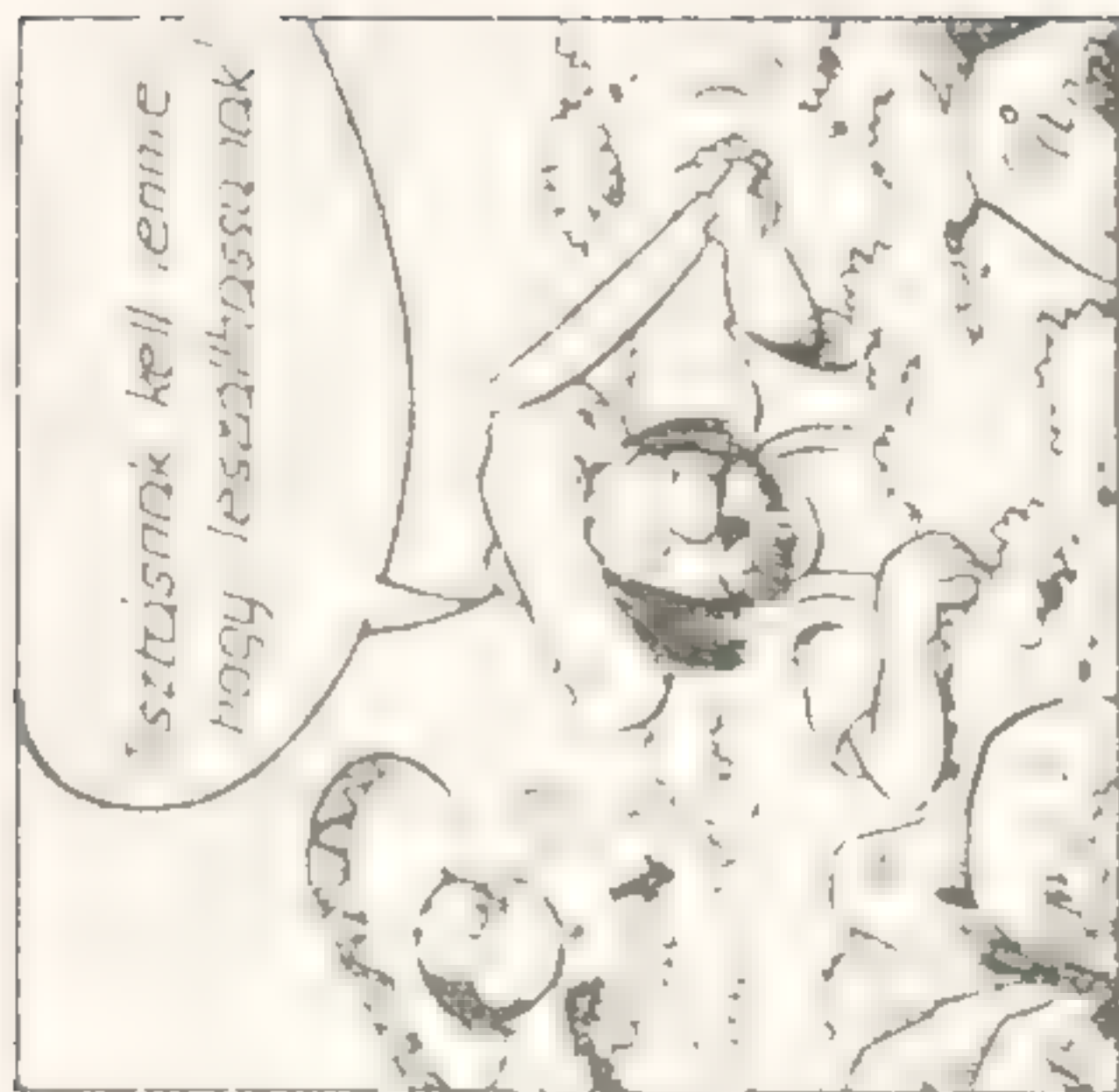

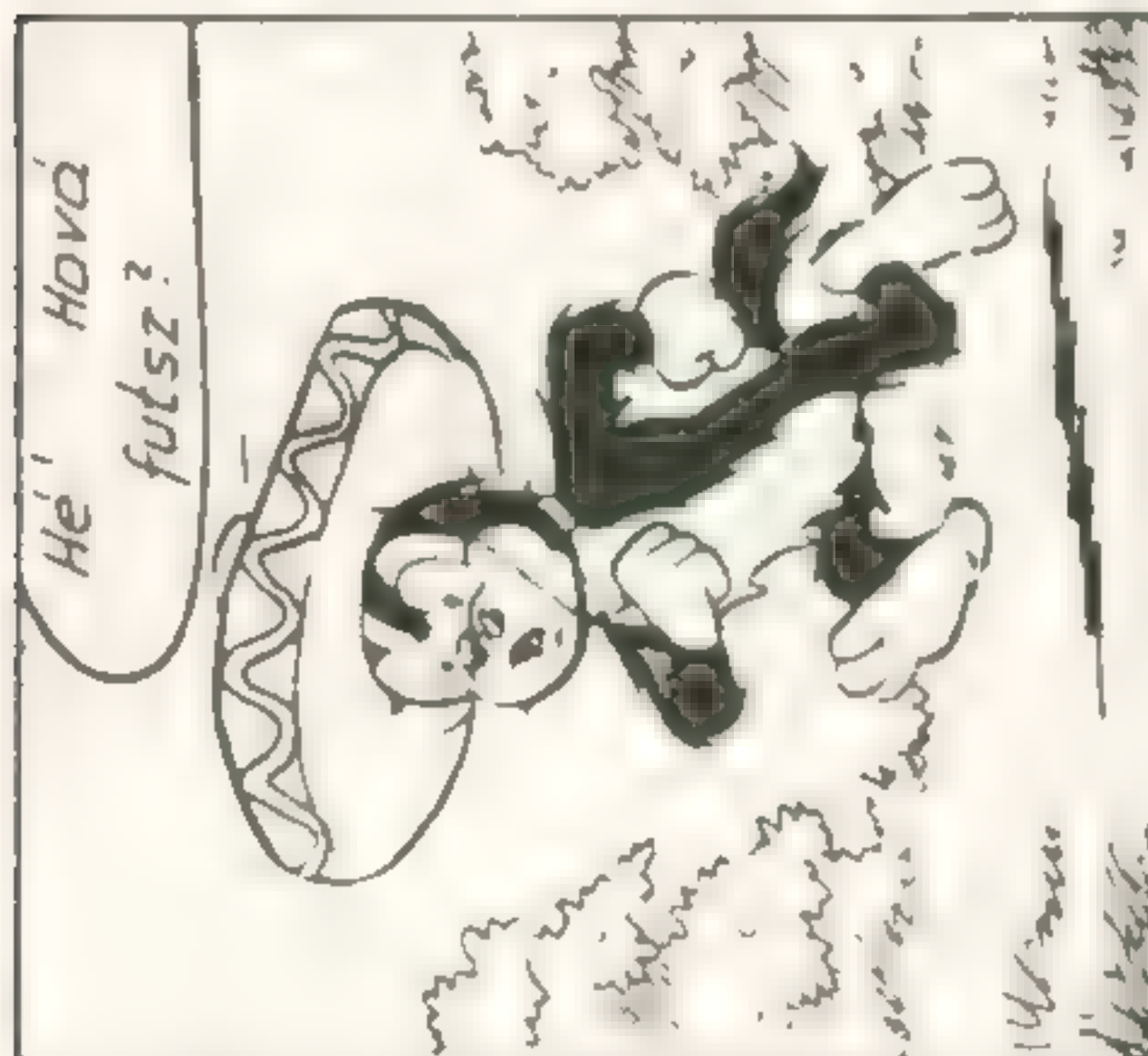

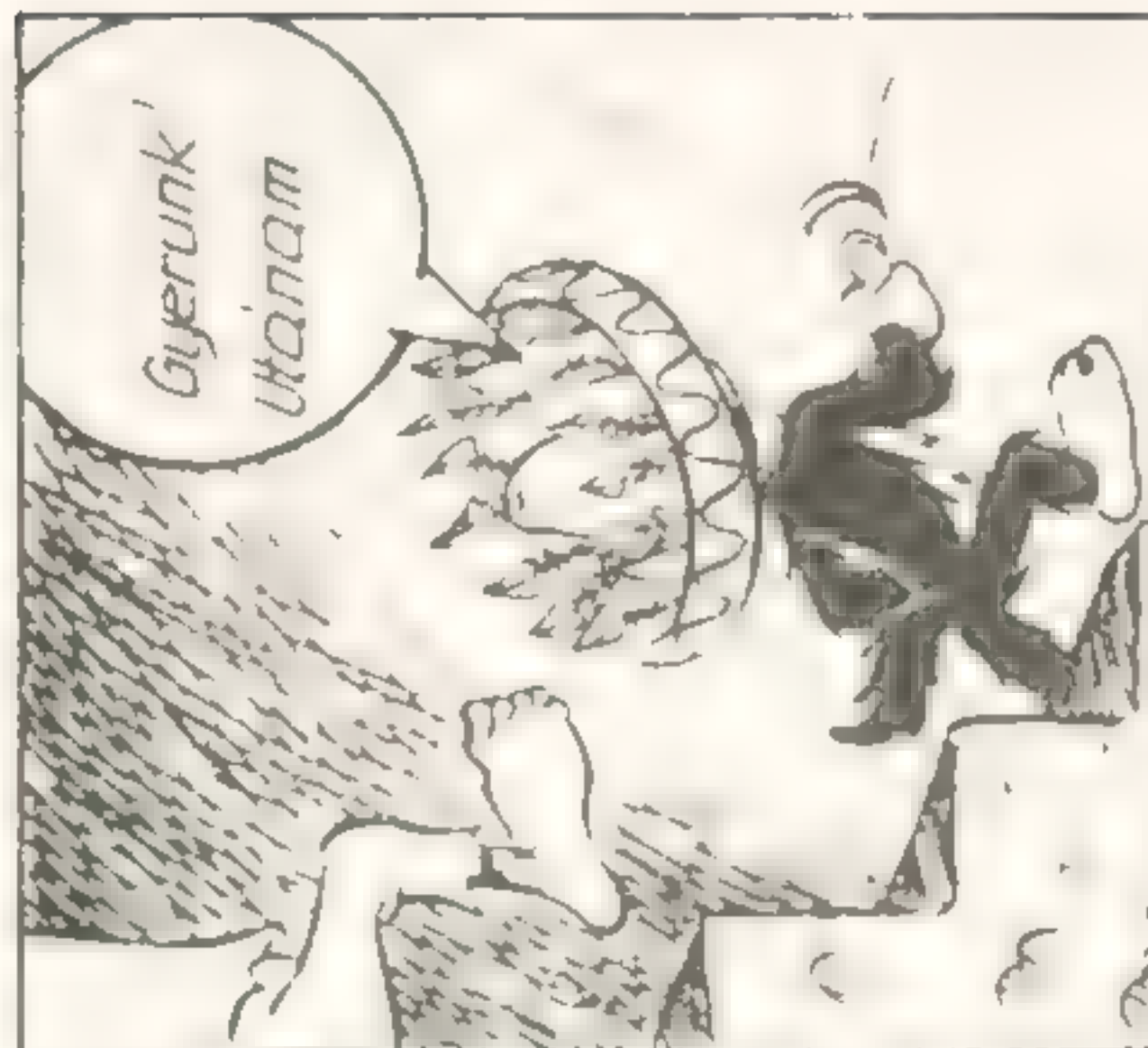
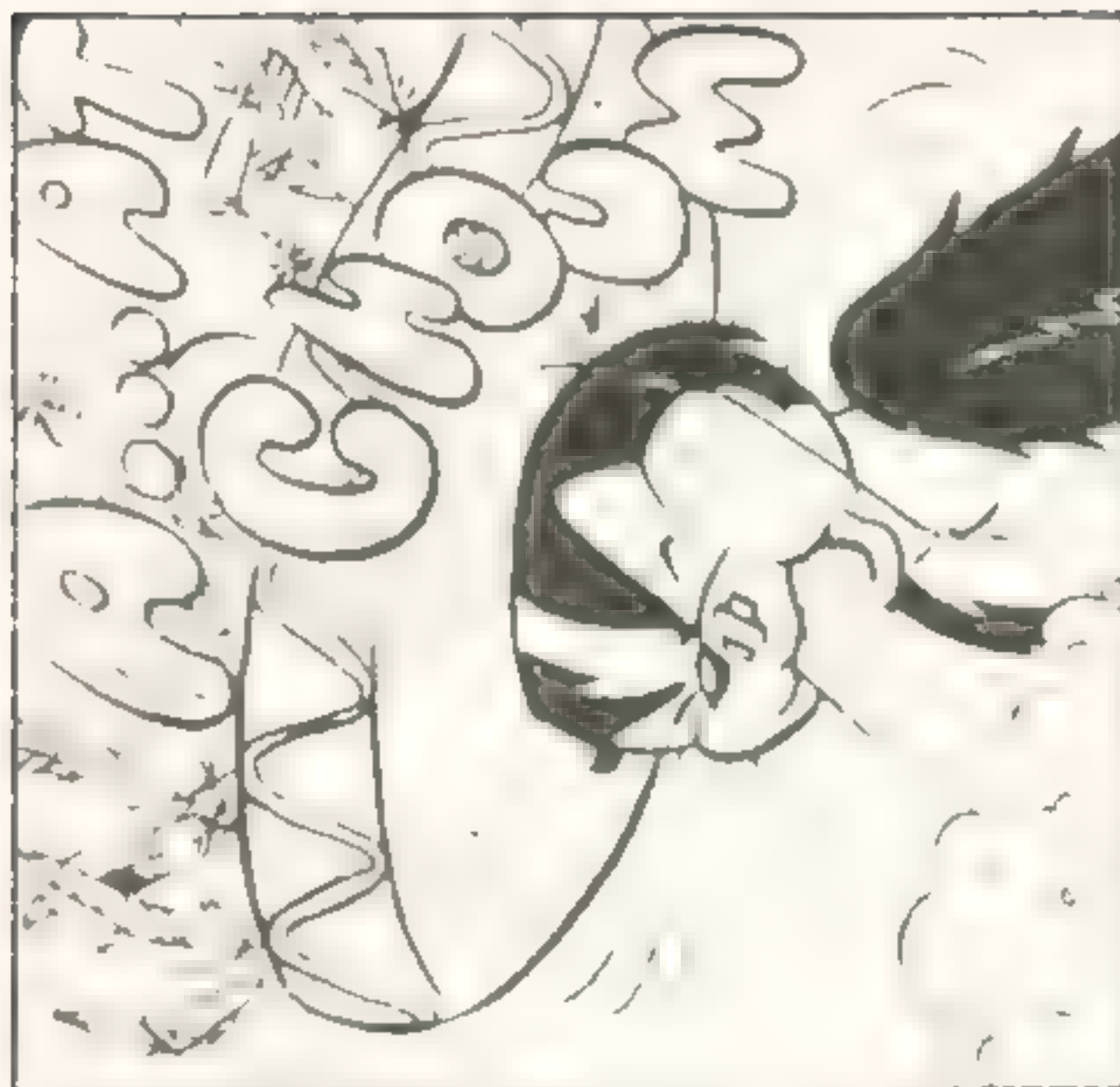
A nagy leírások sze-
rint ide rejtették el az
ősök indiánok kincsét,
de a titkot még nem si-
került megfejteni.

„Mint az a...”

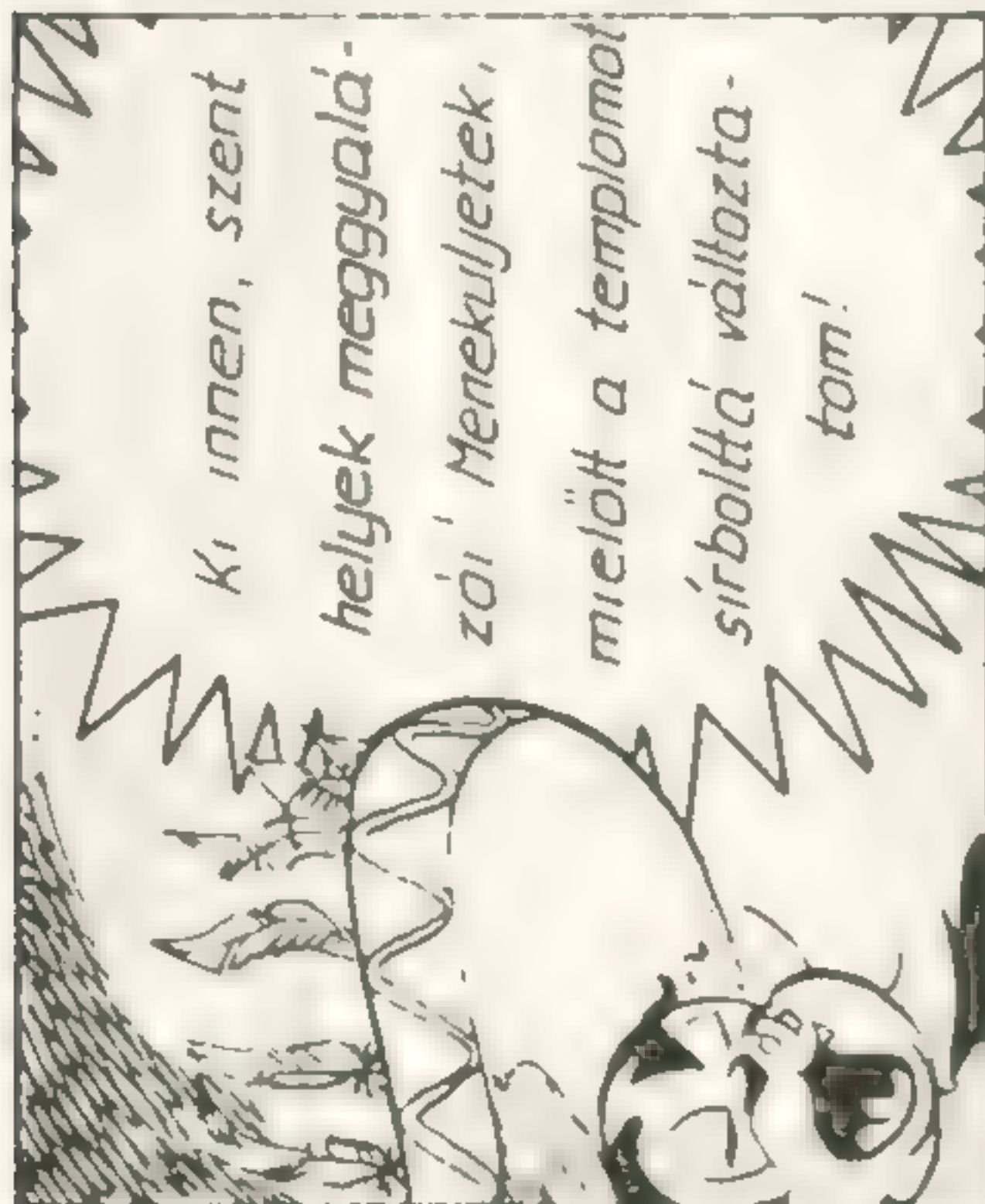

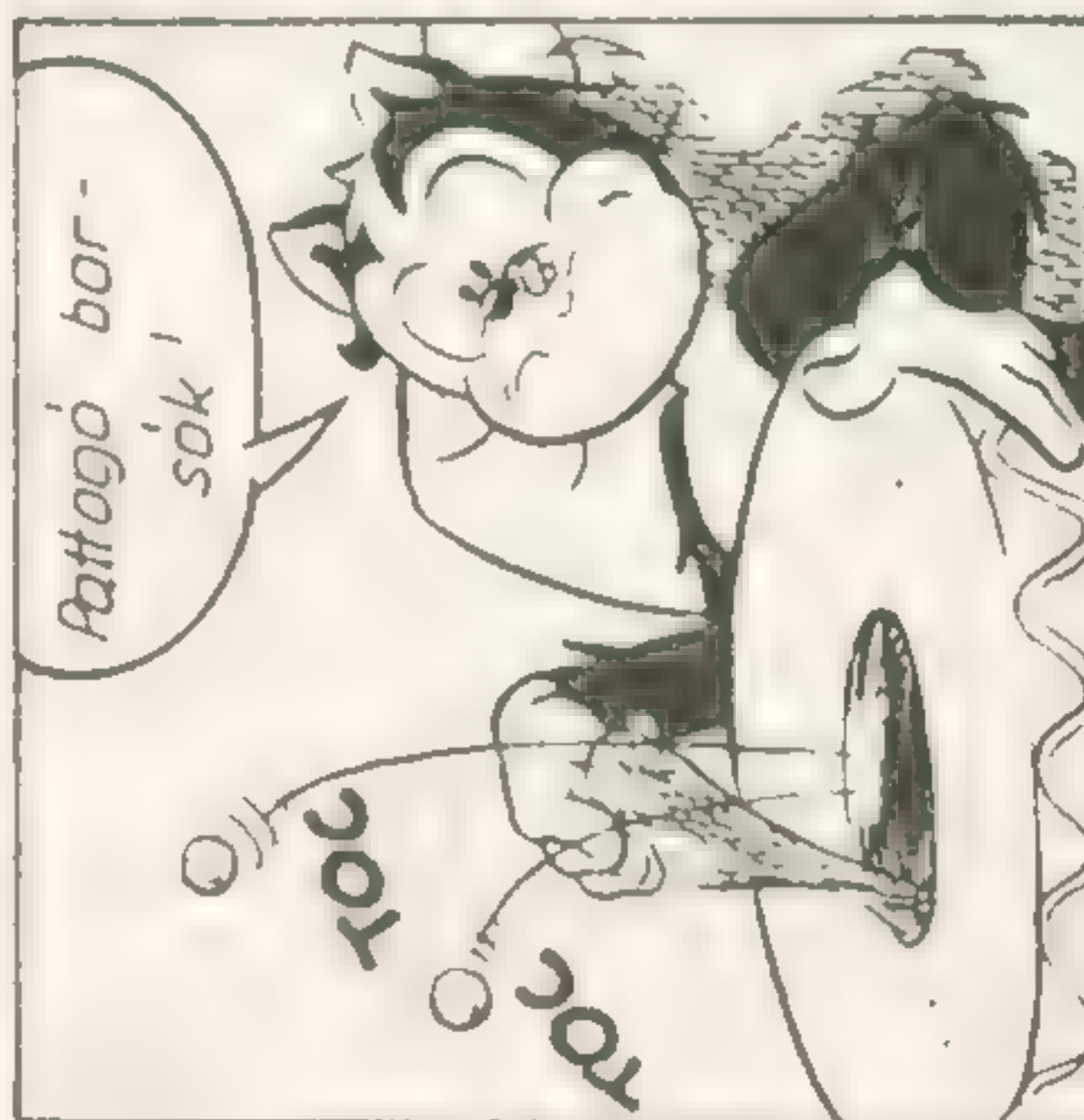

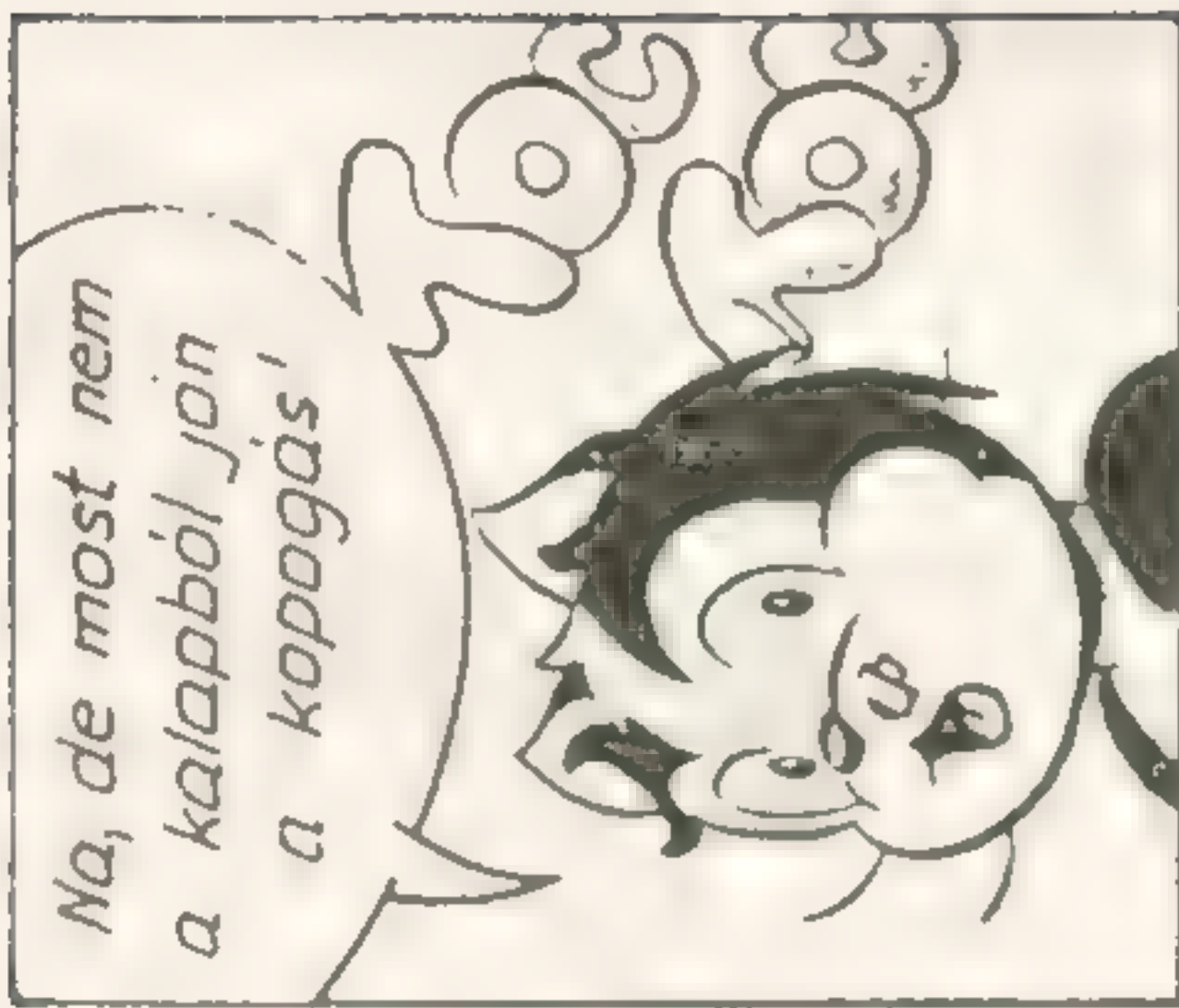

VÉGE

MŰALKOTÁS

AM

Változatok hóemberre

SZERÉNYSEG

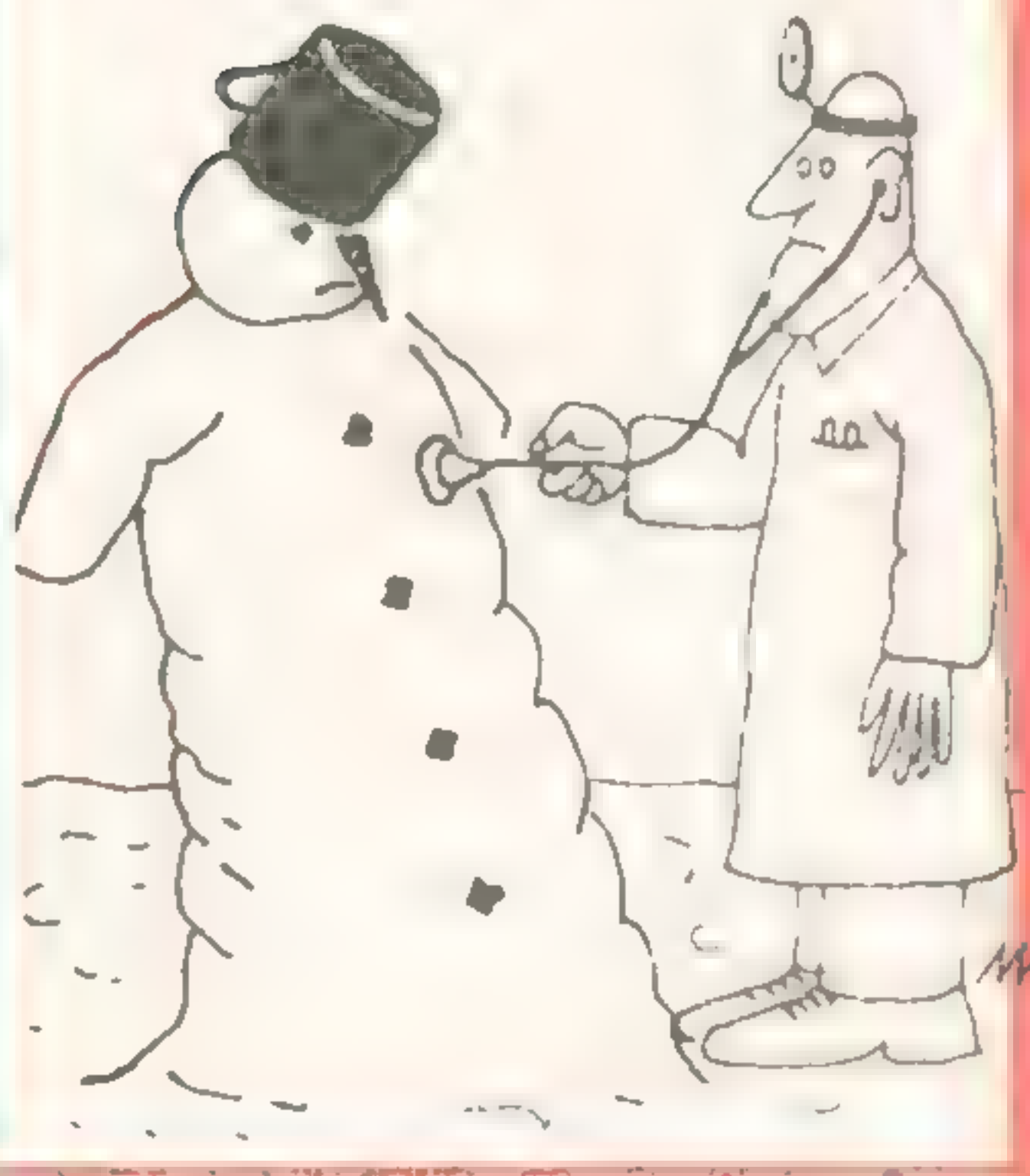
TUDÁSVÁGY

HATALOMVÁGY

TAVASZI FÁRADTSÁG

BIZTOS, AMI BIZTOS

HIDEGLELÉS

Ócsúdjatok feleim! Lássátok szümtükkel mik vogymuk. Tegnap még szilaj farsangosok, mára tanárfélő, bágyadt birkanyáj.

Add tovább!

Szó, ami szó, szuper buli volt! Az Osi titokzatos gésának öltözve...

Add tovább!

Azért ücsörögtél hát olyan sokáig a japán sarokban! Ilyen nehéz lenne pálcikával enni?

Add tovább!

Mekkora ötlet volt az űrálomlás! Habár egy óriási akváriumban élethűbben úszkáltak volna. No meg a nehézségi erő sem ismeri a tréfát, sehogy sem akart megszűnni.

Add tovább!

Láttátok Don Quijote kardját? Majd szétdurrantam a nevetéstől, mikor megláttam az oldalán az óriási fakana-

Add tovább!

Nem értetted meg a „mő-

PAD ALATTI POSTA

göttes" gondolatot. Ő nem megölni akarja az ellenséget, csak megkavarni. De választhattak volna szebb Dulcineát is...

Add tovább!

Mármint téged. Így gondoltad, nemde? Nem akarlak bántani, de Sancho jelmeze jobban illene hozzád.

Add tovább!

No de a mi Süsünk is jól sikerült! Csak hát egy kicsit pepita lett, istenem...

Add tovább!

Hallottátok a Bori húgát? „Jé, ennek a sárkánynak pislog az orra!” Melyikötök volt ilyen kíváncsi?

Add tovább!

De a fő attrakció Tojás volt a robotokkal. Igaz, a konyha-robotja igencsak zavarban volt. Itt-ott melléöntötte a teát... És valószínűleg megfázott a beszélőszerkezete, mert igen rekedt volt a hangja.

Add tovább!

A kis játszórobot is elég makacs volt. Sehogy sem akarta visszadobni a labdát a kis Tojának.

Add tovább!

A diszkó volt a legjobb! A faltánc! Egész jól belejöttünk. Még szerencse, hogy eljöhettek nagyobb fiúk is, mert nem tudom, kivel táncoltunk volna...

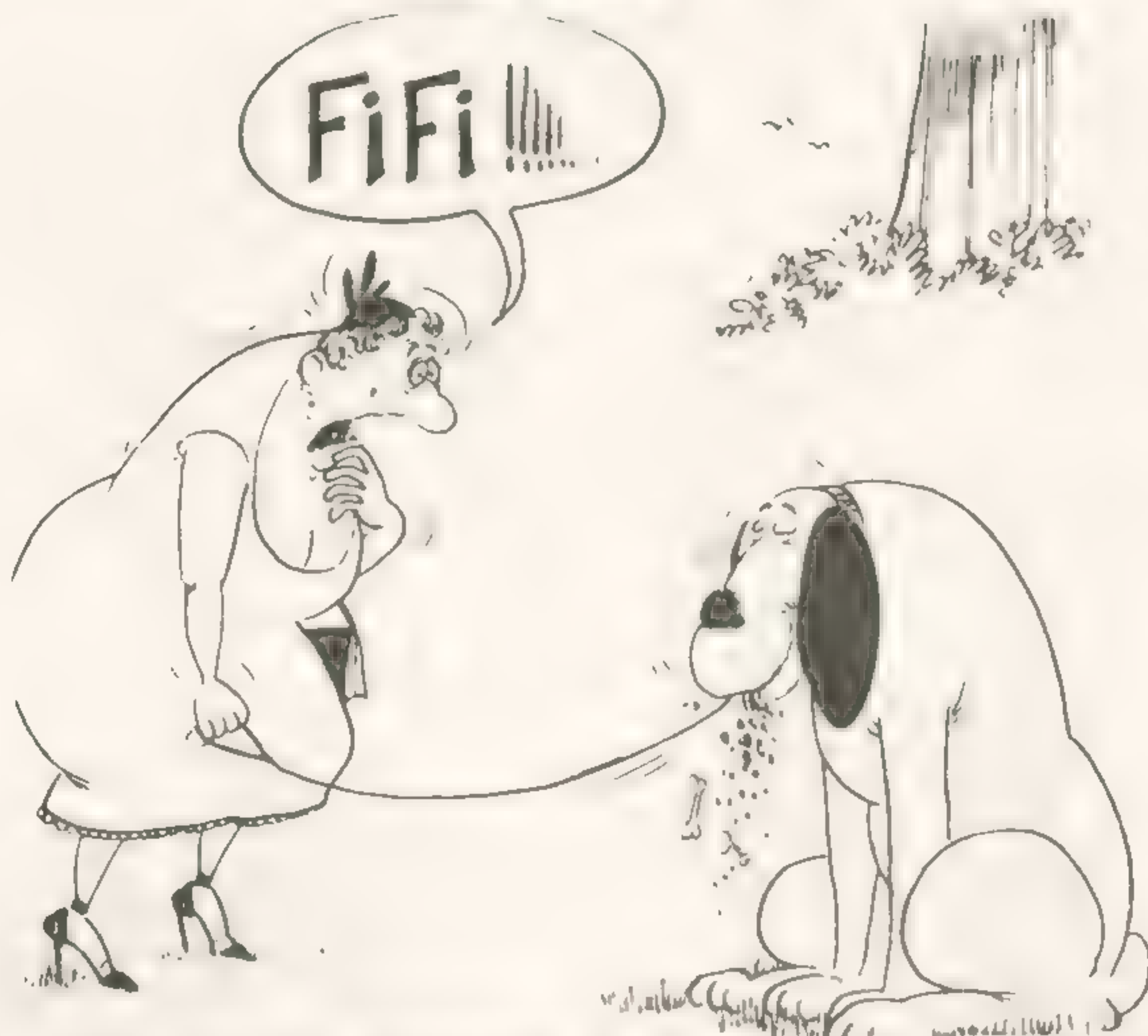
Add tovább!

Majd leállok ott falat tapogatni! Milyen égő lett volna! Sokkal izgalmasabb volt az asztalifoci-meccs az előtérben. Ezt különben sem tanították a tánciskolában.

Add tovább!

Oké! Legközelebb lesz tangó, keringő, cha-cha-cha. És hölgyválasz! Nem menekültök, gyáva kukacok!

Ebadta

— Már megint bántottad a szomszédék kiskutyáját!

Éretlenek az érettségén

A diák történelemből felel. Azaz csak felelne, de jószérével fogalma sincs a magyar államalapításról. Az elnök megszánja: „Nézd, fiam! Át engedlek, ha megmondod, ki volt Magyarország első királya.” A jelölt felragyog, és diadalmasan kivágja: III. Béla!

A vizsgázó Dózsa György parasztháborújának eseményeit ecseteli. Eljut a felkelés leveréséig, a megtorlásig, s feletét így fejezi be: „Az urak iszonyatos bosszút álltak. Dózsát, mint vezetőt, villamoszékben végezték ki.”

A jelölt Magyarország II. világháborús részvételéről felel. Hangja szenvedélyessé válik: „... és a Don-kanyarban odaveszett a teljes második

magyar hadsereg!”. Az elnök — 60 év körüli férfi — közbeszól: „No-no, kedves fiam! Ez így azért nem pontos, hiszen például én is ott voltam, és látja, életben maradtam.” Mire a fiú változatlan vehemenciával: „Az lehet, de a színevirága ott maradt!”

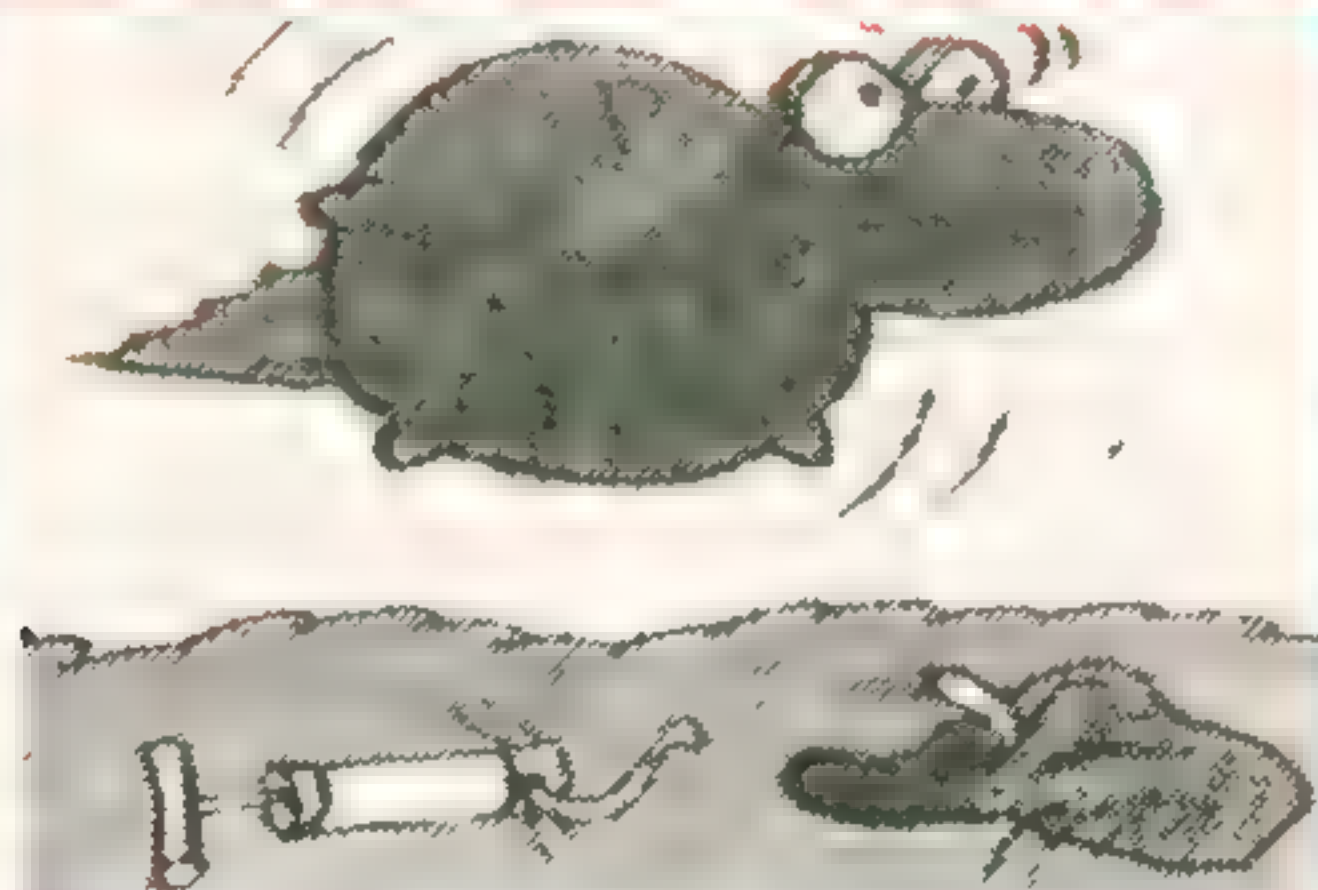
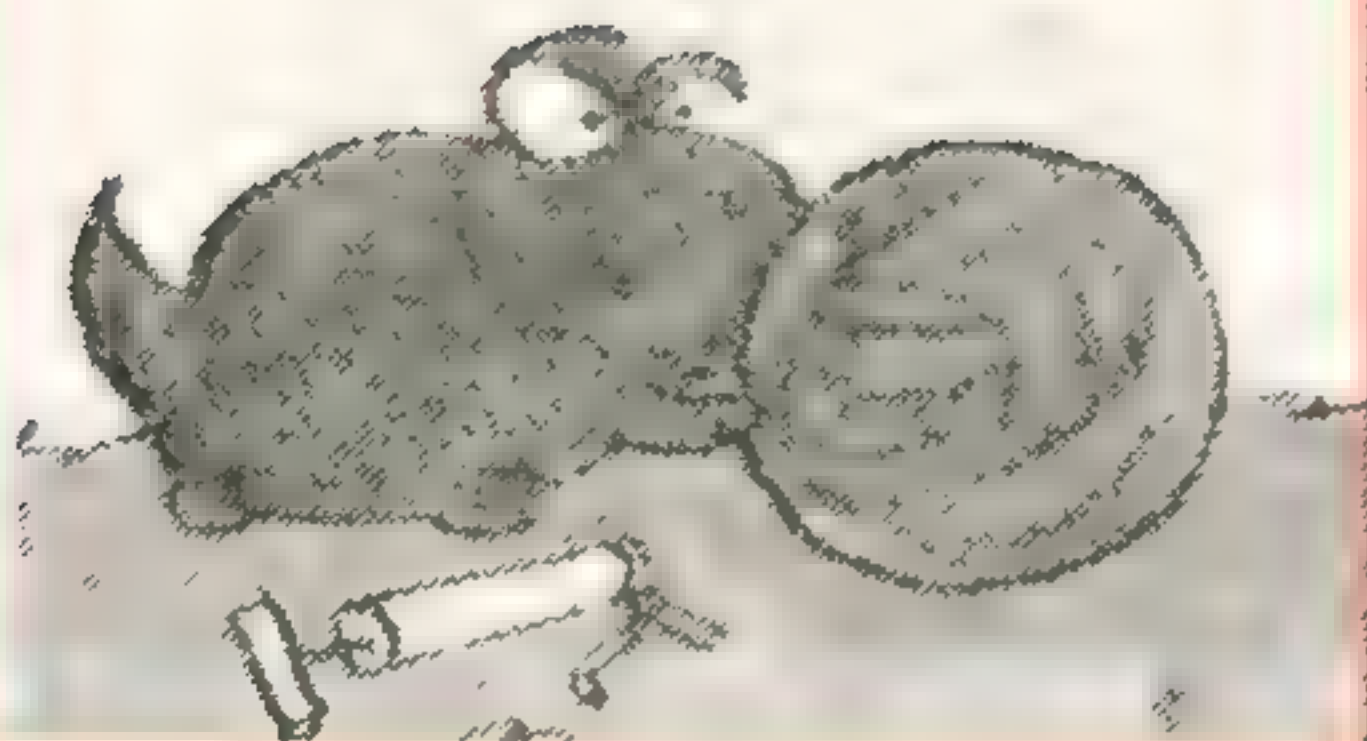
A felelő Vörösmartyt húzta, a Szép Ilonka című költeményről beszél. A cselekményt mondva eljut odáig, hogy „... és a vadász villamoson ered Szép Ilonka nyomába.” A vizsgabizottság kissé megrökönyödve néz, mindenki azt hiszi, hogy rosszul hallott. A diák zavart mosollyal közli, hogy ezt az egészet ő is kissé furcsállja, de hát ez van a szövegben: „És legottan, minden mást feledve hévvel a lány nyomdokán halad.”

VÁRATLAN FORDULAT

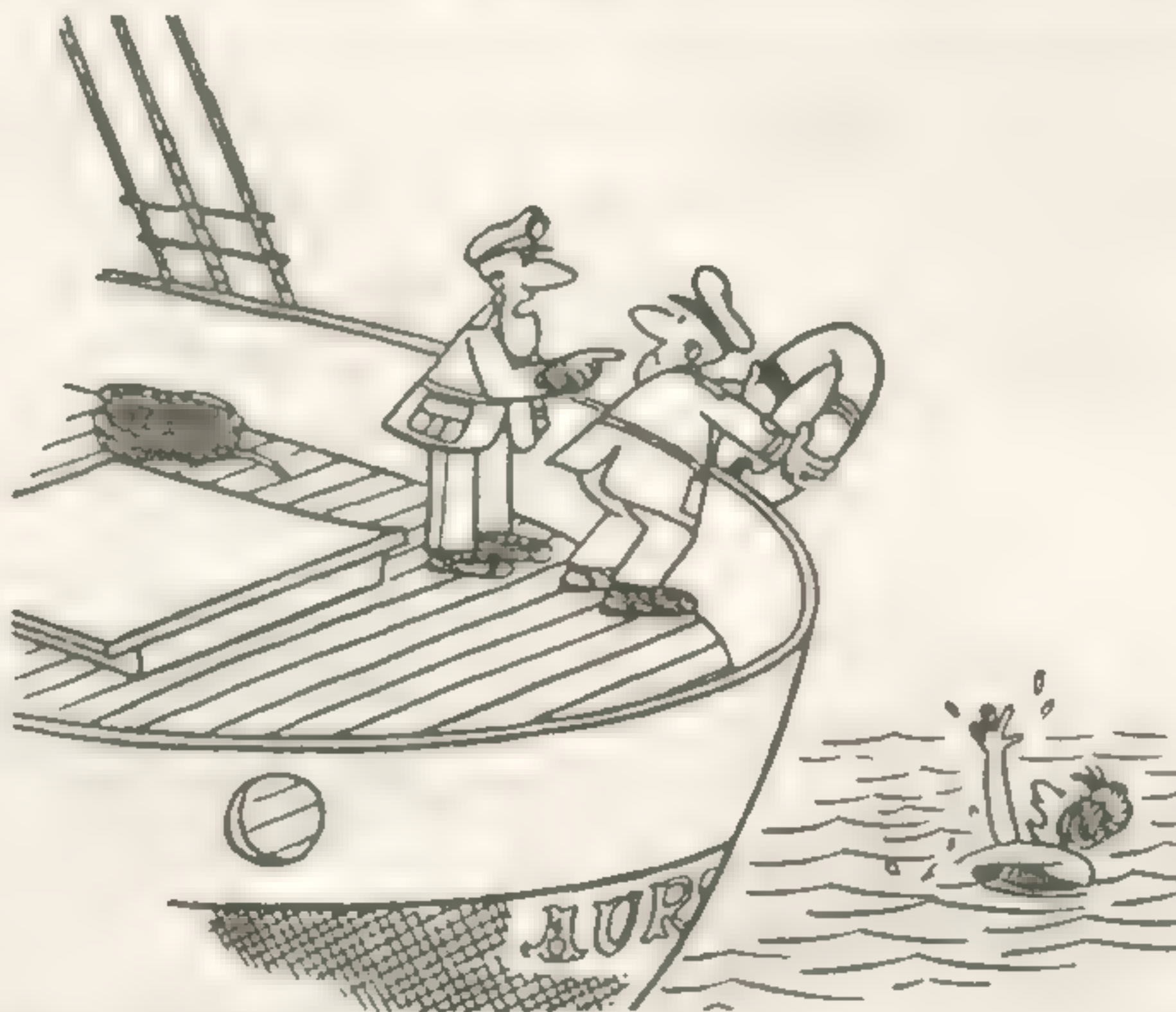

Szóferdítő

tabella = szép táblázat
tachométer = forgó suttyóméter
tambura = pengetős lámpaernyő
tangó = kétnegyedes bazár
tapír = emlős csomagoló anyag
teátrum = színházi ital
telegram = megtelt távirat
tenorista = magas rangú anarchista
terápia = ital receptre
termosz = rovar-alapállás
tipli = faék okozta dudor
tonzúra = kopasz főnök
torzió = hamis számárhang
tragika = drámai Ágika
transzformáló = önkívületi áramátalakító
trappista = lukacsos szerzetes
tribun = római előljáró a lelátón
tromba = neveletlen hangszer

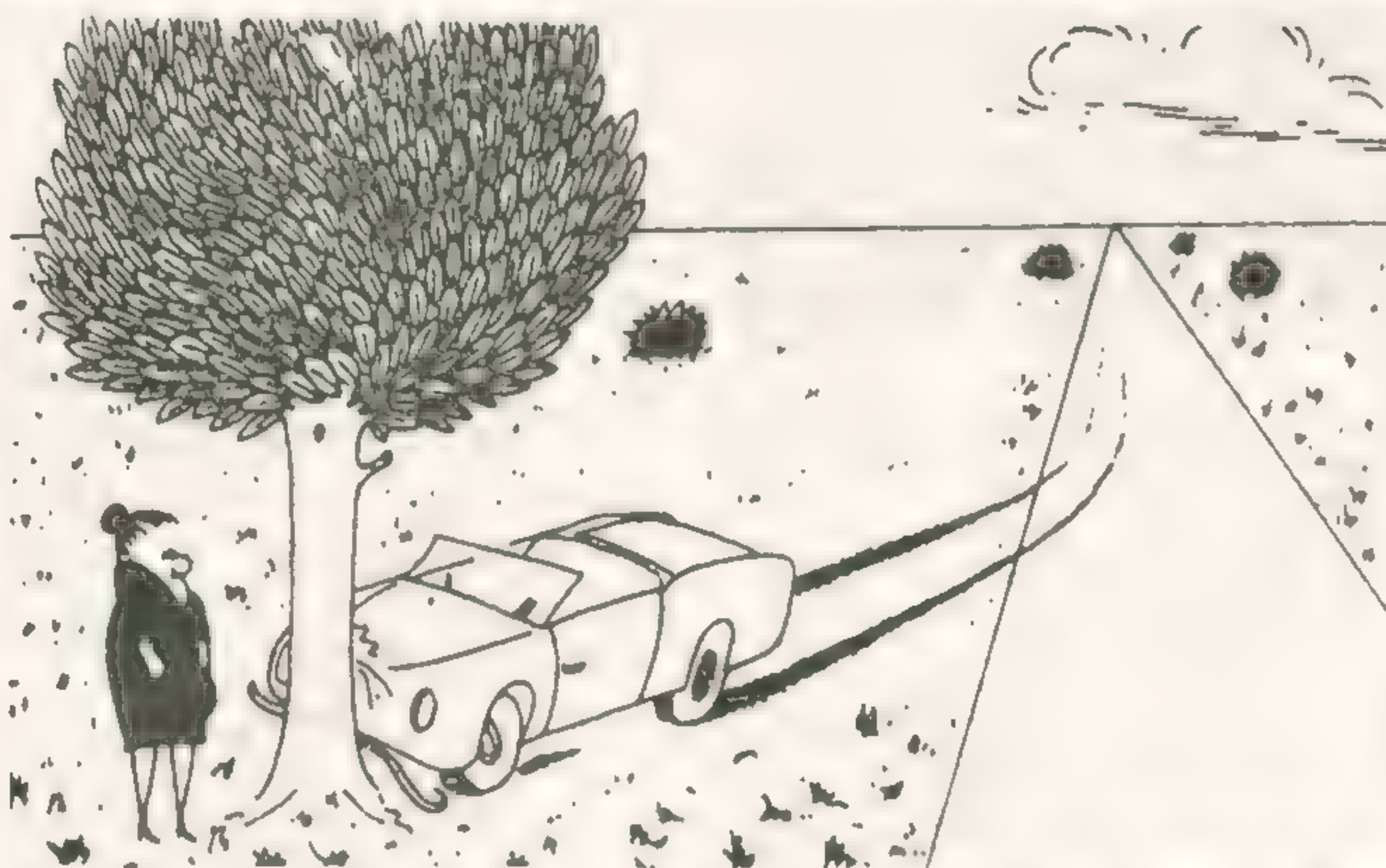
A természet lágy ölén

— Előbb kérjen tőle egy elismervényt, hogy átvett
1, azaz egy darab mentőövet.

— Azért lettem hegymászó, mert szeretem a romantikus tájakat és az egzotikus ételeket.

— Egy biztos. Kutyatulajdonostól többé nem veszek autót...

Tanulj meg köszönni!

(EGY ŐRSVEZETŐ
MONOLÓGIA)

Ma, február 24-én jubiláltam... Éppen ötvenedszer szidtak össze a tanévnyitó óta az őröm miatt. Most éppen elfelejtettek köszönni a folyosón a tanároknak. Majd én megmagyarázom nekik, hogy mi illik, mi nem. Tudom, nagyon nehéz a kérdésben tanácsot adni tánc- és illemtanári oklevél nélkül, de hát azért vannak a segédeszközök. Az őrsvezető találékony,

mint a kőszikla. Gyorsan kikölcsönöztem a könyvtárból a Társasági élet szabályai című könyvet. Sok mindenről olvastam, míg a keresett anyagra rátaláltam. Volt itt szó az államfők köszöntéséről egészen az indián üdvözlésig mindenről. Őrsi összejövetelen mindjárt a dolgok közepébe vágtam. Zajongtak, hát közéjük vágtam az illemtankönyvet. Csend lett.

— Na, ti híresek, tudjátok-e, hogyan kell köszönni?

Béci ártatlanul kérdezte:

— Itt pontosan kire gondoltál?

— Kire, kire — dohogtam —, hát a felnőttekre!

— Az egészen más — szólt közbe Csikar —, azt nagyon nehéz eldönteni. Az iskolában a napszaknak megfelelően kell köszönni, jó reggelt vagy jó napot. A múltkor rosszalkodtunk, és bezárták az osztályt. Így a „jó estét” is hamarosan megtanultuk.

Trebunyák közbevágott:

— Ha az úttörővezetővel találkozunk, akkor természetesen „előrével” köszönünk, a katonáknak pedig azt mondjuk: erőt, egészséget!

Kotta Frici ráduplázott:

— Nálunk a házban lakik egy nyugdíjas bányász. Ha azt akarom, hogy időnként cukorkával kínáljon meg, csak úgy harsogom a lépcsőházban: „Jó szerencsét, Dani bátyám!” Otthon, ha egyest viszek haza, igen halkan csak ennyi mondok: „Üdvözetem nagyi, majd lesz egy kis aláírnivaló.”

Nekem már a lélegzetem is

elakadt, pedig Egér még csak most következett:

— Hát elfeledkeztek az unokatestvérekről, a testvérekről, barátokról? Az a sokféle köszönés, mely családonként (nemzetségenként) változik: szia, szió, csirió, cső...

Jaj, mi lesz ebből? De szerencsére még időben eszembe jutott egy köszönés. Na, a viszontlátásra, ürgék!

Ajándék

— Vajon örülni fog a család ennek a robotgépnek? ...

HÁZI MOZI

AVAGY

EGY BEÍRÁS

HISTÓRIAJA

A suliban a gyenge osztályzatok miatt osztályfőnöki intőt kapok = PISZKOS MUNKA.

Ezt a nagyival íratom alá = ÁTVERÉS.

Az öcsém ezt „elrebegi” apámnak = VADFAJZAT.

Ő veszi az adást, és „egyoldalú” beszélgetésbe kezdünk = FÉRFIAS NEVELEÉS.

Majd megpróbálom magyarázni a helyzetet = AZ ÖNVÉDELEM NAGYMESTERE.

Apámat ez nem hatja meg, sőt... = A PUSZTA KÉZ EREJE.

Üzen az osztályfőnöknek, aki magához szólít... = TÖREKVŐ TANERŐ.

Az igazgató úr is szemrehányást tesz nekem = ÉLVE BONCOLÁS.

Az egész tanári foglalkozik velem = A SZENZÁCIÓ ALDOZATA.

Otthon apám újra érdeklődik = MA A PORONDON.

Nem kielégítő az eredmény, újfent „beszélgetünk” = AZ ÉLET „MUZSIKAJA”.

Ez leforráz... = A KOPASZ KUTYA.

Másnap újra hivat a diri bácsi = A ZSARU NEM TÁGÍT.

Tanulópárt jelöl ki mellém = MEGFELELŐ EMBER KÉNYES FELADATRA.

A hírtől teljesen megdermedek = A JÉGMEZŐK LOVAGJA.

Nagyapám vigasztal, ő is így járt gyermekkorában = TE RONGYOS ÉLET.

Polalemez akció

Szóval egyszerűen csak osztálykép készül. Már hetekkel előbb indul a szervezés. Ellenőrzőben apró hír: kérünk-e? Apám szerint semmit sem változtam, minek. Anyám megjegyzése: most nem a gyerek magaviseletéről van szó... Szóval, kérünk. (Nálunk, amire apám nemel mond, abból mindig igen lesz. A fene sem érti!)

Nyomás a fodrászhoz. Hogy milyen fazont kérek? Hát... valami olyasmi kellene, amely átmenetet jelent Julius Ceasar és II. Rákóczi Ferenc frizúrája között. Olvasok. Mire felnézek a krimiből a tükörbe, égnek állna a hajam, ha volna. Elintézték. A földgömbhöz hasonlítok, a szám vonala az egyenlítő.

Az adott napon tiszta ing, tiszta fog... aki teheti, tiszta tekintetet ölt. Én csak a szavaimat öltöm egymásba, mert hogy az egészről elfeledkeztem. Hazaküldenek átöltözni. Cikis, ugyanis hamarjában csak apám fehér ingét találom. Bő. Erről jut eszembe. bőven van még időm vissza-

menni. Addig is eszem valamit... rám dől a kakaó. Most már zakót is kell vennem. A kakaó színűt, az takar. A srácok megjegyzik: választékosan öltözködöm, egy francia márkis rongyos koldus hozzám képest.

Jön a fotósnéni... elmarad a matek. (Holnap is jöhetne, fizika lesz!) Felállunk a lépcsőzetes emelvényre (dobogó, tornapad stb.), majd újra felállunk, mert a lányok szédülösek, és lerántják az egész sort. Azután jön a marháskodás: számárfül hátulról, sőt Gapocsai egy szarvasbika-agancsot tart Andi feje fölé, a családi hagyatékból. Az idő megy, már a kémia is elmarad, de nem marad el az osztályfőnöki figyelmeztetés: aki megmozdul, az szaval a nőnapon. Megmerevedünk... Aztán kattán a gép. Két hét múlva már csak a pénzt kell bevinni. Ezt unokáink is látni fogják! Már akit! Én — kopszon, kakaó színű zakóban — a dobogó mögött hasaltam. Az utókor talán megbocsátja...

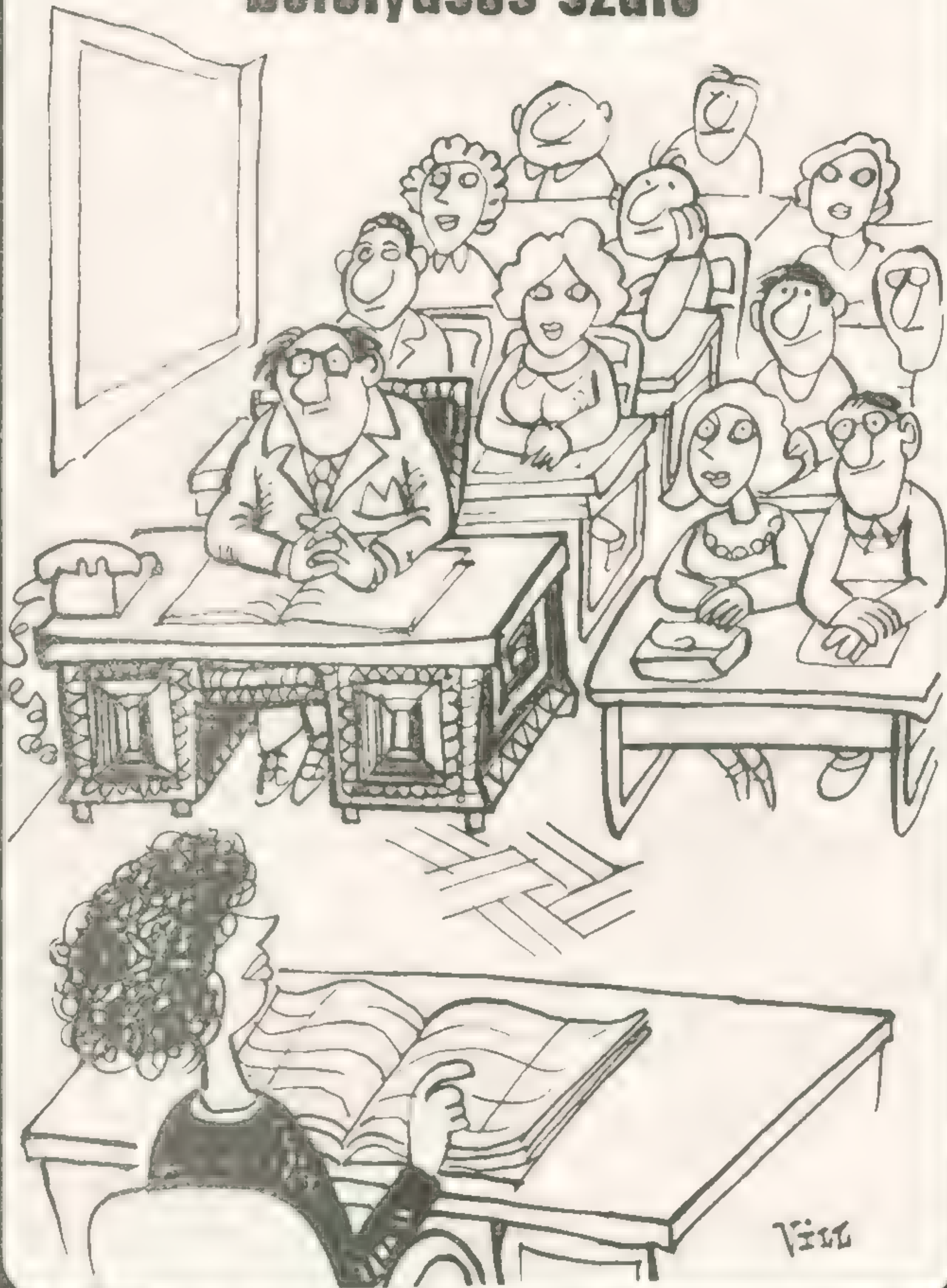
Abstract

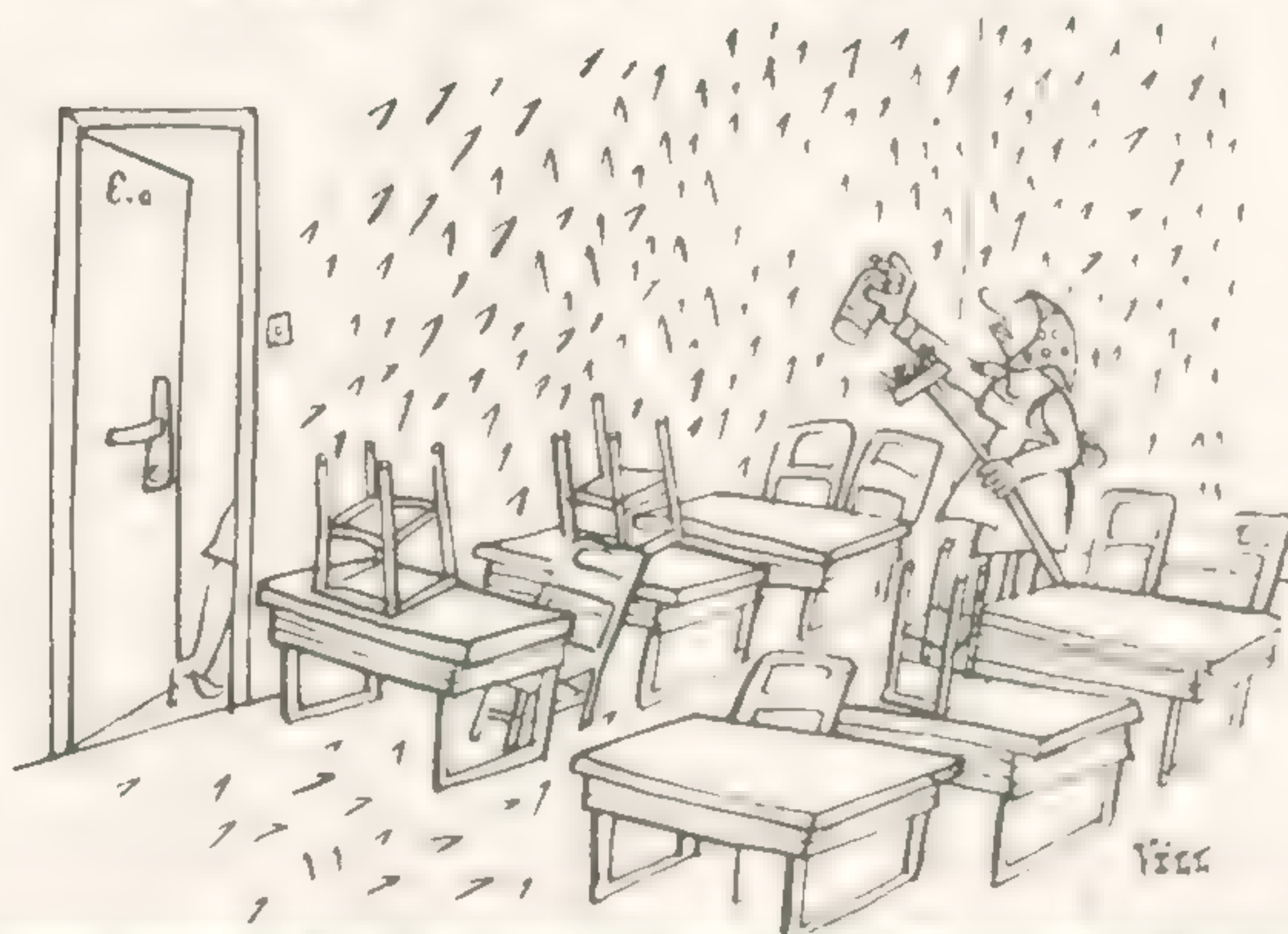

— Most megtudjuk, mit mond rólunk az osztályfőnök!

Befolyásos szülő

Vége az értekezletnek

Mindennapi bakik

Biológiaórán:

— Milyen felépítésű a haszt?

— Zsebtelepes!

*

— Mivel szaporodik a csiga?

— Spórával...

*

— Jellemezd Toldi Györgyöt egy idézettel!

— „Toldi György veresebb lön a főzőkanálnál...”

— Milyen a nyár a monszun éghajlat alatt?

— Száraz, csapadékos.

*

— Hogyan vált a majom emberré?

— Leszállt a fáról, és csinosan járt.

*

Földrajzórán:

— Mi határolja Afrikát?

— Egy vékony kék vonal.

Varga Erika és Kósa Mónika,
Érd

Hideg zuhany

— Akarsz csodálkozni? — kérdezte a hangyás Podvinec.

— Akarok — válaszoltam én.

— Jó — mondta a hangya: Podvinec —, akkor légy hajnali ötkor az alsó rakparton. Voltam.

Cidri volt, és randa fekete köd. Huholni kellett a lúdtalpamat, hogy oda ne fagyjon a macskakövezetre és ennyi volt az egész. Gondoltam, csodálkozom még öt percet, aztán megyek és forró lavórba dugom a fejemet, hadd érjen valami jó is az életben. Am ebben a pillanatban zseb-

lámpa villant, és mögötte a hangyás Podvinec rúgtatott. Teljesen elgyengültem. A hangyás egy szál úszógatyát viselt és kész.

— Na! — ordított felém vacogva és szilvakéken. — Csodálkozol?

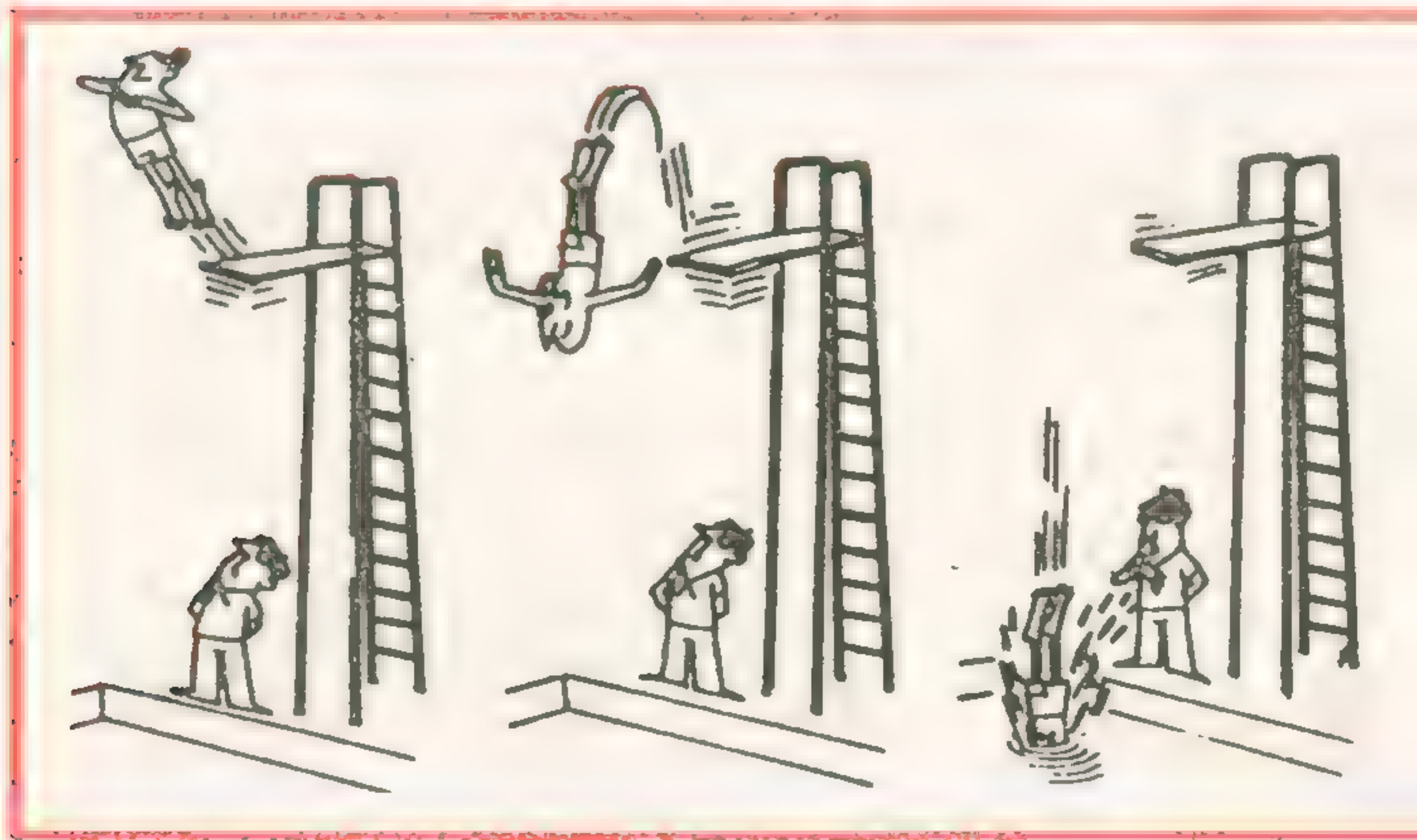
— Az nem kifejezés — rikoltottam. — A kis Karcsi a moziban blazírt világfi hozzám képest.

— Akkor kapaszkodj, mer ez még smafu.

Rácaplatott a jégre a pucél virgácsaival, és velőtrázó visítások közepette léket vágott a part mellett.

— Vigyázz, te örült! — kiáltottam. — Tisztára nedves leszel.

— Erről van szó — nyöszö-

rögte a hangyás, és kárhozóti sikollyal a lékbe eresztette azt a nyamvadt testét. — Látod? — nyűszítette. — Ettől dögli! a légy! Ez egyenesen állati!

— Jó?

— A pokol ehhez képest nyári naplemente a francia Riviérán.

— Hát akkor?

— A délceg szamojédok is így tesznek. Ahány baktérium, a hideg víz mind pofoncsapja. Ezért ismeretlen a szamojédok között a nátha meg a tüsz.

— Valami elkerülte a figyelmedet, hangyás Podvinec, barátom a lékben. Egy lényegtelen csekélység. Nevezetesen az, hogy te nem vagy délceg szamojéd.

Nem válaszolt. Töppedt volt és szótlan, mint egy aszalt szilva. Kihalásztam a lékből és hazagurítottam.

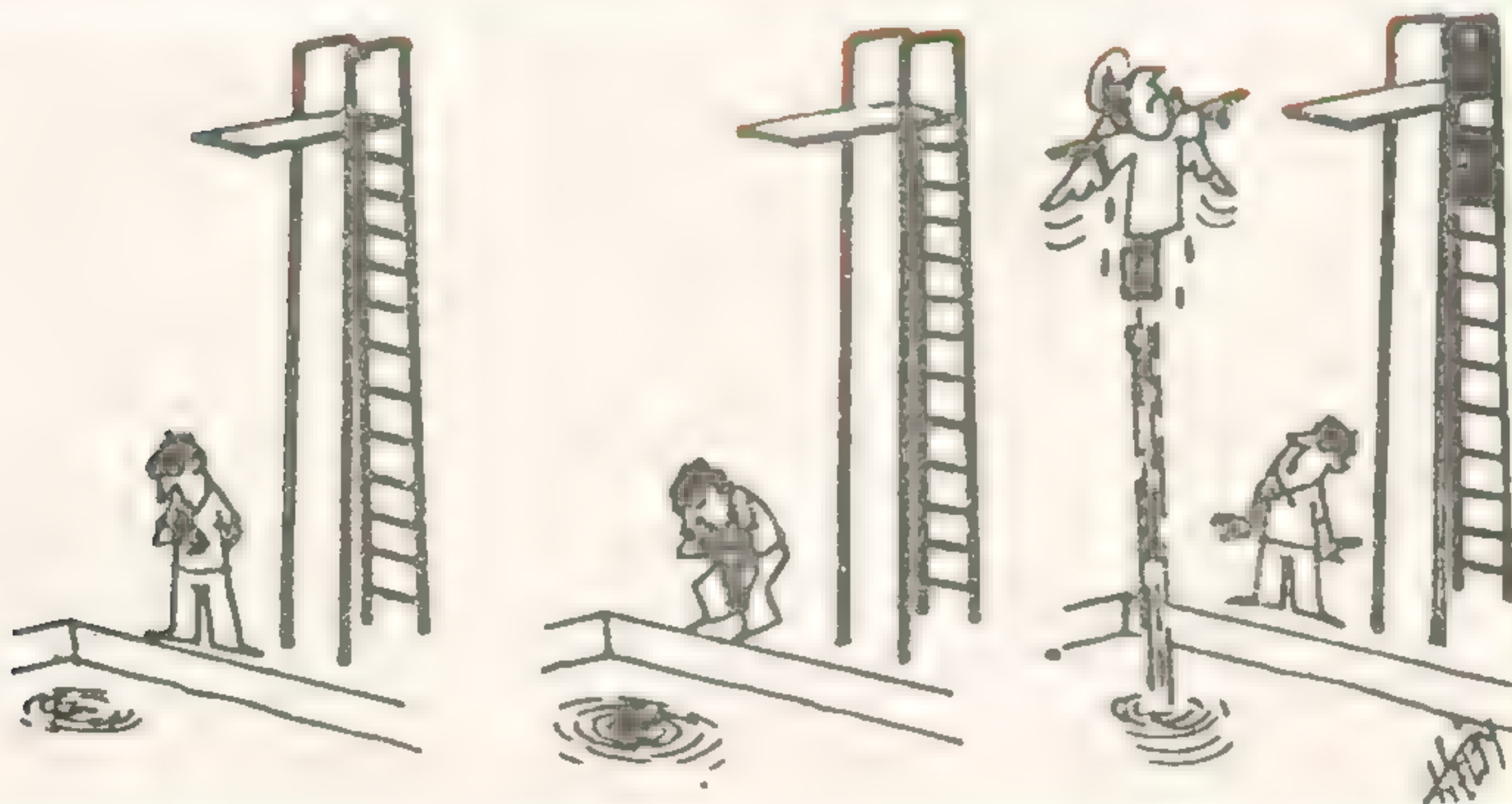
— A náthának egyszer s mindenkorra lőttek — nyűszörögte és ugyanezzel a svunggal már jobblétre is szenderült. De nyolckor azért ott volt a suliban. Az orrát külön kis prémes tokban hozta, és nem látott a náthától.

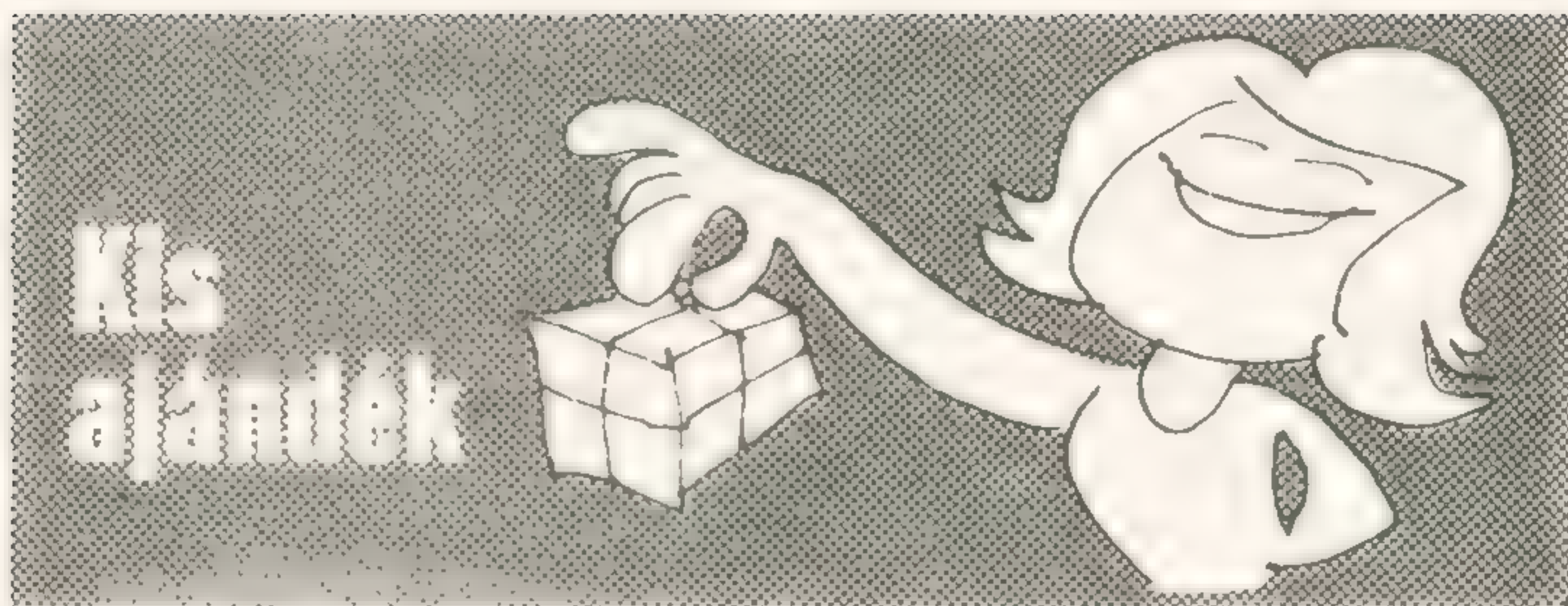
— Hogyhogy, hangyás? — firtattam. — Mit szólnak ehhez a délceg szamojédok? Lehet, hogy egy-két baktérium pofozatlan maradt?

— Tudom, hol volt a difi — szörcsögte.

— Na?

— Nem volt elég hideg a víz!

Elérkezvén karácsonynak az ő kegyelemteljes évadja, szeretett osztályfőnökünk szóra nyitá ajakit és mondá:

— Ha valamelyikötök emberfeletti bambaságában fedte volna:ilyentájt csak az abszolút ütődött egyének nem kedveskednek egymásnak apróbb ajándékokkal. E célra a történelmi helyzetet és anyagi lehetőségeiteket figyelembe véve a könyvet tartom legalkalmasabbnak.

Kivettem hát a kredencből egy gutaütött sárga kis vacakot, és vad „mennybőlazangyal” ordítással elvittem Uborka Kázmér lakására, kvázi mint ajándékot. A kis vacak tetején ez állt: „Tractatus Pannonia hymenopteráinak természettyirül. Nyomatott Budában, anno 1752.”

Uborka Kázmér — mert a sors útjai kifürkészhetetlenek — nem sokkal ezután egy kis

sárga vacakkal lepte meg Szimfórien Rezsőt. A kis vacak tetején ez állt: „Tractatus Pannonia hymenopteráinak természettyirül. Nyomatott Budában, anno 1752.”

Szimfórien Rezső — ki tárhatná fel az élet rejtelseit? — kisvártatva egy sárga kis vacakkal húzott el Remington Lojzi lakására. A kis vacak tetején ez állt: „Tractatus Pannonia”... és így tovább...

A papám késő délután érkezett meg egésznapos szorgos könyveléséből. Egyenesen a kredenchez támitott és — ki rejthetné véka alá a végzet? — azt mondta:

— Volt itt egy sárga kis vacak. „Tractatus Pannonia hymenopteráinak természettyirül. Nyomatott Budában, anno 1752.” Hová lett?

Megállt bennem a ketyegő.

— Feltámadott — nyöszörgtem. — Nincs itt.

— Majd kapsz egy fülest, csak hülyéskedj — mondta a papám. — Mégis csak borzasztó. Egész nap spórolok rá, hogy milyen remekül elszóra kozom majd este Pannonia hymenopteráinak természettyivel és akkor...

— De papa — nyűszítettem —, hiszen még fel sem volt vágva...

— Mit csináljak, ha 1752 óta egy percem sem volt rá? Fogalmad sincs, mit jelent éjt nappallá téve főkönyvelni. De ha két percen belül nem kerül elő az a sárga kis vacak...

Ekkor történt a csoda.

Csöngettek, és Hipermangán Árpi csetlett be ünnepélyes pofával.

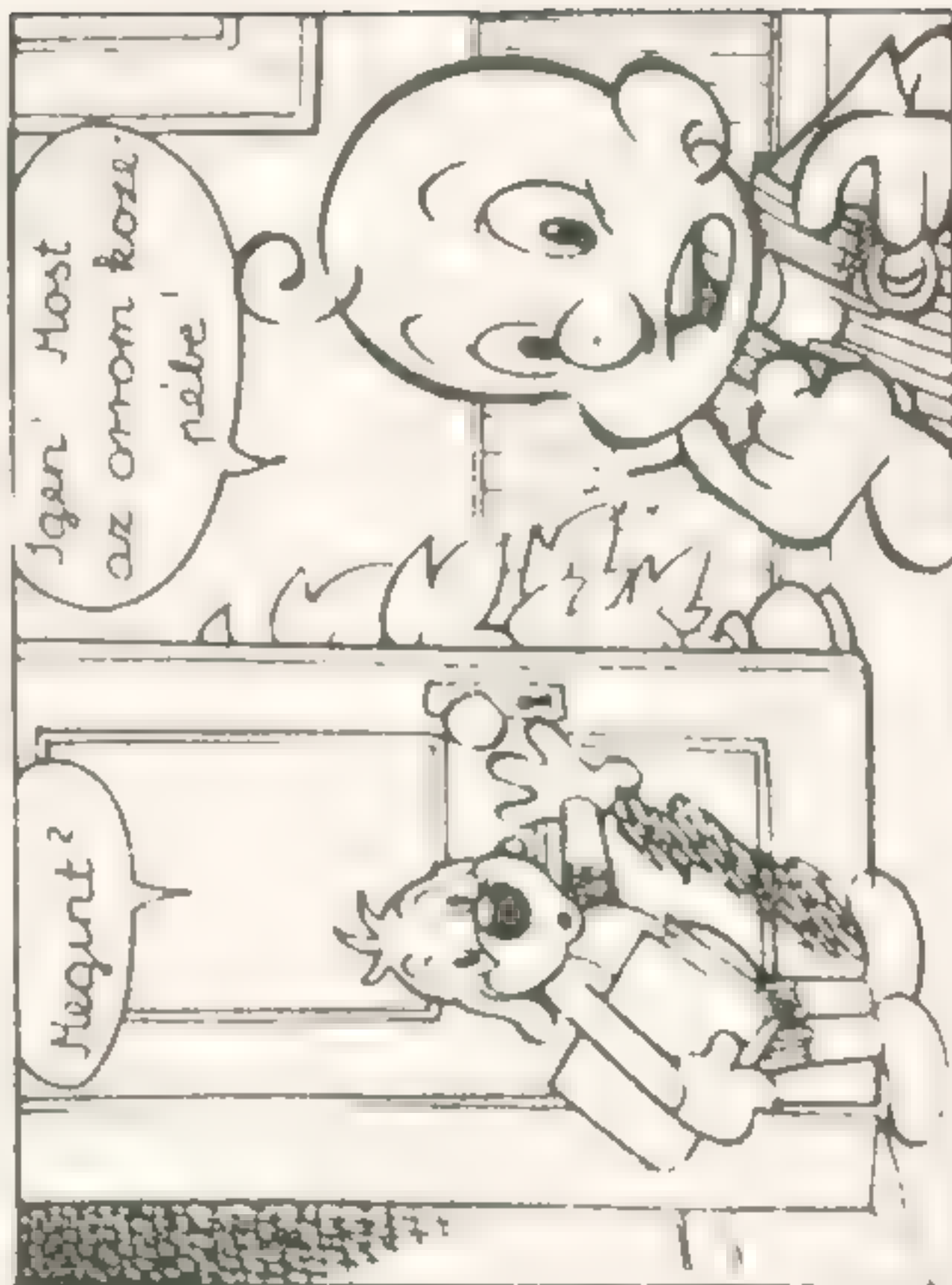
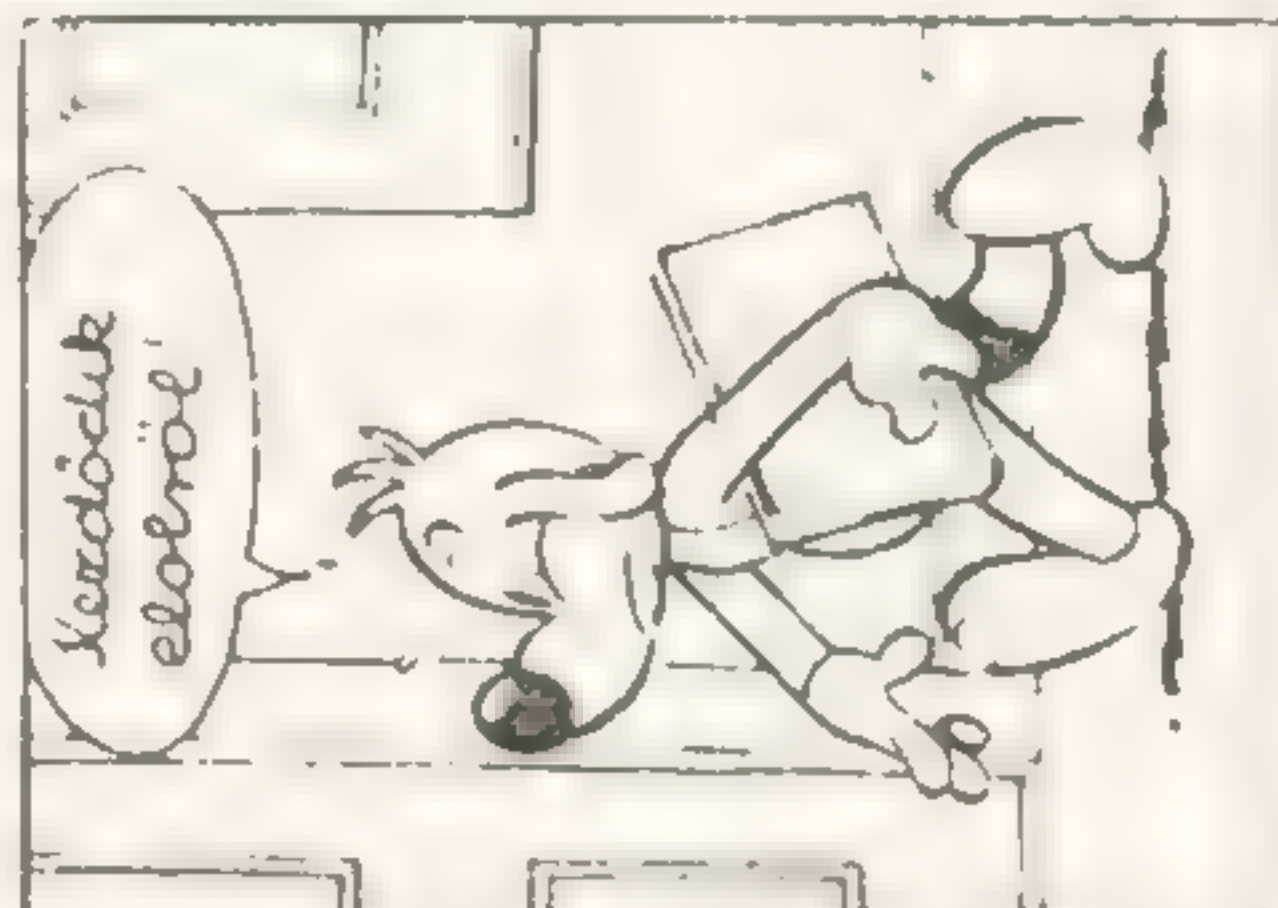
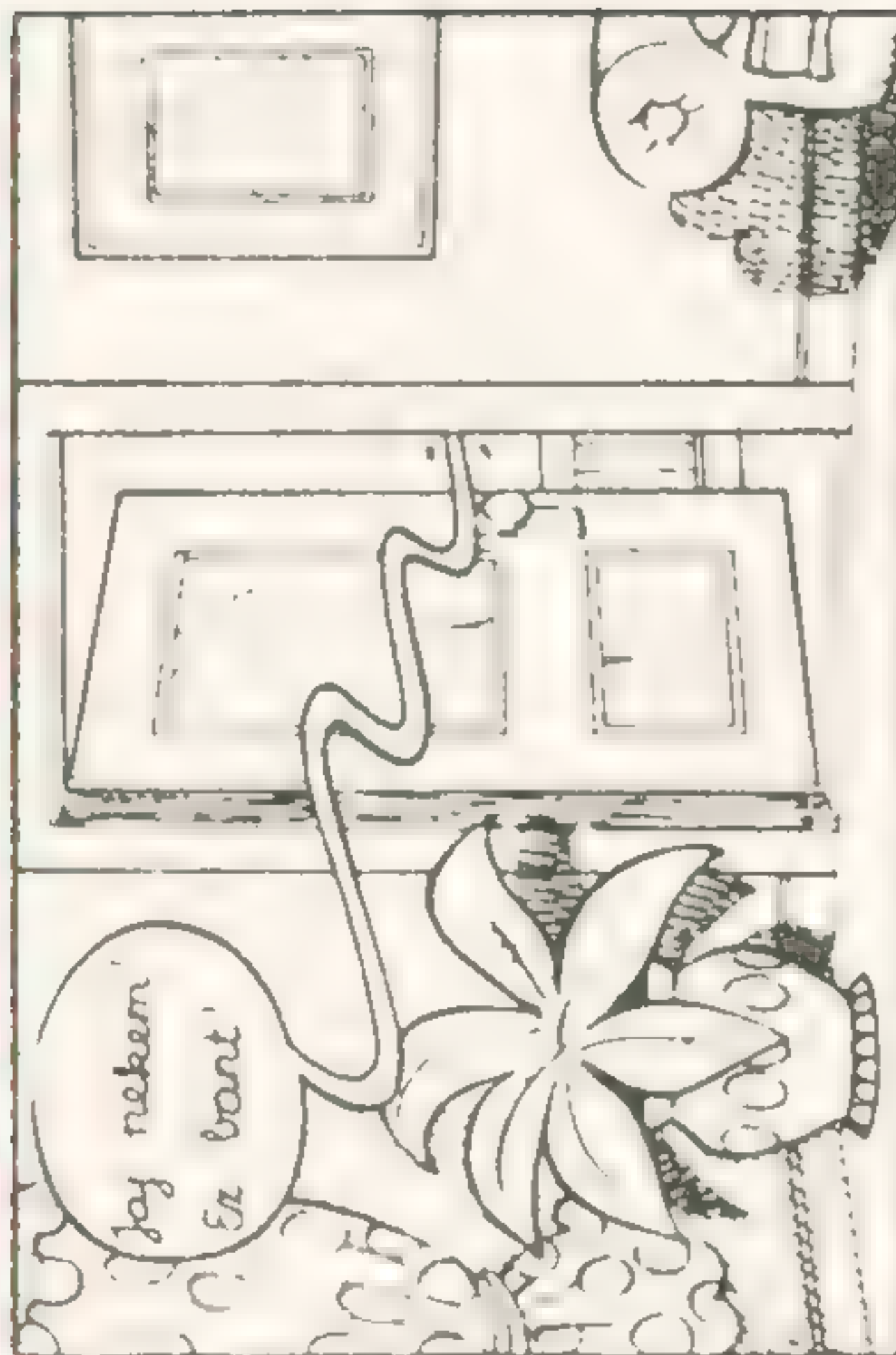
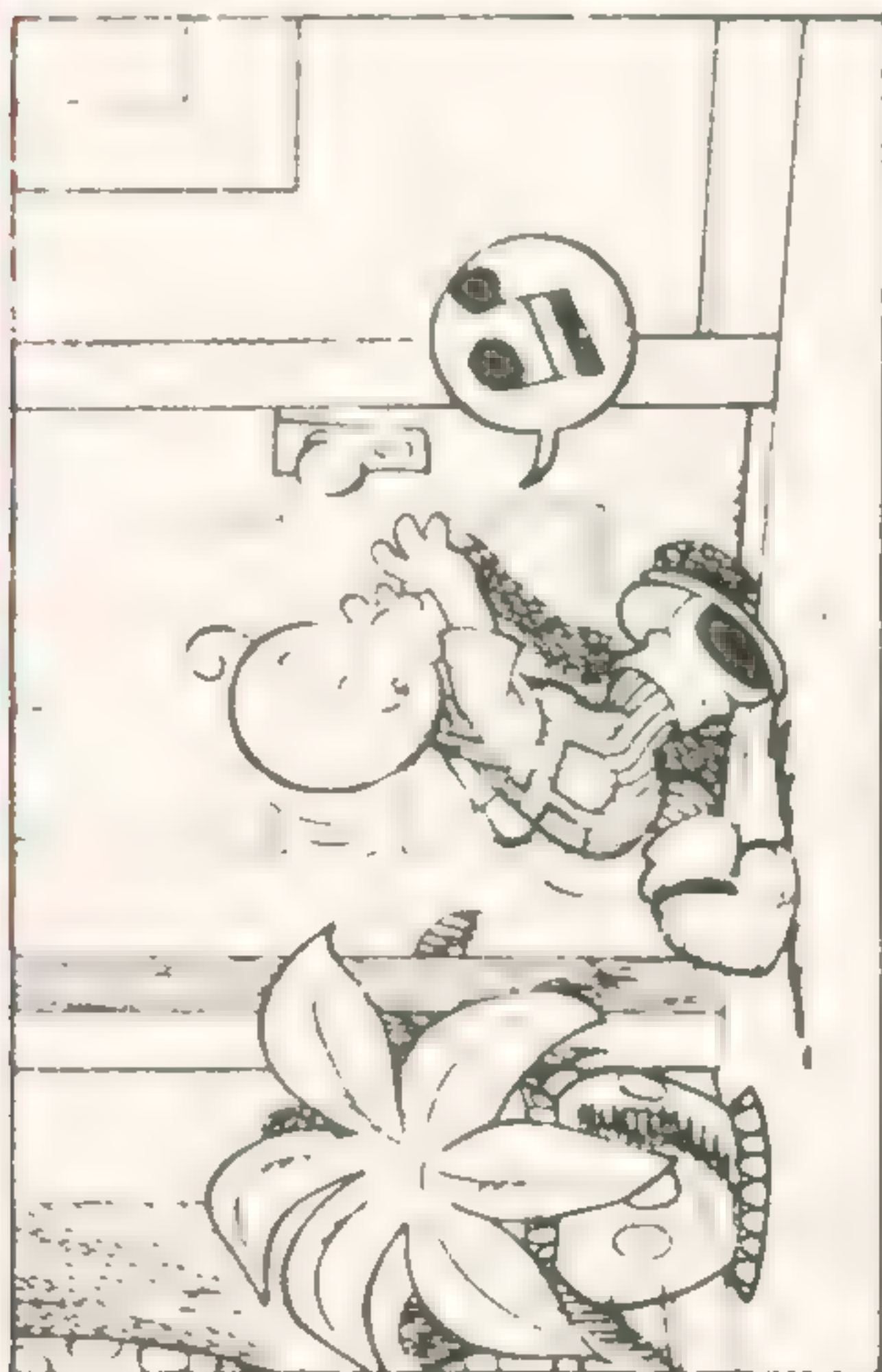
— Mennyből az anyja...!
— mondta félhülye vigyorral, és egy sárga kis vacakot dugott a markomba, kvázi ajándék gyanánt. Hogy mi volt a sárga kis vacak tetejére nyomtatva? Elárulom, mert sosem találjátok ki: „Tractatus Pannonia hymenopteráinak természettyirül. Nyomatott Budában, anno 1752.”

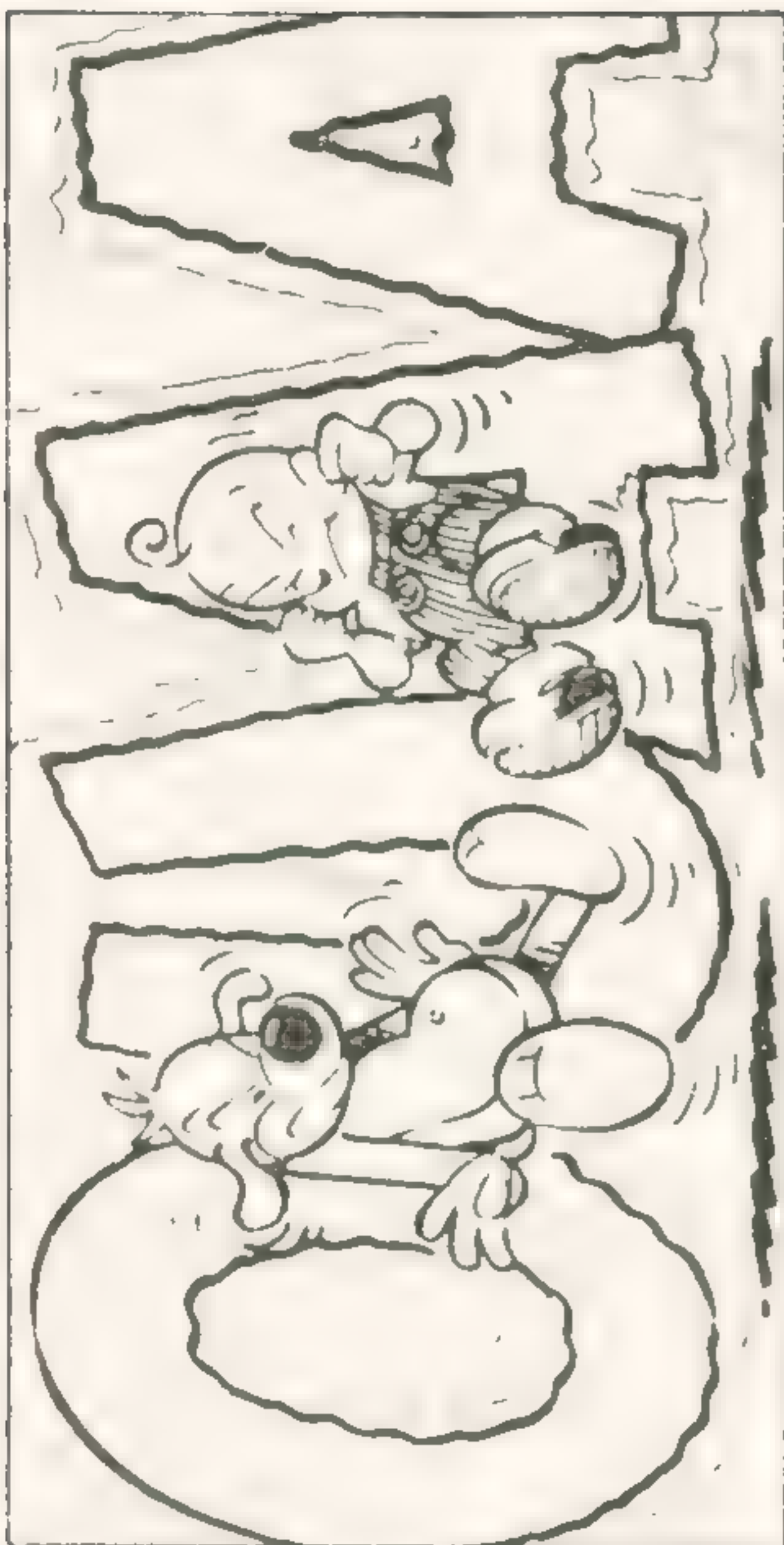
Csak tudnám, mi az isten az a hymenoptera?!

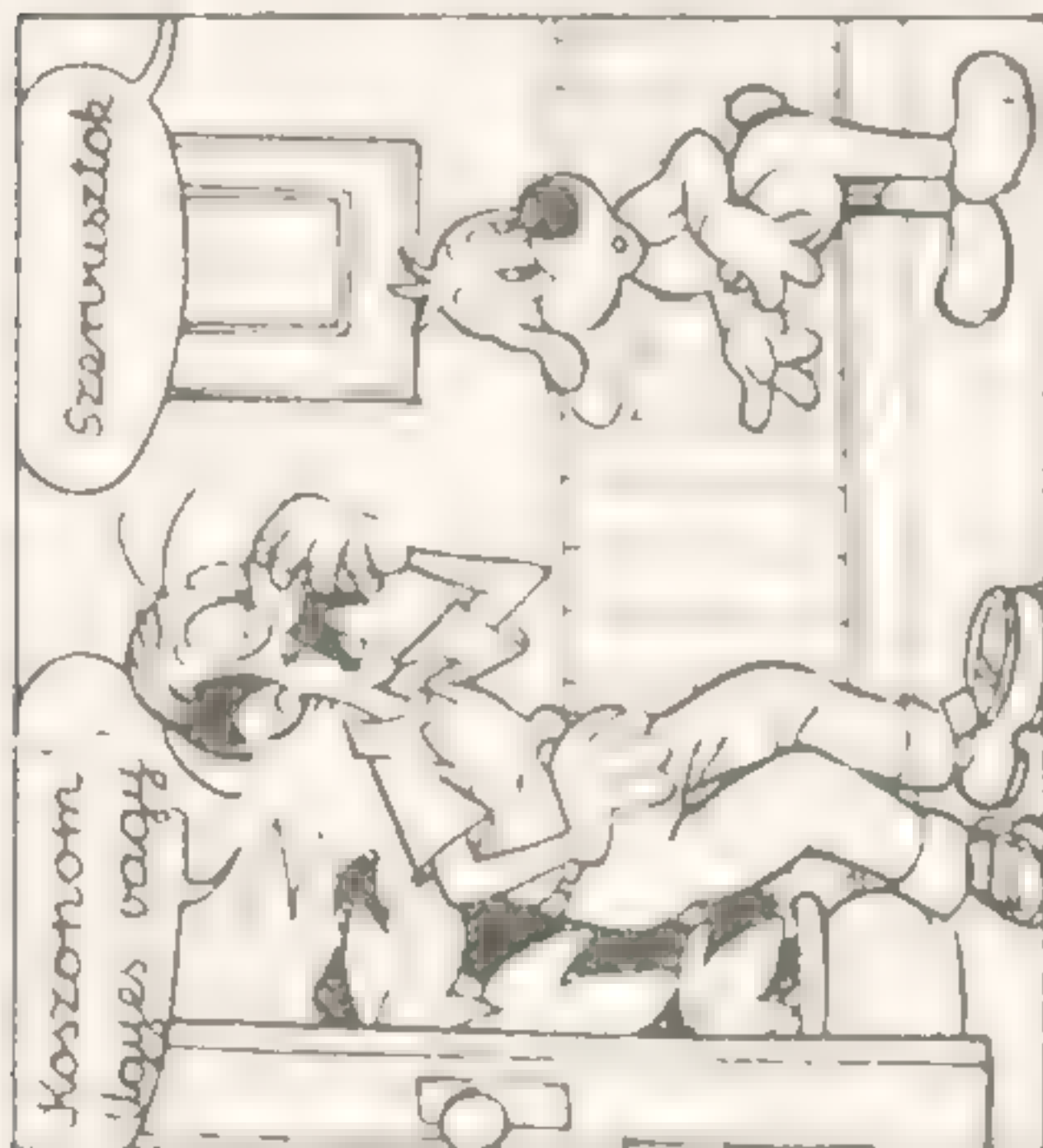
Meglepetés

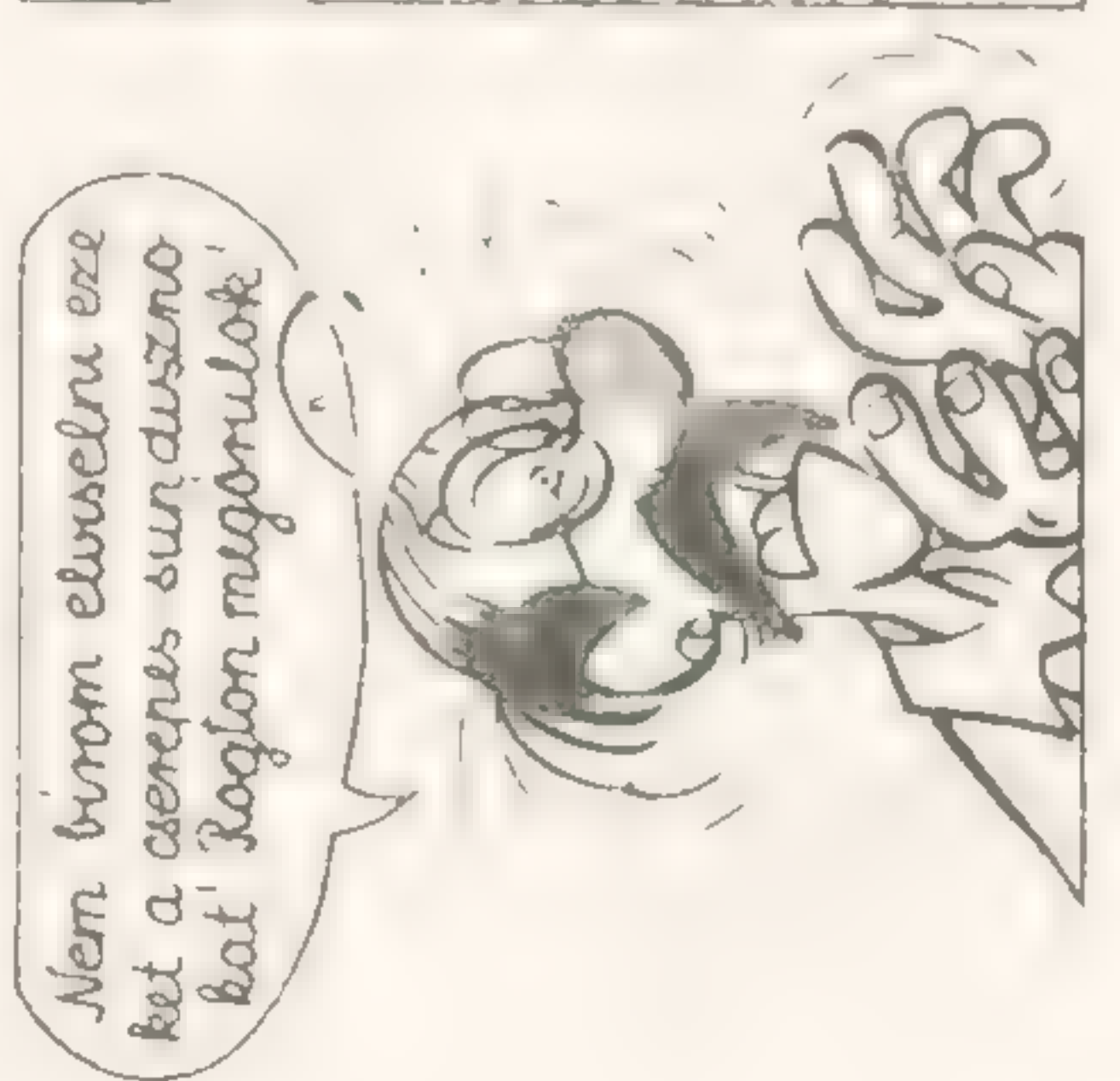
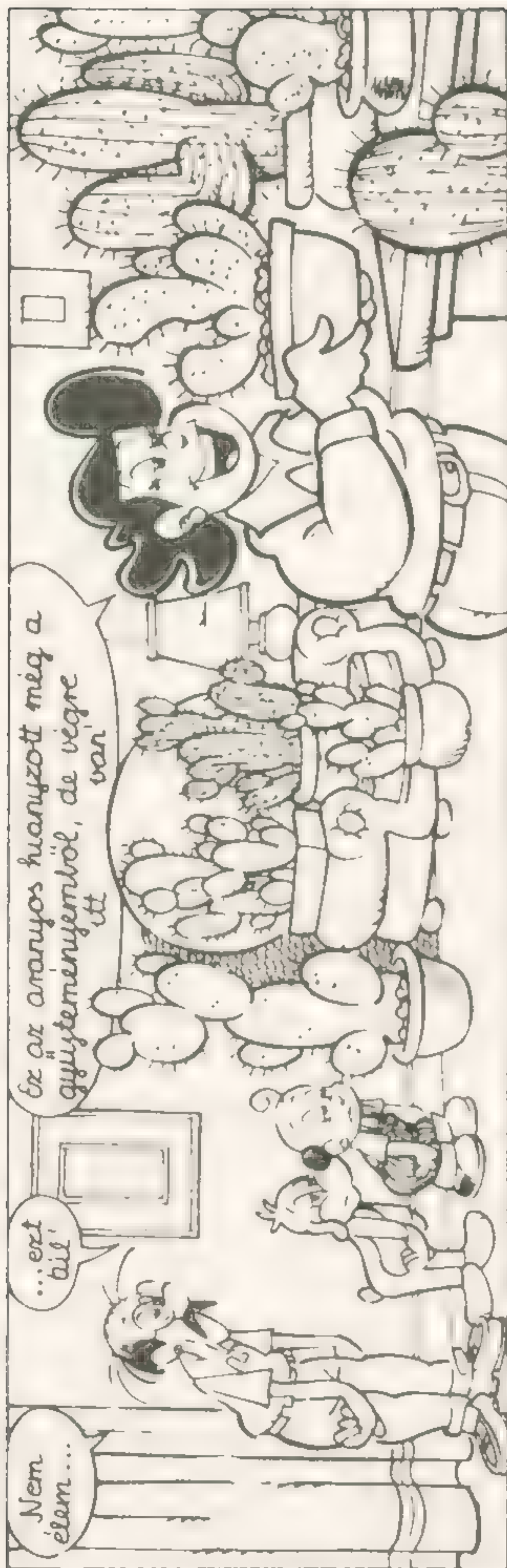

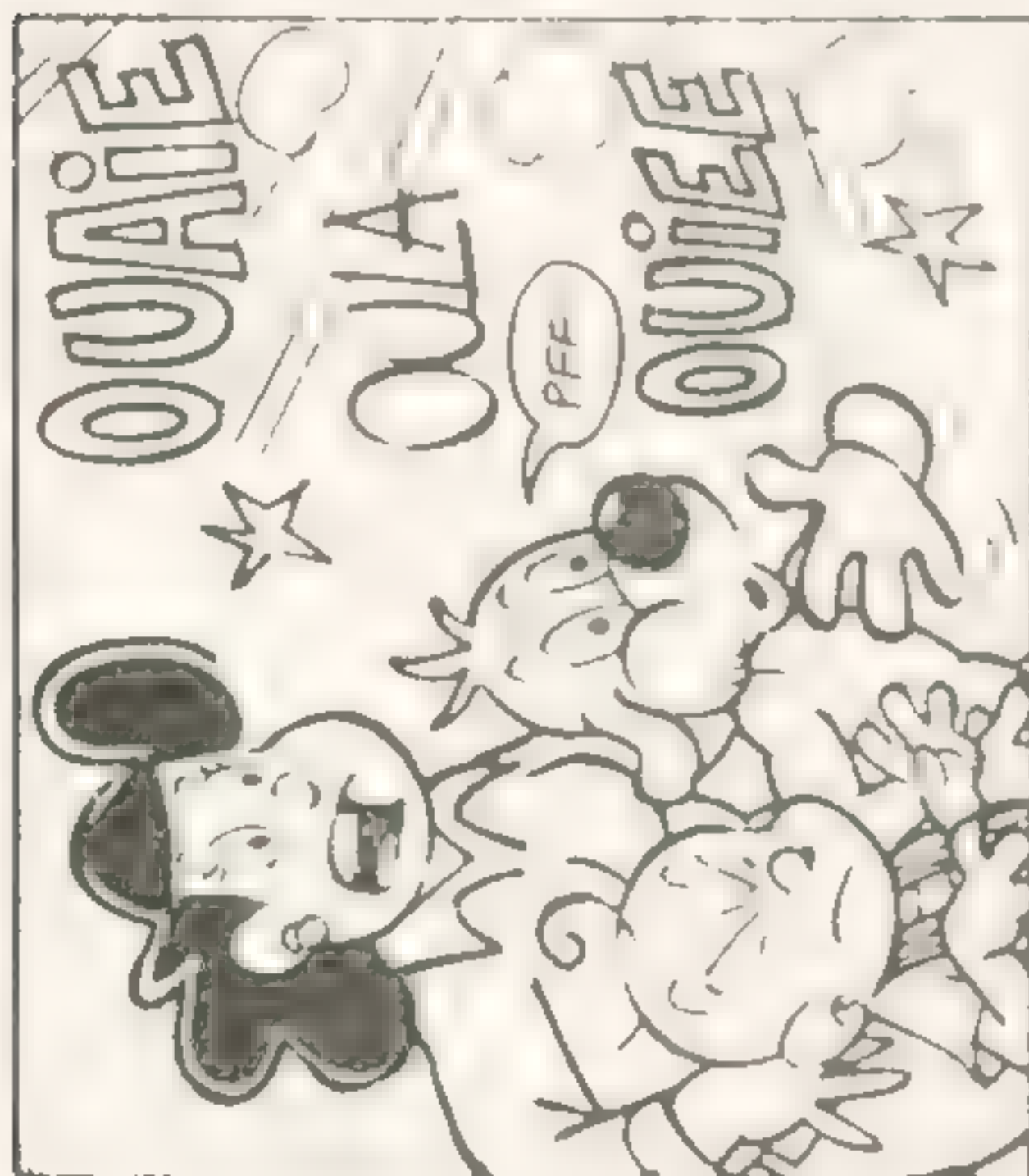
— Jenő! Arról volt szó, hogy egy aranyos kiscicát kapsz tőled születésnapomra.

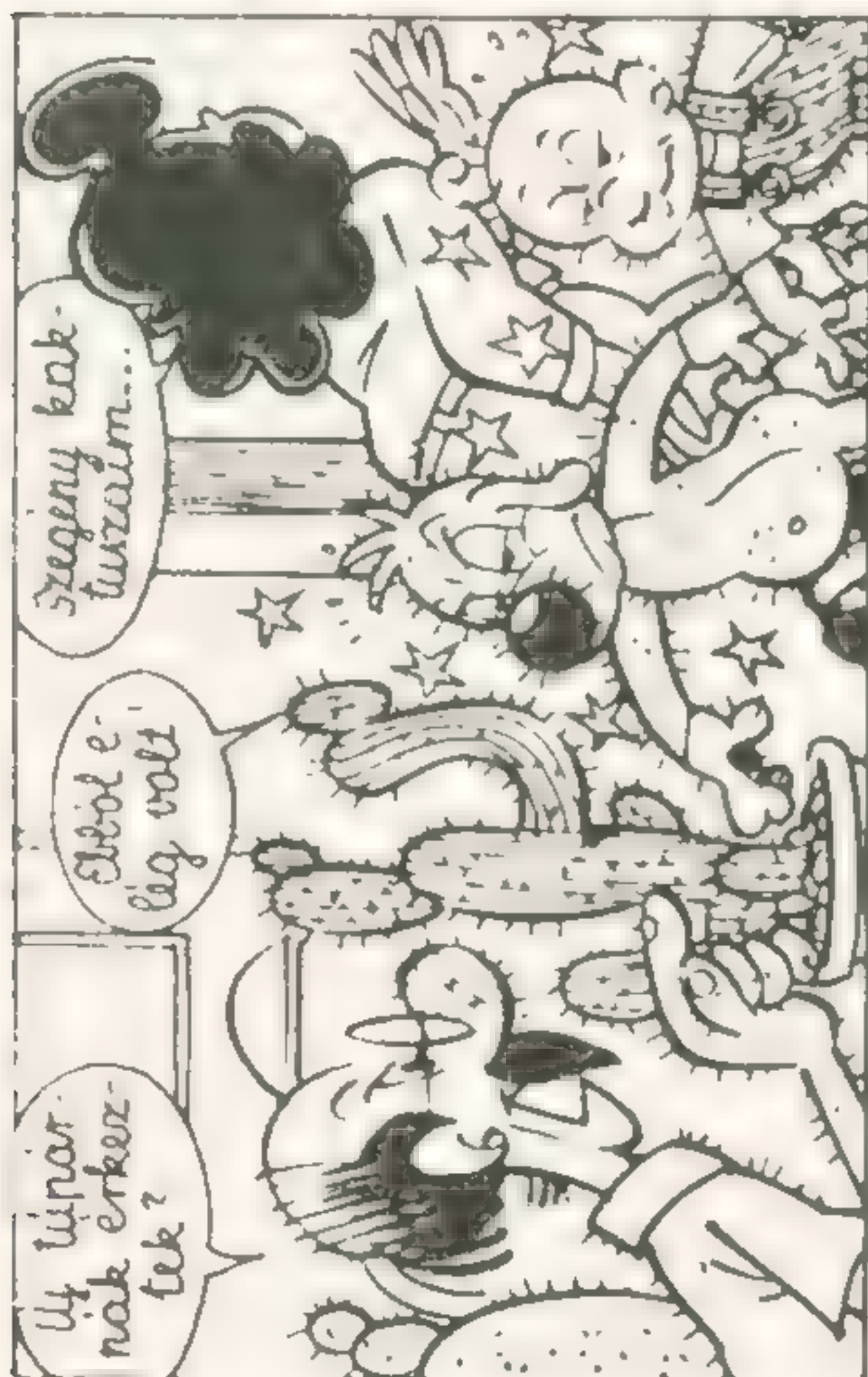

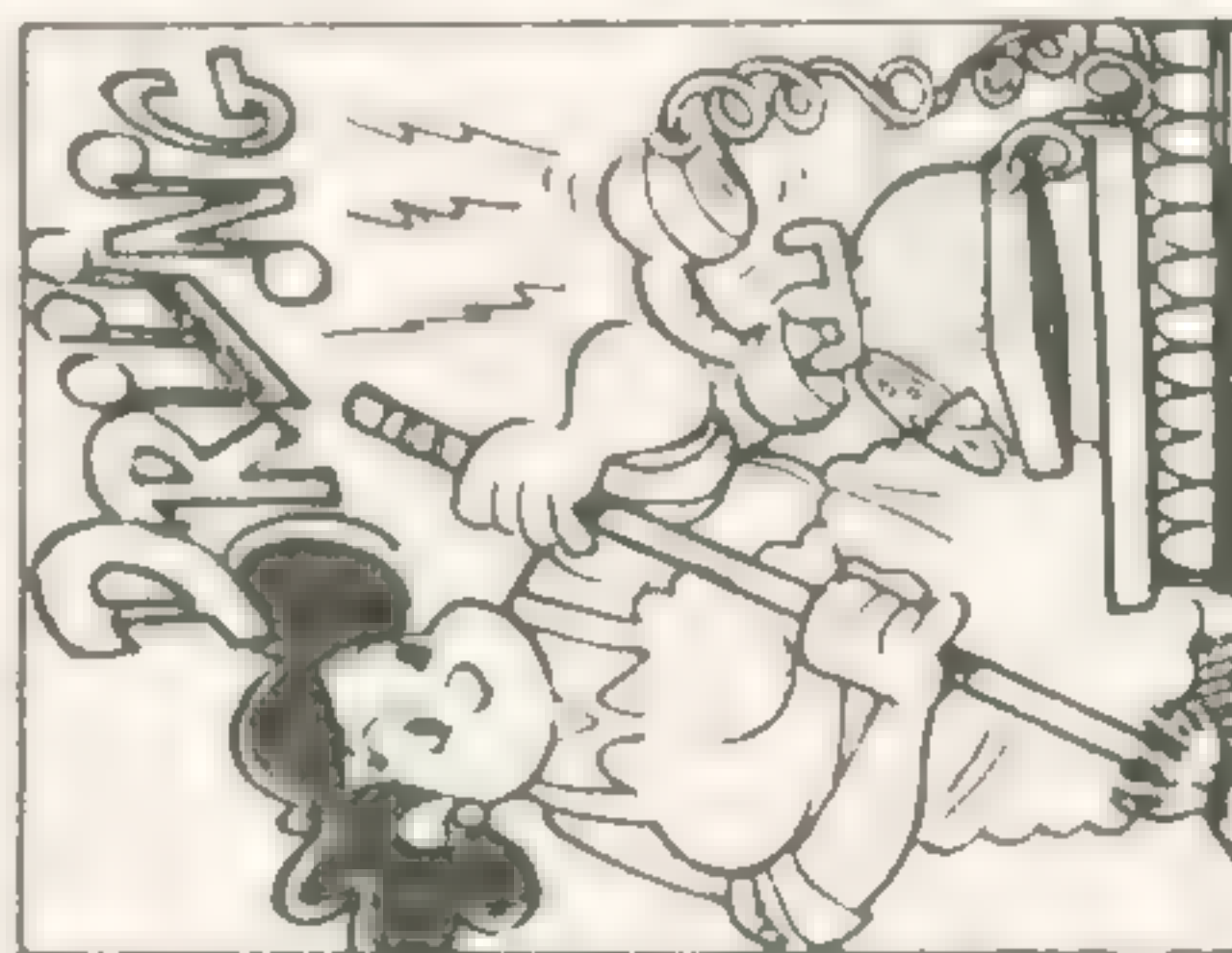
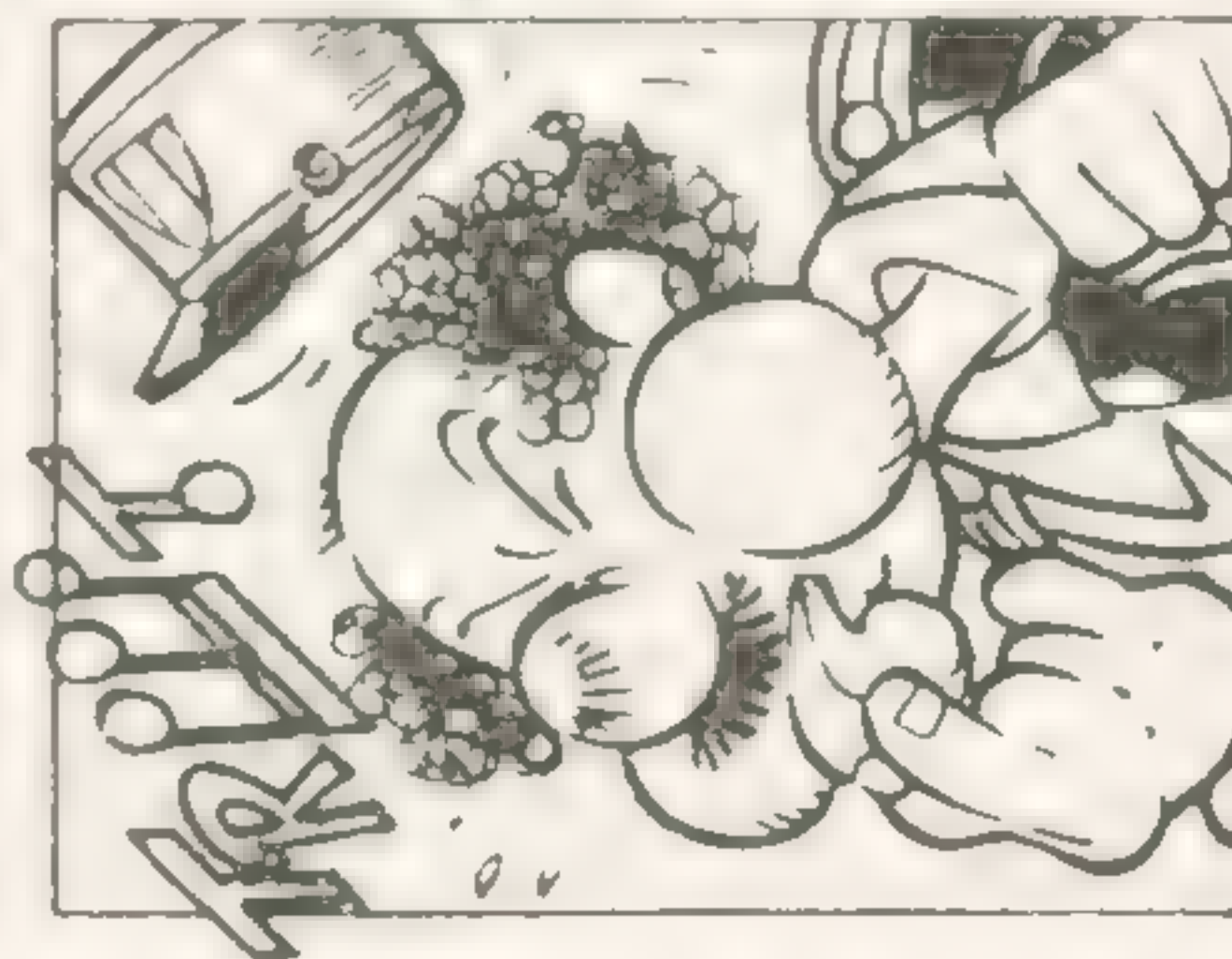
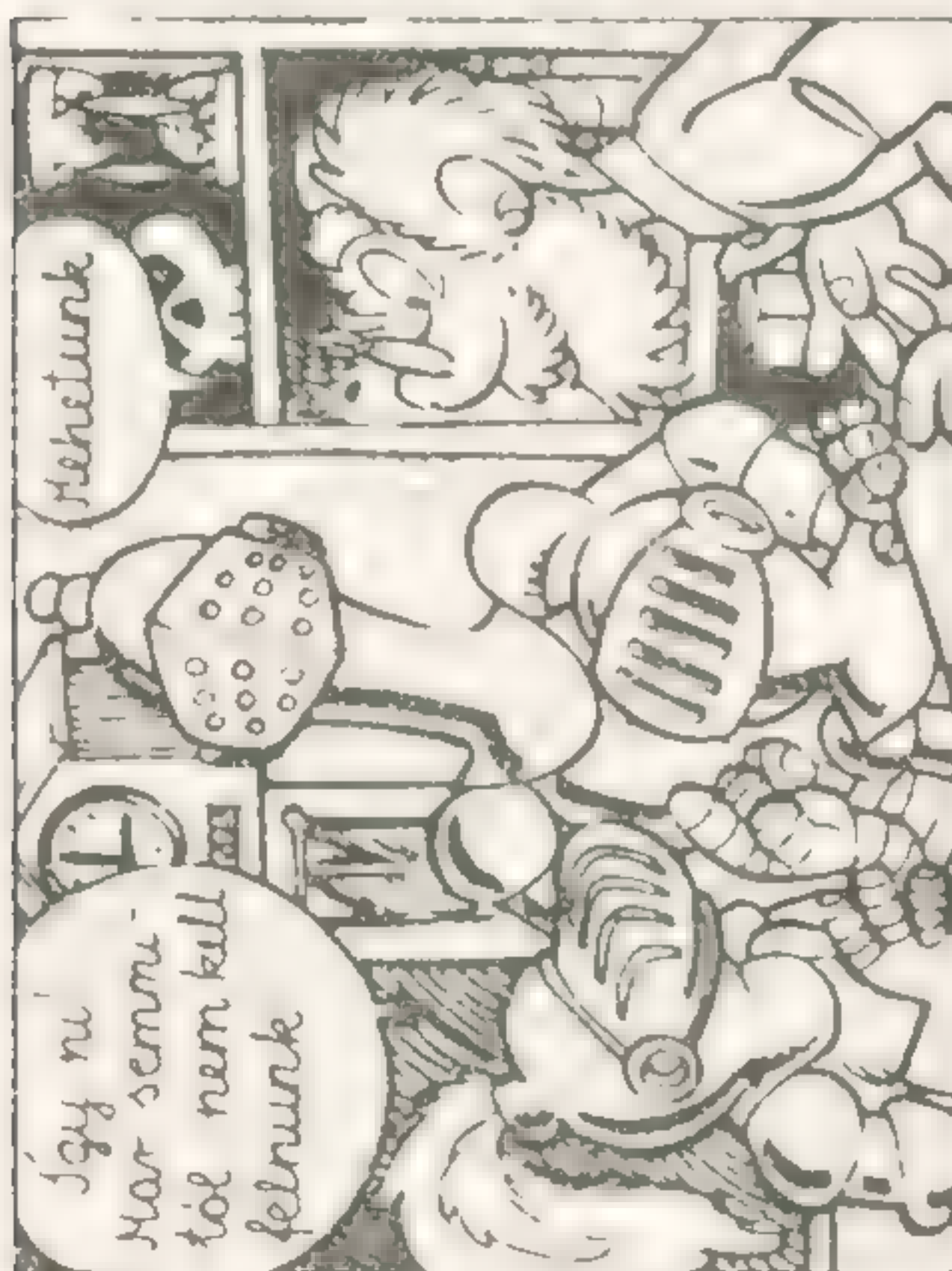

Hajrá gmk!

A 7. c. a világ legősbibb foglalkozását űzte már egy éve. Mindenféle matek házifeladot megoldását vállalták némi ellenszolgáltatás fejében. (A forinttól, az osztályon felüli tízórán át a szuper poszterekig.) Igencsak jól ment az üzlet, különösen a tantárgyi jegyek lezárásának nagy napjaiban.

A 7. c-ben mindenki tagja volt a matek gazdasági munkaközösségnek. Még a kettes tanulók is. Ők persze nem a tudásuk miatt, hanem azért, mert hiszen a példákat másolni is kellett. Újjáéledt a szerzetesi módszer: kézzel, sőt többféle kézírással dolgoztak. Esetleg simán gépelve piciny margóval (hivatalnok módszer). Vagy fénymásolva, kalocsai sormintákkal (szuper-módszer).

No de mit csináltak az elégtelen tanulók? Ők voltak a kifutók. Ha kellett házhoz, sőt a dolgozat előtti szünetre szállították a „termést”.

Olyan fantasztikusan nagy volt a kereslet, hogy Pogácsa Emil, a gmk elnöke javaslatot tett, hogy válassza-

nak fantázianevet és alakuljon meg a gmk elnöksége is. Délutánra összehívta a közgyűlést, amely azonban nem hozott eredményt, mert a tagság összepofozkodott azon, hogy a gmk neve „Pythagoras körzője” vagy „Thales saruja” legyen. Sokáig tartotta magát a „Baksis” név is, ami azért a gmk tevékenységének a lényegét takarta.

Közben kitört a botrány a hatodikban, mert a gmk tévedett. Vagy egy köbgyök akad be valamibe, vagy a másolás volt slamos, de az tény, hogy mindenkinek rossz volt a példája. Sőt, mindenkinek éppen azon az egy helyen!

A nyomozás hamar véget ért, és az igazgató bácsi rontott be a terembe. Délig osztotta az intőket...

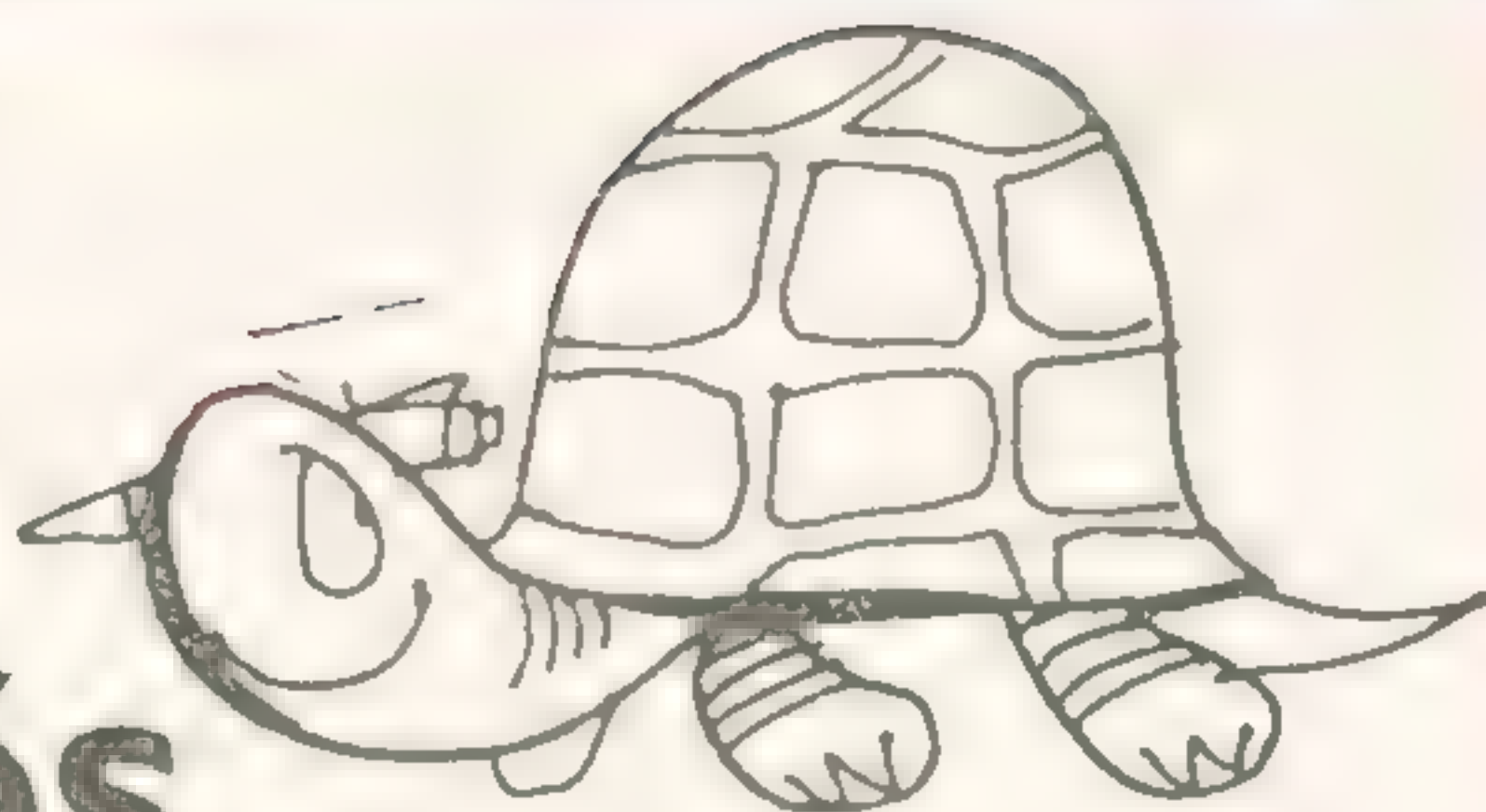
Pogácsa Emil azért nem volt szomorú.

— Megvan az új név, a fantázianév — örvendezett. — Mi leszünk a „Feloszlott gmk!”. Izgalmas név, és még dolgoznunk sem kell az elkövetkező években!

UBUL,

A

TEKNŐS

Szisi a névnapjára egy teknősbékát kapott, teljes páncélzattal. Nosza, másnap bevitte az iskolába, mert-hogy ezzel is lehet felfordulást okozni.

Vesztére, a magyartanárnő is meglátta a lomha jószágot, és máris megszületett az ötlet: holnap reggel dolgozatot ír az osztály Ubulról.

A kitűnő ötlet megvalósult, és másnap — ajkán Ubul nevével (természetesen vérmérséklet szerint!) — mindenki hozzáfogott a fogalmazáshoz.

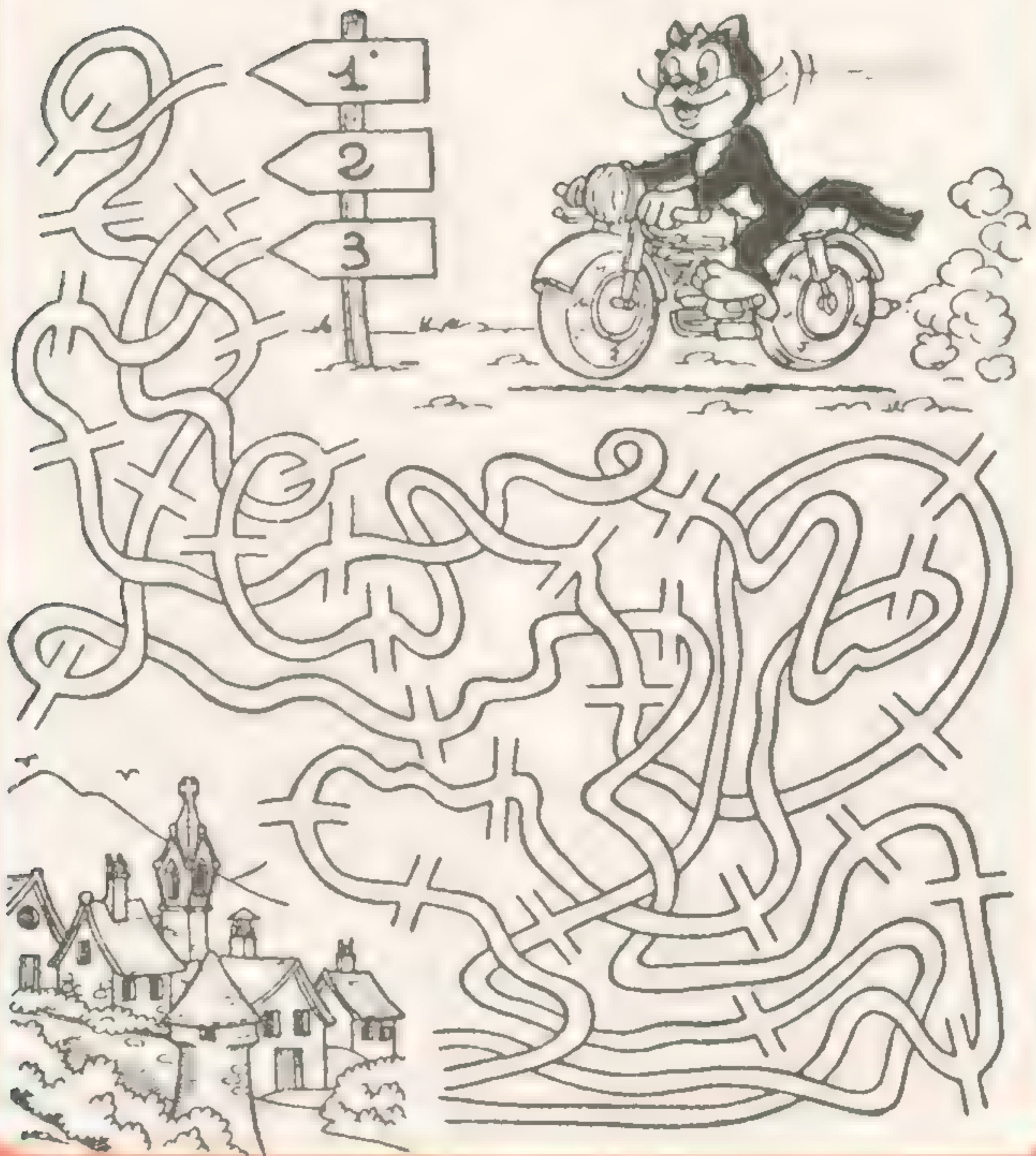
Konrád — szokásához híven — alig negyven percet késett, és már csak annyi ideje volt, hogy felírja:
A TEKNŐ.

Zoli azt írta, hogy a teknős egy lomha állat, és a páncéljára való tekintettel, akár keresztes vitéz is lehetett volna. Majd a végére odaírta: Kedves Tanárnő! Csöngetnek, már nincs időm a hibákat kijavítani, kérem ezt helyettem elvégezni szíveskedjék!

Az irodalmi Nobel-díjra azonban mindenképpen Aladár alkotása a legesélyesebb, aki még valahol a tudatküszöb alatt emlékezett a tanárnő intelmeire: csak rövid legyen a dolgozat, mint egy gyermekhálóing. Aladár dolgozatában csupán ennyi állt:

„Öt körme van, keményes,
Négy lába van, páncélos.
Szisi hozta, neve Ubul,
Nem repül ez, inkább gurul...”

Melyik úton jut el Herkules a faluba?

A kegyetlen lelkiismeret büntet, amiért hosszú éveken keresztül halogattuk „Fel a fejje!” című rovatunk megindítását, holott ez annyira hiányzott már mindenkinek, mint talpas medvének a lépesméz. No, mindegy. Itt vagyunk, segítünk!

MONGUZ LEVENTE írja **Zalahomlokból:**

— Elkerülnek a társaim. Ha valahol megjelenek, az üzőtornyót tekintetével méredek rám, és sietve odébbállnak, pedig azelőtt mindegyik jó barátom volt. Azelőtt, mielőtt nyilvánosan kijelentettem, hogy remekül érzem magam, amióta megkezdődött az iskola, már éppen elegendő volt a szünidei tespedésből. Hogyan szüntethetném meg ezt a keserves számkivetettséget?

A megoldás — kedves Levente — gyerekesen egyszerű. Veszíts el véletlenül, ám mindenképpen feltűnő helyen egy levelet, a következő szöveggel: „Kedves Asszonyom! Fiának a közelmúltban bekövetkezett idegösszeomlását a tanítás megkezdésének kegyetlen élménye okozta. Emiatt néha nem tudja, hogy mit be-

szél, de azért aggodalomra semmi ok. Mindenesetre lehetőleg minden kívánságát teljesíteni kell, nem szabad cipekednie, továbbá rengeteg élelemre van szüksége, különösen a délelőtti órákban. Üdvözlettel dr. Vegetatív Alfonz.” Meglátod, az osztály saját betegének fog tekinteni. Minden kívánságodat teljesítik majd, egymással versengve cipelik a jövőben a táskádat, és elhalmoznak tízóraival. Neked pedig még nagyobb öröm lesz iskolába járni!...

KULOMB BEATA Nyirpaszmányból küldött megrendítő sorokat:

— Nem azért mondom, de magával Lakli Sanyával járok egy osztályba, ez pedig nem kis dolog, hiszen nyilván önök is tudják, milyen fiú ez a Lakli Sanya. Hát most csak azért írok, hogy tudják: velem együtt önök is mélységesen félreismerték ezt az alakot. Fogódzkodjanak meg: Lakli Sanya legutóbb annak a lidérc külsejű Katáng Arankának is sugott történelemből, holott jól tudja, hogy Katáng Aranka és köztem mély, tar-

tós, megbonthatatlan utálat szövődött az évek folyamán. Hogyan faraghatnék újra embert Lakli Sanyából?

Meg kell mondanunk, hogy Lakli Sanya váratlan gaztette minket is alaposan megrogygántott. A Napnál világosabb, hogy itt már nem szabad válogatni az eszközökben. Meg kell tanulnod a történelmet, hogy te is súghass, kedves Beáta, méghozzá a Kajsi Bencének, akivel Lakli Sanya naponta végigpofozkodja az utat az iskoláig. Meglátod, Lakli Sanyát úgy kell majd lefogni, nehogy a folyónak menjen, és utána fel-feltörő zokogással kér tőled bocsánatot. Egyrészt, mert Kajsi Bencét úgy szereti, mint kutya a karfiolt, másrészt azért, hogy inkább neki súgjál, ha már te tudod a legjobban a történelmet!

NOTÓRIUS VENDEL a Kispiricsi falu végén gyötrődik:

— Magyar dolgozatom olyan jól sikerült, hogy felolvasták az osztály színe előtt, és Kovács tanár úr példaképpül állított a többiek elé. Azóta mintha pellengéren állnék. Tartogat-e még mosolyt számomra az élet?...

Hát persze, hogy tartogat. És ehhez semmi más nem kell, csupán az, hogy ugyanilyen tökéletesen elsajátítsd a

többi tárgyat is, mert ebből nyilvánvalóvá lesz, hogy nemcsak a magyart magoltad be stréber módjára, direkt a dolgozat kedvéért, hanem arról van szó, hogy született lángelme vagy. Ettől kezdve mindenki meg fog süvegelni. Ha ehhez még rá tudod venni aput, hogy rohanjon be fel-dúltan az iskolába panaszkodni, hogy „nem tudom, mi van ezzel a kölyökkel, de az istennek sem akar tanulni”, akkor olyan tisztelet övez majd, mint egy idősebb lámát Tibetben!...

MATRICA BELLA, Hajdúementáli olvasónk levele egyetlen jajkiáltás:

— Zenében is, kézilabdában is, kerámiában is elsőrangú vagyok, és mindegyiket egyformán szeretem. Melyik szakkört válasszam mégis? Vagy tépjem darabokra magam?!...

Erről határozottan lebeszélünk, kedves Bella. Annál is inkább, mert kézenfekvő a megoldás: a similabda-nyúvasztó szakkörbe kell jelentkezned! Tudniillik, ha onnan ellógsz, azért nem kár. Az így nyert időt pedig remekül felhasználhatod arra, hogy hol a kézilabda-, hol a kerámia-, hol a zenei szakkörbe rohanj!...

NEHÉZ GYERMEKKOR

ALADDIN

— Elegem volt a meséidből, odaadlak egy ócskáshoz lámpapucolónak!

HANNIBÁL

— Azt mondom, add cirkuszosnak a gyereked, Hamilcar, hisz imádja az elefántokat.

CLEOPATRA

— Nem kell kígyó, én az aranyhörcsögöt szeretem!

ARCHIMEDES

— Ha ez a bűdös kölyök ennyire nem szeret fürödni, sose találja fel az archimedesi törvényt!

MARCO POLO

— Kicsapták az iskolából, mert folyton csak a csavargáson jár az esze.

KOLUMBUSZ

— Kereskedőt akartam Kristófból faragni, de mindenáron hajósinas akar lenni.

NAPÓLEON

— Bonaparte, Szent Ilonán végzed, ha folyton lövöldözöl!

MUNCHHAUSEN

— Papa, engem nem tanított Hány bácsi, én autodidakta módon tanultam meg hazudni!

WATT

— Ezt a gyereket szakácsnak adjuk, mert folyton a gőzölgő fazekakat lesi.

BLERIOT

— Ha te mindenáron repülő akarsz lenni, akkor most repülj innen!

EINSTEIN

— A kis Berci új életet kezd, és nem tudja eldönteni, hogy zenész legyen vagy fizikus.

SZENT-GYÖRGYI ALBERT

— Kisfiam, miért utálod a zöldpaprikát, amikor az nagyon egészséges?!

A víz partján egy bús dog áll
felette hűs szél fújdogál.

*

Hol a lelkek gondban égnek,
nem örülnek a vendégnek.

*

Sovány volt a liba,
ebből lett a galiba.

*

Bármennyire akarom,
nem hajlik be a karom.

*

Akarattyán a kar atyja
Akarattya akaratja.

Nem messze van Kelemér,
hol a pultnál Kele mér.

*

Veleméri Elemér
Velemérre velem ér.

*

Mikor a szép hajnal hasad,
ne süttesd a Nappal hasad.

*

Nem divat a kalap ácsnak,
hódoljon a kalapácsnak.

*

Inkább küzdött húsz árral,
mint egy magyar huszárral.

Virágzó cég

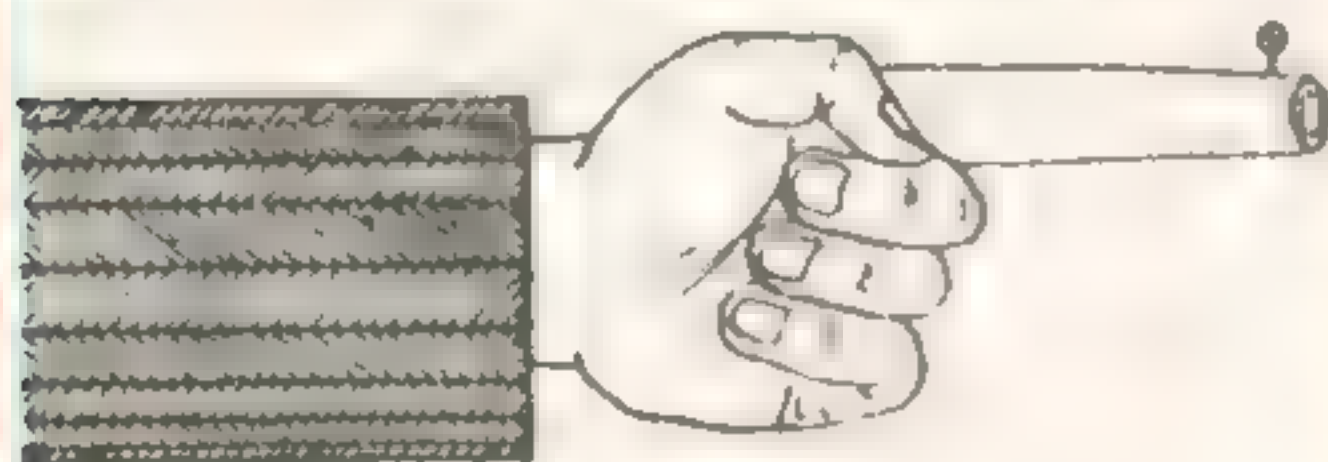
— Sinen vagyunk, Mr. Smith! Az első részletet máris sikerült törleszteniünk.

Szakkörök

SPORT SZAKKÖR

LÖVÉSZ SZAKKÖR

RAJZ SZAKKÖR

VÖRÖSKERESZTES SZAKKÖR

BARKÁCS SZAKKÖR

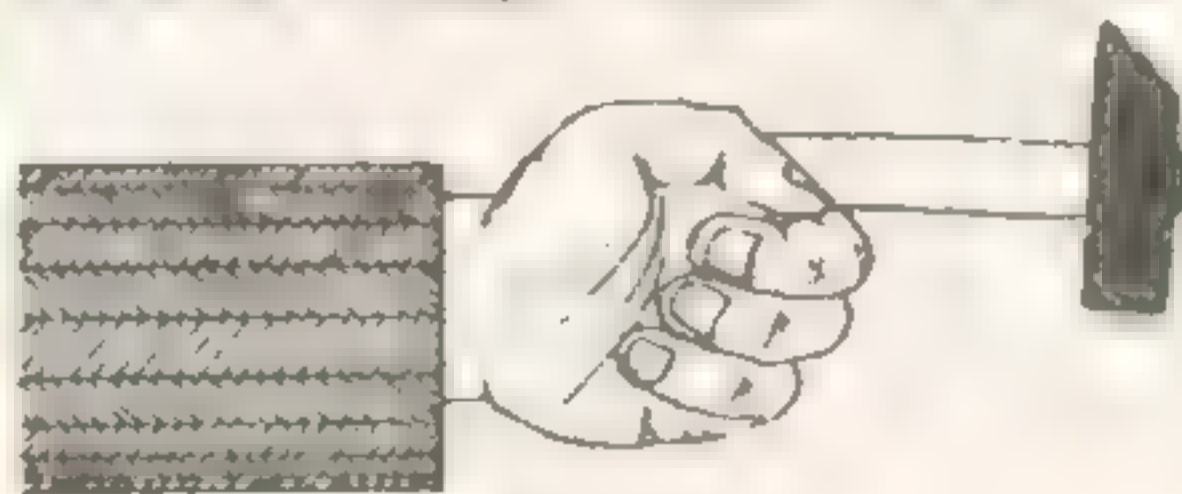

FOTO SZAKKÖR

BÉLYEGGYŰJTŐ SZAKKÖR

TÁRSADALOMKUTATÓ SZAKKÖR

BÁBSZAKKÖR

Sulibuli

Gábrriel arkangyal benyitott az illemhelyre, és teljesen elgyengült. Mert a Hét Tenger Ördöge a lichthóf ablakánál állt és bögött, akár egy bölcsőde az etetés küszöbén.

— Atyavilág, Hoppelda Zsigmond — mondta Gábrriel arkangyal — odakinn javában áll a jelmezes sulibuli, a jókedv az egekre vihog, és tittenten bögsz?

— Hogy a fenébe ne bögnék, Lipicai Rudolf — szipogta a Hét Tenger Ördöge —, amikor a lányok széles ívben elkerülnek.

— Ezt nem értem, Hoppelda — mondta Gábrriel arkangyal. — Hiszen engem például egymás kezéből tépdésnek ki, és úgyszólván térdig járok köztük. Hogy lehetséges ez?

— Egyszerű a válasz, Lipicai Rudolf — hüppögte a Hét Tenger Ördöge. — Te okos vagy, jóképű és udvarias, én viszont hülye vagyok, ronda és bárdolatlan. Óh, ha egyszer a helyedben lehetnék, Lipicai Rudolf, talán még a Szőlőskertek Királynőjét is felkérném, akinek leple alatt maga Kilincs Rozália ugrabugrál.

Ezen ne múljk — mondta Gábrriel arkangyal. — Gyere.

Hoppelda Zsigmond, cseréljünk szerelést.

Öt perc múlva Hoppelda Zsigmond már Gábiel arkangyalnak álcázva rázta a kergekört a Szőlőskertek Királynőjével, a boldogság apró hülyeségeit sóhajtották egymás álorcája felé, s mindketten indokoltnak látták volna nadragjukat a padlózathoz csapkodni az egymásra találás örömében.

Am eljött az éjfél, amikor is a maszkot levetni mintegy szokásjog.

— Most kapaszkodj, Szőlőskertek Királynője — mondta Gábiel arkangyal —, mert ez a mez csak inkognitó, e köntösben ugyanis nem Lipicai Rudolf viháncol, hanem igenis Hoppedla Zsigmond.

— Akkor hát erősítsd meg a szívedet te is, Hoppedla Zsigmond — mondta a Szőlőskertek Királynője —, mert jobb, ha tölem tudod, hogy

ebben a hacukában sem Kilincs Rozália illeg, hanem Kárókatona Adél, akit ti magatok közt csak Szörny Ellának becéztek.

Pár másodpercig némán rugdalóztak, ezt a gombócot le kellett nyelni.

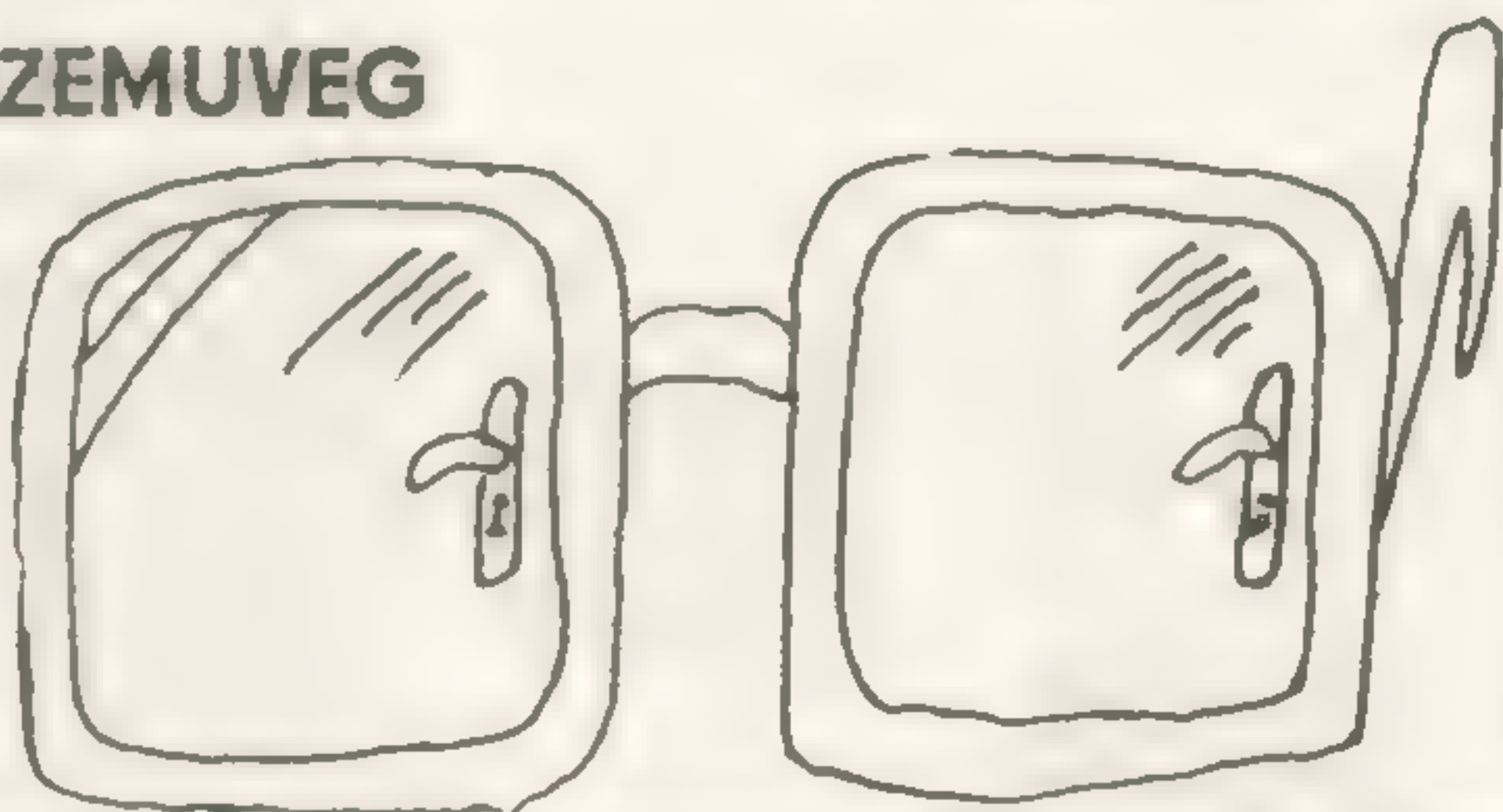
— Na nézd csak, Kárókatona — mondta végül Gábiel arkangyal —, tulajdonképpen az a Kilincs Rozália nyűgös, mint egy versenyló, amellet ütdött, girhes, sőt a szemöldöke is összenőtt.

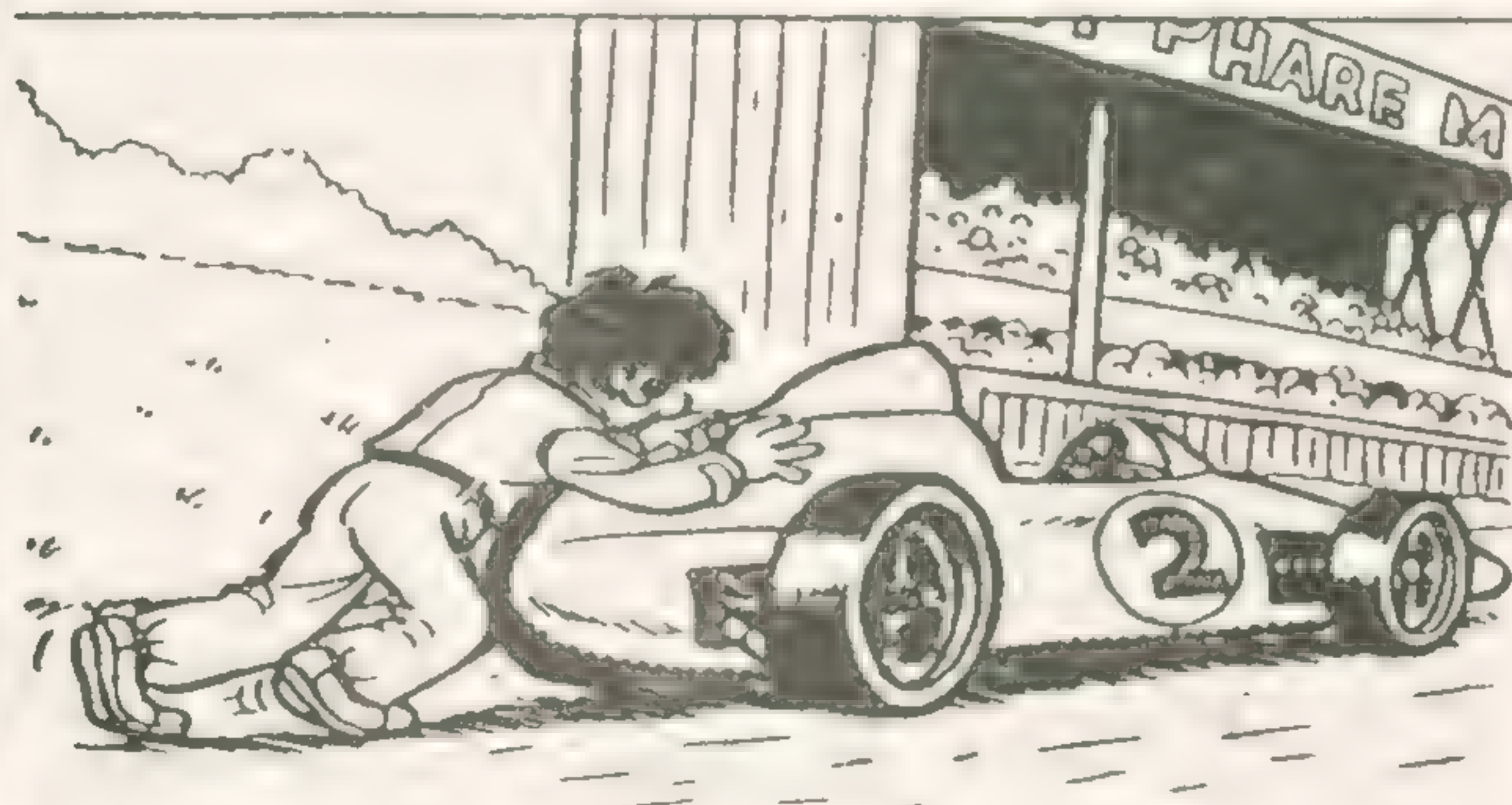
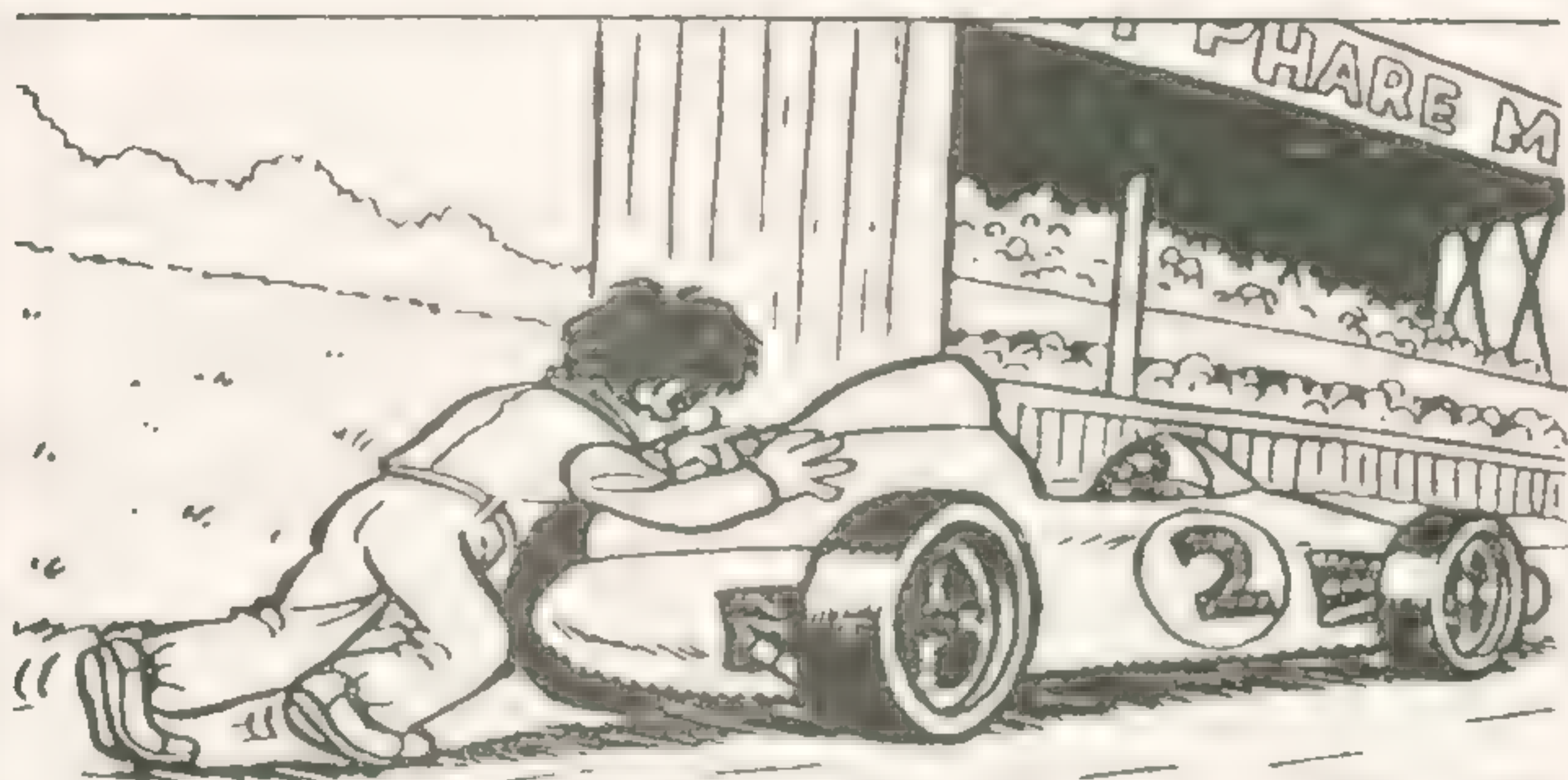
— Lipicai Rudolf viszont pökhendi, fölényes, nagyképű és még lyuk is van az állán. Hoppedla Zsigmond, én boldog vagyok, hogy így történt.

— Kárókatona Adél, a magam részéről madarat tudnék fogni örömömben.

Abszolút hülye izzással meredtek egymásra. A szemük körül pörkölődni kezdett az álarc. De azért fennhagyták, ameddig csak lehetett.

NYITHATÓ SZEMÜVEG

A két rajz csak látszólag egyforma. Ha jó megfigyelő vagy, hét különbséget fedezhetsz fel. Vajon mindet megtalálod?

A CSODAGYEREK

Két anyuka ballag hazafelé a bevásárlásból, tele szatyorral.

I. Anyuka: Phű!... De nehéz ez az átkozott szatyor.

II. Anyuka: Nehéz? Hogyan nehéz? Talán azt akartad mondani, drága Olgám, hogy a szatyorban elhelyezett élelmiszerek tehetetlen tömege, amely „g” gyorsulással törekszik a Föld középpontja felé, túlságos megterhelést jelent karod és vállad ízületeinek, az izmokban felhalmozódó koleszterin mennyisége pedig...

I. Anyuka: (döbbenten megáll). Nóra, az istenért... Mi bajod van?

II. Anyuka: Ah, semmi, semmi. Csak tudod, mostanában az én Bogdánkám...

I. Anyuka: Már éppen kérdezni akartam, hogy mi van a te kis Bogdánkáddal. Egy nyolcadikos kamasz már igazán cipelhetné a szatyrot az anyja helyett. Úgy látszik, ne-

ki is megvan a maga tehetetlen tömege.

II. Anyuka: Bogdánka egyáltalán nem tehetetlen. Éppen ellenkezőleg. Naphosszat verseket, tételeket és képleteket szaval. Bogdánka tudós...!

I. Anyuka: Érdekes. A múltkor mintha nehezteltél volna egy cseppet erre a szellemóriásra. Valami olyasmit mondtál, hogy magad fojtod meg, mielőtt végképp cégéres gazember válik belőle.

II. Anyuka: Óh, drága Olgám... A minket körülvevő valóság, és vele együtt természetesen mi magunk is folytonosan változunk, térben is, időben is.

I. Anyuka: Mi van már megint...?

II. Anyuka: Semmi különös. Csak tudod, akkor még ősz volt. Most meg közeleg a fél-év! Van fogalmad arról, hogy mit jelent egy nyolcadikosnak a félév?

I. Anyuka: Kapaszkodj meg.

Nórám, van fogalmam. Bizonyára azt jelenti, hogy már csak fél év van hátra a vakációig.

II. Anyuka: Már megbocsáss, kedves Olga, ez a megjegyzésed a bivalens logika szabályai szerint a kvázistacionárius rendszerekre érvényes lehet ugyan, az élet sokszínű, összetett valósága azonban...

I. Anyuka: Nóra! Ha azonnal nem hagyod abba, rád öntök egy zacskó tejet.

II. Anyuka: Na de, Olga! Minő modor ez? Téged súlyos stresszhatás ért, amely előtt értetlenül állok. Figyelmeztetlek, hogy ennek elfojtása a vegetatív idegrendszeren keresztül súlyos pszichoszomatikus elváltozásokat okozhat, amely tünetek radiációja...

I. Anyuka: (szelíden, mint egy ápoló). Milyen igazad van, Nórácska... Erre a radiációs dologra, látod, nem is gondoltam. Ne vigyem a szatyrodát?

II. Anyuka: (kis szünet után). Köszönöm... Már elmúlt. Alapjában véve nem olyan súlyos. A férjemet jobban megviselte.

I. Anyuka: Micsoda? Ez a szatyor?

II. Anyuka: Dehogy a szatyor, a félév. Nem tudom, mondtam-e már, hogy az én Bogdánkám félév előtt áll?

És nyolcadikban a félévi értesítő ügyebár...

I. Anyuka: Mondtad. Itt hagytad abba.

II. Anyuka: Pedig ezzel kezdődött minden. Mondom, a férjemet jobban megviselte az ügy. Szanatóriumban van. És naphosszat azt számolgatja, hogy az elfogyasztott ételek lassú égéssel felszabadított kémiai energiájának hány százaléka alakul át saját mozgási energiájává.

I. Anyuka: Na?... És hány százaléka?

II. Anyuka: Az istenért! Ne kezd már te is...! Szóval úgy kezdődött, hogy egy szép napon kértem egy pohár vizet az én Bogdánkámtól.

I. Anyuka: Mire a te kis Bogdánkád?

II. Anyuka: Mire az én Bogdánkám megkérdezte, hogy mennyi vizet fogyasztottam már aznap, akár tisztán, akár kémiaileg kötött formában, mert az nem mindegy, a szervezet folyadékháztartása nem Csáky szalmája, és különben is, jó lenne, ha előbb megmérném a hőmérsékletemet, mert ehhez kell igazodnia a víz hőmérsékletének. A túl nagy hőfokkülönbség ugyanis a torok és a nyelőcső hurutos megbetegedését vonja maga után, de kedvezőtlen esetben tüdőgyulladást is okozhat, márpedig a tüdő...

I. Anyuka: És nem vágtaál közbe?

II. Anyuka: Majdnem. Széliden csak annyit mondtam az én Bogdánkámnak, hogy ha nem hozza rögtön a vizet, akkor vagy szomjan halok, vagy lekeverek két kiadós frászt, hogy arról koldul!

I. Anyuka: Mire ő?

II. Anyuka: Mire ő felhívta a figyelmet a hatás—ellenhatás törvényére, miszerint, ha lekenek neki egyet, akkor az arca sajnos ugyanakkora erővel hat a tenyeremre, mint a tenyerem az arcára.

I. Anyuka: Mire te?

II. Anyuka: Meghajoltam a tudományos érvelés előtt, és magam mentem a vízért. Hát így kezdődött. Azóta a lakásunk egyetlen tudományos konferencia. Az én Bogdánkám igazi tudós lett. Valahányszor kérünk tőle valamit, mindannyiszor végig kell hallgatnunk egy hosszabb-rövidebb értekezést a téma kapcsán. A múltkor a mitokondriumok szerepét boncolgattuk tüzelőhordás helyett, egy ízben pedig a takarításból kiindulva a Napban bekövetkező gravitációs kollapszus esetleges hatásait próbáltuk felmérni.

I. Anyuka: Istenem..., de irigyellek! Egy ilyen okos gyerek... És mennyi érdekes téma!

II. Anyuka: Azt meghiszem! Az én Bogdánkám naphosszat tanul. Igazi tudós...!

(Váratlanul elrohan mellettük egy fiú, hatalmas bakugrásokkal, miközben vadul ver egy fazekat egy fakanállal. A fején papírból készült ördögi maszk, és kiabál: „Félre az útból! Utat a nagy varázslónak!”)

II. Anyuka: Jóságos ég! Mi volt ez?!

I. Anyuka: (gúnyosan.) Nem ismered meg a saját fiadat? Ez a te Bogdánkád volt. A tudós...

II. Anyuka: (tűnődve). Különös... Úgy látszik már kiosztották a félévi értesítőt. Ismét jönnek az egyszerű, szürke hétköznapiak.

(Mély sóhajjal tovább cipekednek.)

Kínos

— Ha jól látom, Benedek, ez a visszataszító fráter a főnököd, akinek olyan vagányul beolvastál tegnap...

Múlt időben

Egy ízben már feltűnt nekünk, hogy a környéken különböző életkorú emberek élnek, de akkor valahogy nem tulajdonítottunk ennek különösebb jelentőséget. Maszk Alajos krónikás szavaiból azonban egyértelműen kiderült a minap, hogy ez az életkori változatosság tulajdonképpen kész szerencse.

— Na ja! — magyarázta. — Az idősebbeknek van egy rendkívül hasznos tulajdonságuk: ők már azelőtt is éltek! Így aztán most, hogy összeállítjuk az úttörőmozgalom krónikáját, elég ha felkeressük őket, és felteszünk nekik néhány kérdést.

*

Sámfa Aranka futott be először.

— Sajnos gáz van — mondta, és igyekezett kiegyensúlyozottnak látszani. — A Cingáli anyukája megdobált nyers pogácsákkal, amelyeket éppen a sütőbe akart rakni, aztán sikoltva átrohant a szomszédba, és felháborodottan elmesélte, hogy arcátlanul leveteránoztam őt. Ilyen körülmények között eltekintettem a kérdésektől.

— Sebaj! — legyintett mosolyogva Maszk Alajos, és ma-

kacs derűlátással szemlélte a jövőt. — Majd a többiek!

*

Bérci Berci képeről már messziről látszott, hogy nagy fogást csinált.

— Itt van, tessék olvass! — csuklott boldogan, és átnyújtotta a jegyzeteit.

„A legnagyobb élményem az volt — olvasta Maszk Alajos a jegyzeteket —, amikor egyszer csodát láttam. Egy ördögi szerkezet közeledett felém az úton, amelyet nem húzott és nem is tolt senki és semmi. Akkor sem ijedhettem volna meg jobban, ha a koromfekete Ménkő vágatott volna felém, pedig az biko volt a javából! Hát így találkoztam először az automobillal...”

Maszk Alajos itt elhallgatott, és a feje zöldült valamit.

— Kinek az élménybeszámolója ez? — kérdezte fáradtan.

— Kinek, kinek! Hát a Hám Jani bácsinak. Azt mondtam, hogy keressek egy idős embert. Hám János ilyen ember. Éppen 102 éves. Veterán a javából.

— Mi azonban a negyvenéves úttörőmozgalomról sze-

retnénk hallani valamit, te ár-
tatlan. Istenem, mi jöhet még?

Homokfutó Nusika jött, és
mindenféle derűlátásnak
nyomban elejét vette.

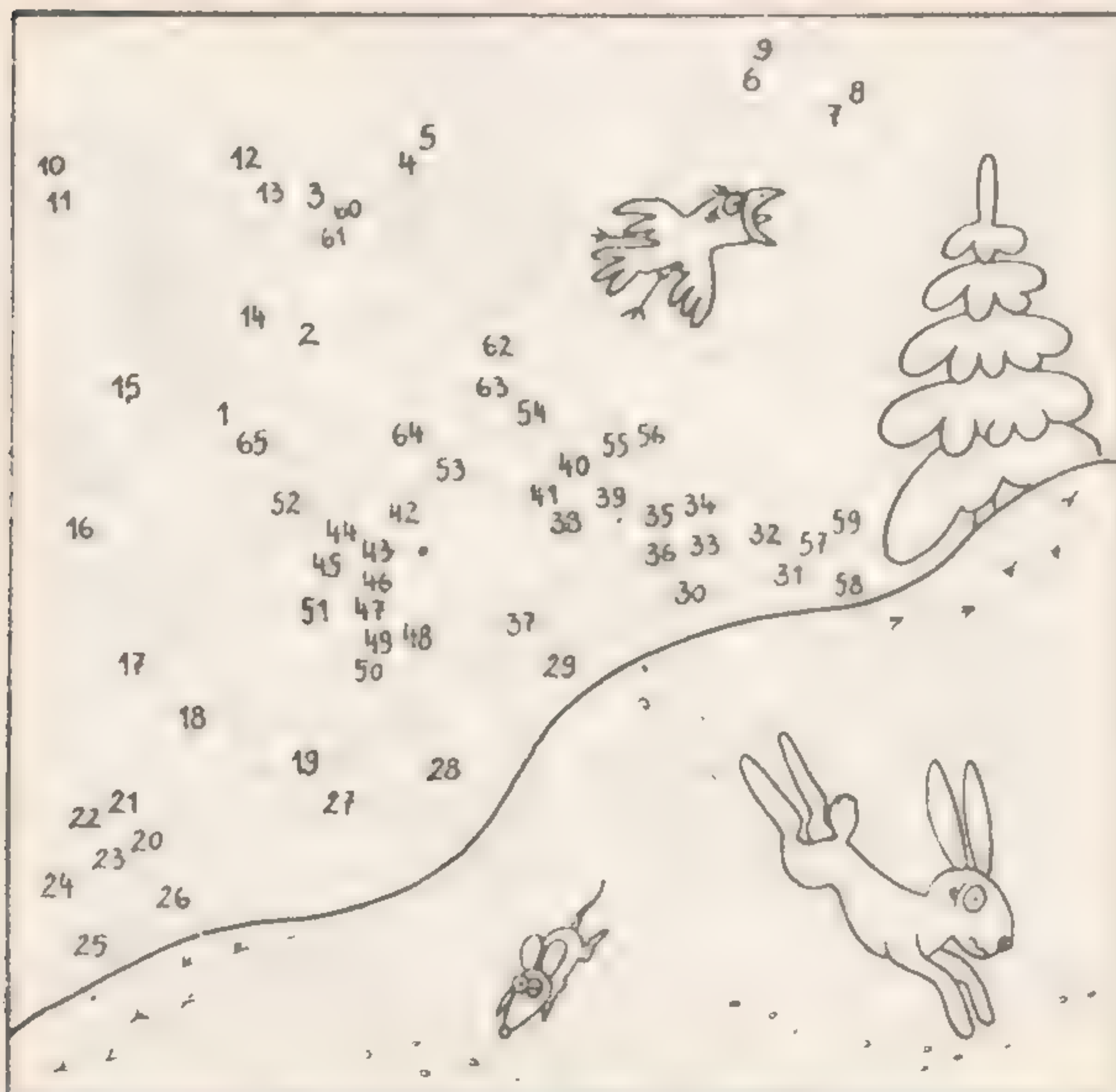
— Nem hoztam semmit —
mondta egyszerűen, mint aki

nem vár elismerést. Nem is
kapott.

— Pedig elég hézagos ed-
dig az anyag! — fújtatott
Maszk Alajos. — Légy erős,
Homokfutó, eddig még senki
sem hozott semmit.

— No, azt nem csodálom —
ment át támadásba Homokfu-
tó Nusika. — Mit is vártál

Kösd össze a pontokat 1—65-ig!

ezeiktől?... Az én esetem persze egészen más. Dagadó Kolozs hentesmestert kerestem fel a munkahelyén. Itt első-sorban rámmordultak, hogy álljak a sor végére. Egyórás laza cselgáncsozás után jutottam a mester színe elé, de kérdésekre öblös röhej volt a válasz, miközben egy rúd parizerrel verte a pultot. Aztán elmesélte a világító dinnyék esetét. A kis Dagadó és elragadó baráti köre annak idején kivájta az öreg Permanens bácsi dinnyéinek belsejét, és egy-egy gyertyát helyeztek el bennük. Hát nem óriási...?!

— De — mondta megtörtén Maszk Alajos. — A történelemben azonban továbbra is ott virít egy fehér folt.

— Hacsak... Hiszen Znamenák Alizka még hátra van!

Reménykedtünk. De Znamenák Alizka helyett egy középkorú hölgy érkezett. Hatalmas kalapot viselt, amely mögé egy harctéri fényszóró is szemérmesen elrejtőzhetett volna. Bokáig érő csipkés, fodros rokolya lengedezett körülötte.

Kompakt Rezsőné vagyok. született Bátaszéki Slamos Gizella — fuvolázta, és a kalapját igazgatta. — Úgy hal-

lottam, hogy kíváncsiak vagytok a régi úttörők életére. Nos, kérdezzetek!...

Maszk Alajos tért magához elsőnek. Sisteregni kezdett, mint egy felfűtött mozdony.

— Tessék csak... igen, igen, hogyan, csak teljesen kötetlenül..., ha lenne szíves — tüsténtkedett.

Kompakt Rezsőné, született Bátaszéki Slamos Gizella pedig mesélt. A régi jelvényt-szerző versenyekről, a fémgyűjtésről, a csapat megalakulásáról, a régi szakkörökről, és beszélt, és beszélt..., amíg egyszer csak véletlenül keresztbe tette a lábát, és akkor kiderült, hogy a cifra rokolya alatt valódi, ütött-kopott farmert visel. A leleplezés már gyorsan ment, és Kompakt Rezsőné, született Bátaszéki Slamos Gizella egykettőre átalakult Znamenák Alizkává.

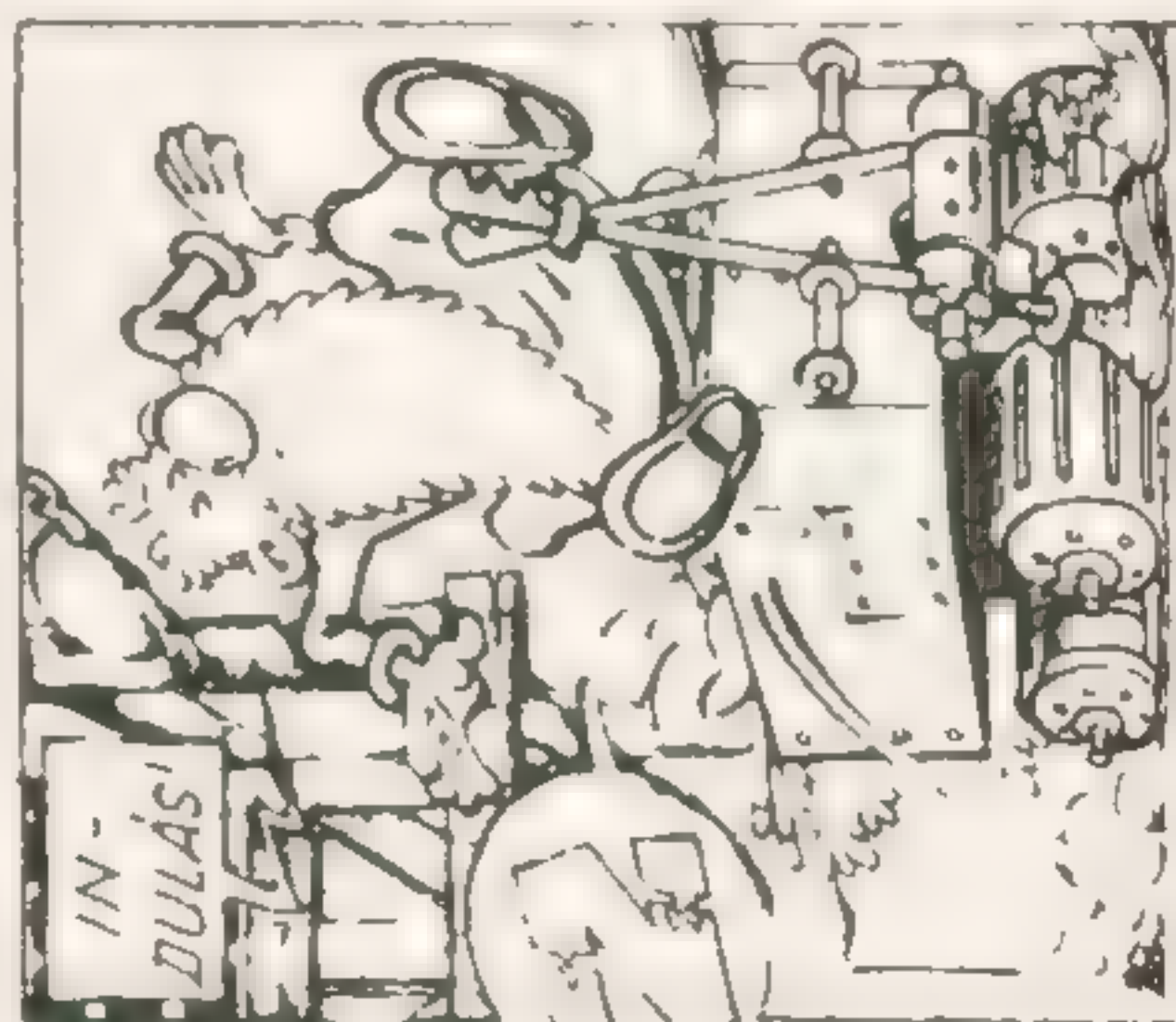
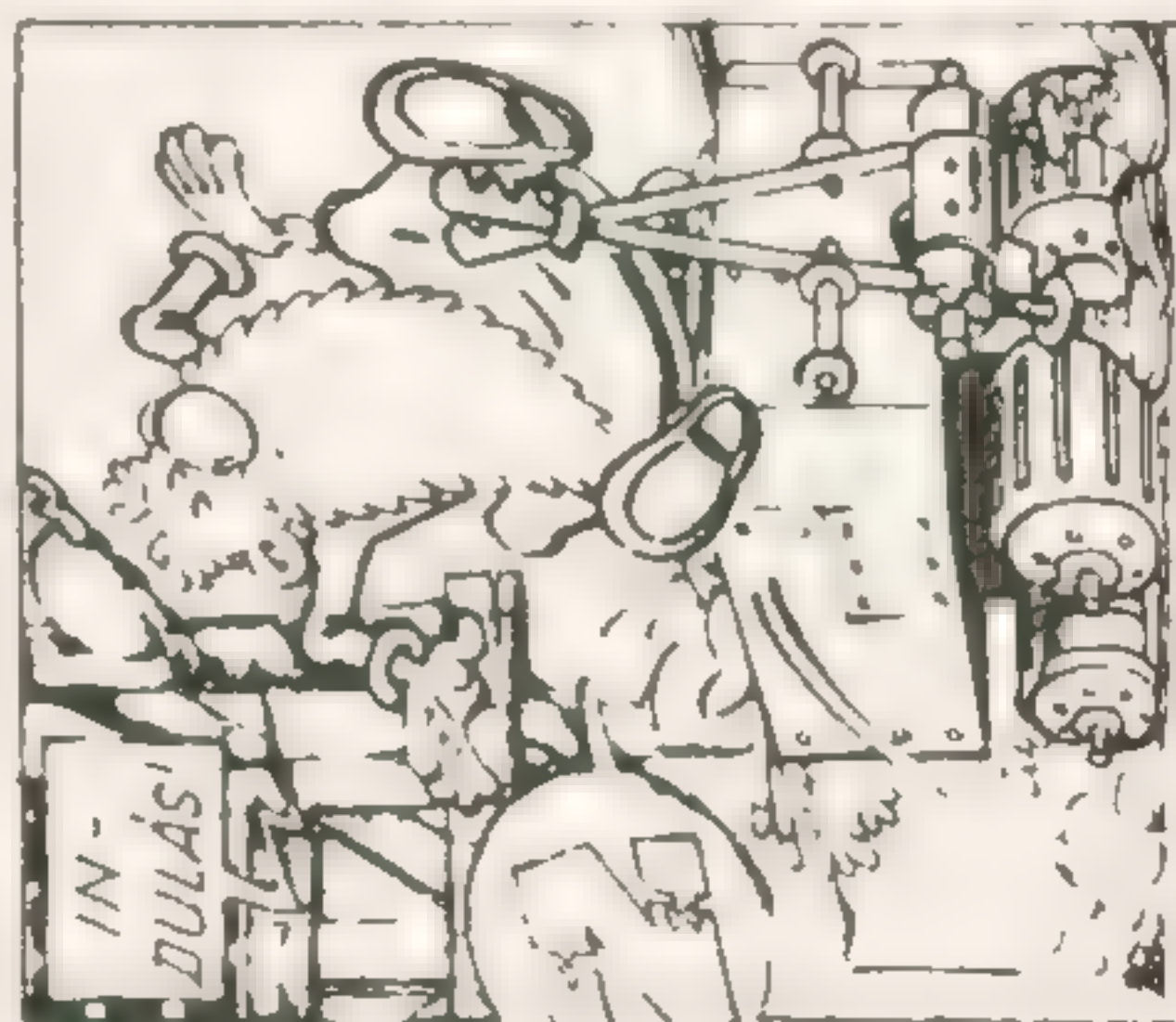
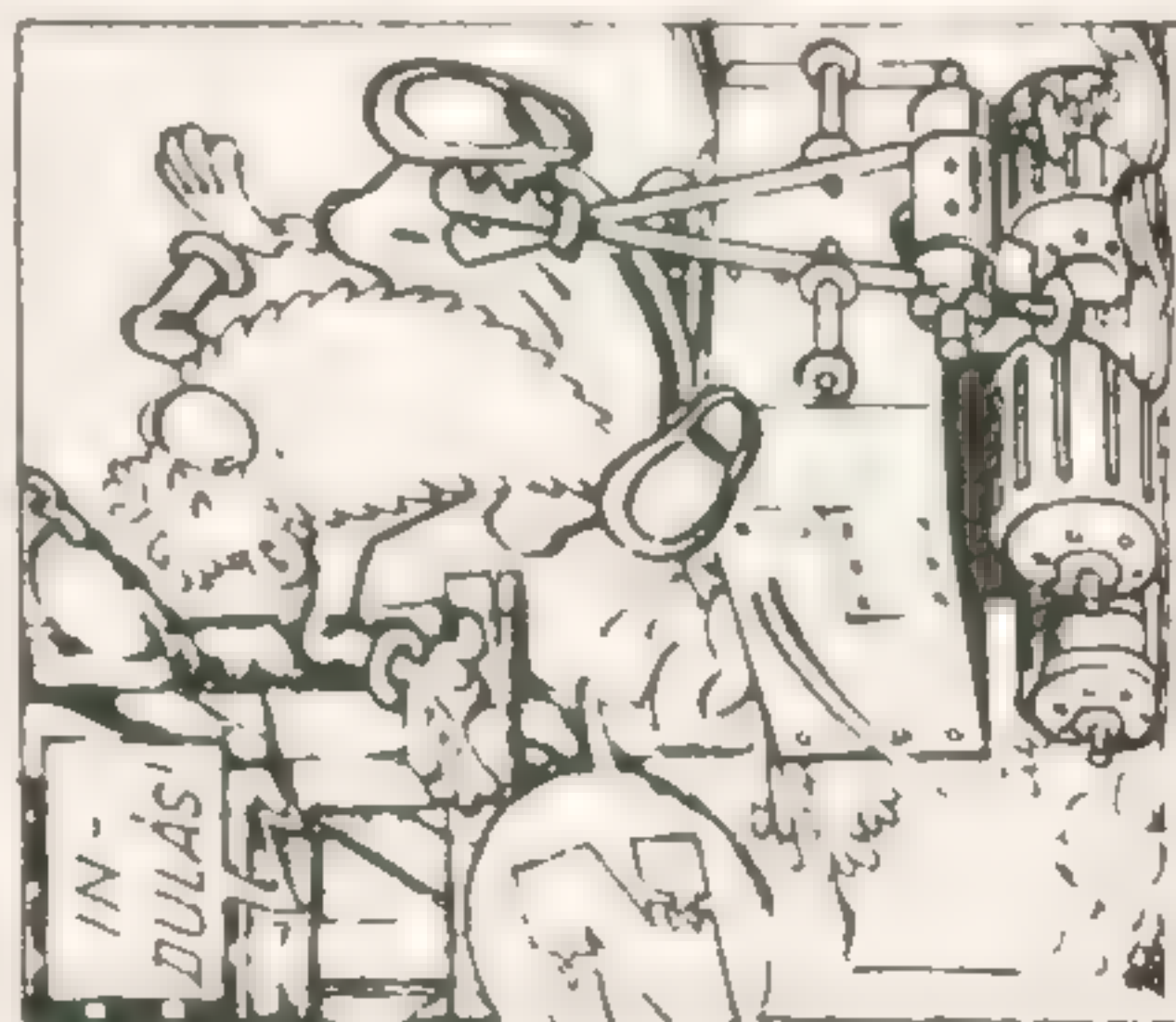
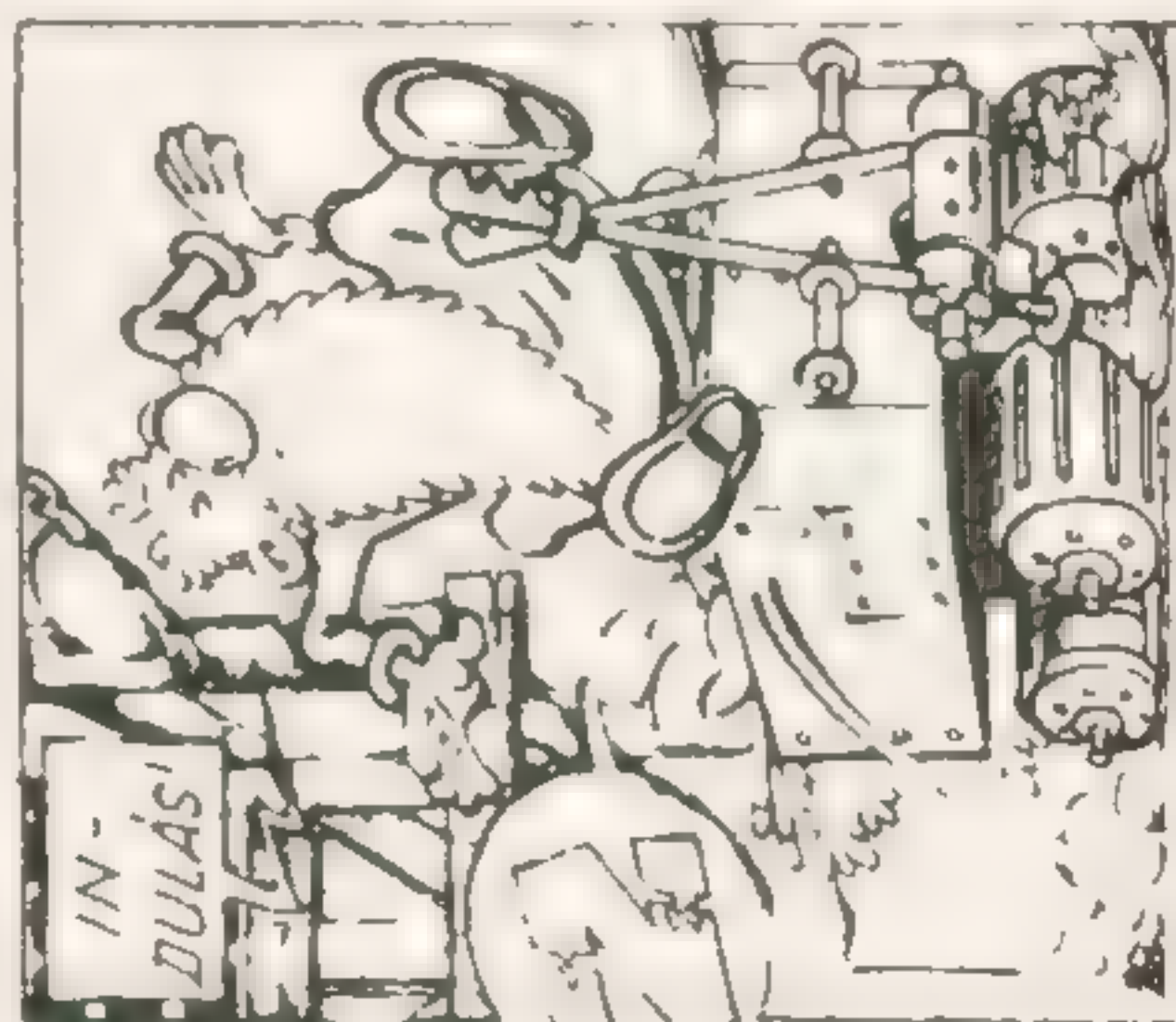
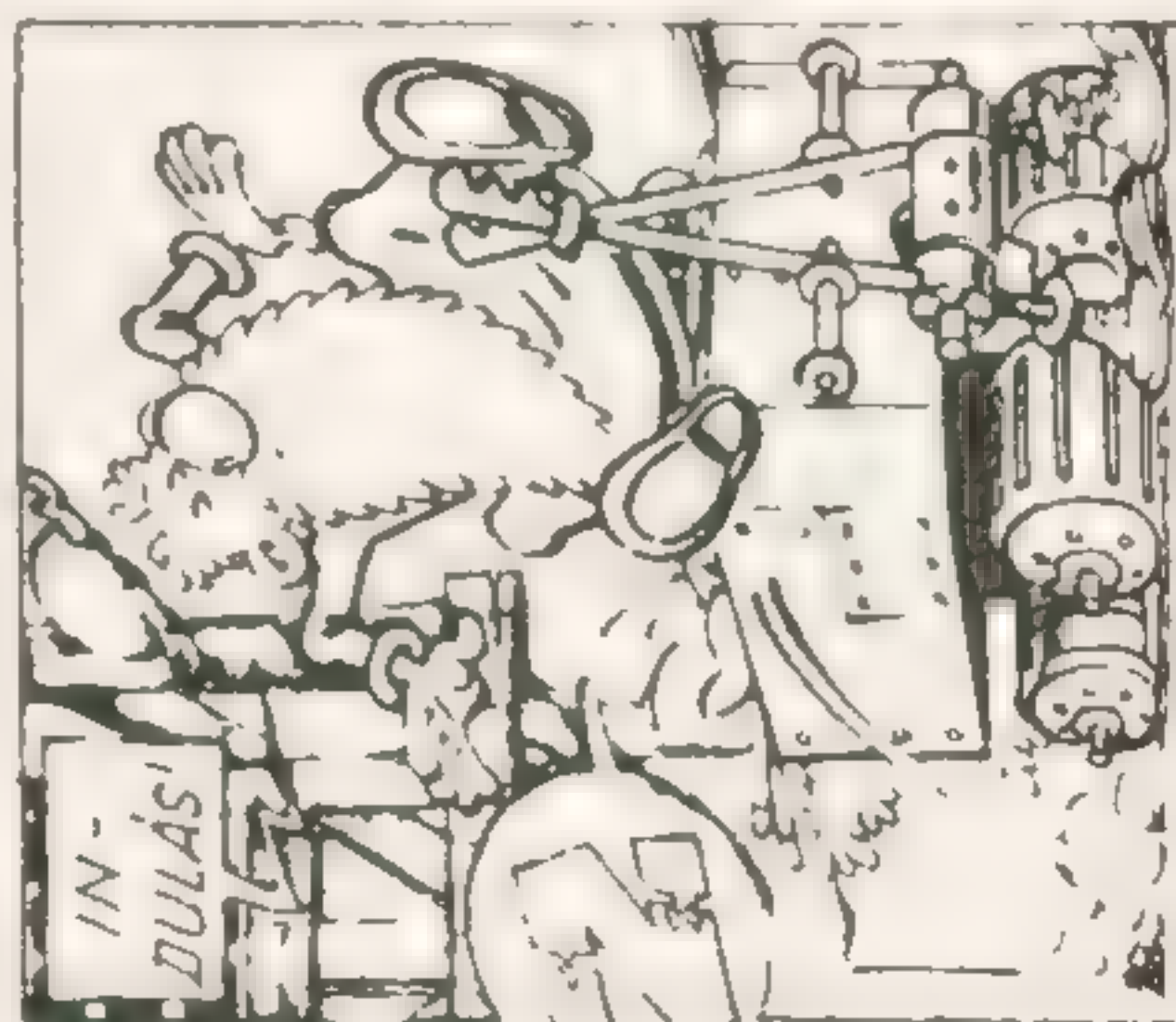
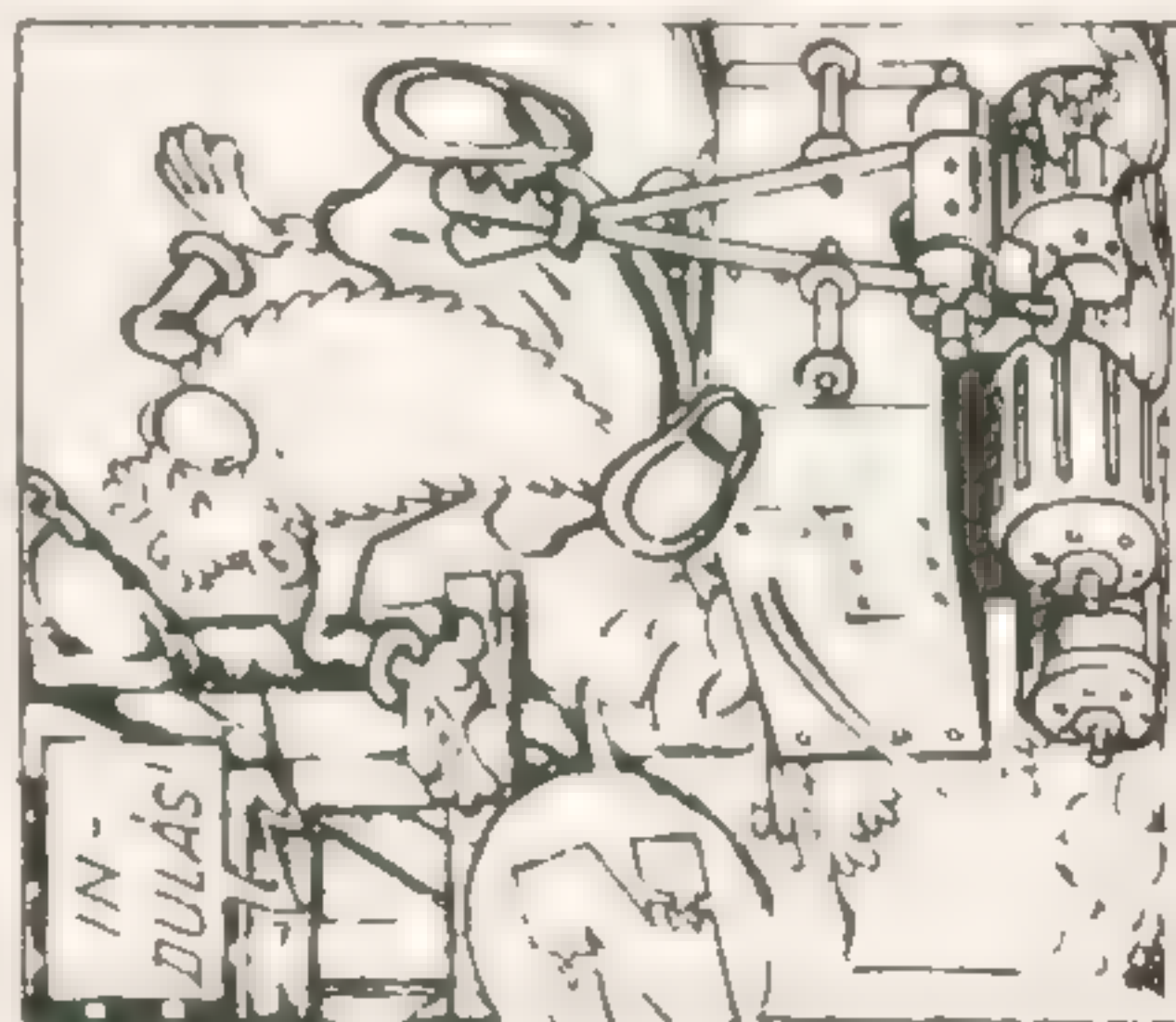
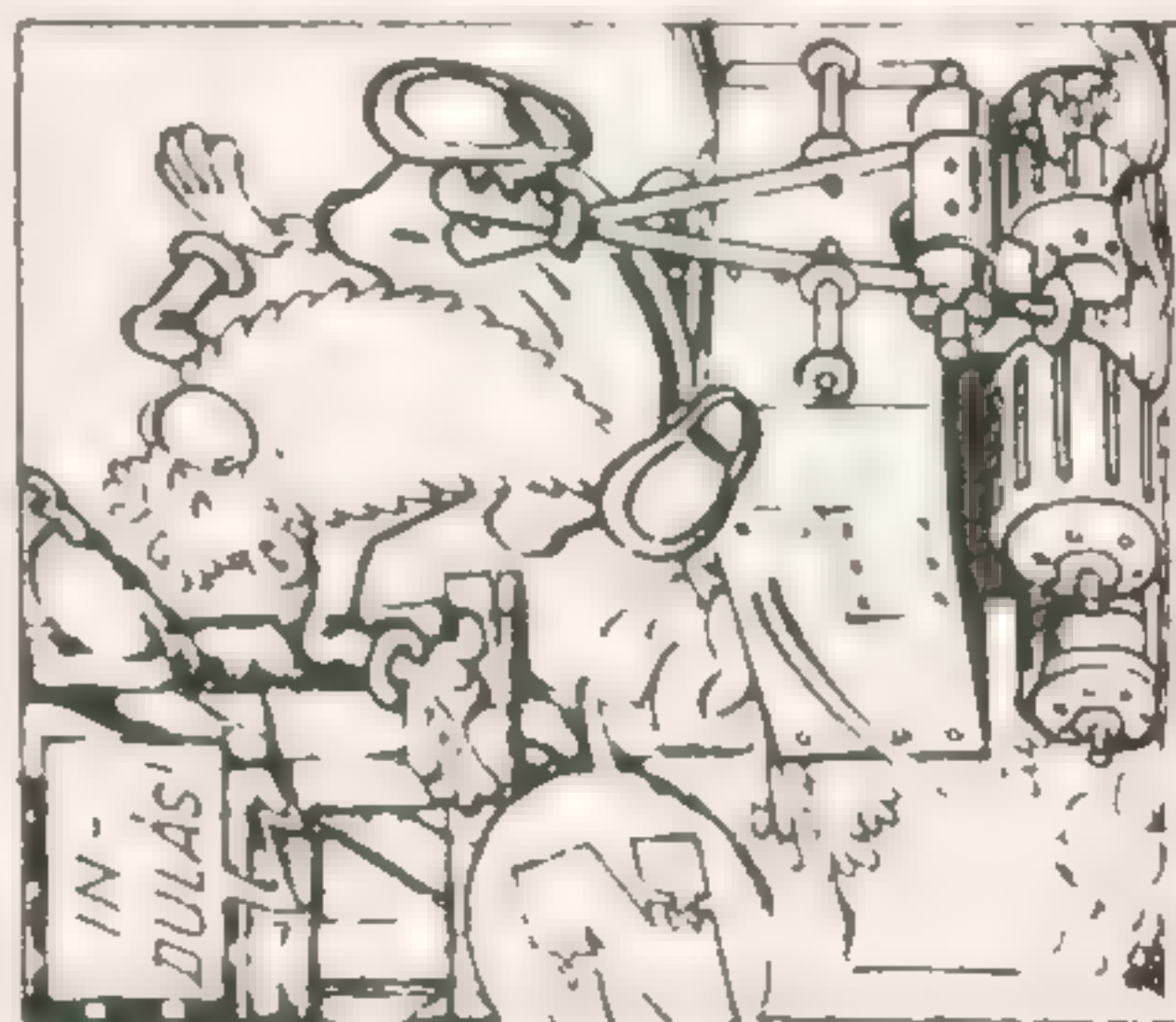
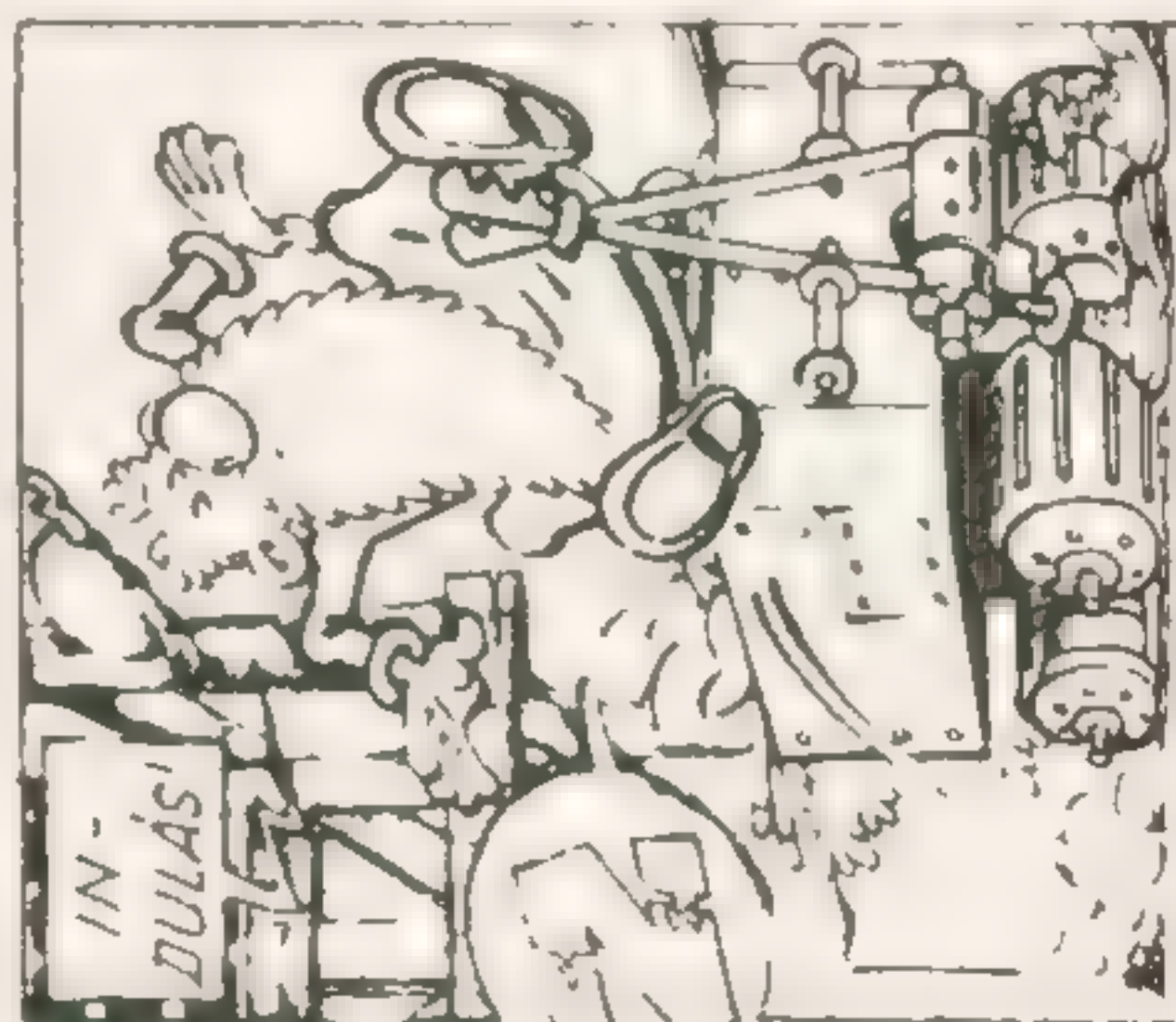
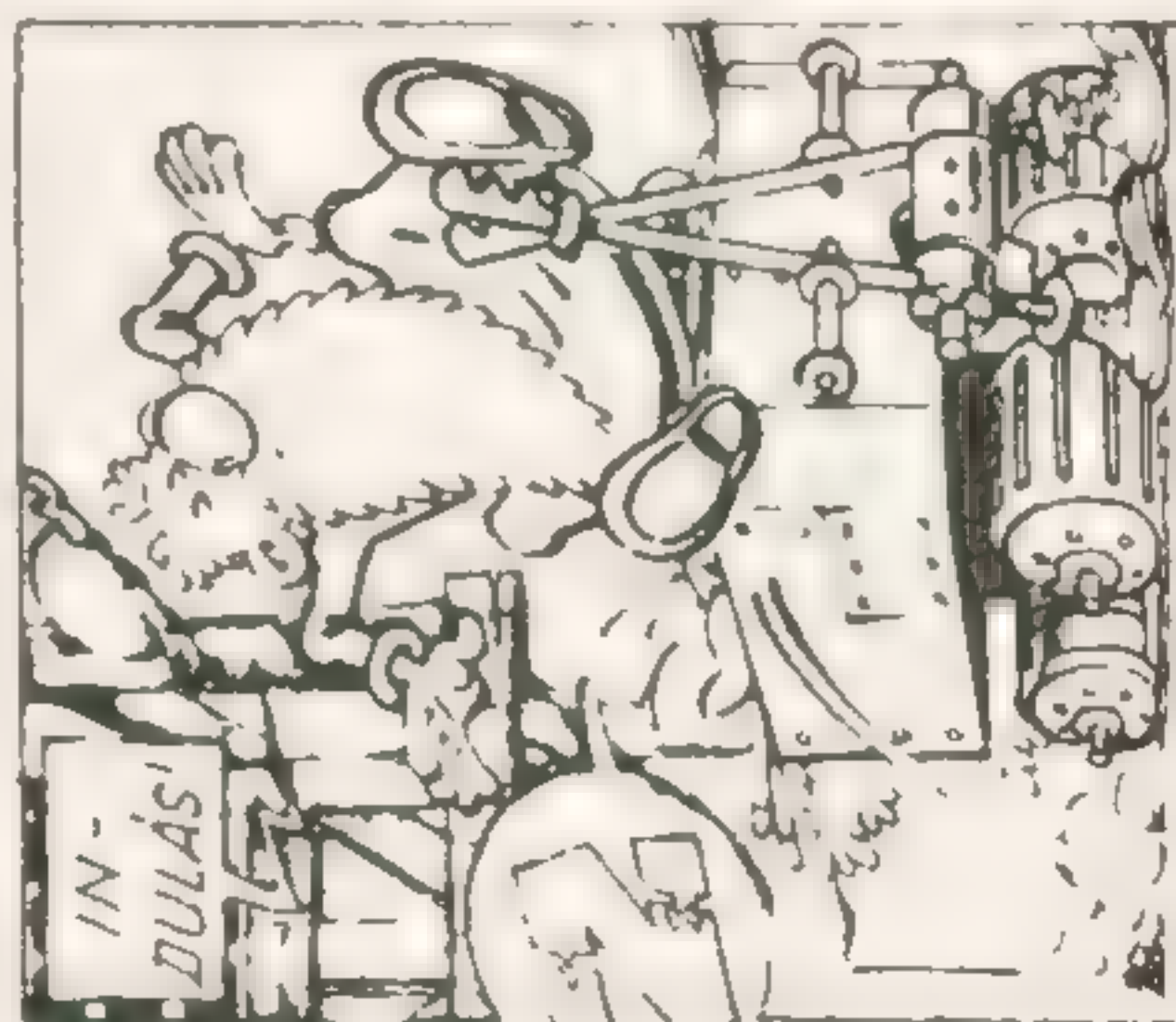
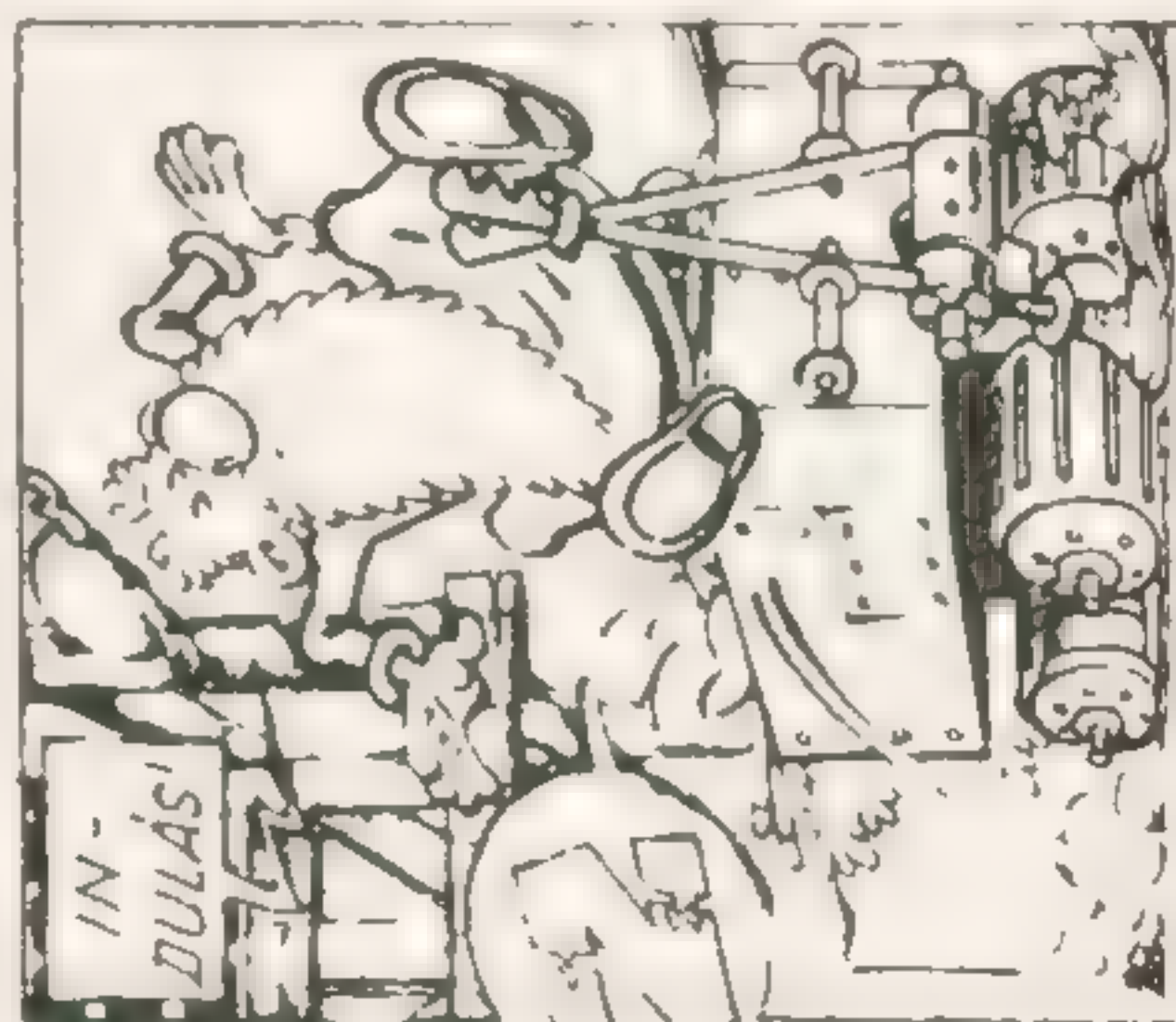
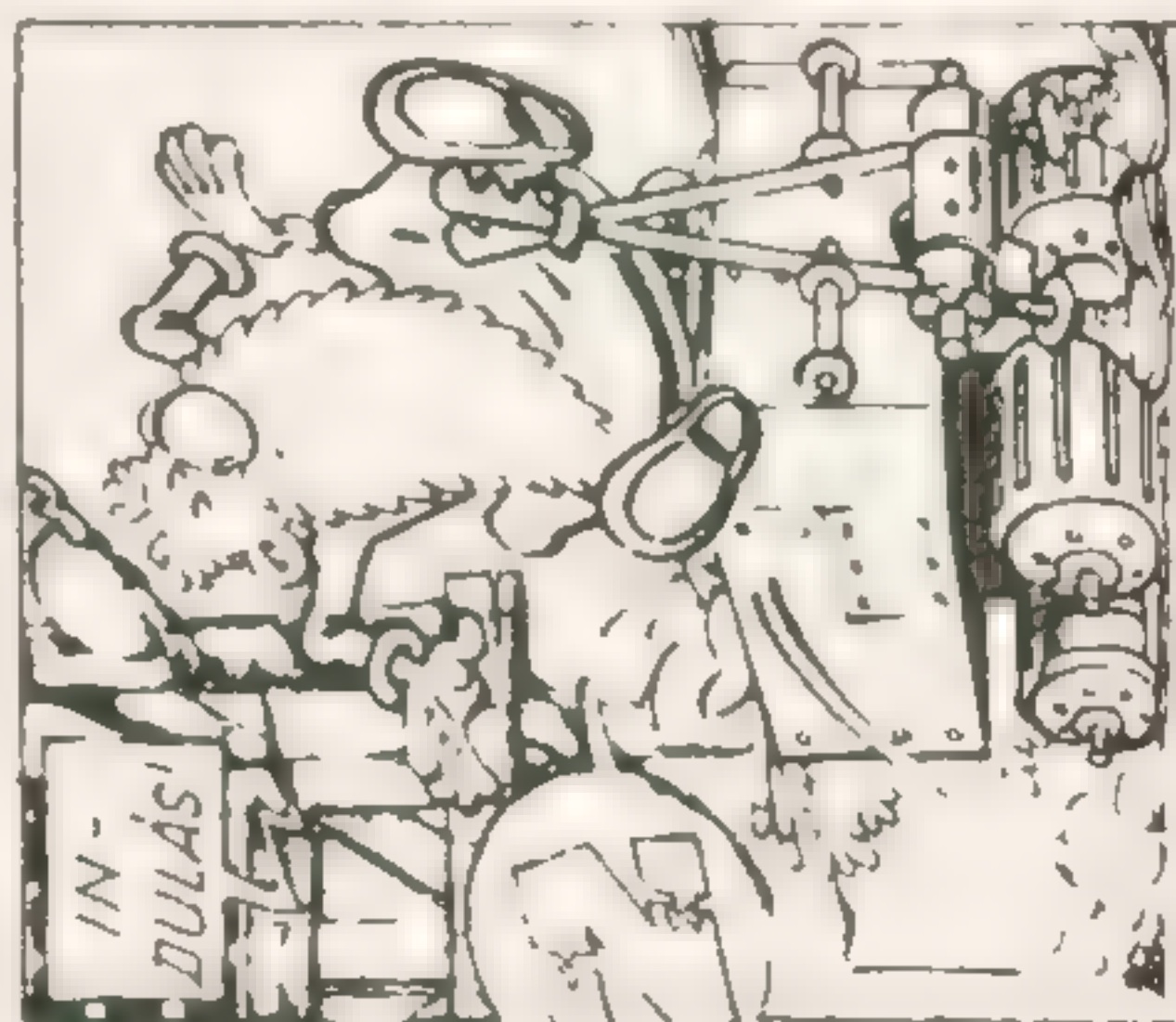
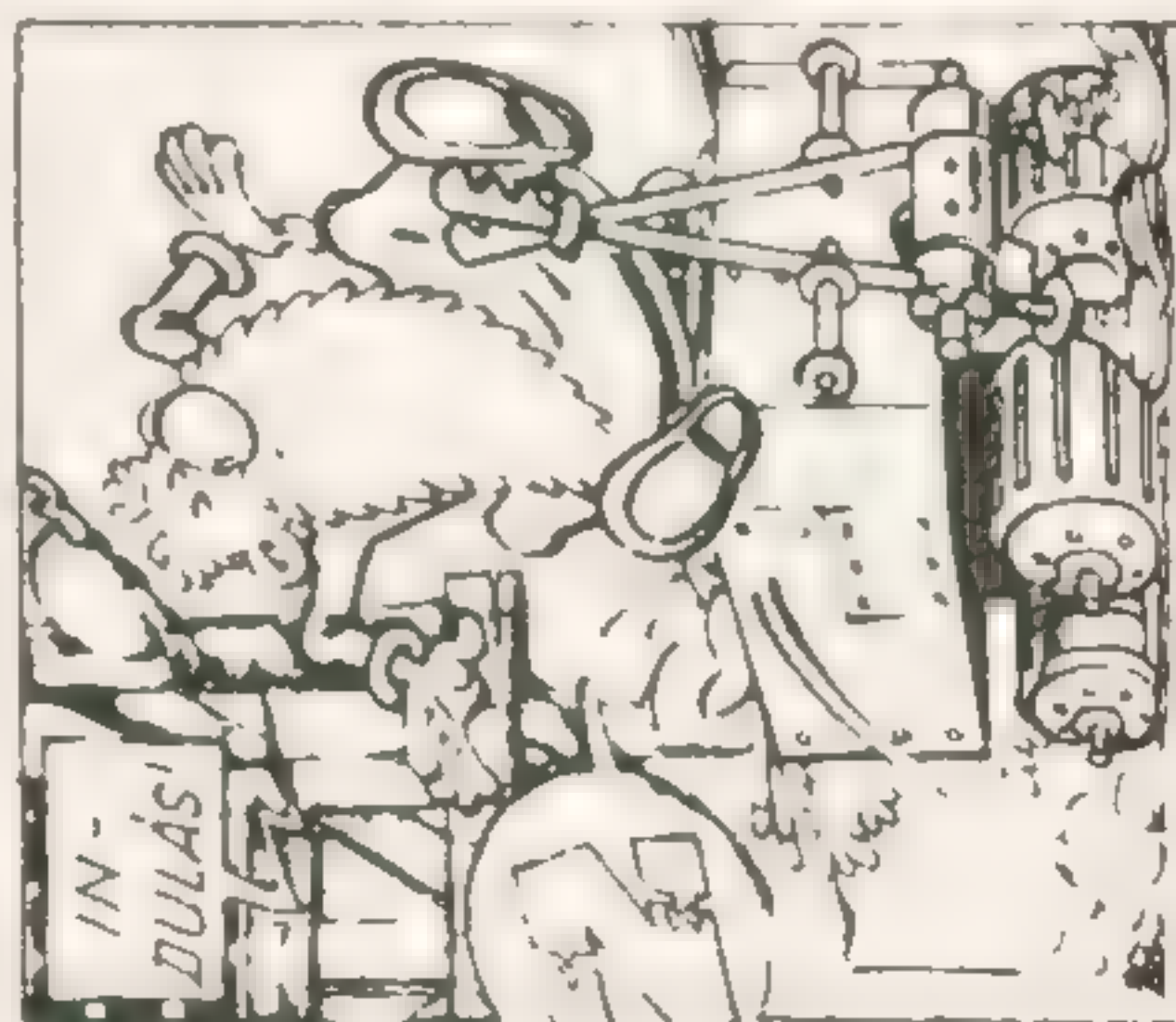
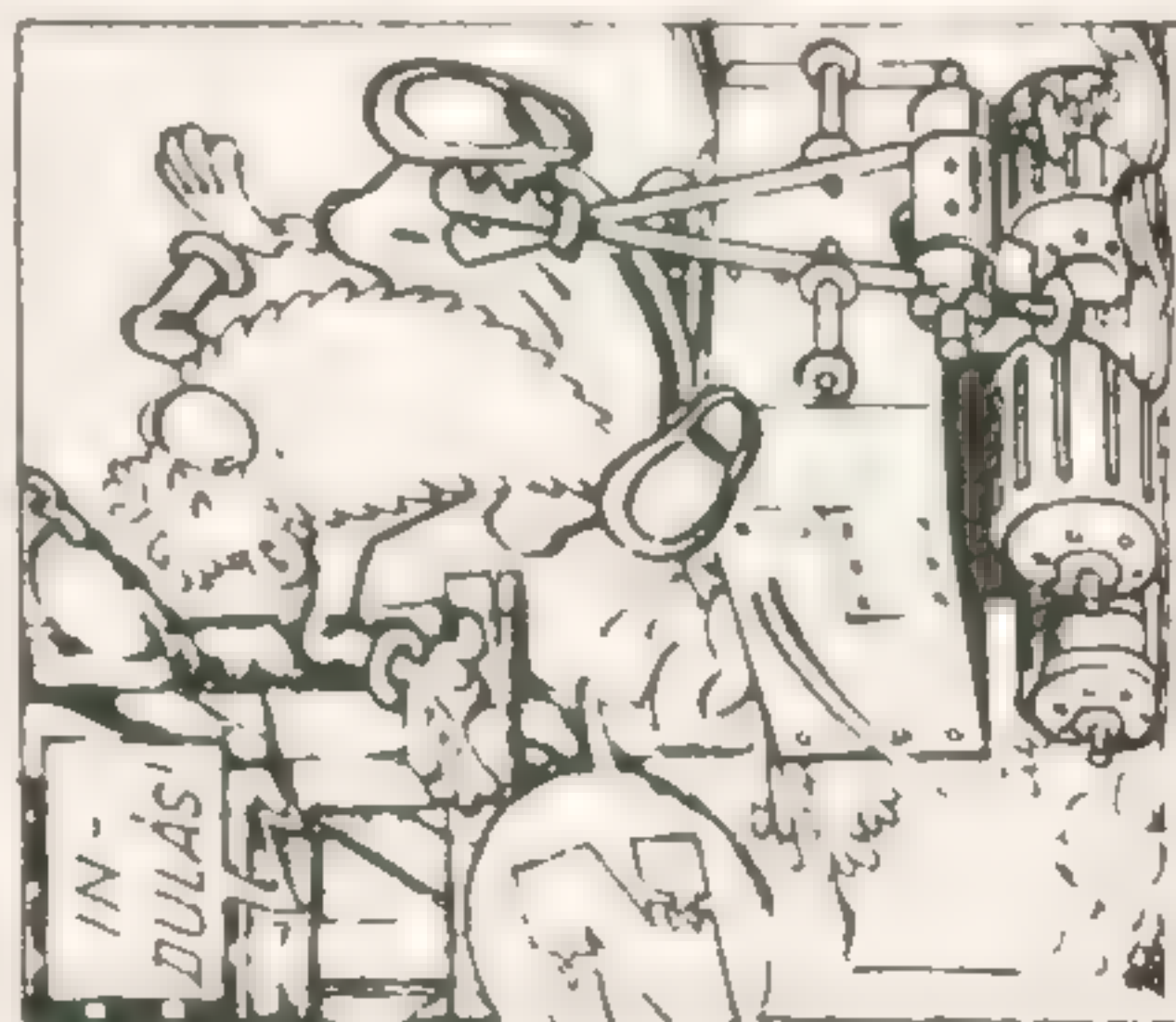
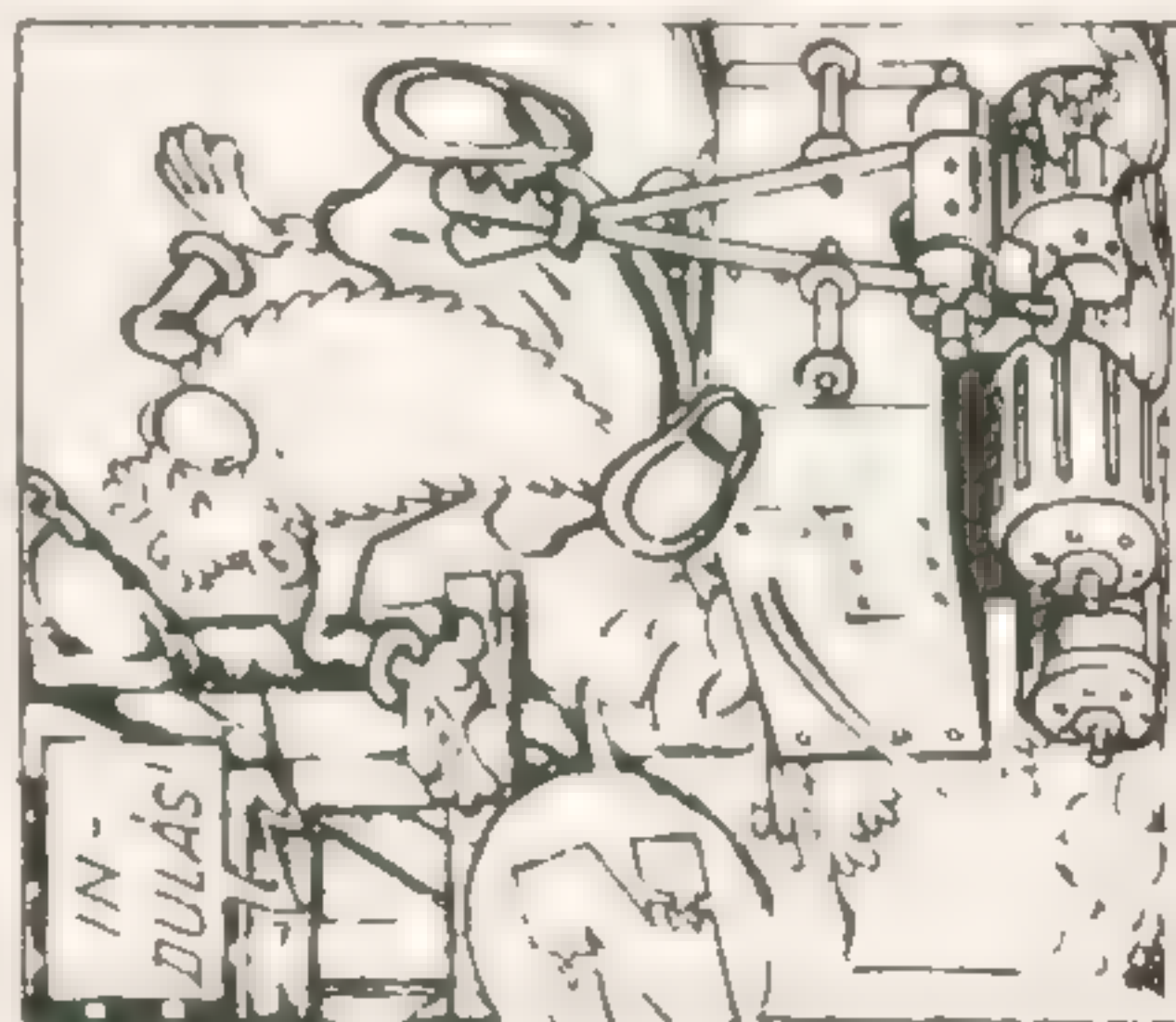
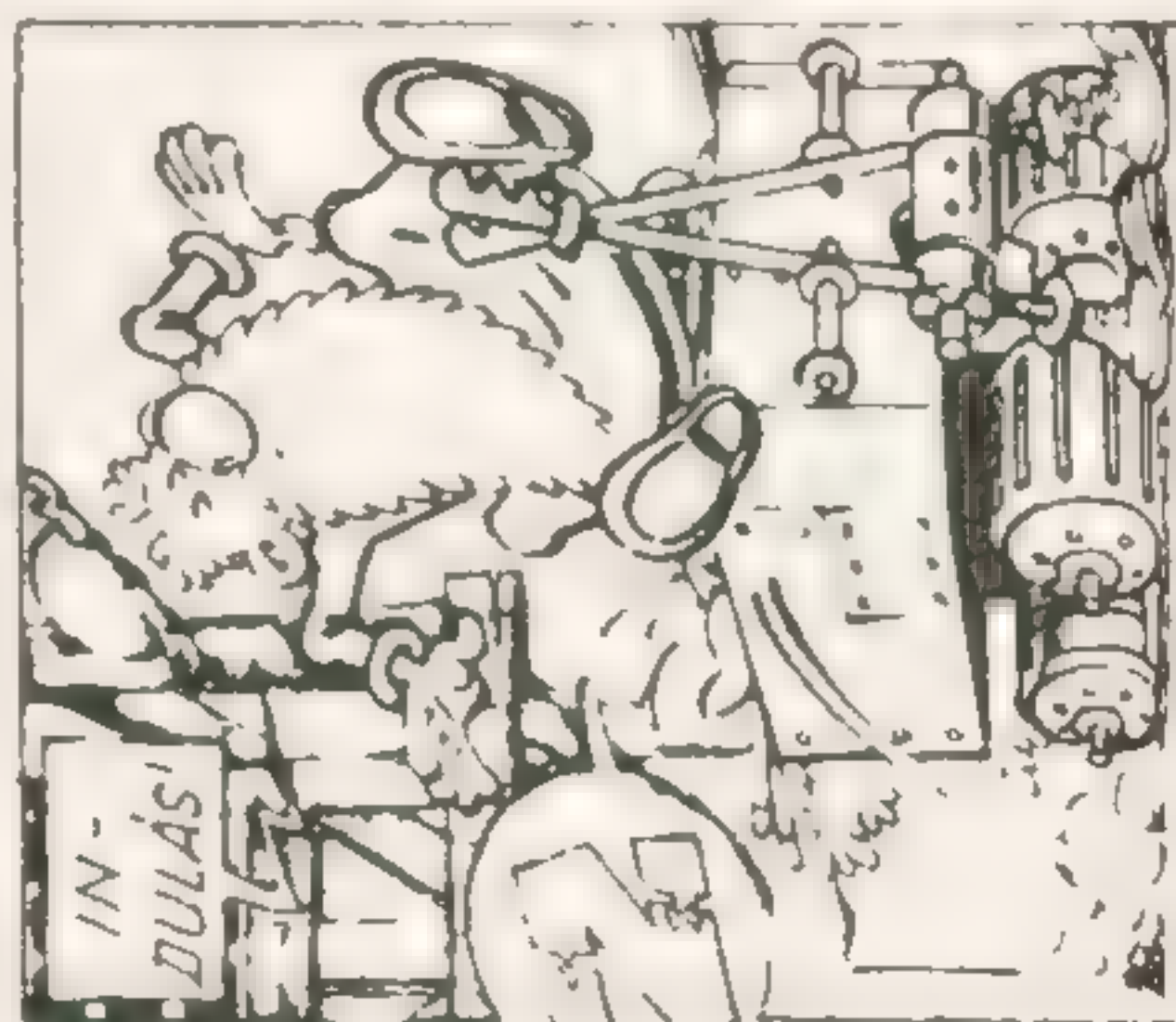
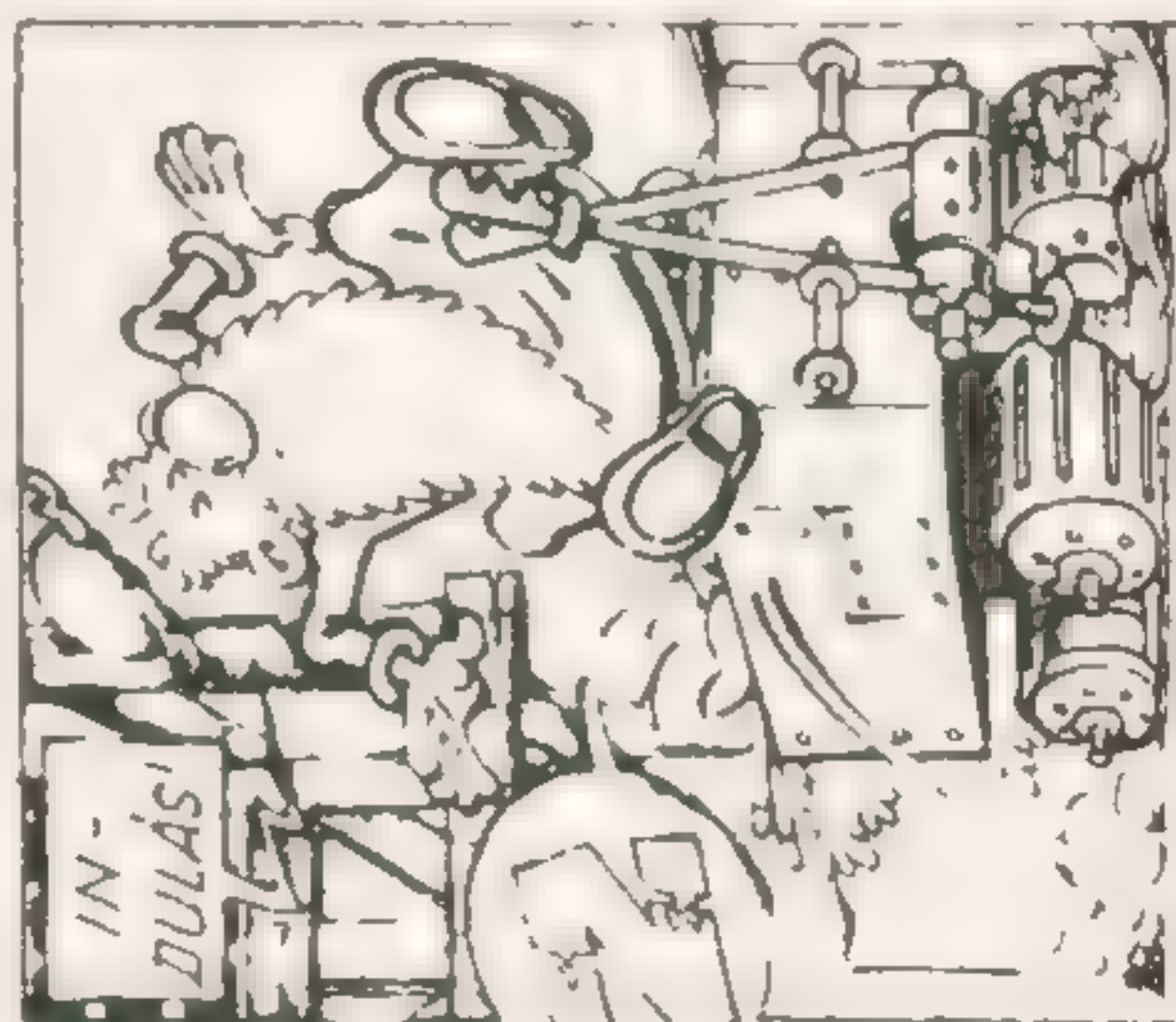
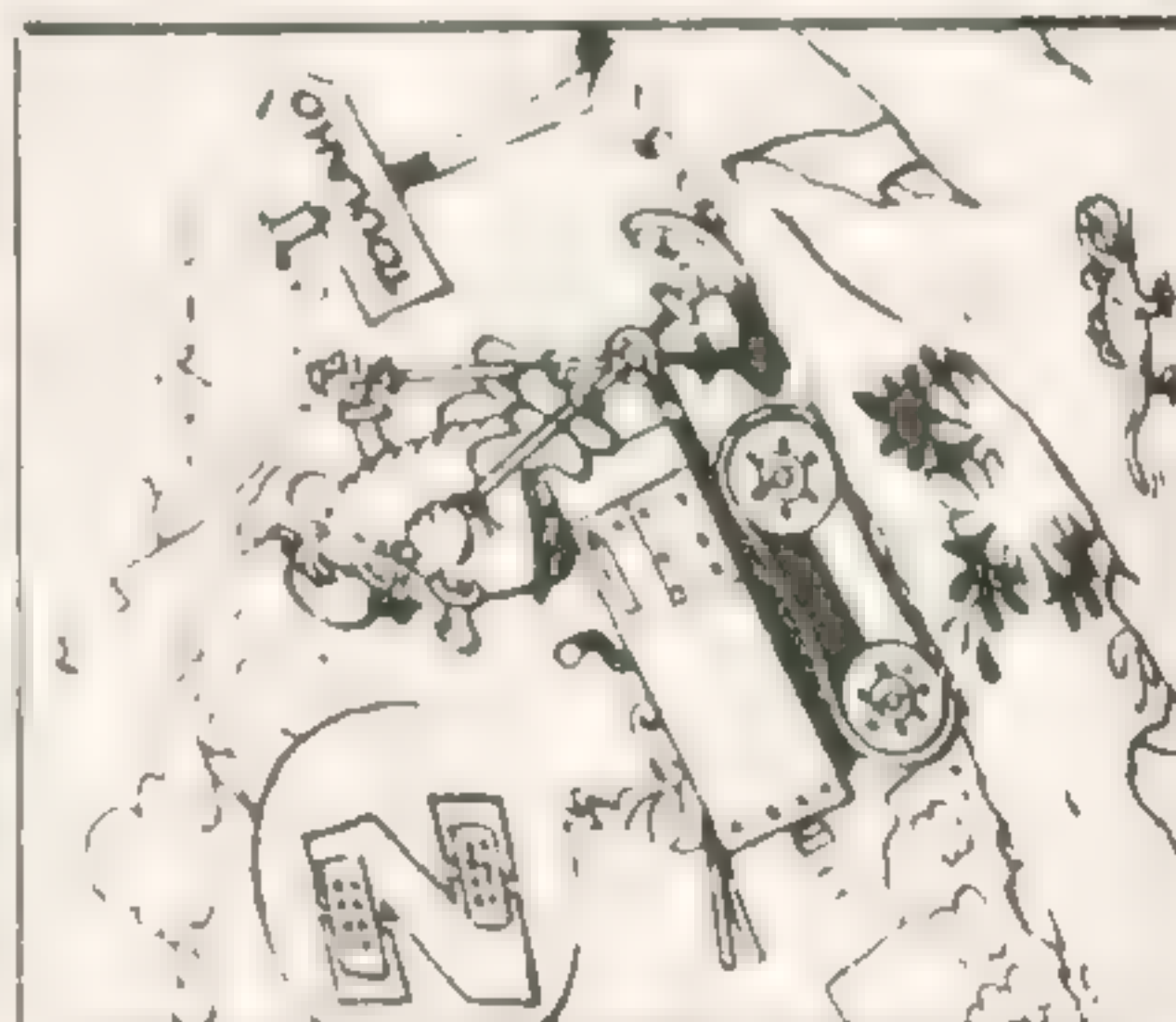
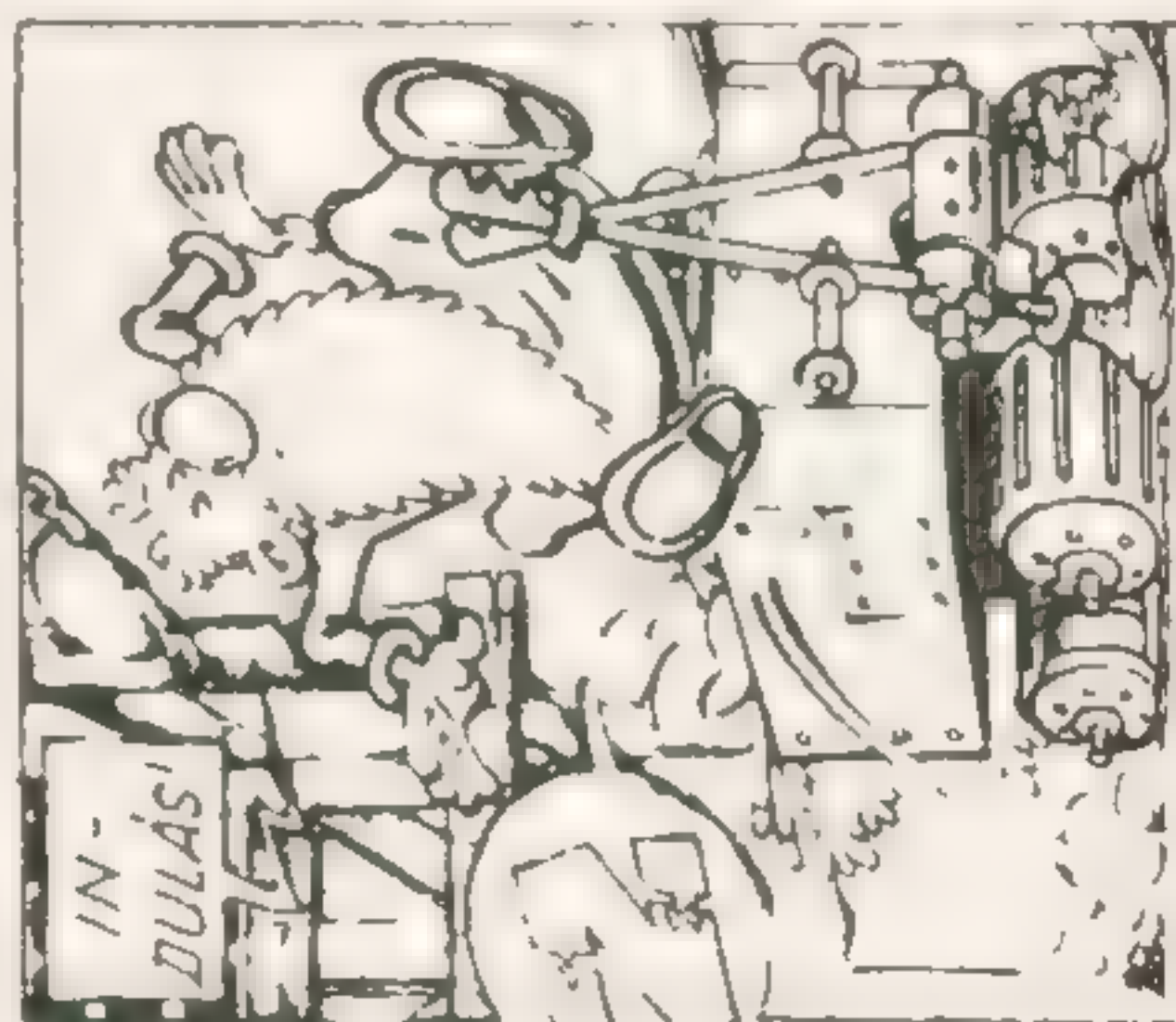
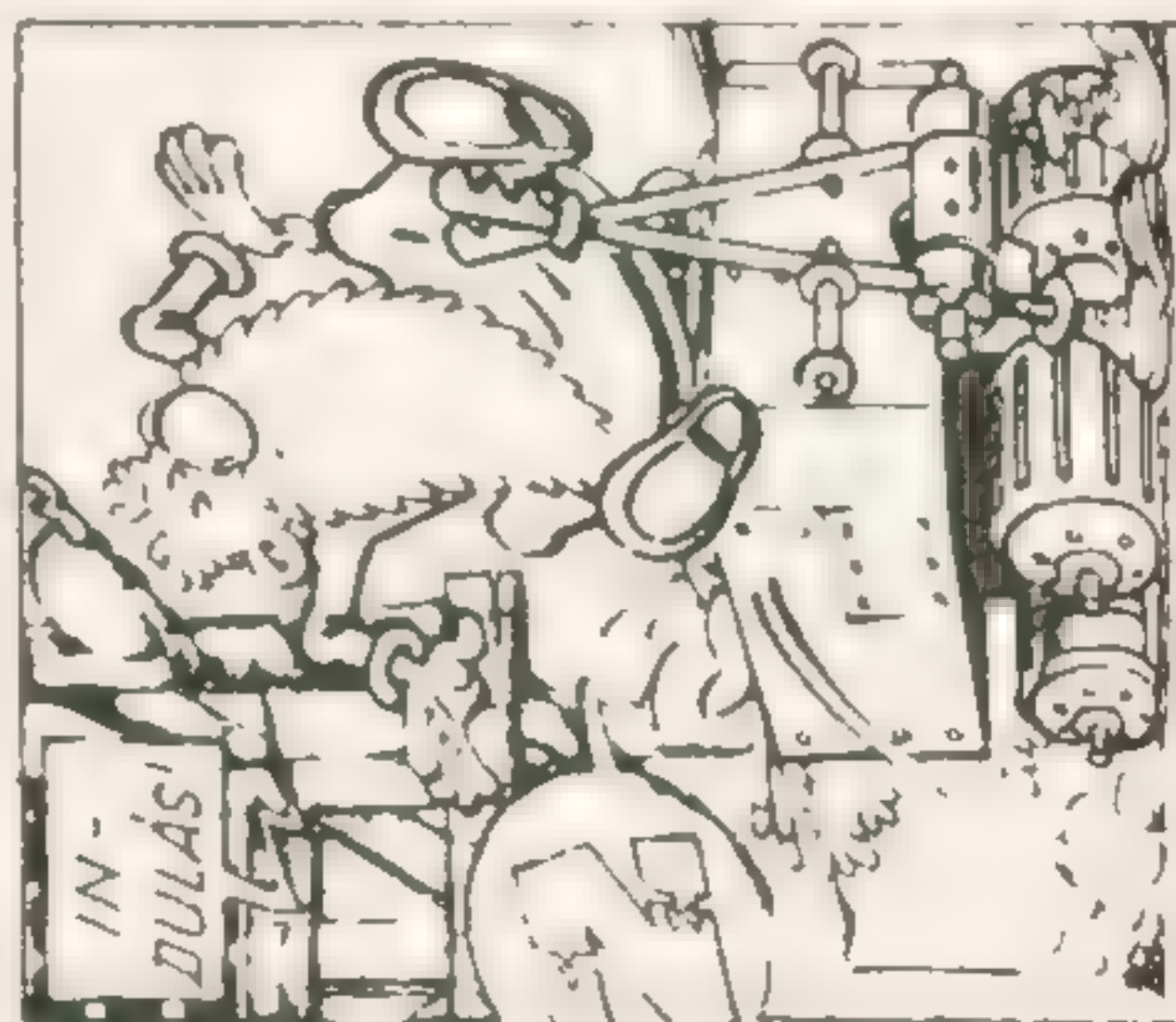
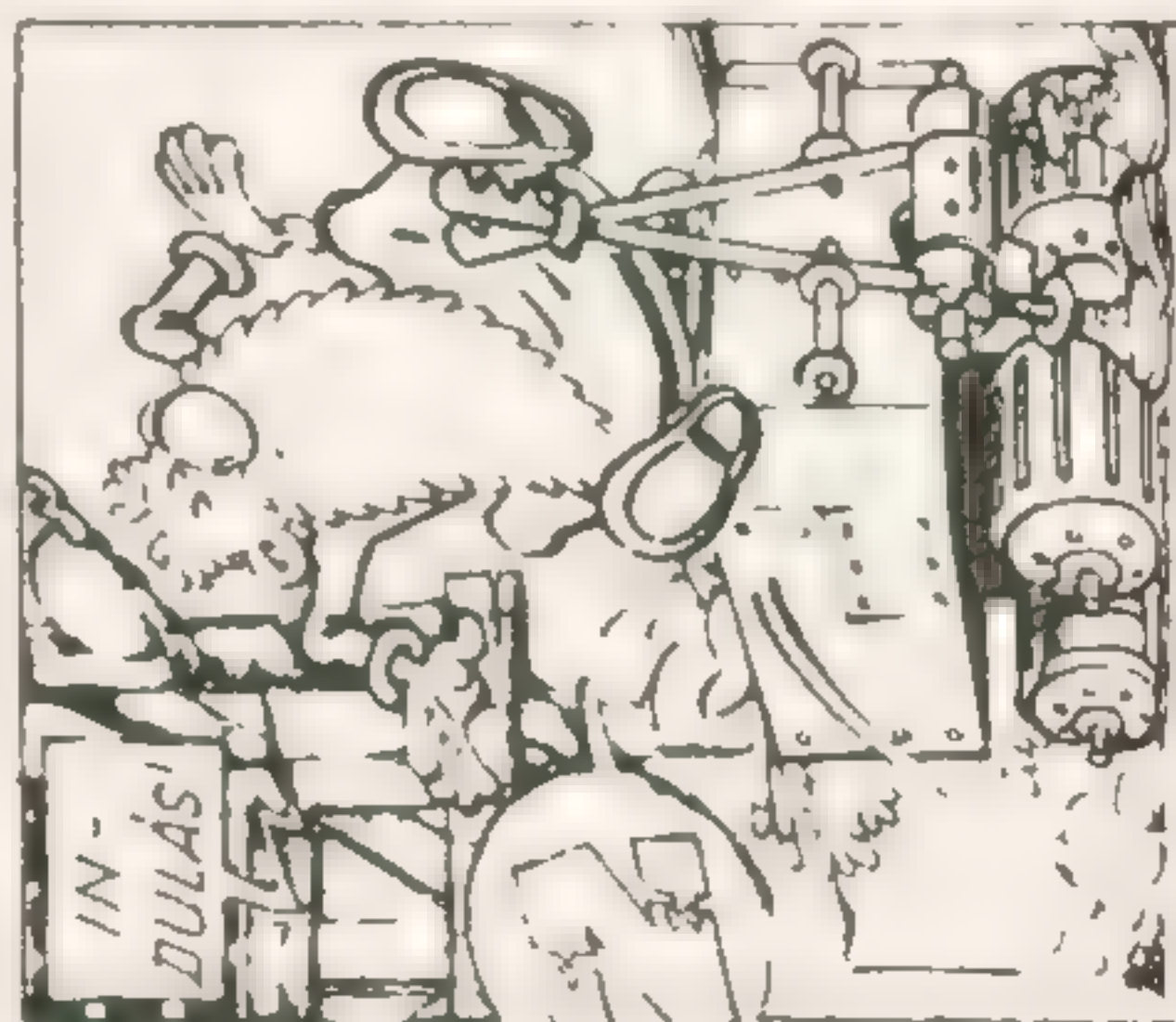
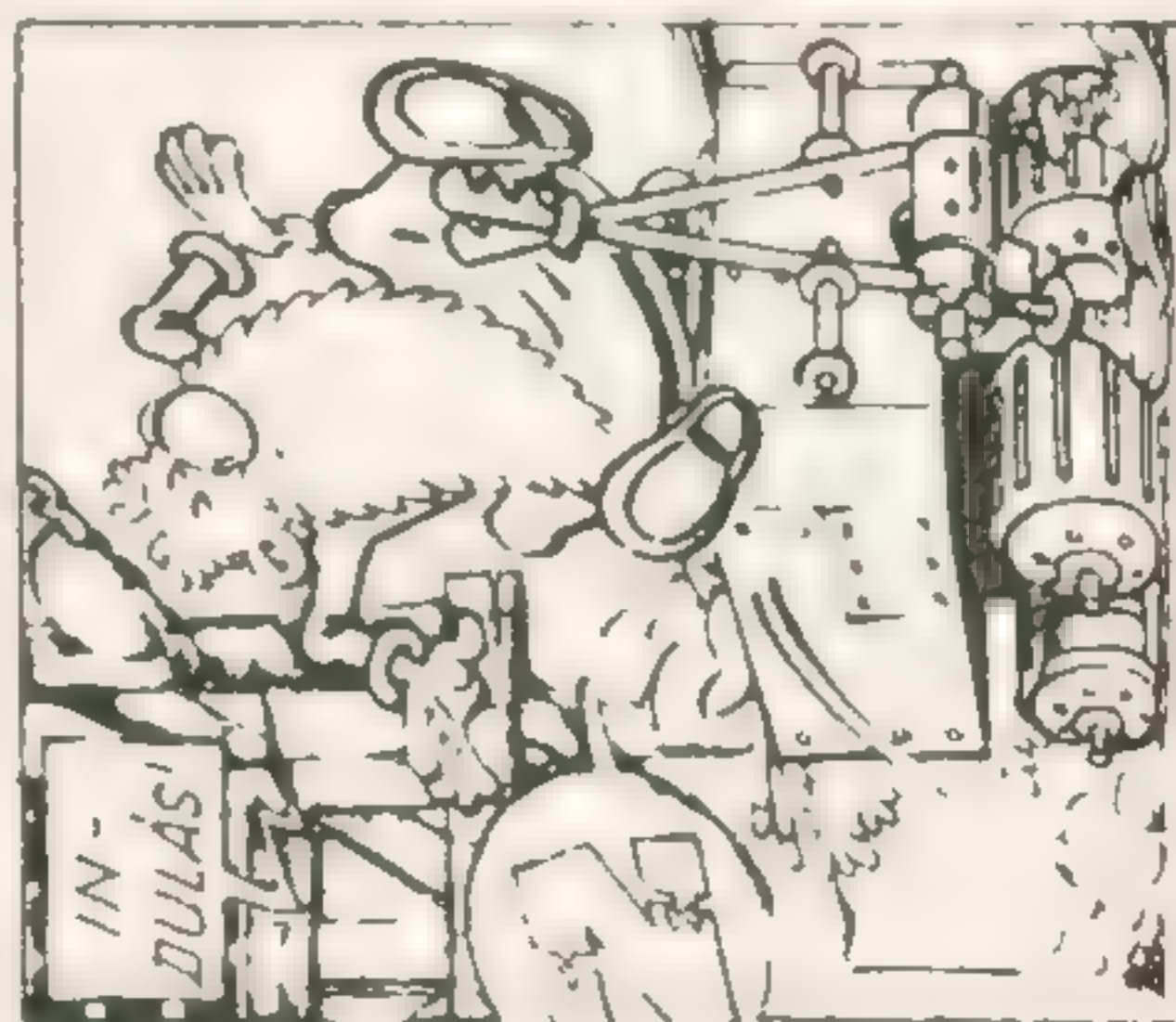
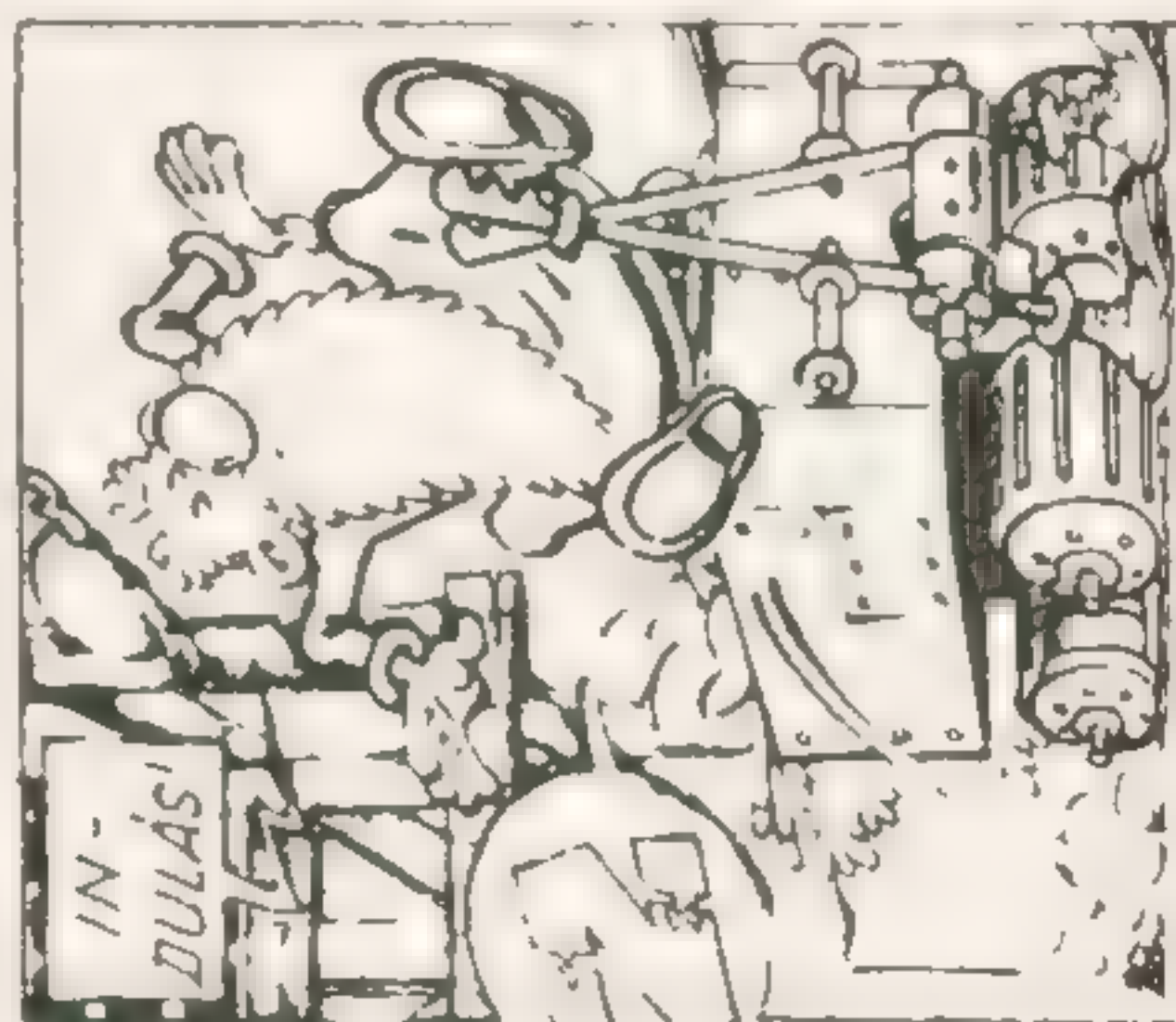
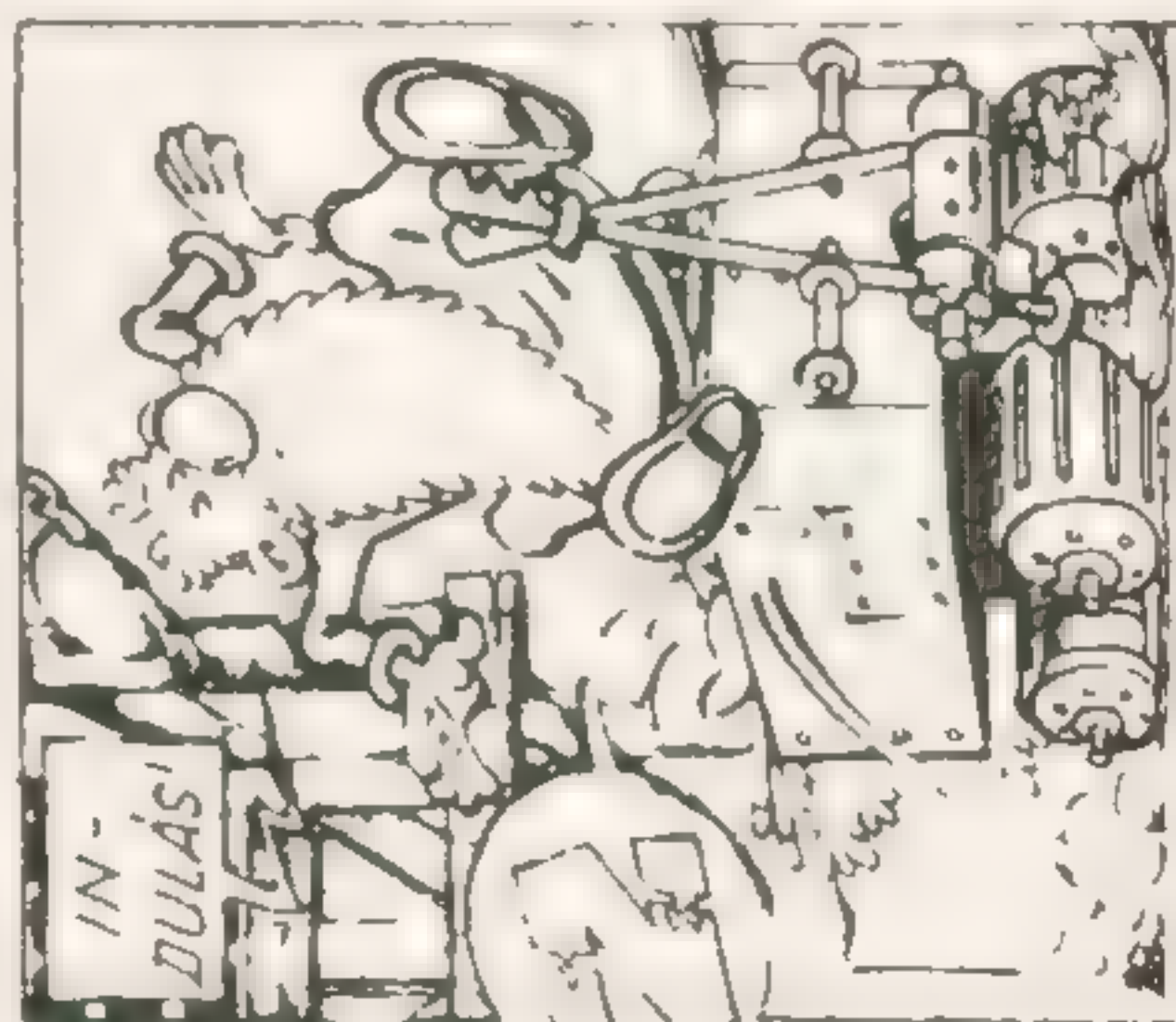
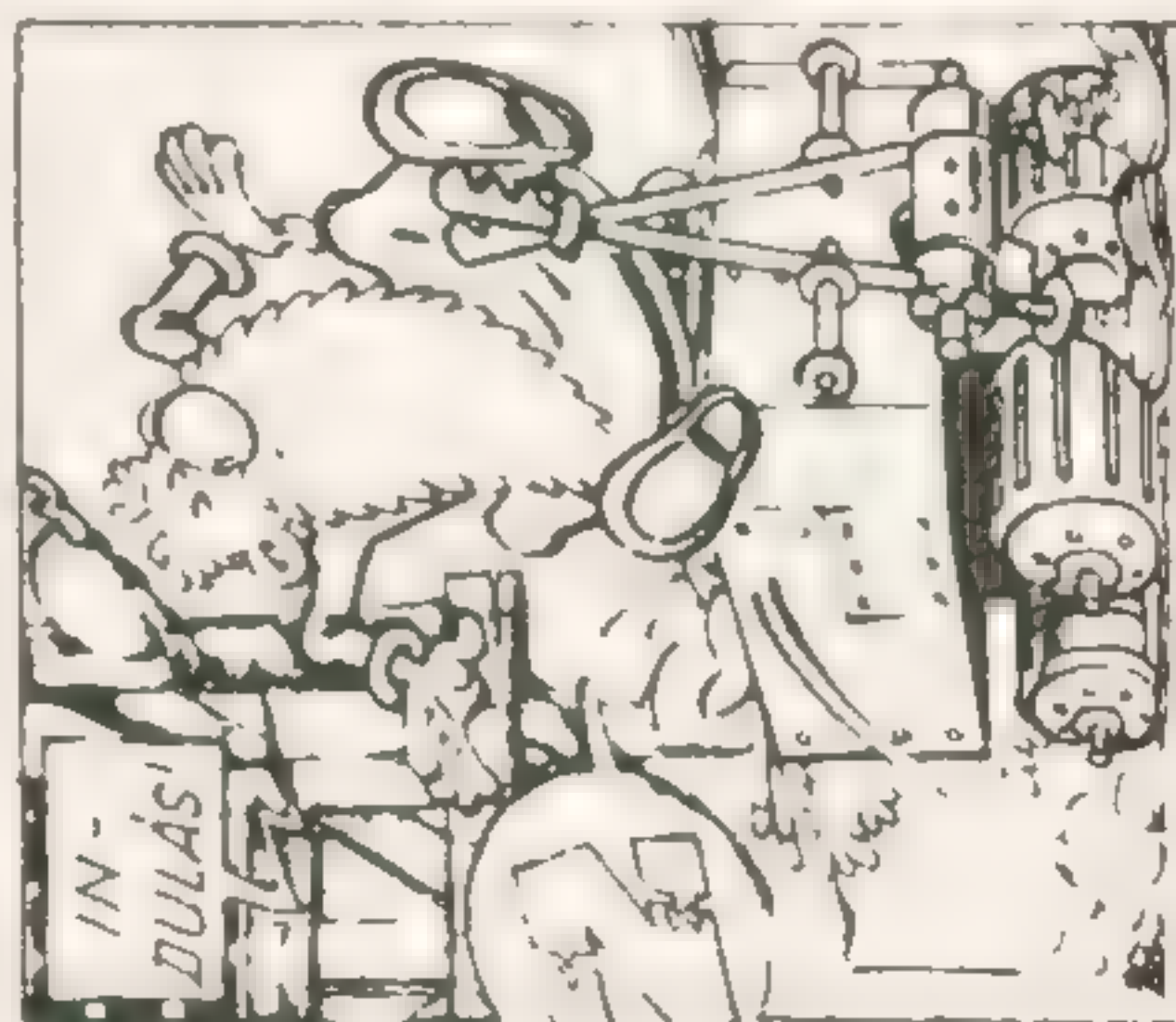
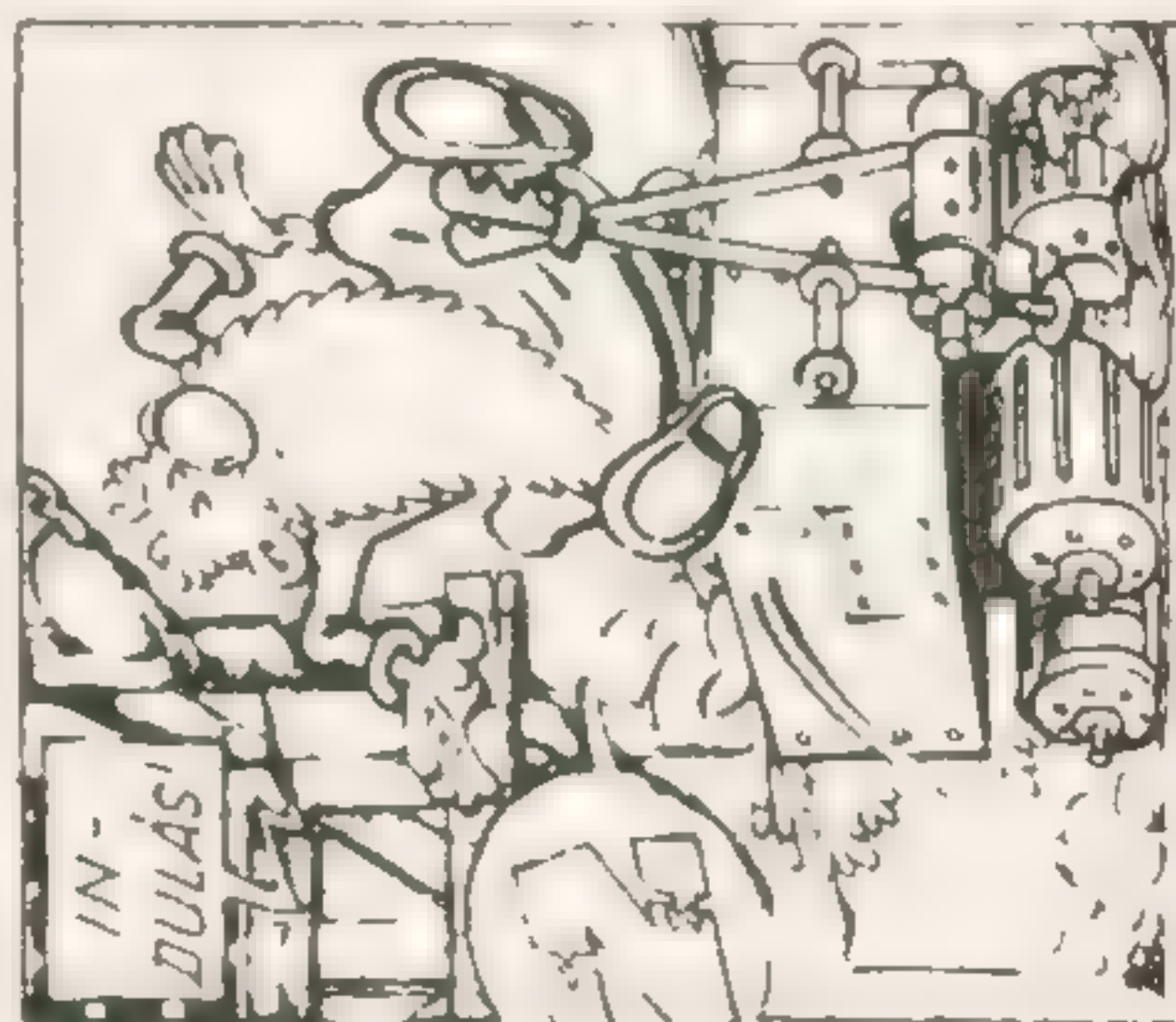
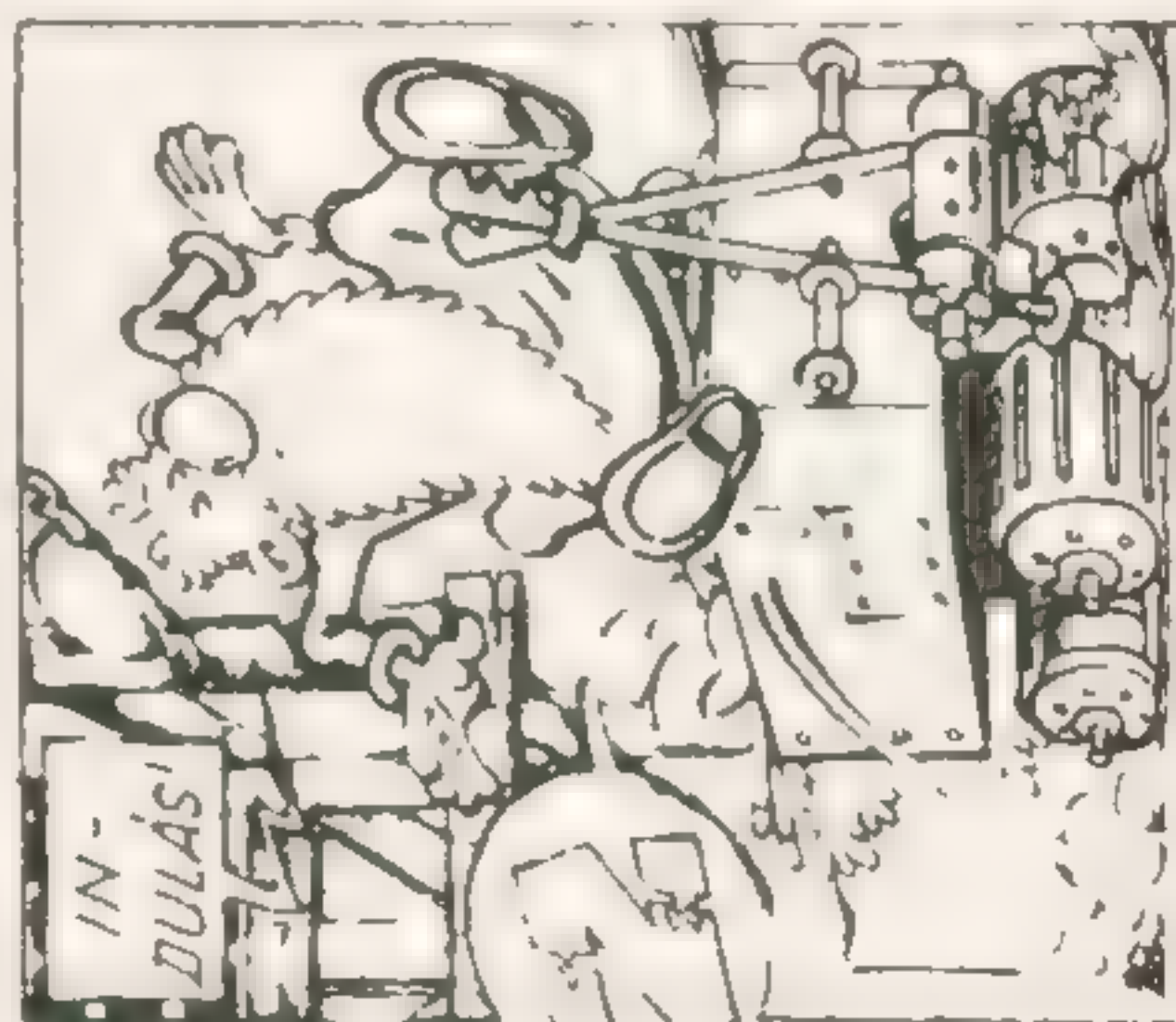
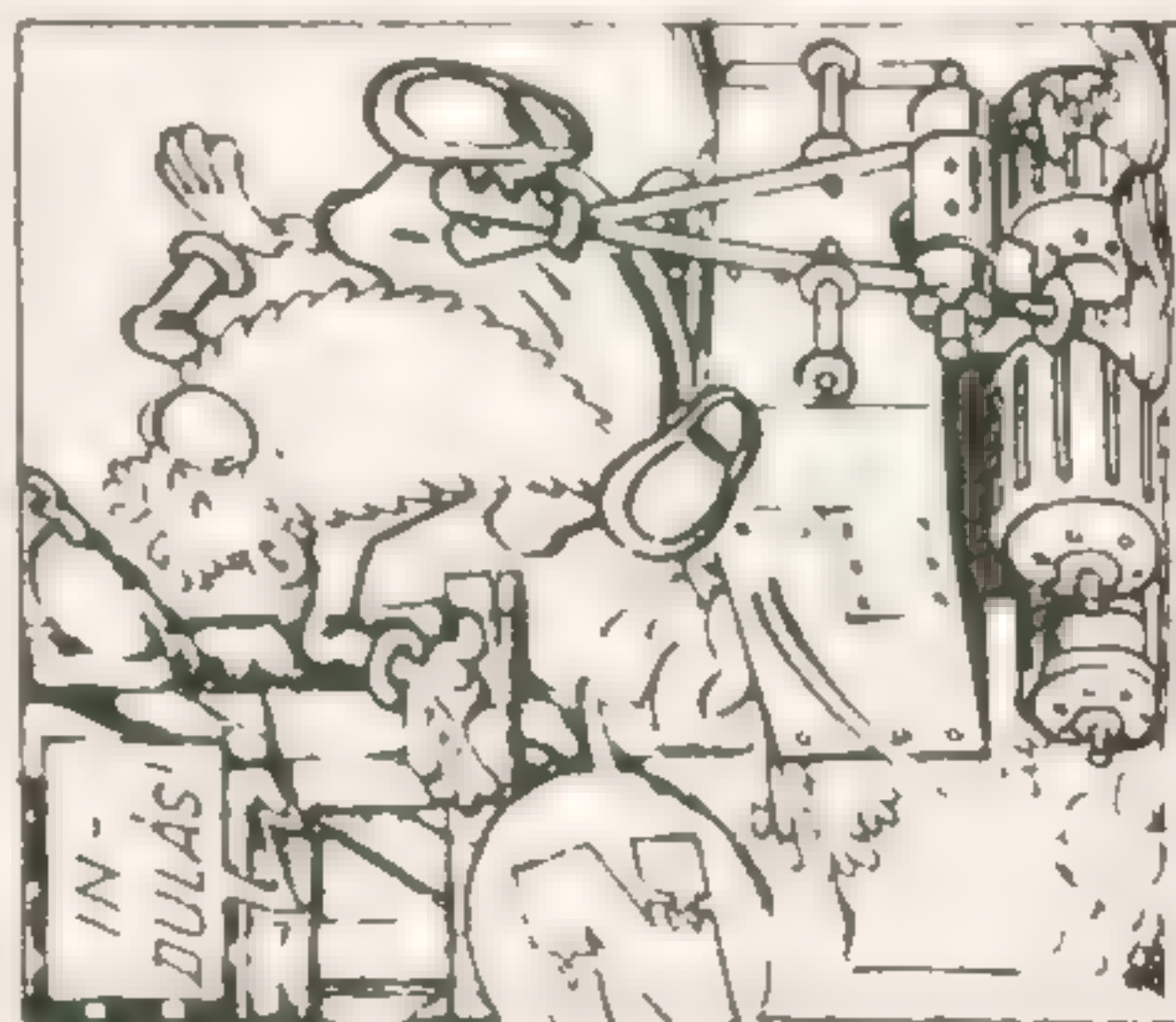
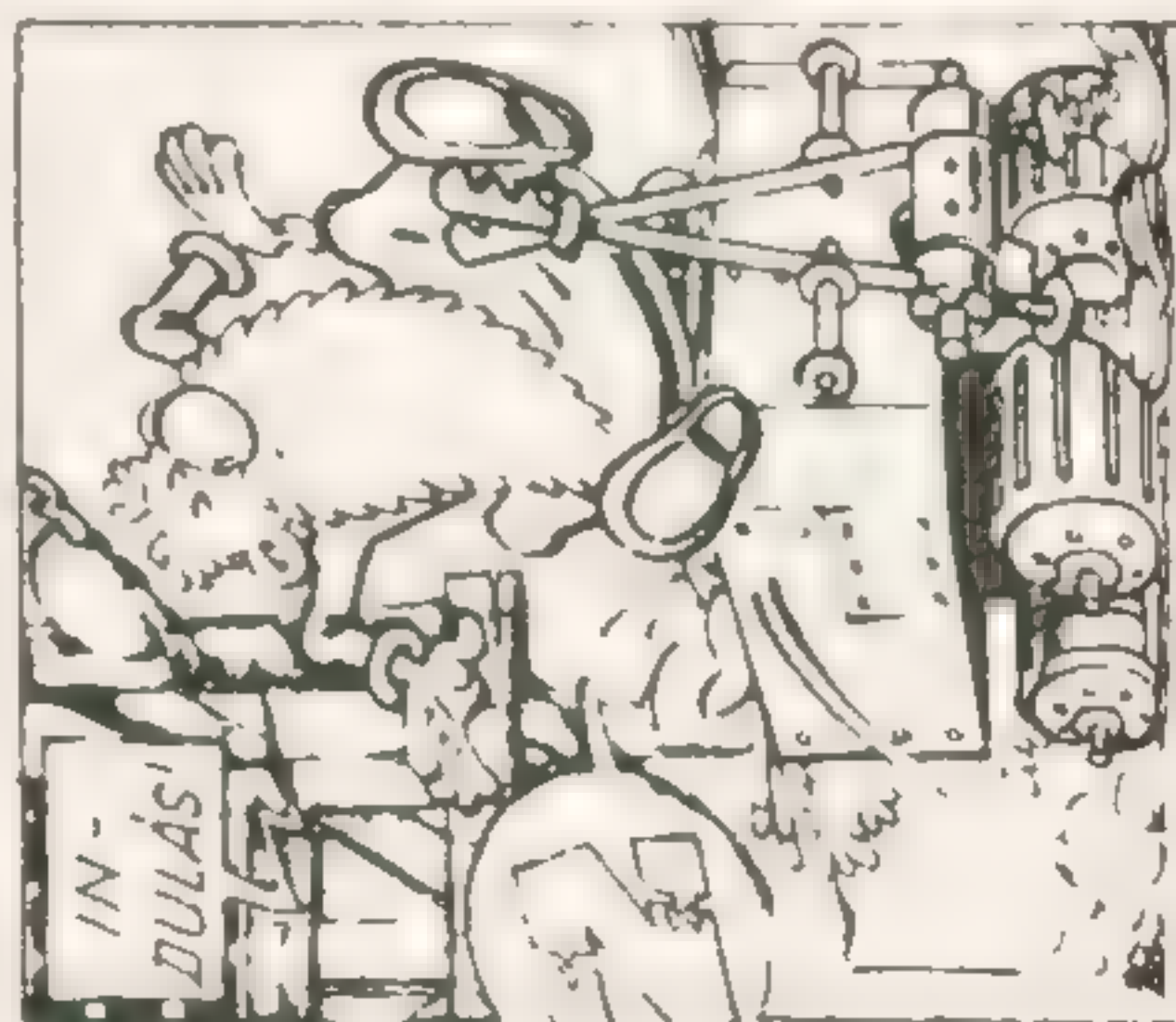
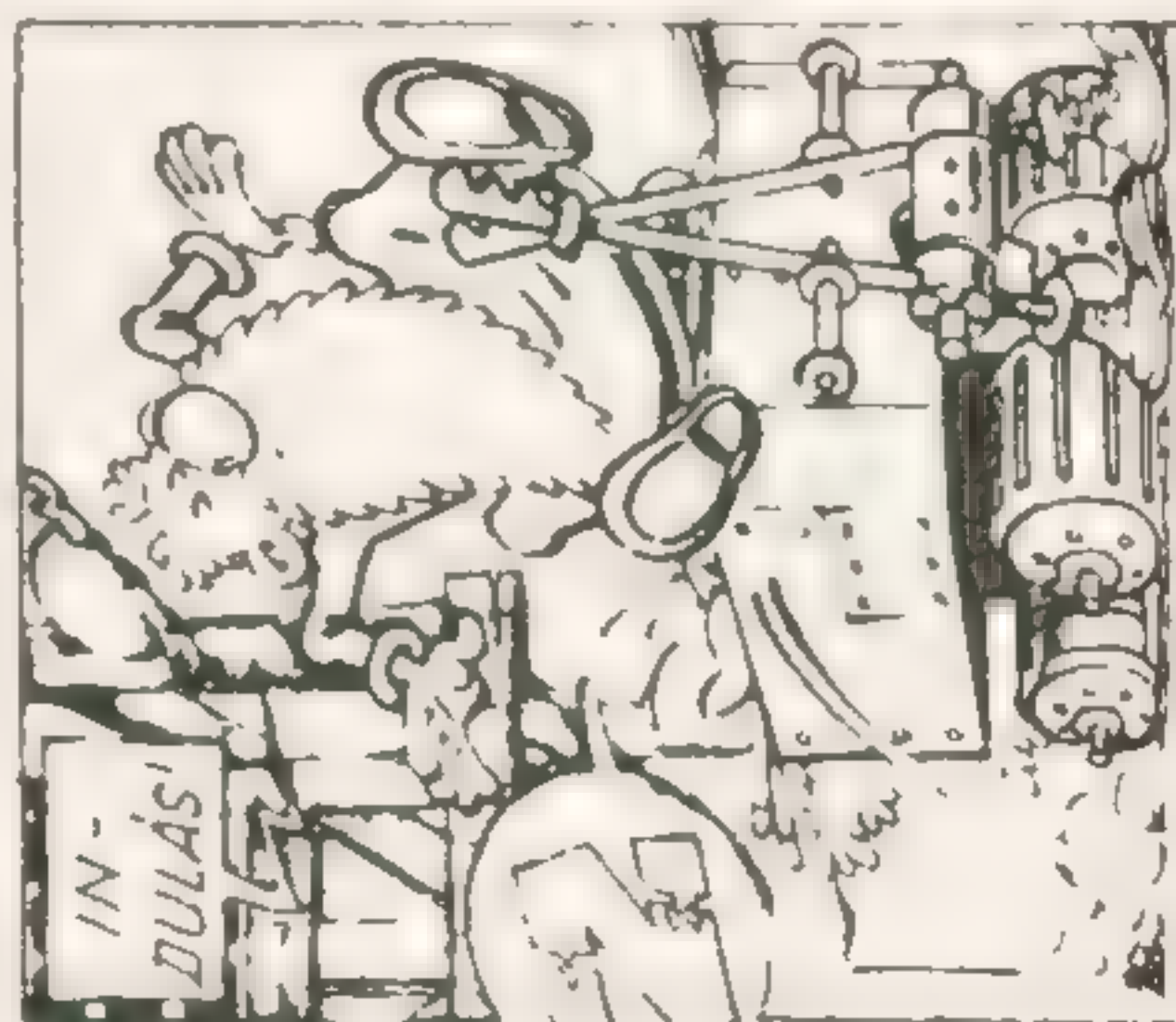
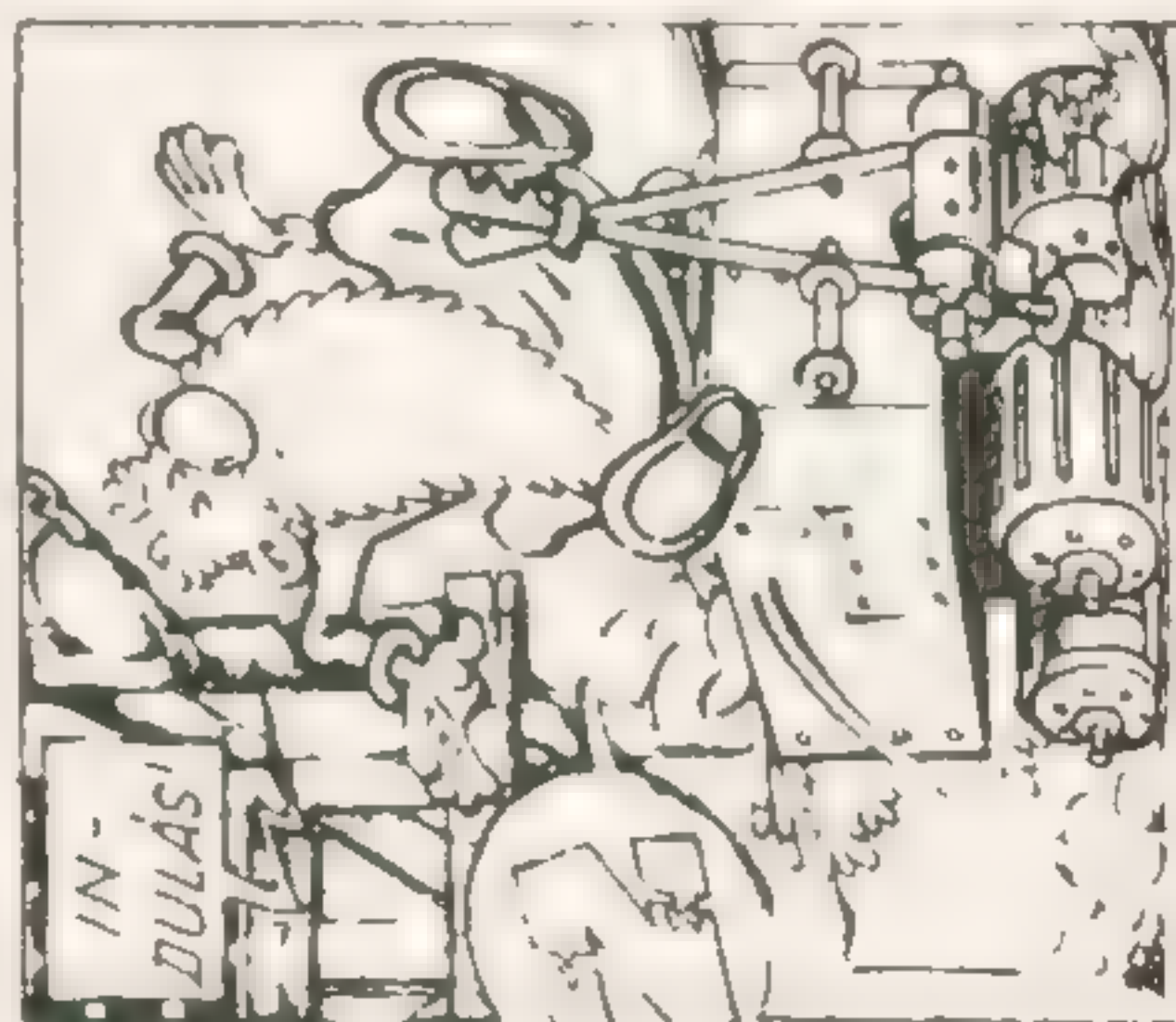
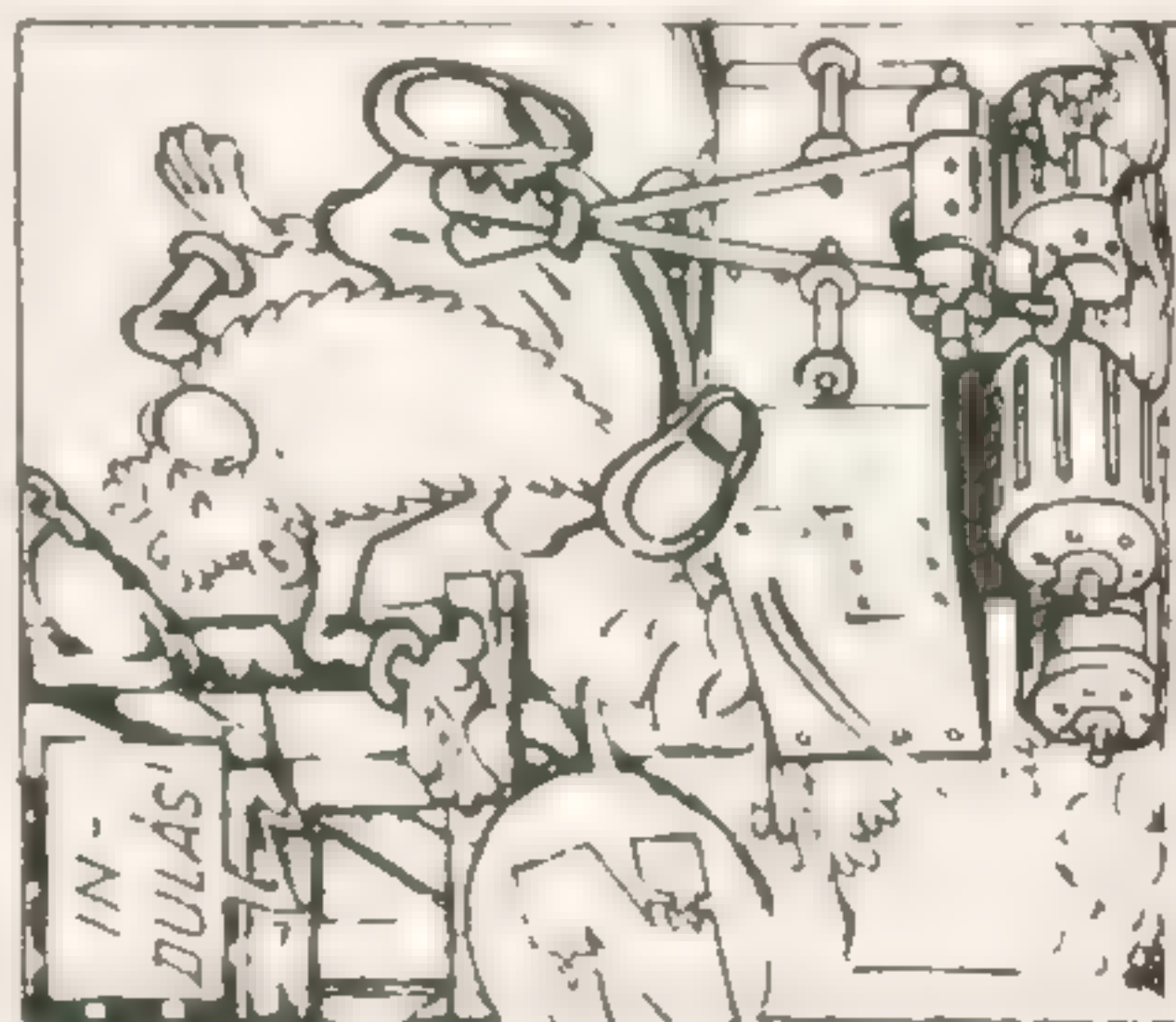
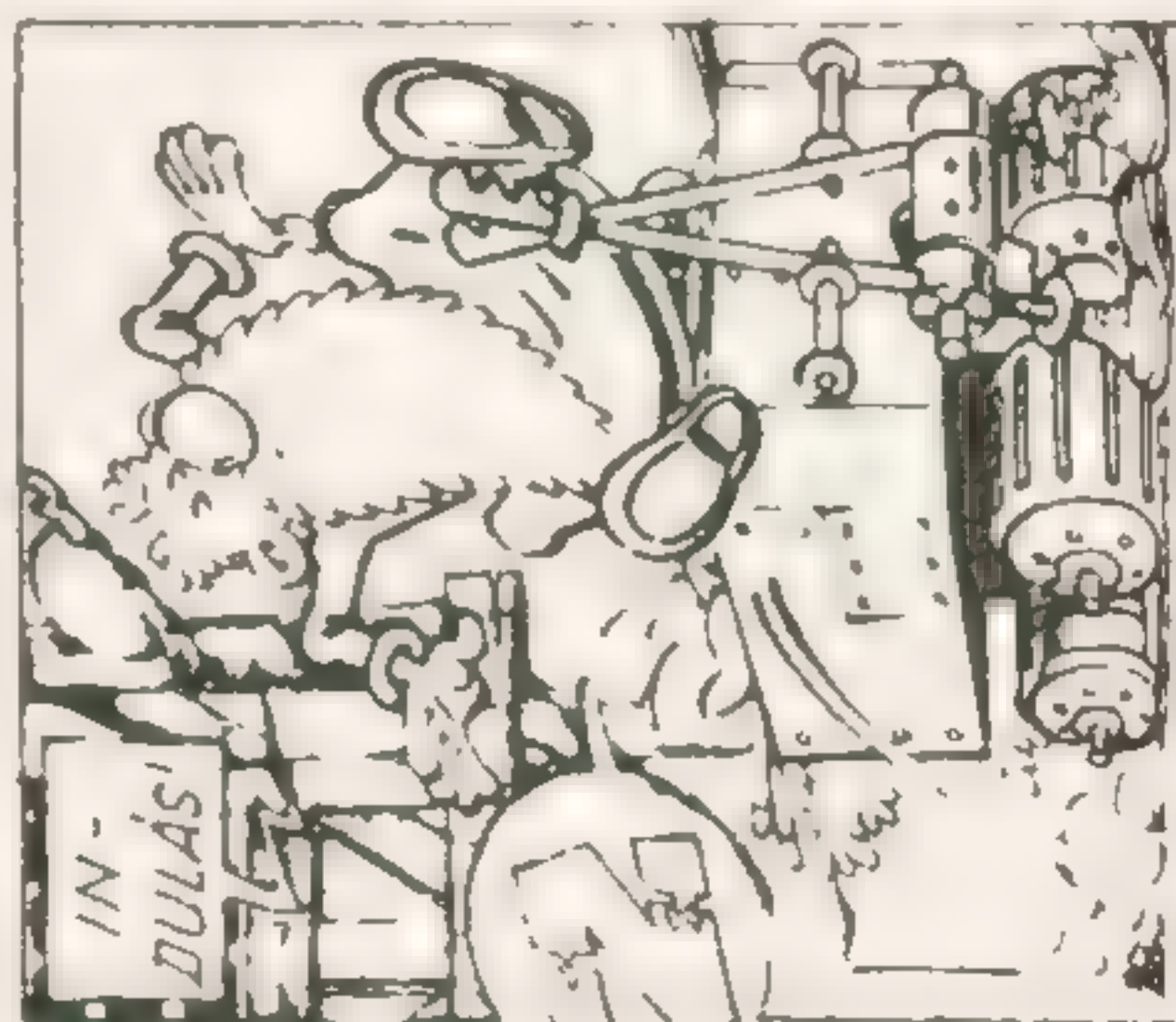
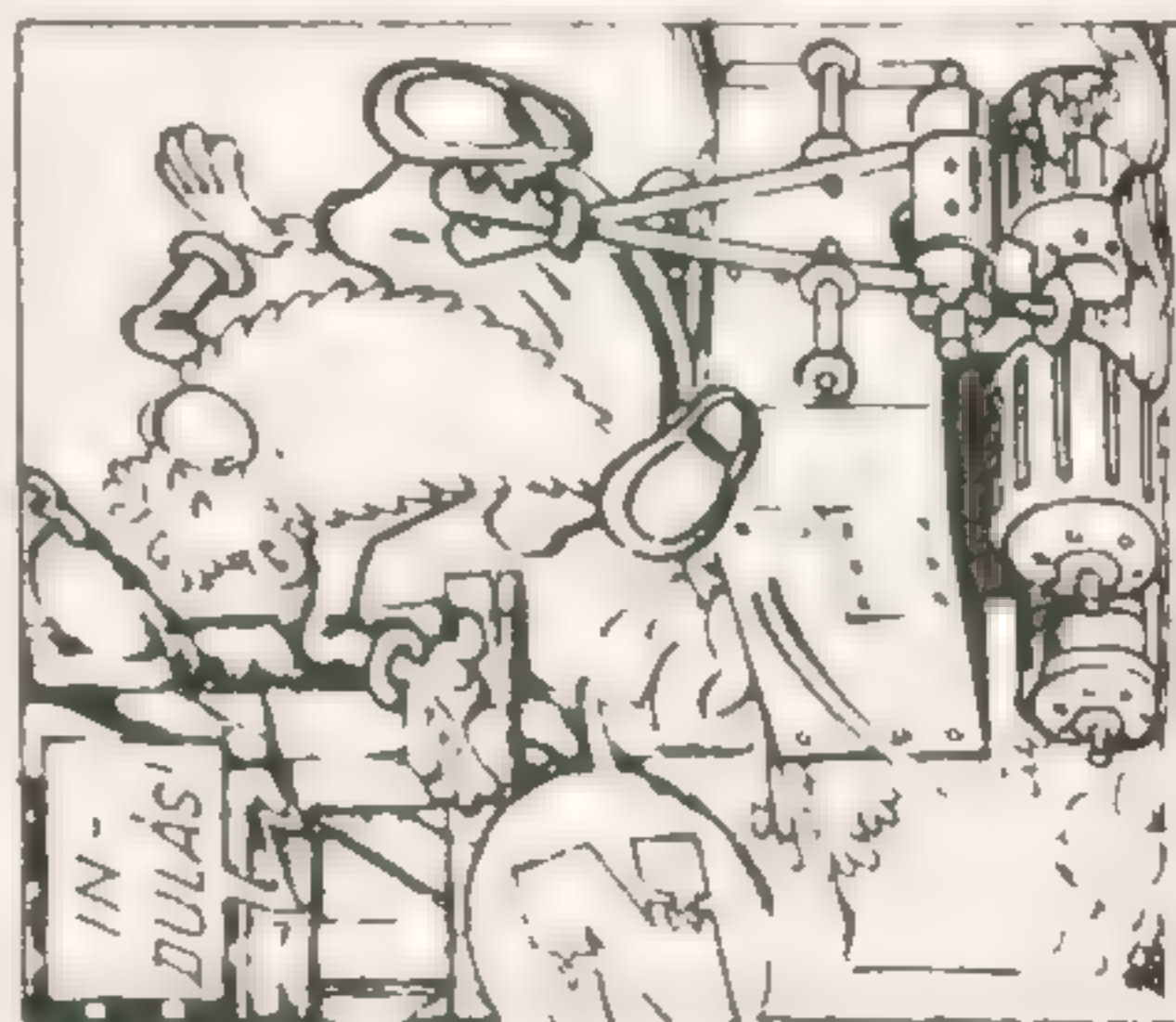
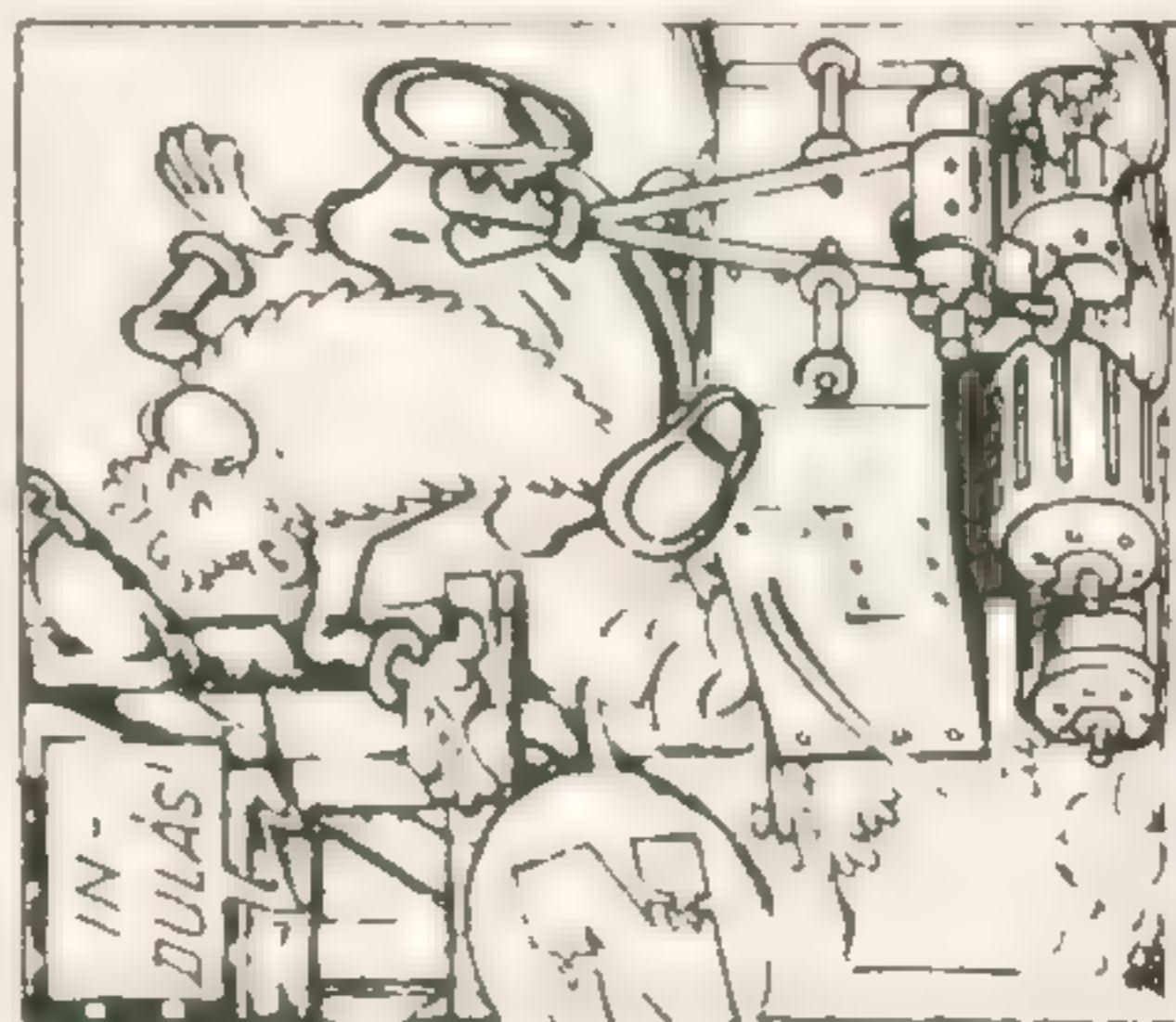
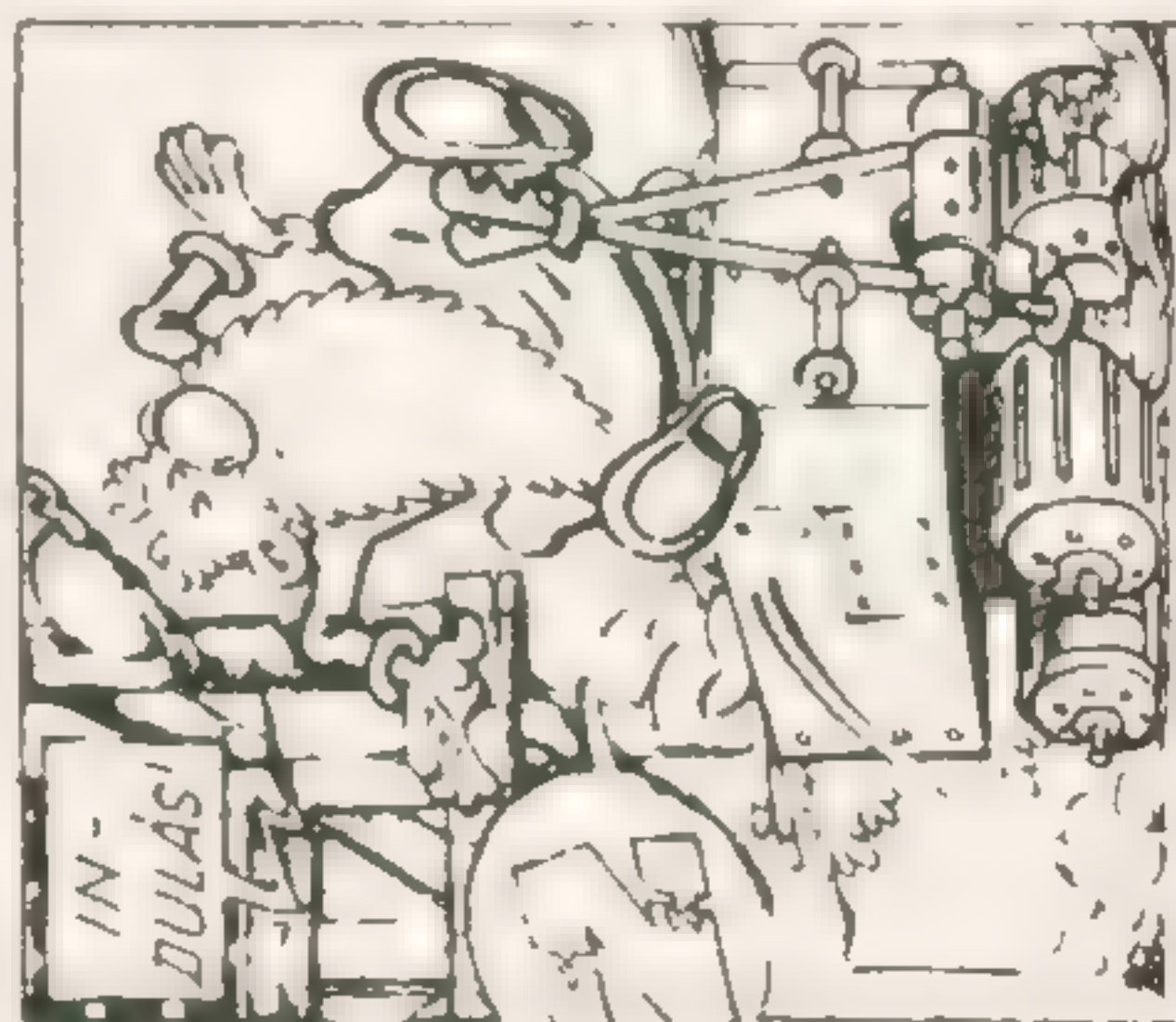
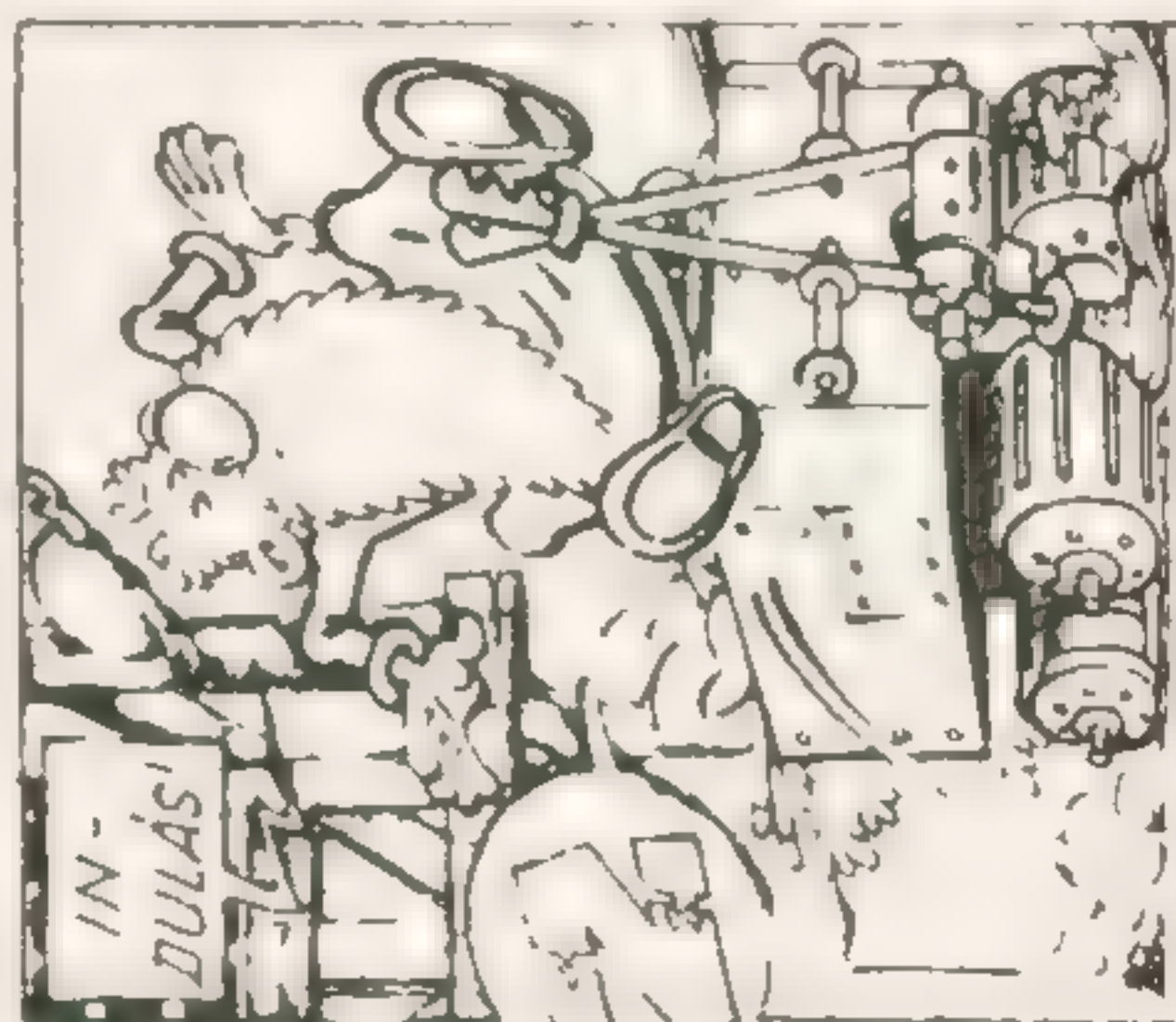
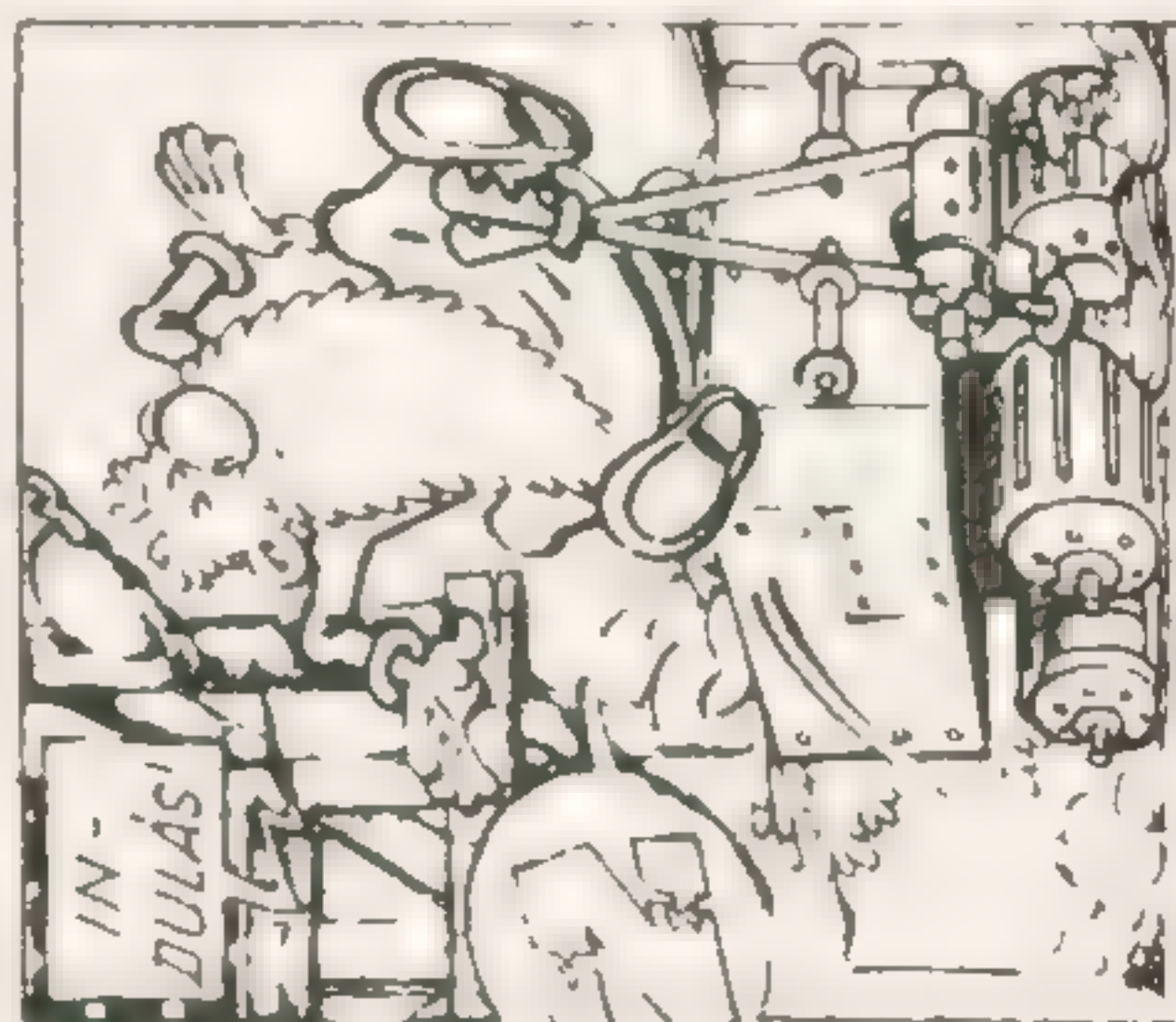
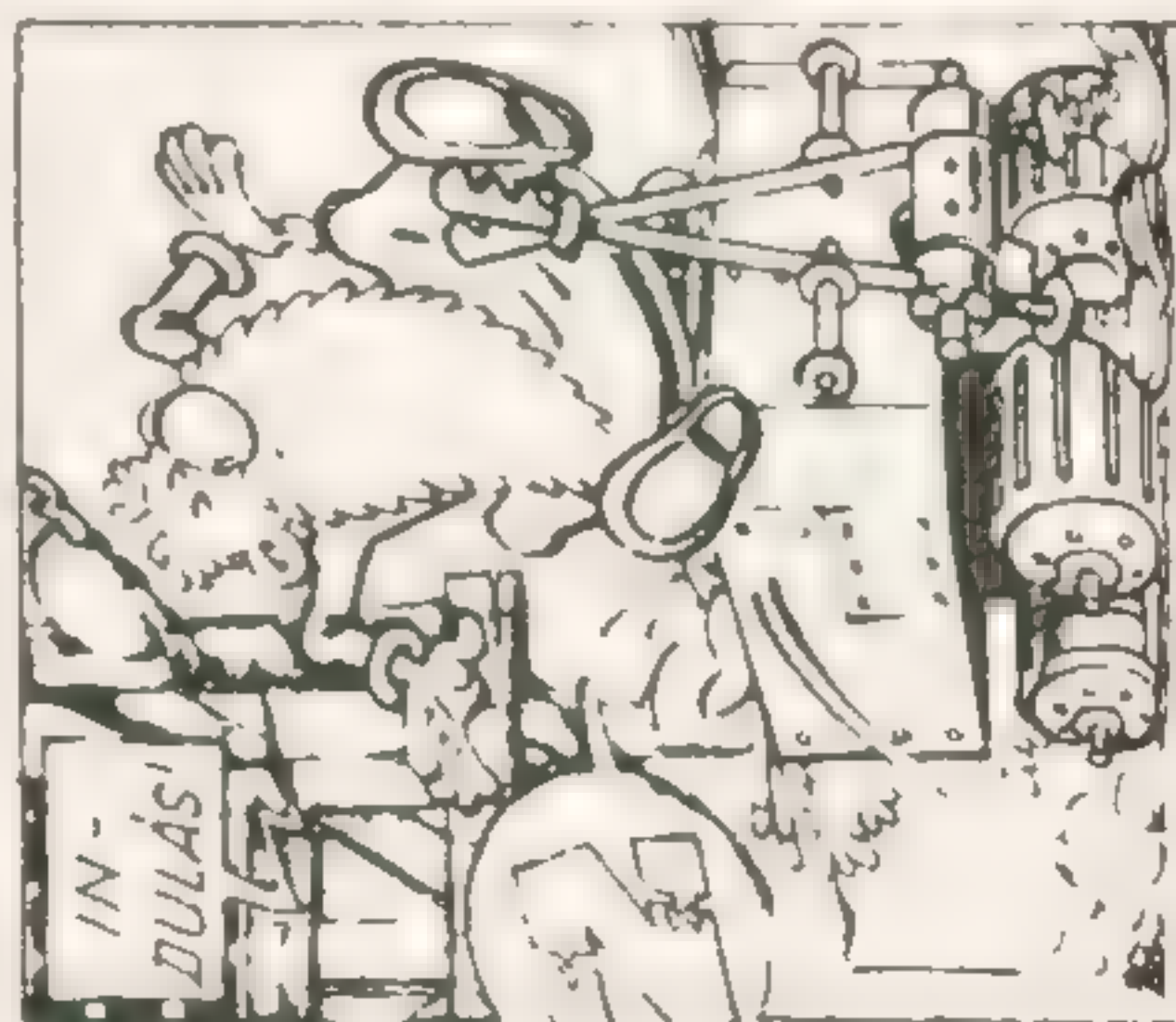
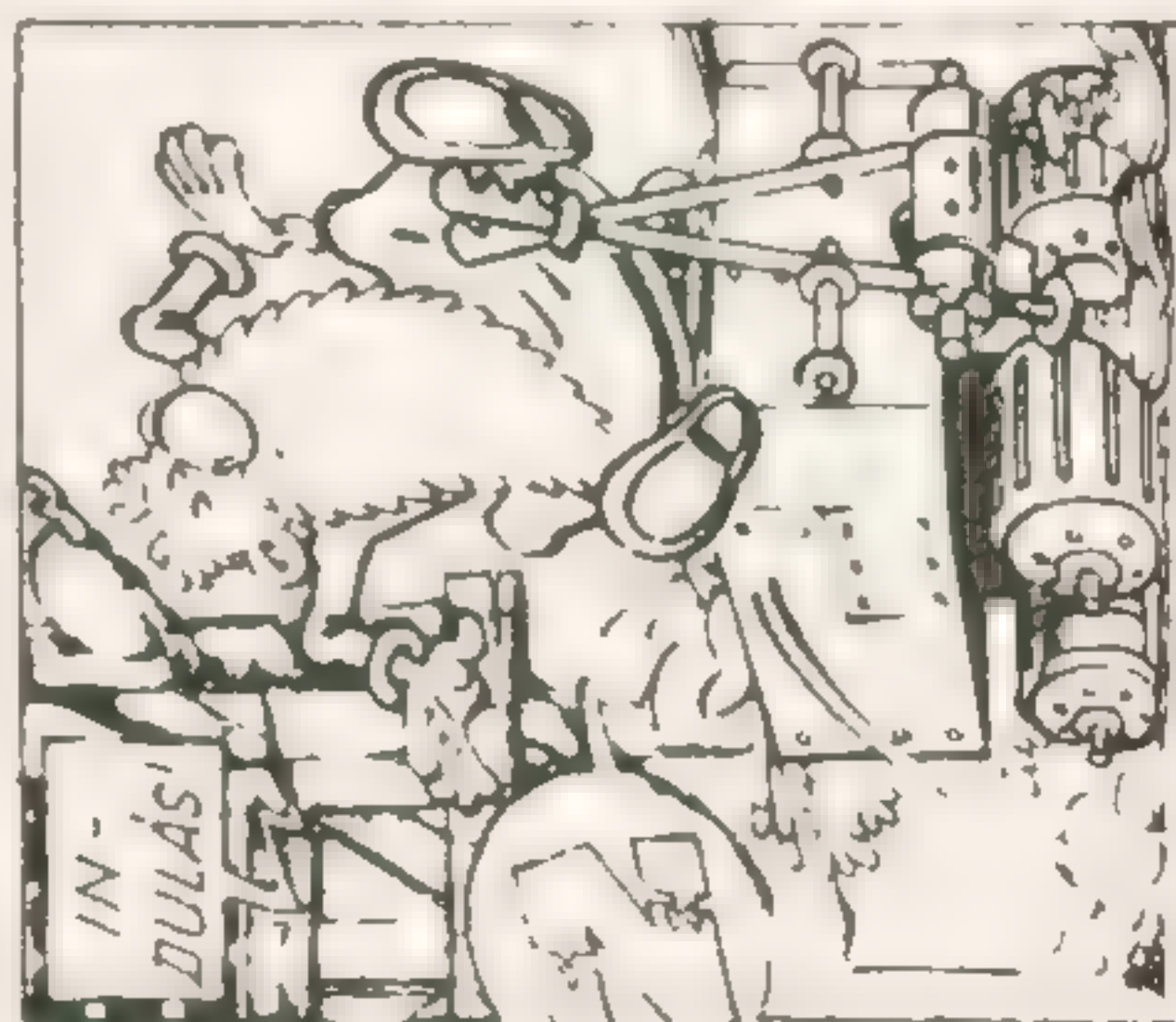
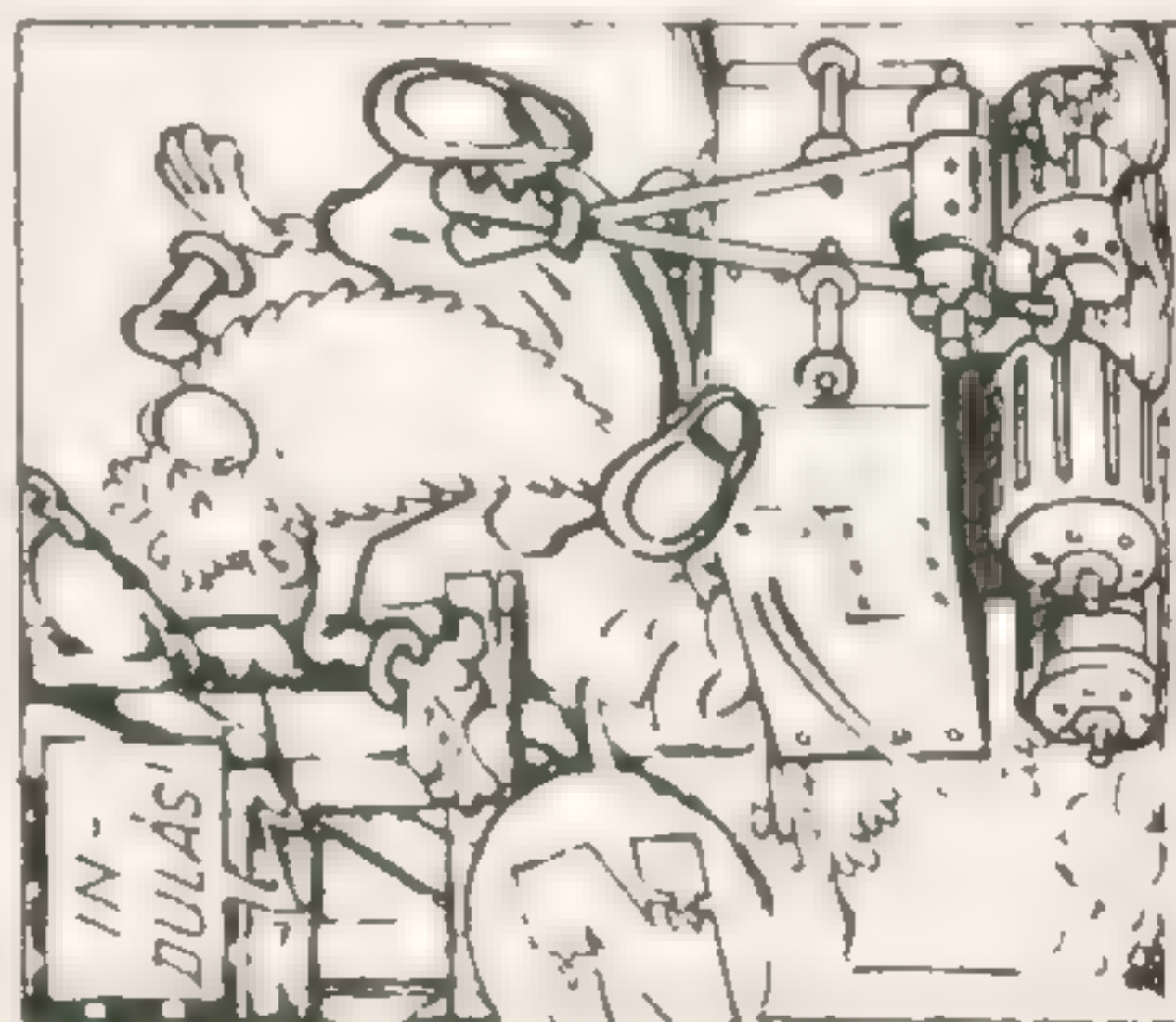
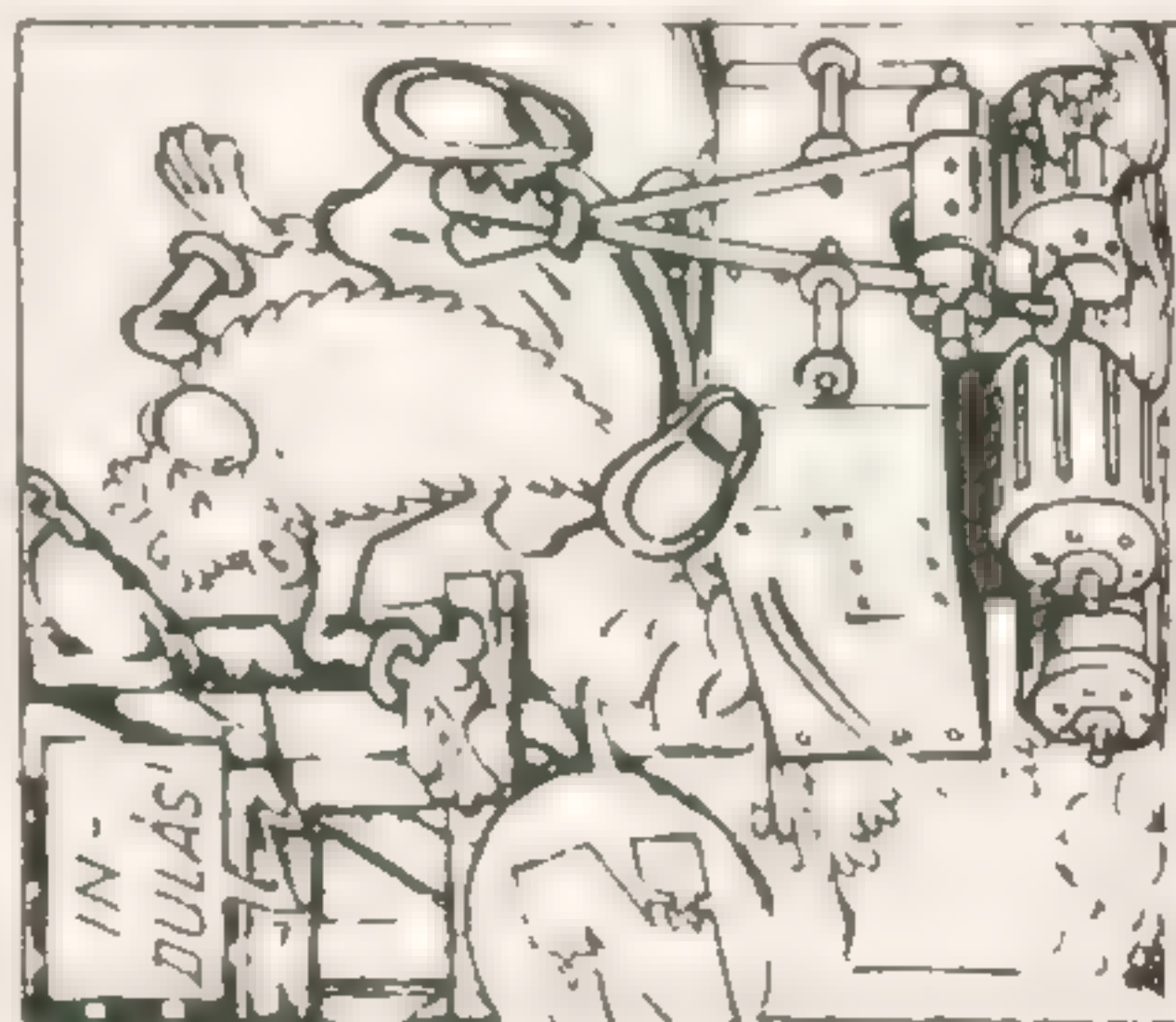
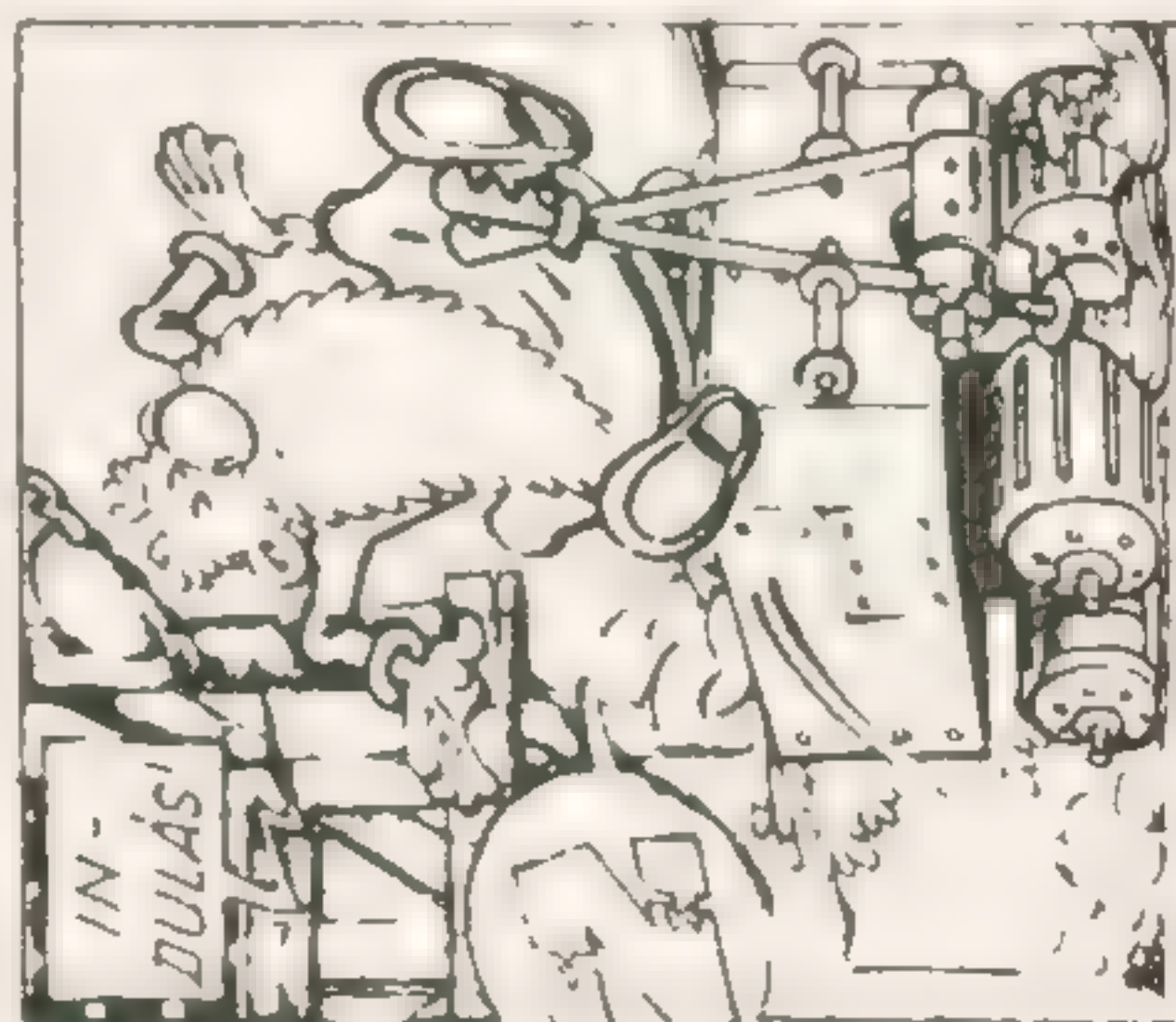
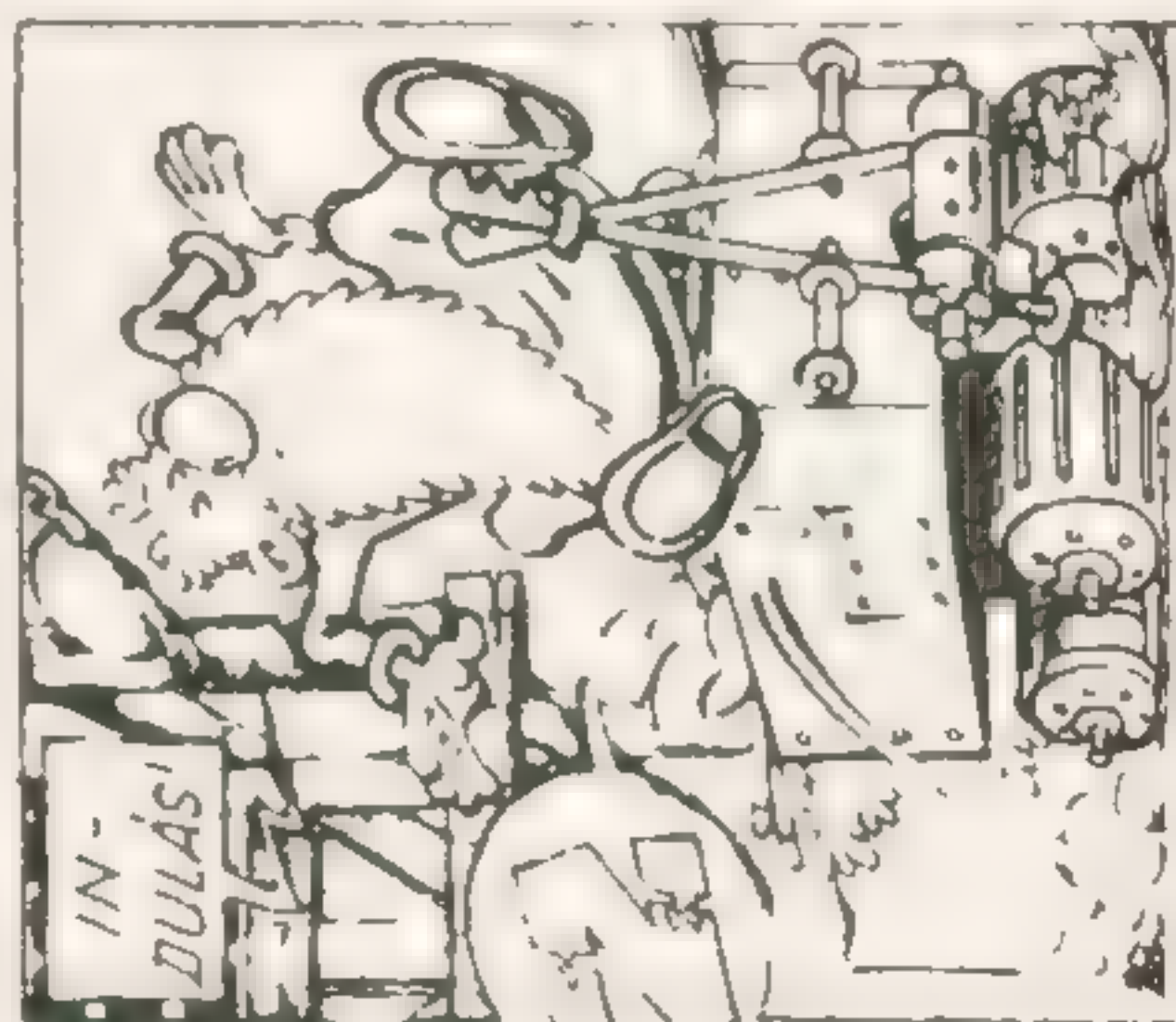
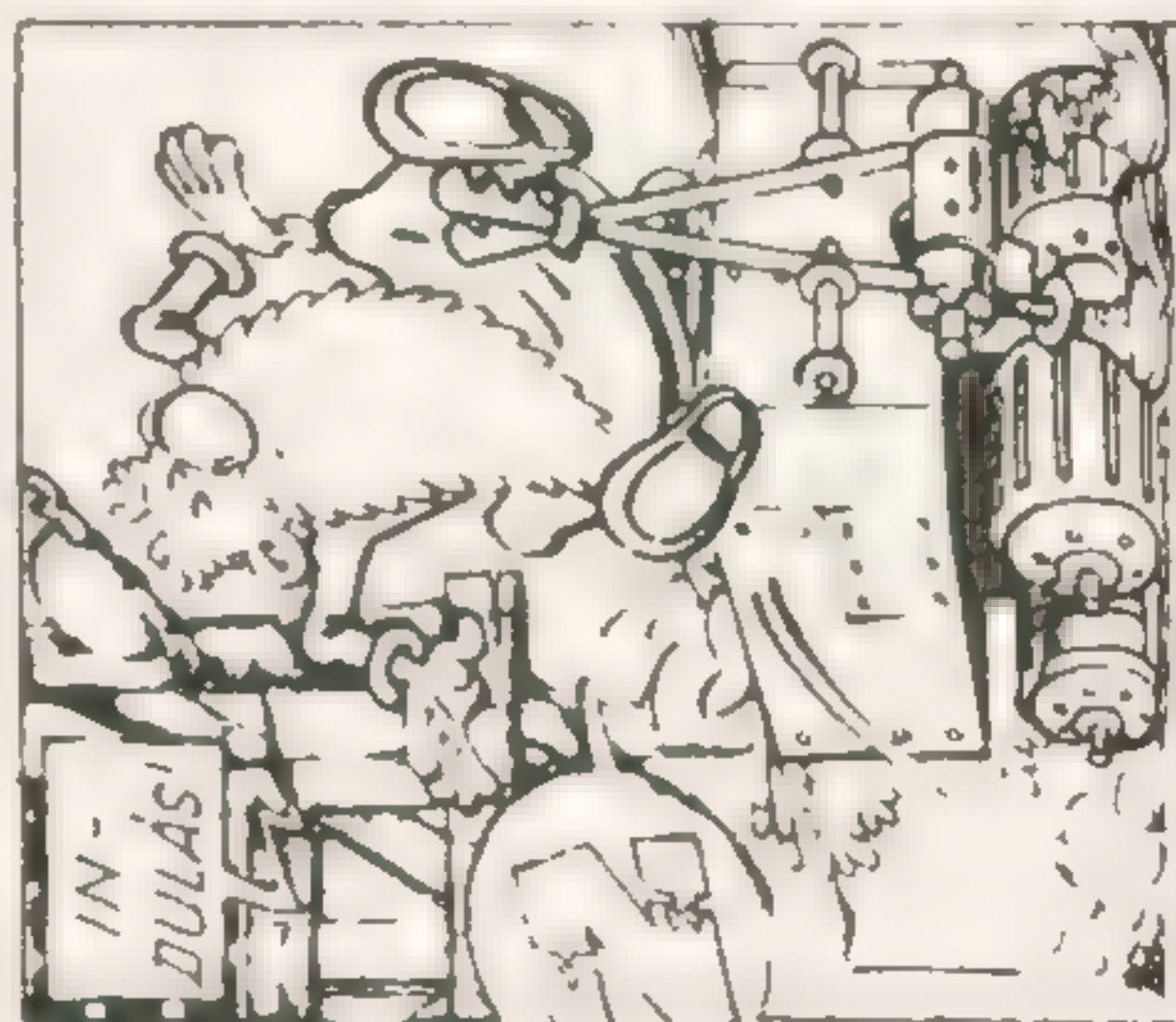
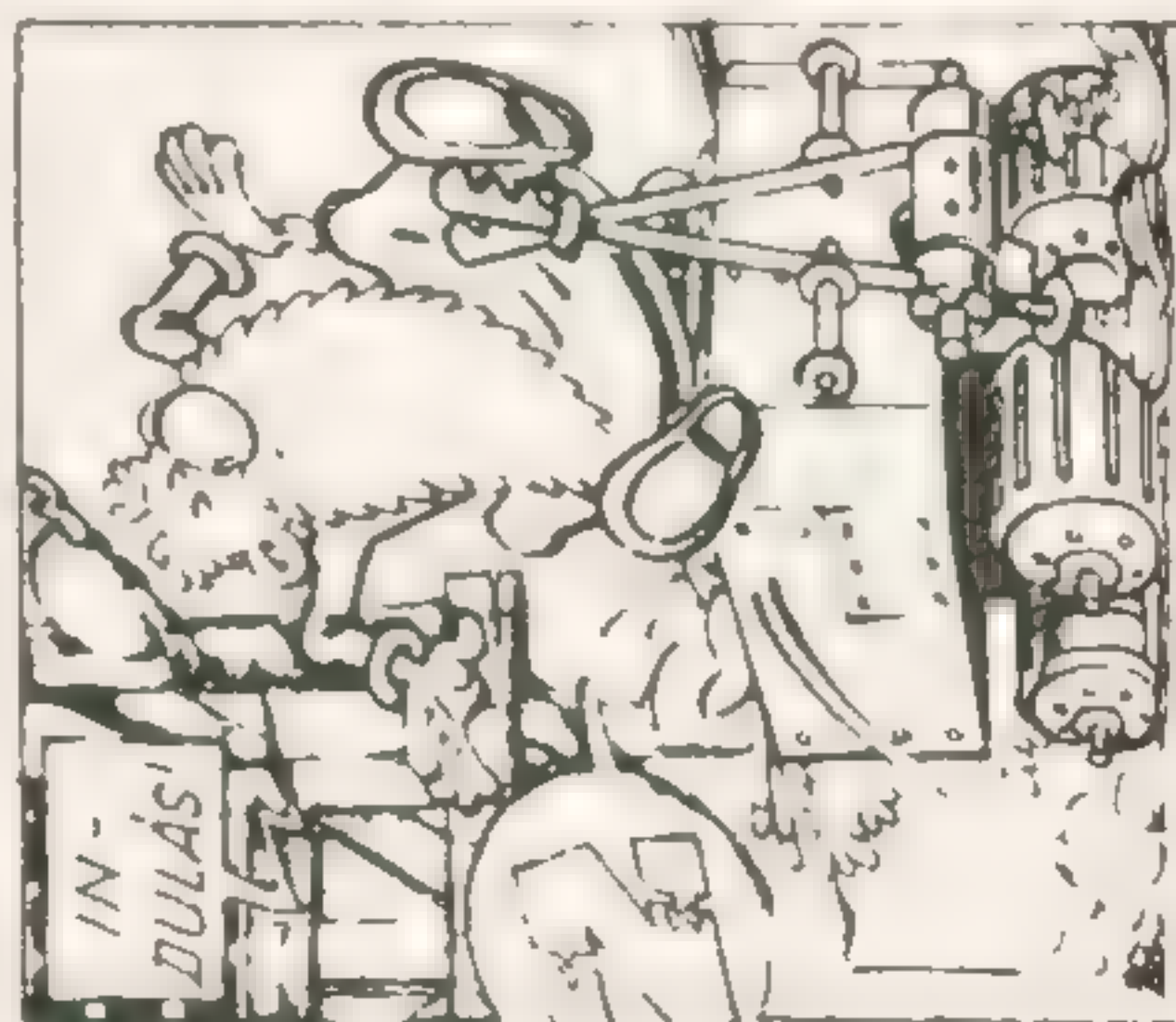
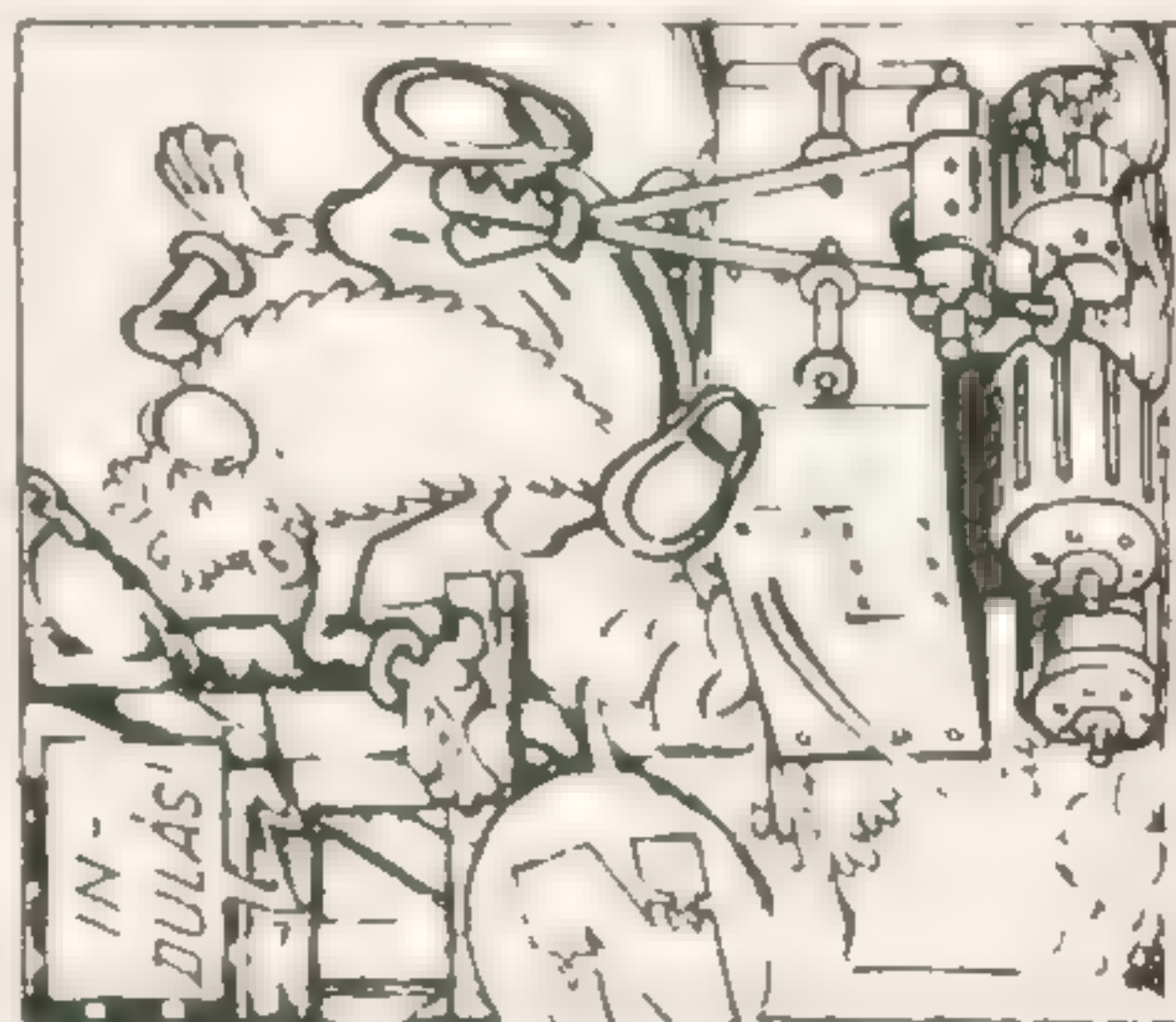
— Miért tetted? — kérdezte Maszk Alajos, teljesen öszszegyűrt arccal.

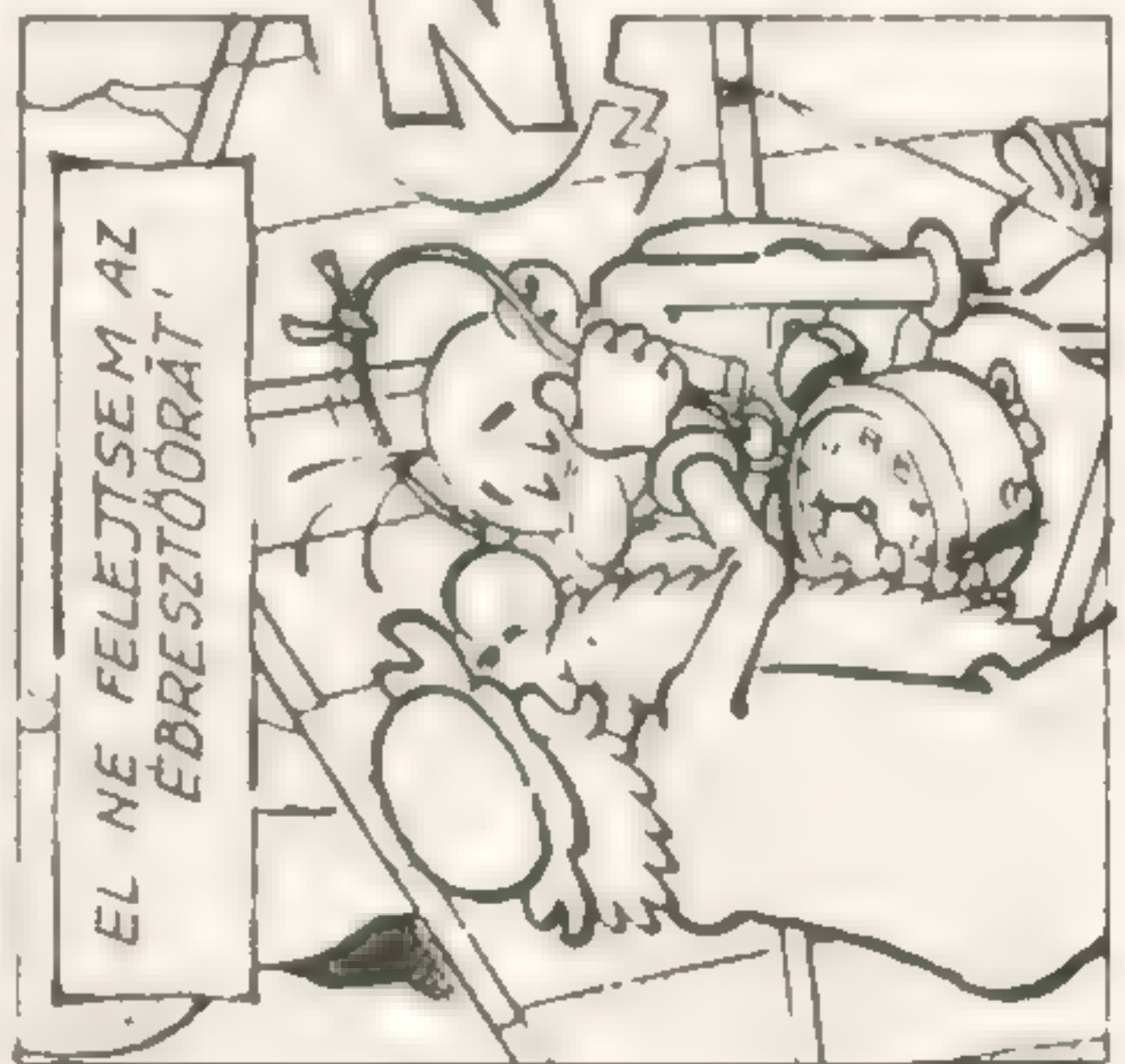
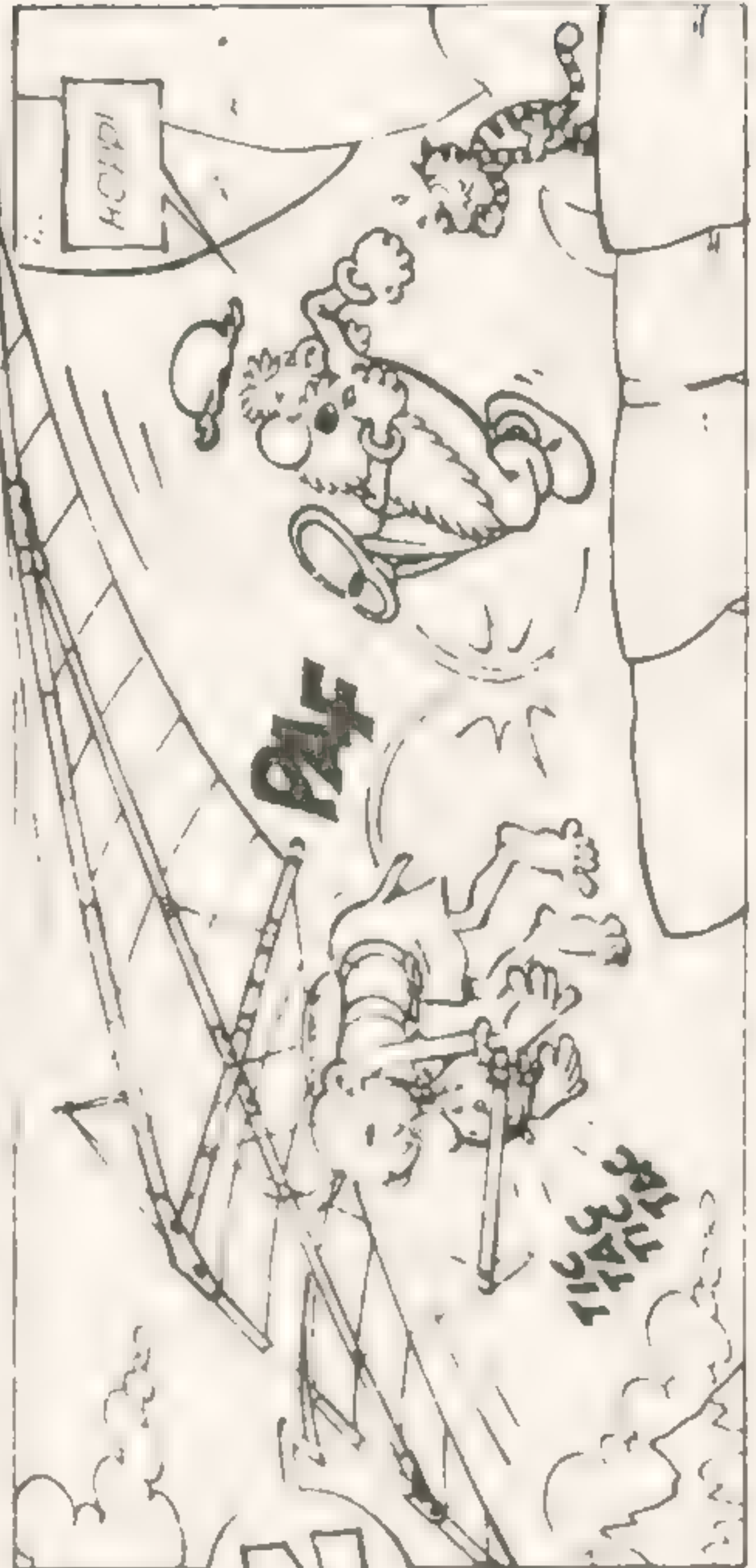
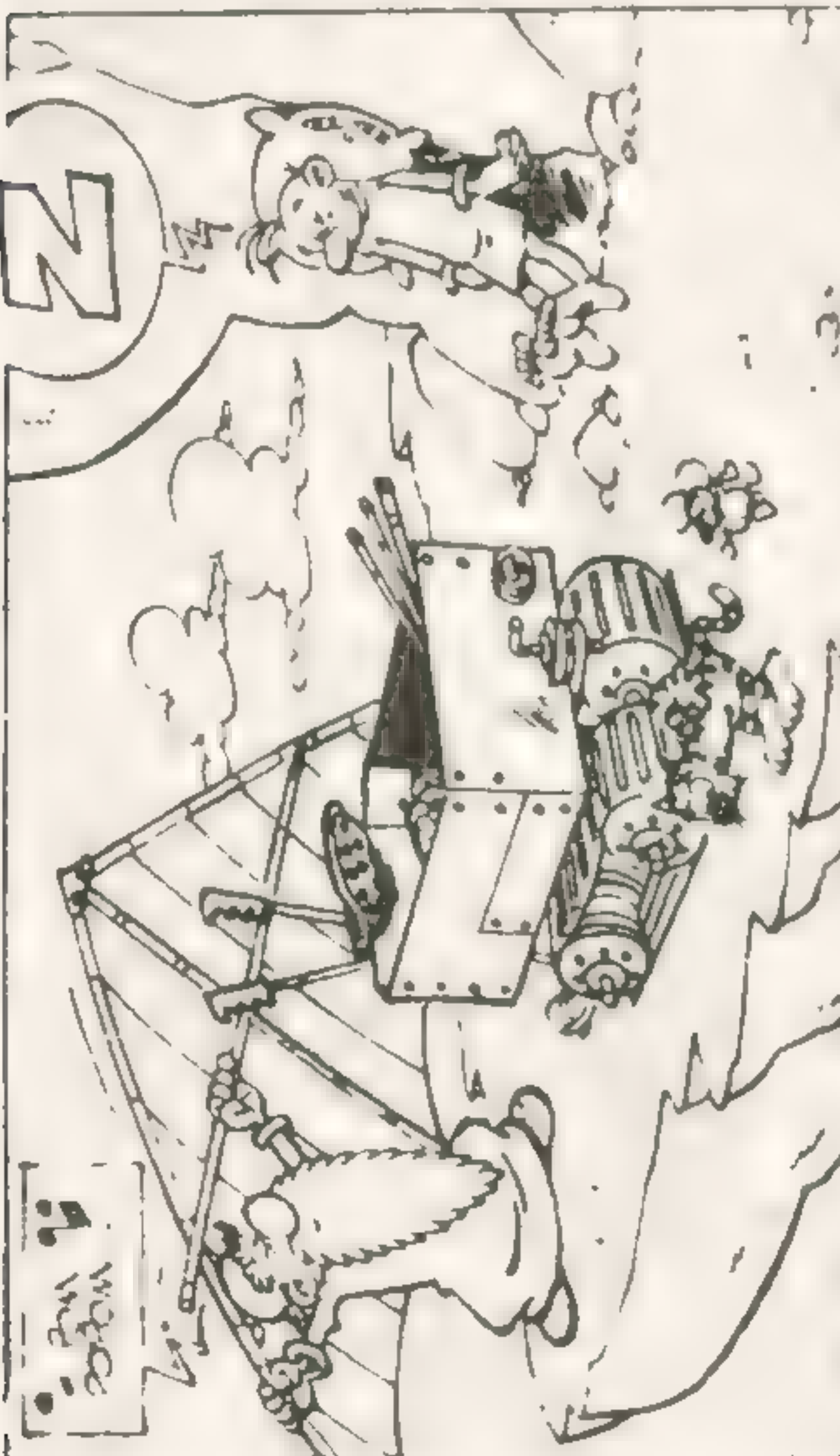
— Hogy kitoljak veletek — vihogott Alizka, a veterán. — Meg aztán jól jön ez a történet, ha majd negyven év múlva engem faggatnak az úttörőmozgalom múltjáról. Legalább ti is bekerültök a krónikába, azzal a bamba képekkel!

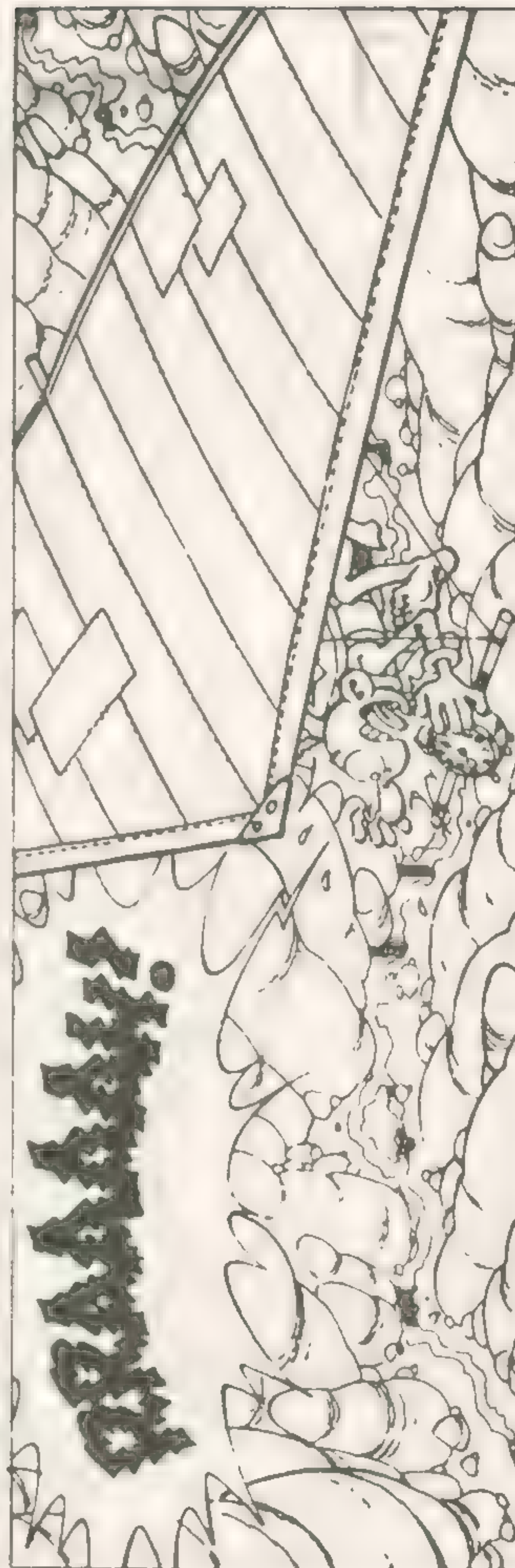
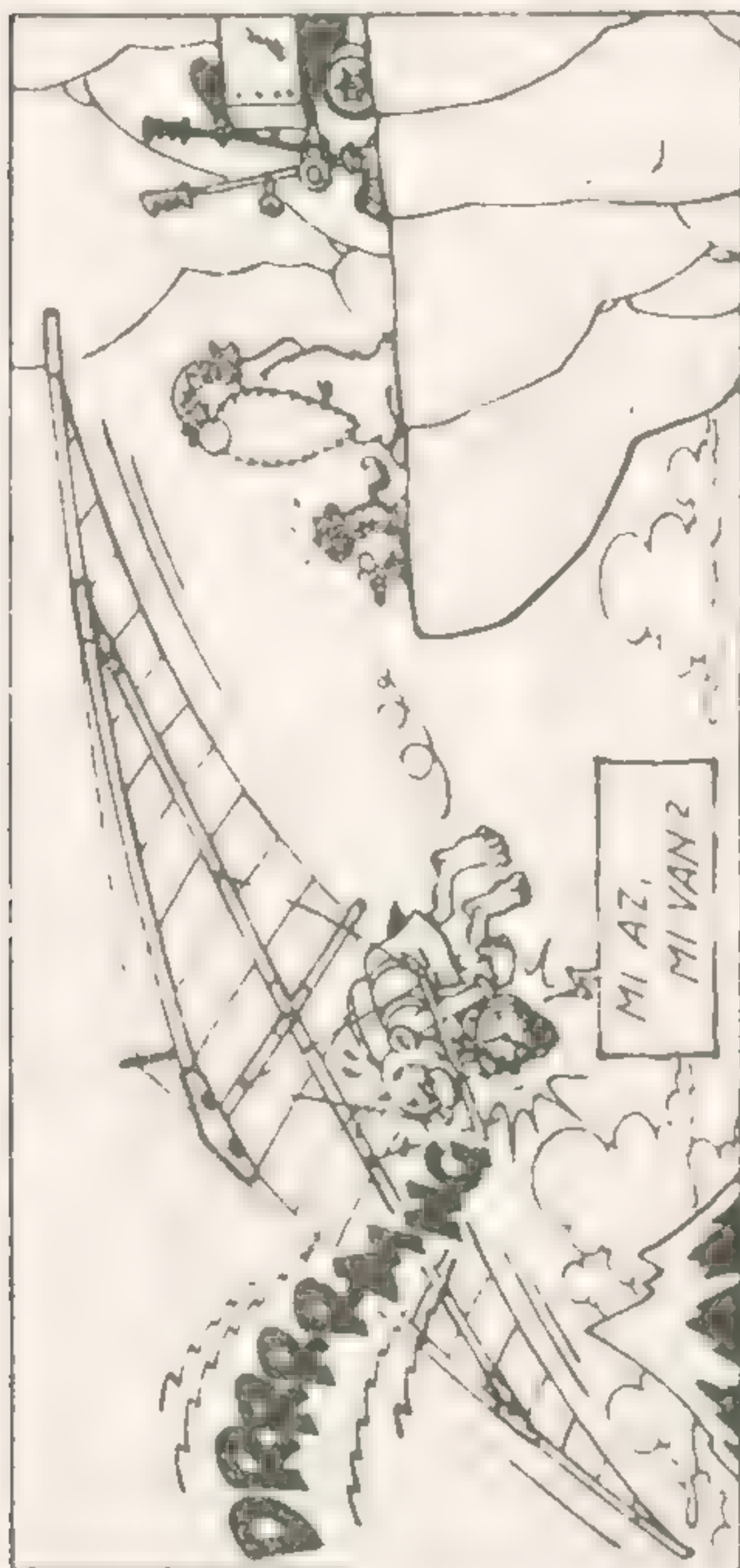
Melyik kié?

Segíts ezeknek a férfiaknak, hogy mindegyik megtalálja a „mesterségére” jellemző szerszámot!

EJTŐERNYŐT IS ERŐSÍTETTEM RÁ,
DE NE FICÁNKOLJ, MERT A CSÖ-
CSATLAKOZÁSOK NAGYON TÖREKE

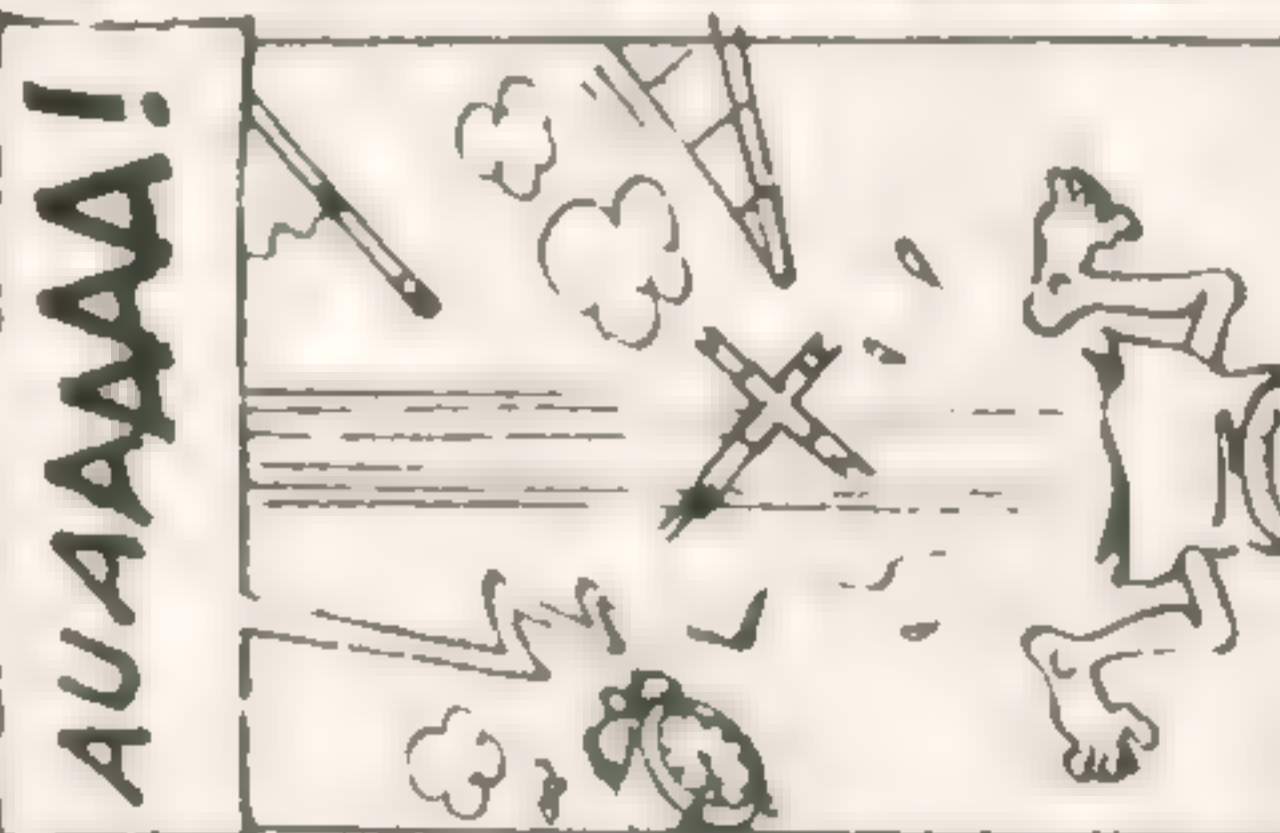

VISSZA AKA-
ROK REPÜL-
NI!

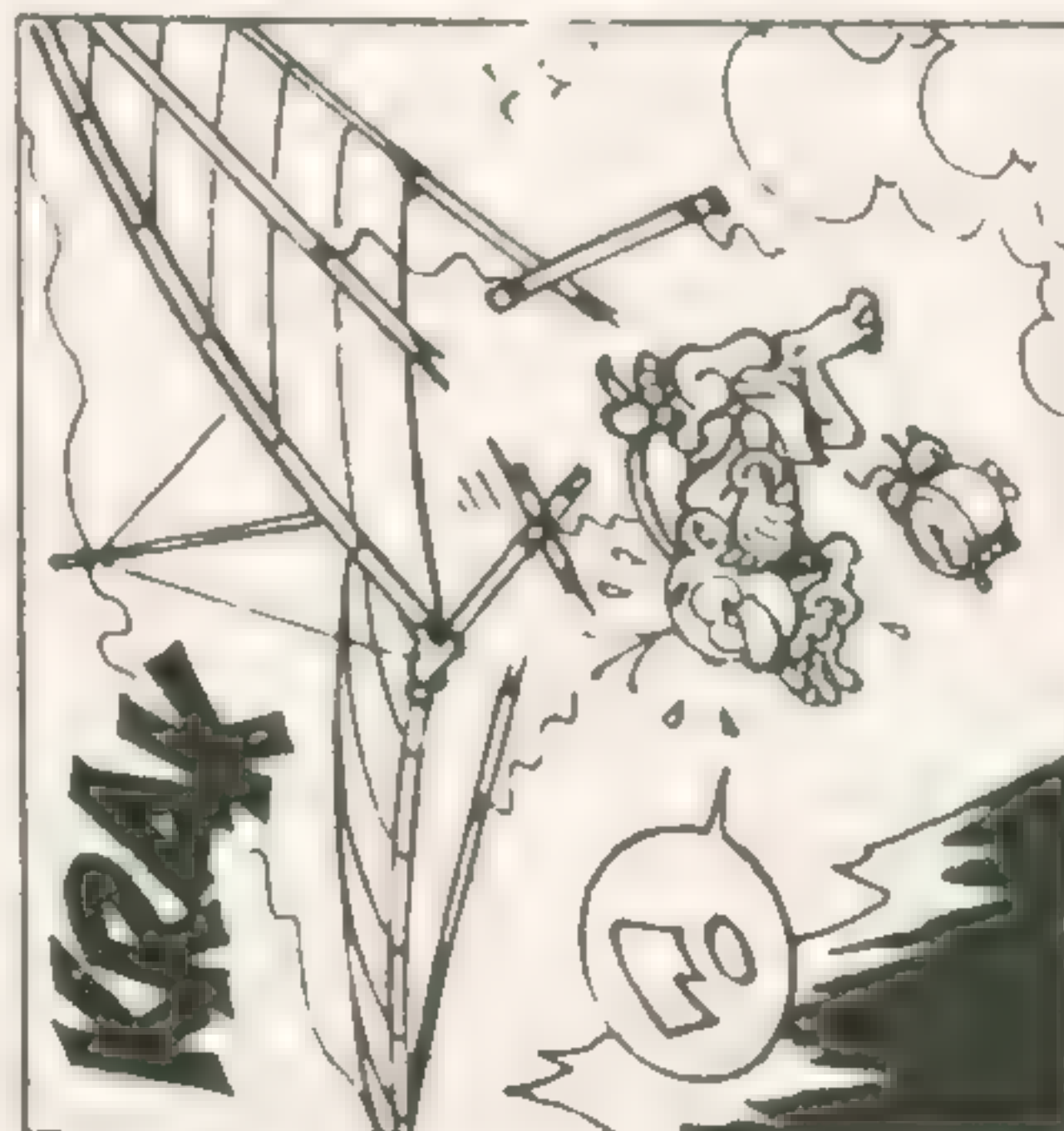
FLAB
FLAB
FLAB

HASZNÁLD AZ EJTŐERNYŐT!

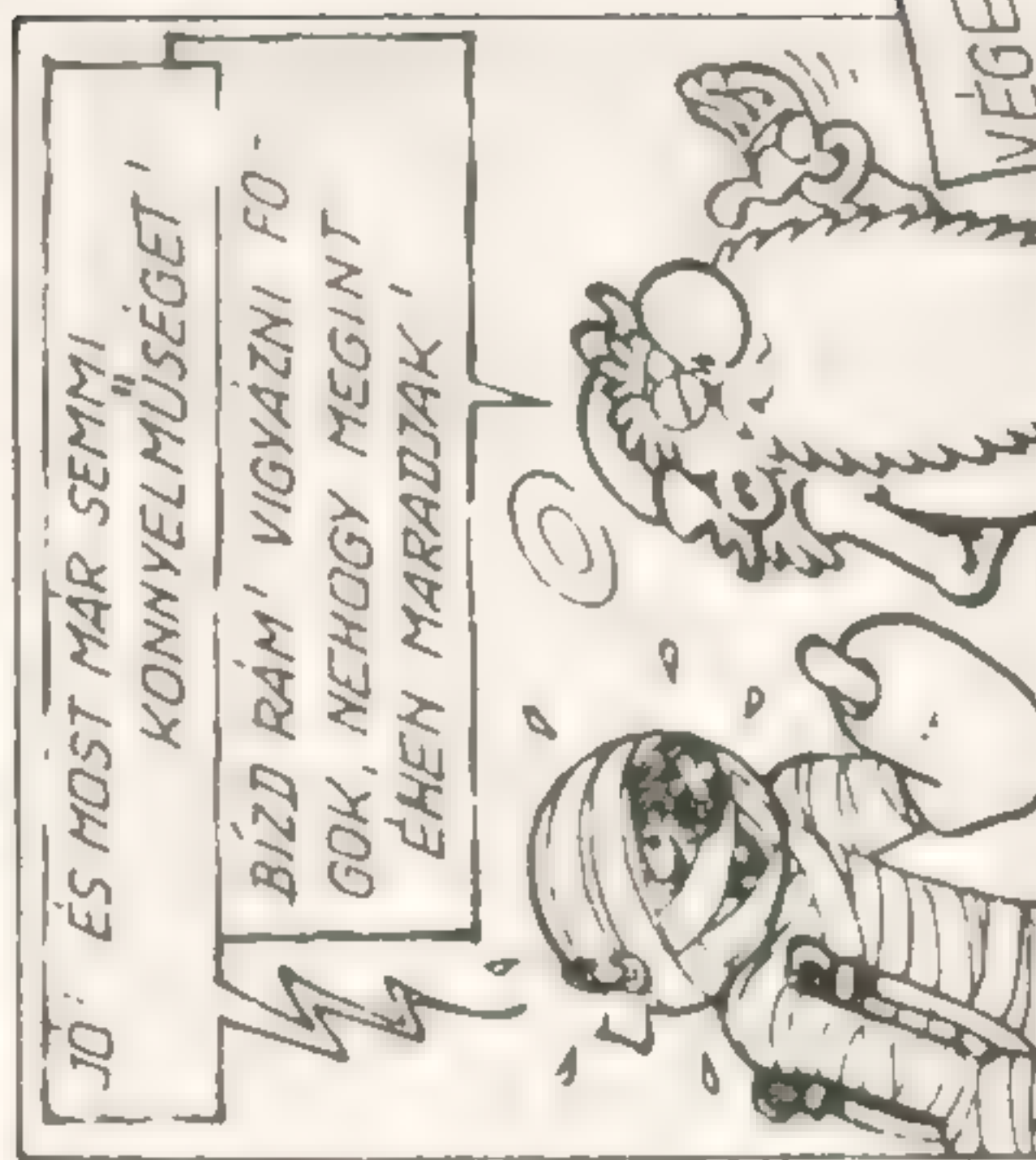
AU AAAAA!

KRAK

OSSZEKEVERTEM AZ E-
LEMOZSIÁS ZSÁKKAL

Honfoglalás

Keszegkém!

A felhők közül írom ezeket a sorokat. Időnként repülőgépek röpdösnek az ablak előtt, de akik régebben itt laknak, azt mondják, ne törődjek velük, a szobába nemigen jönnek be. Szóval megtörtént. Befészeltük magunkat az új kéglibe. Uniformis lakótelep, Homogén utca 100. Tizedik fokozat. A környék innen fentről jópofa terepasztalhoz hasonlít, de sajnos ritkán nézhetem, mert ha kinyitom az ablakot, nyomban bevágódik a konyhaajtó. De olyan erővel, hogy az alattunk levő lakásban leesik a falról Bauer bácsi képe, és ez intő jel. Onnan tudom, hogy egy ilyen eset kapcsán az alattunk levő lakásból feljött az alattunk lakó, és torkaszakadtából figyelmeztetett, hogy ilyen ne tegyek többé. Mellesleg óriási felfedezést tettem. Igazuk van a fizikusoknak: a víz csakugyan nem folyik fölfelé. Csak egy bizonyos határig. Úgy az ötödikig. De odáig nagyon. Egyik legújabb tisztelőm, bizonyos Pintyő Pöntyike meséli,

hogy náluk akkor is zuhog az éltető forróvíz, ha elzárják a csapot. Már mindent leforráztak, a lakásuk egy steril műtőhöz hasonlít.

Te eleven szálka!

Teljesen megrogyantunk, midőn észrevettük, hogy a játszótérre megszólalásig élethű autókat szereltek fel a kikapcsolódni vágyó tanulóifjúság miatt. Javában kikapcsolódtunk, amikor feldúlt apák hada rontott felénk. Eleinte azt hittük, hogy ez is a játékhoz tartozik, és úgy tettünk, mintha menekülnénk. Jól tettük. Mert azok valódi autók voltak és az apák dühe is valódi düh volt. Azóta már azt is megtudtuk, hogy az nem játszótér, hanem parkolóhely. Ezt kapd el, Dezső, ne a náthát!

Ez a lakótelep remek szórakozást kínál a szabadidőre is. Írogatok, olvasgatok. A friss falak ugyanis tele vannak hírekkel, felszólításokkal, rigmusokkal. Megtudtam például, hogy a Birgedli Pista a legnagyobb hülye a világon, hogy Kati nagyon szereti Gyurit, Gyuri viszont Pannikát várja a Patyolat előtt, meg még sok minden mást is, de ezek inkább élettani információkat tartalmaznak. A szabad felületekre viszont én írogatok

„Elszánt Jenő” álnév alatt.

Csenevész-kém!

Egy pillanatra befejezem, mert bejött valami idegen ürge, meg kell néznem, hogy mit akar... Na, minden rendben. Egy ideig bambán néztük egymást, aztán kiderült, hogy az a vadidegen férfi hazajött. Nagy nehezen felfogtam, hogy én a másik épületben lakok. Amikor elbúcsúztunk, mintha némi gya-

nakvás bújkált volna a hangjában. Valószínűleg besurrónak nézett. Vigyázni kell, a környéken legalább ötszáz egyforma lakás található!

Hát ez van, egyelőre. Majd megint írok, ha már az alattunk levő árkádon nem lesz több hely!

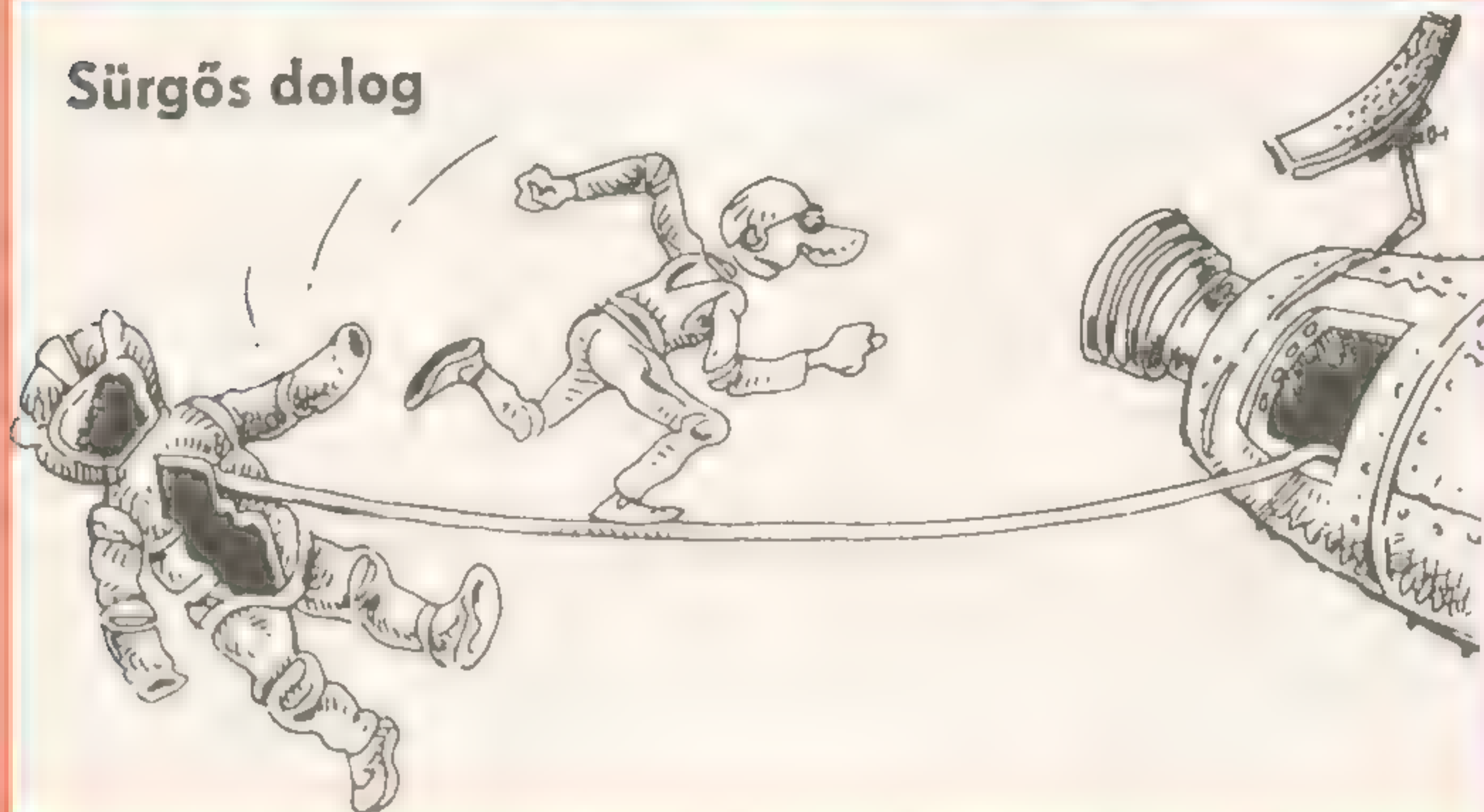
Utóirat: a legkönnyebben úgy találsz ide, ha írsz egy levelet, és titokban követed a postást!

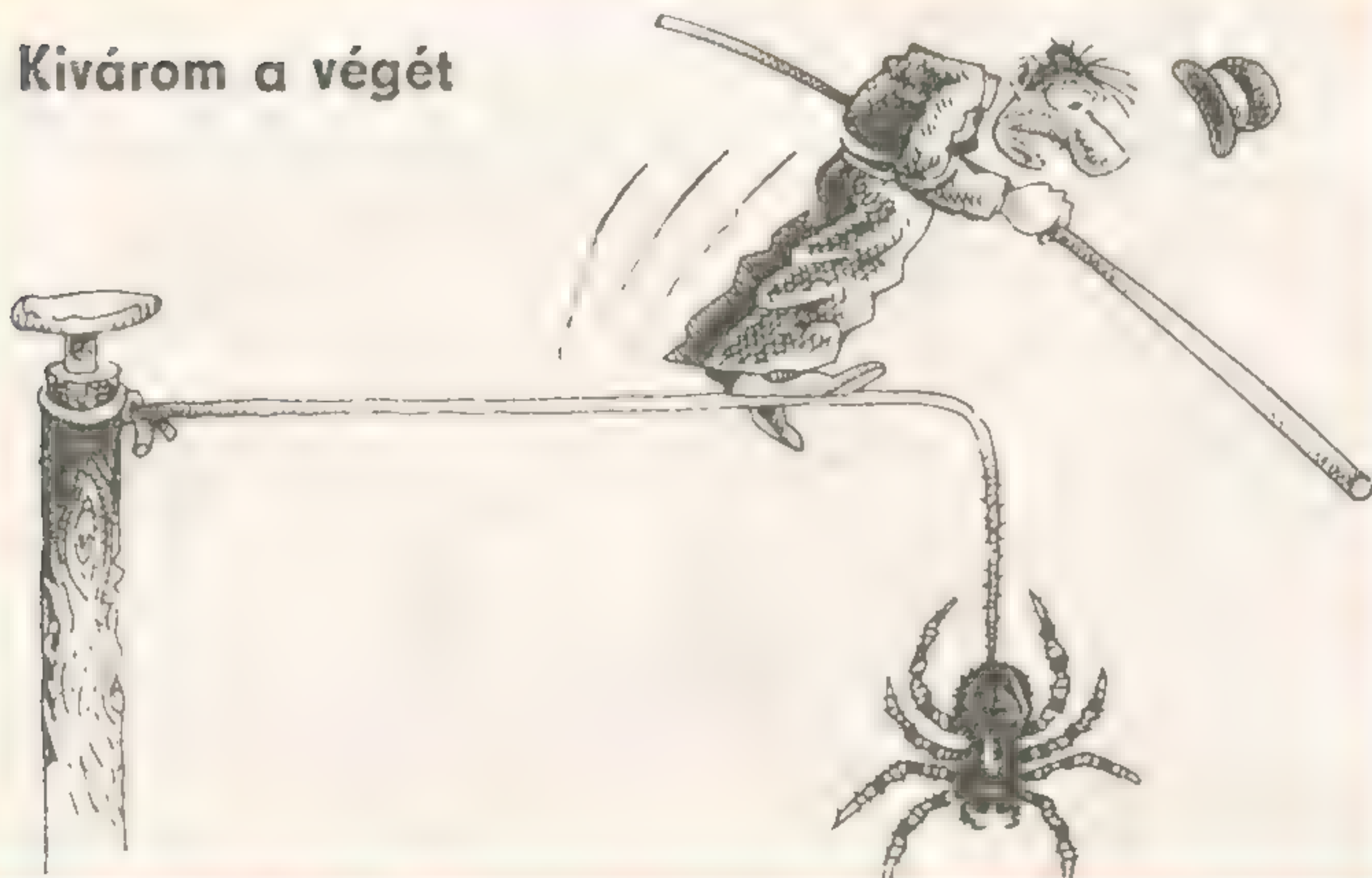
A tréfás kedvű rajzoló néhány „képtelenséget” is rajzolt a képre. Hányat?

Kötéltánc

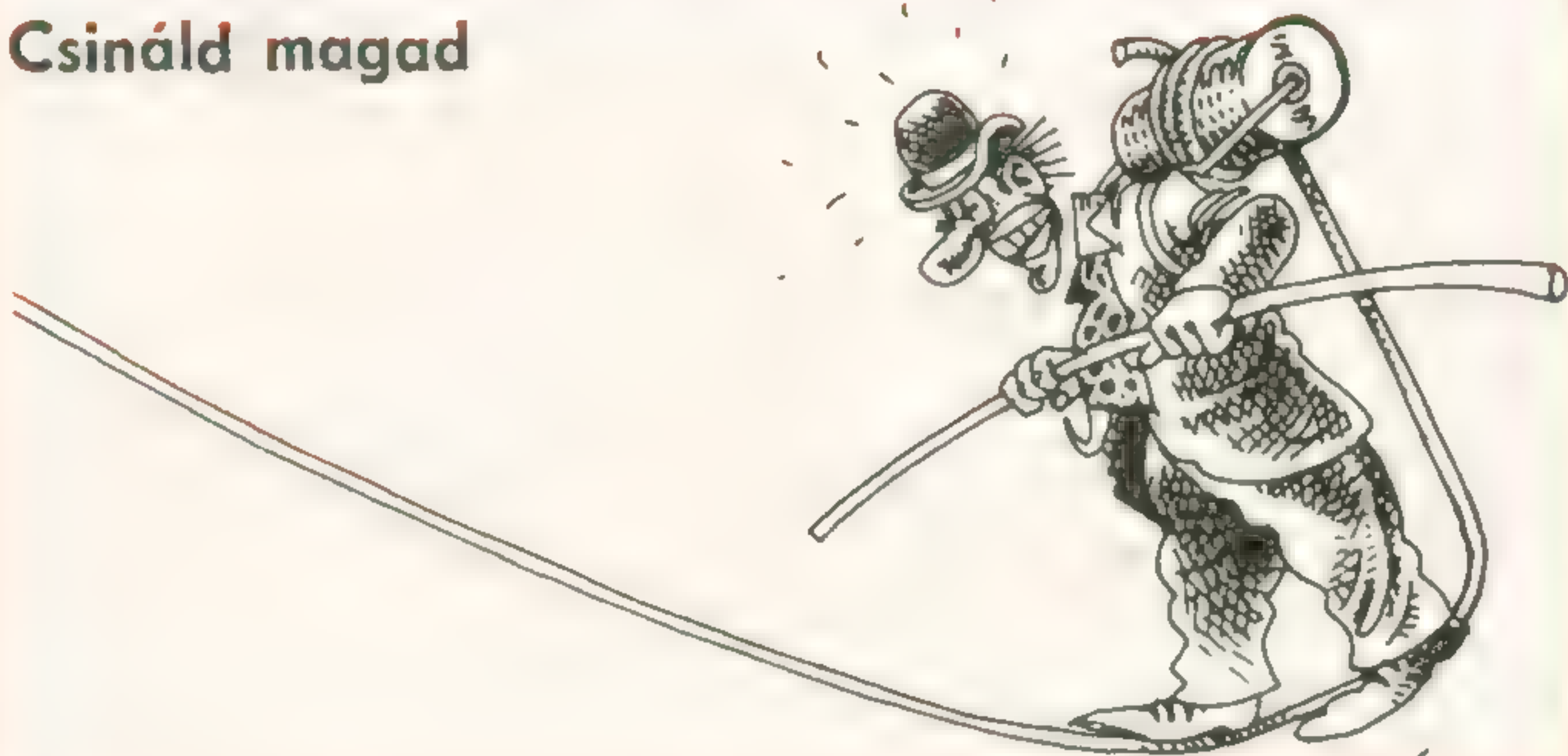
Sürgős dolog

Kivárom a végét

Csináld magad

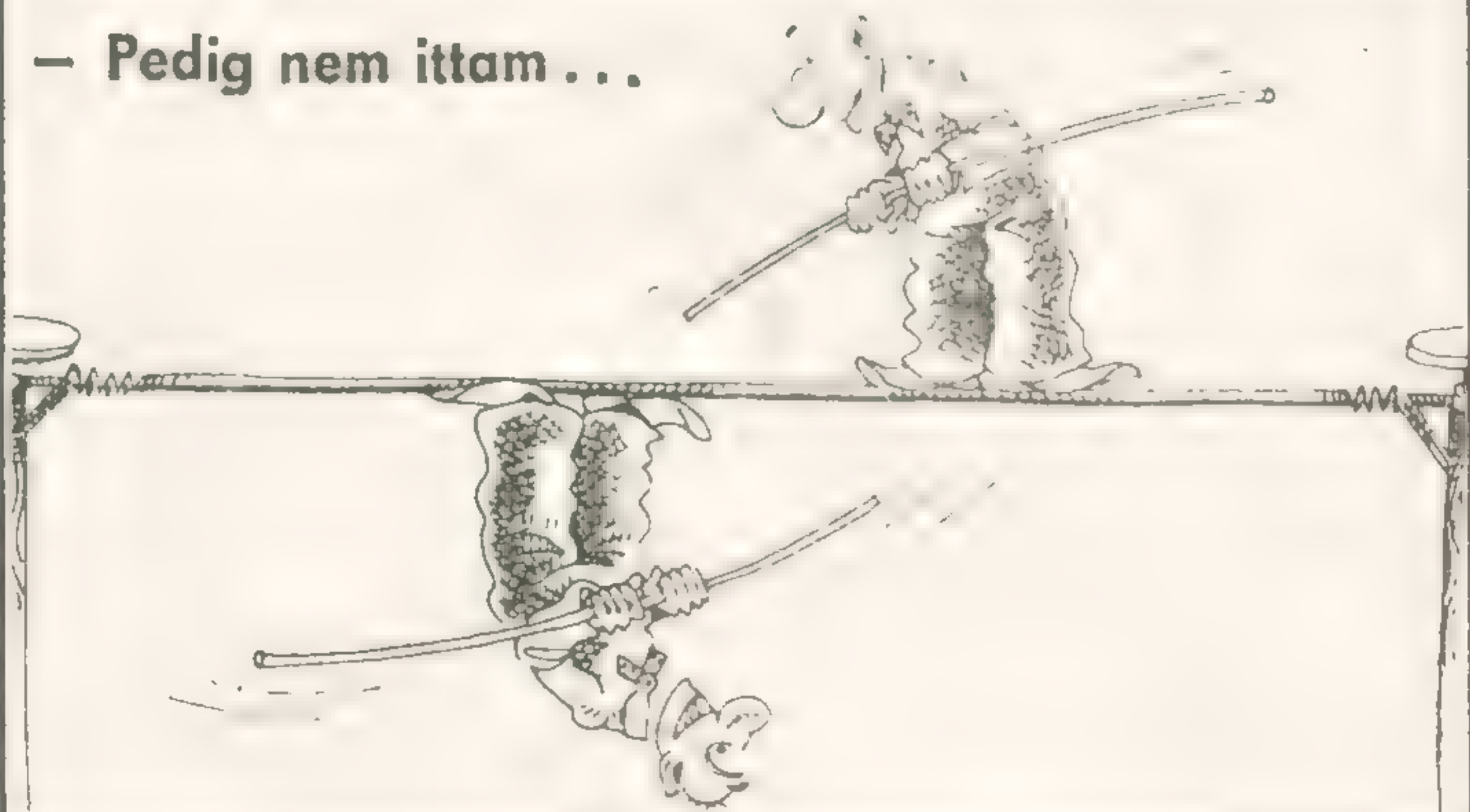
Tibeti torna

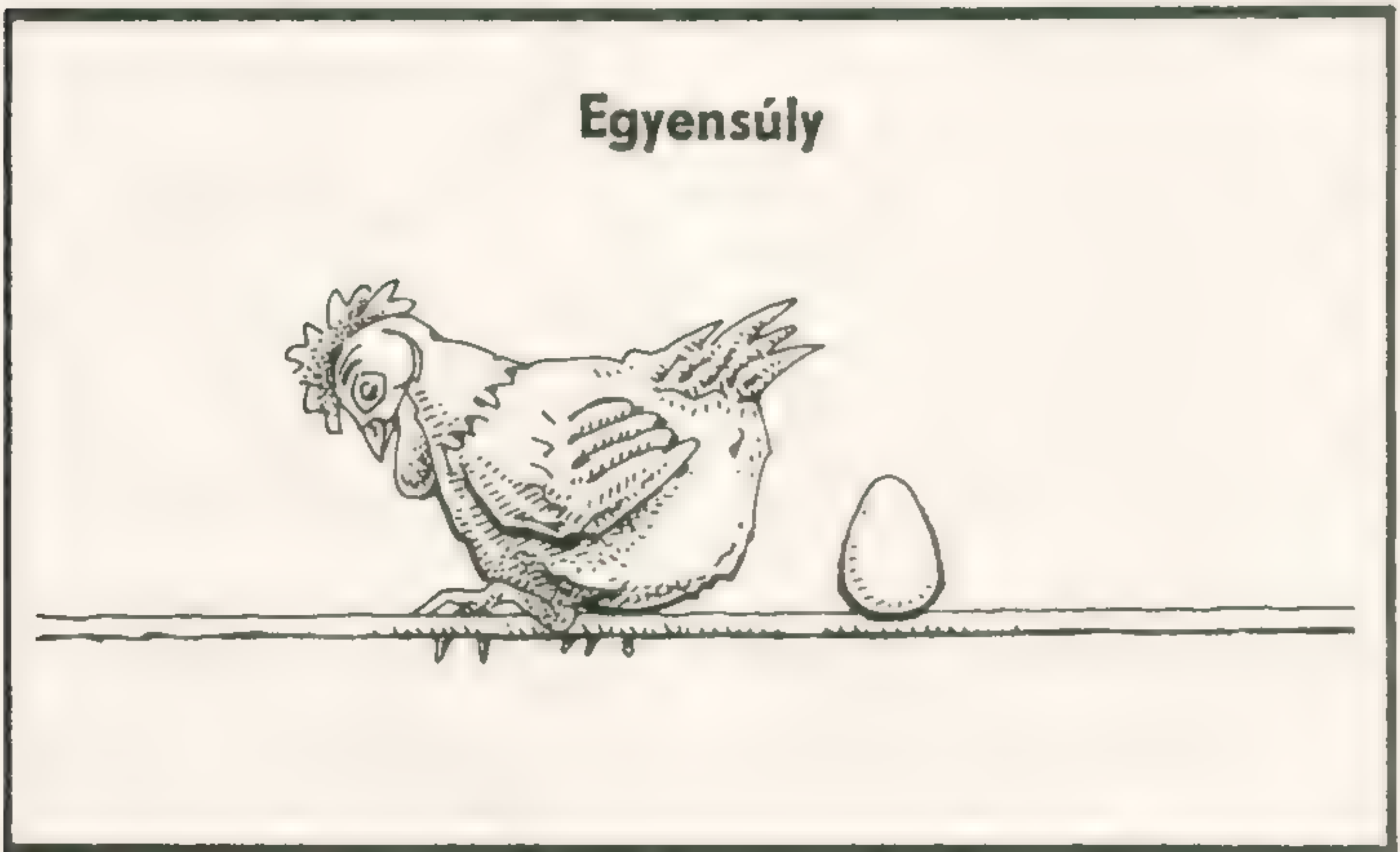
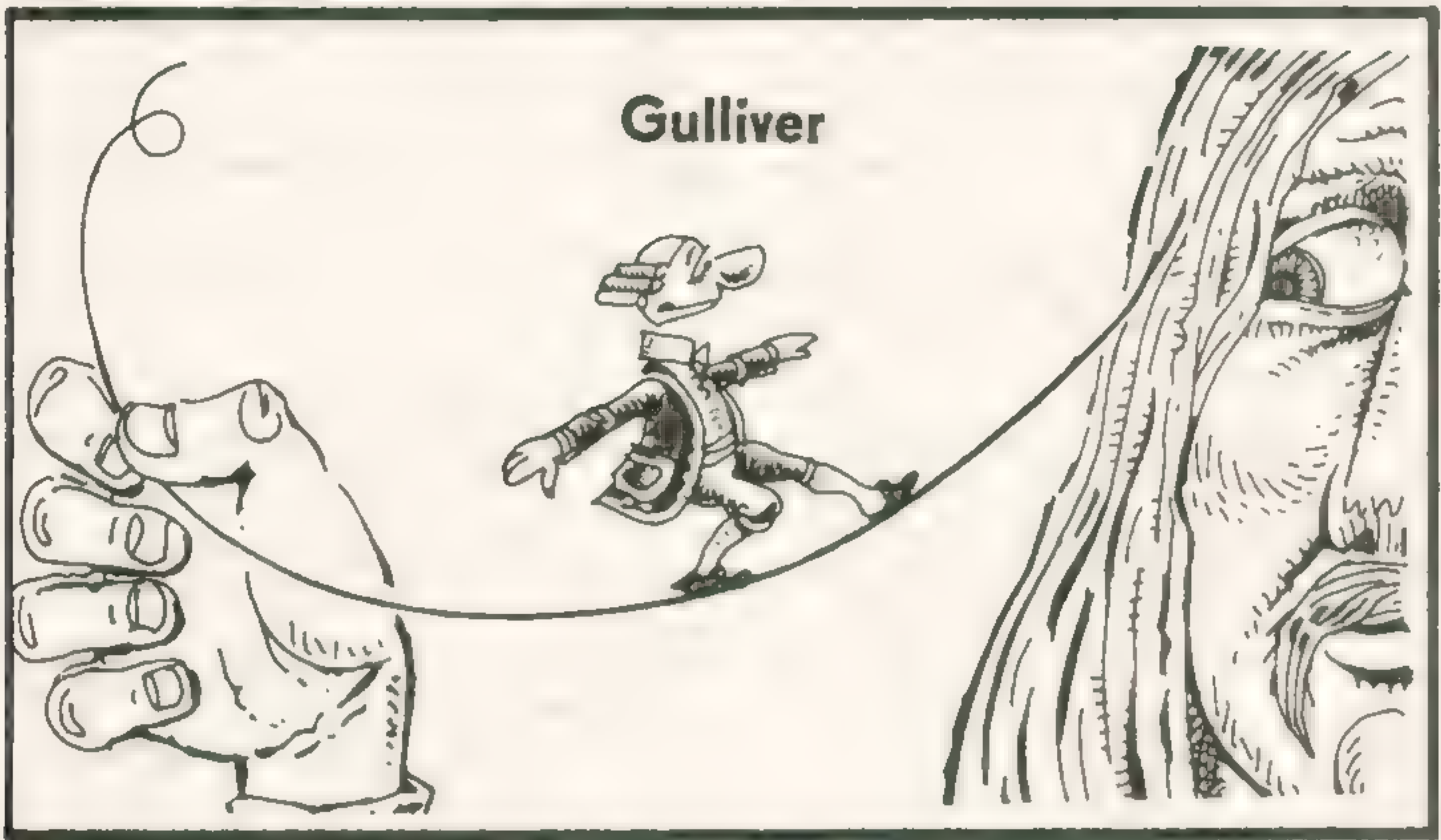

Ha minden szakad . . .

— Pedig nem ittam . . .

Kötéltánc

Bravúros nyomozás

Egyik éjjel, midőn dolgozószobámban pipázgattam, váratlanul kopogtak. Különös alak állt az ajtóban: piros kucsmá és kabát, hófehér szegéllyel, derékig érő, hófehér szakáll és bajusz, fogkefe szerű, hófehér szemöldök. A háton hatalmas puttony, a kézben hatalmas bot...

— Ha nem csalódom...

— Nem csalódik, kedves Bravúr Ottó — duruzsolta nyájasan az öreg. — Én vagyok a Télapó.

— Hm! — válaszoltam metszően, mert rájöttem valamire. — Csakhogy igazi Télapók nincsenek!...

— Legalábbis nem sok van — helyesbített a rengőszakállú. — Ha mindenkit összeszámolok, akkor is egyedül vagyok.

Ahogy a szakállát rengette, szép csendesen hullani kezdett belőle a hó. Ez meggyőzőtt. Csakugyan a Télapó állt előttem!

— Izé... Tiszteletem, kedves

Télapa... talán fáradjon beljebb.

— Nna, csakhogy! — dohogott. — Már azt hittem, itt fagyunk meg a nyitott ajtóban. Figyelj ide, gyermekem. Volna egy sürgős ügyem számodra. Ha csakugyan te vagy Bravúr Ottó, a legendás mesterdetektív, akkor vállalod.

— A legenda igaz, de hogy vállalom-e... A helyzet az, hogy nagyon sok a megrendelő. Éppen az imént dobtam ki a húsvéti nyulat is.

— Oké! — bólogatott az öreg, és a szobát kezdte belepni a hó. — Ha vállalod, kapsz egy álkutyát. Egészen olyan lesz, mint egy macska Na...?!

— Nem bánom. Miről van szó?

— A Hecsedli Paliról. Elmentmondó híreket kaptam róla. Azt kellene kinyomozni, hogy mi az igazság? Jó vagy rossz gyerek-e végül is Hecsedli Pál?

Másnap hajnalban új halaskofa tűnt fel a piacon. Én voltam az...

— Tessék, tessék, asszonyom! — rikácsoltam Hecsedli anyukának, amikor megláttam. — Egy szép, friss delfint! A gyerekek nagyon szeretik. És az ön kisfia biztosan megérdemli!...

— Nézze, kedvesem — mondta fáradtan Hecsedli anyuka —, én ugyan nem veszek a maga ebihalából, de amit a kisfiamról mondott, az igaz. Palika jószágos, kedves, aranyos, szófogadó, illedelmes, okos, ügyes...

A többi nem hallottam, mert ott hagyott, de azért dadalmasan néztem utána a fejkendőm alól. Mégiscsak megtudtam valamit: a kis Palika — kiváló gyerek!

Persze... alapos ember vagyok, nem hiába csodál a szakma. Gondoltam, teszek még egy próbát...

... Délután háromkor Pusztai Szabolcs, Palika legjobb barátja, körzeti fenegyerek csengetett Hecsedliék ajtaján. Persze — én voltam az.

— Nem! — sikoltott Hecsedli anyuka, amikor meglátott. — Palika nem mehet sehová! Éppen elég bajom van vele így is. Még csak az kéne, hogy elkóborogjon a kétes hírnő bandátokkal!... Már így is sikerült kikötői csirkefogó

faragnotok belőle. Na tűnés, fiam, tűnés, mielőtt neked is lekeverek egyet!...

És bevágta az orrom előtt az ajtót. Rögtön megéreztem, hogy a nyomozást folytatni kell! Másnap délelőtt felkereste Lakmusz tanár urat, Palika osztályfőnökét Hecsedli anyuka, hogy felvilágosítást kérjen csemetéje viselt dolgairól. Természetesen én voltam az...

Lakmusz tanár úr először hosszan nézte a plafont, mint ha a pókok beleegyezését várná, aztán mély sóhajjal beszélni kezdett.

— Tulajdonképpen minden rendben van, kedves Hecsedli anyuka. Palika eszes, jó fejű gyerek... Öö... bátor fiú, megmondja a véleményét még óra közben is, he-he-he... Talán kicsit mozgékonyabb, mint a többiek... Elevenebb! És önálló! Igen, önálló... Nemigen lehet őt befolyásolni... Egyszóval, nincs semmi baj, kedves anyuka, tessék csak nyugodt lenni...

Kiszédelegtem. Hecsedli Palika tehát mégiscsak tökéletes, mint egy szobor! Persze — mint már említettem — alapos ember vagyok, ezért elhatároztam, hogy teszek még egy próbát... A nagyszünetben Pozitív Ernő fizika szakos lépett be Lakmusz ta-

nár úr szobájába. Mondanom sem kell, én voltam az. . .

— Izé — kezdtem találékonan. — Mi a véleményed, kedves Jenő, erről a Hecsedli gyerekről?

— Egy órája sincs, hogy itt járt az édesanyja, az a mártír, aki minden bizonnyal a legsötétebb sorsú anya a világon. Nem mondtam el neki őszintén a véleményemet, mert én is csak ember vagyok valahol. Szélhámos, vad, macacs és pimasz kölyök! Hazudtam. Igen, hazudtam, ahogy az orvos is hazudik olykor. Kíméletből! Az igazság az, hogy Hecsedli Pál fiatal kora ellenére máris komplett rablóvezér!

— Hm — foglaltam össze a hallottakat, és megrendülten távoztam.

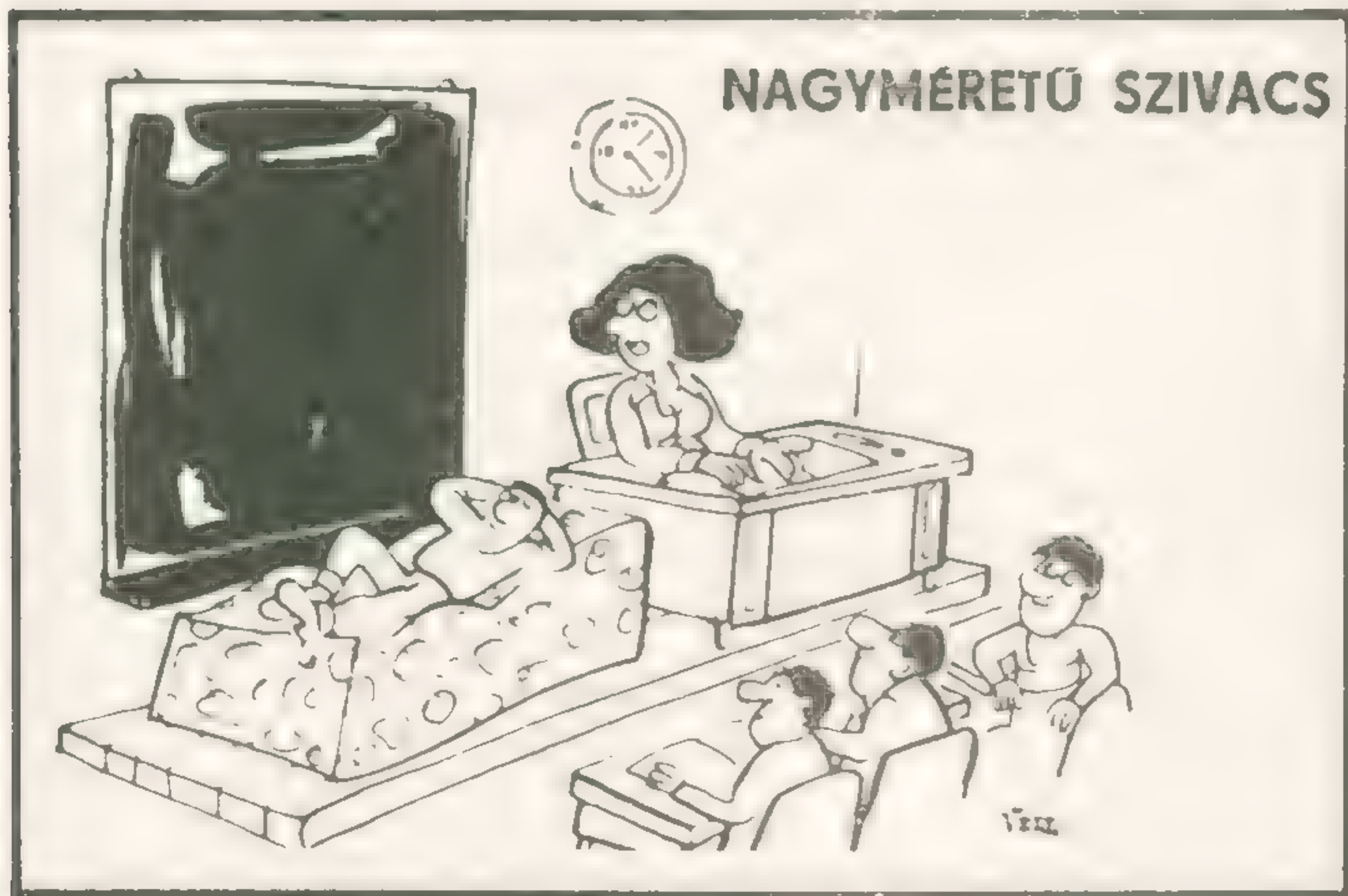

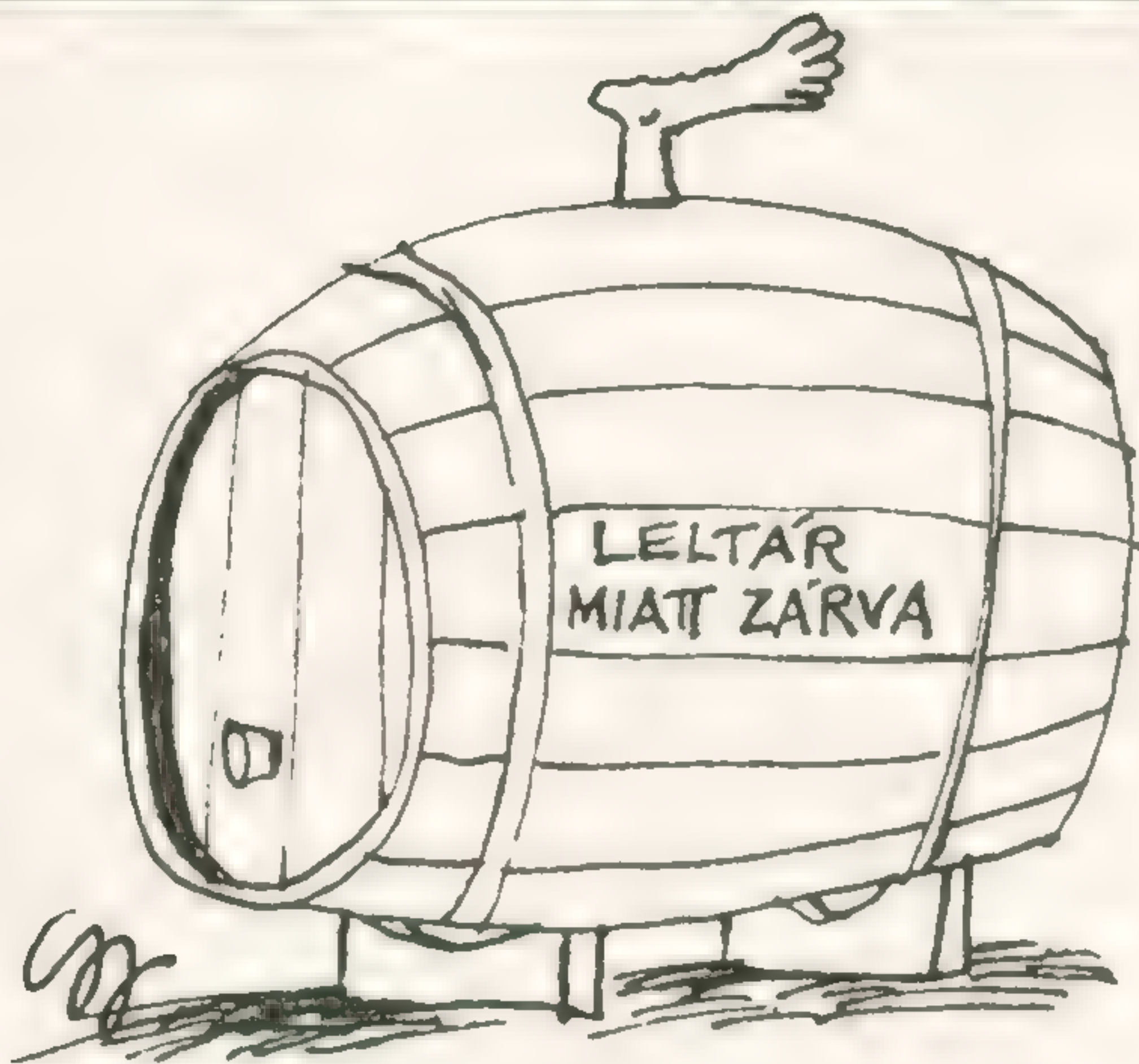
Amikor legközelebb felkeresett a rengőszakállú, kissé feszingve álltam előtte.

— Nos? — kérdezte izgatottan. — Megtudott valamit, mester?

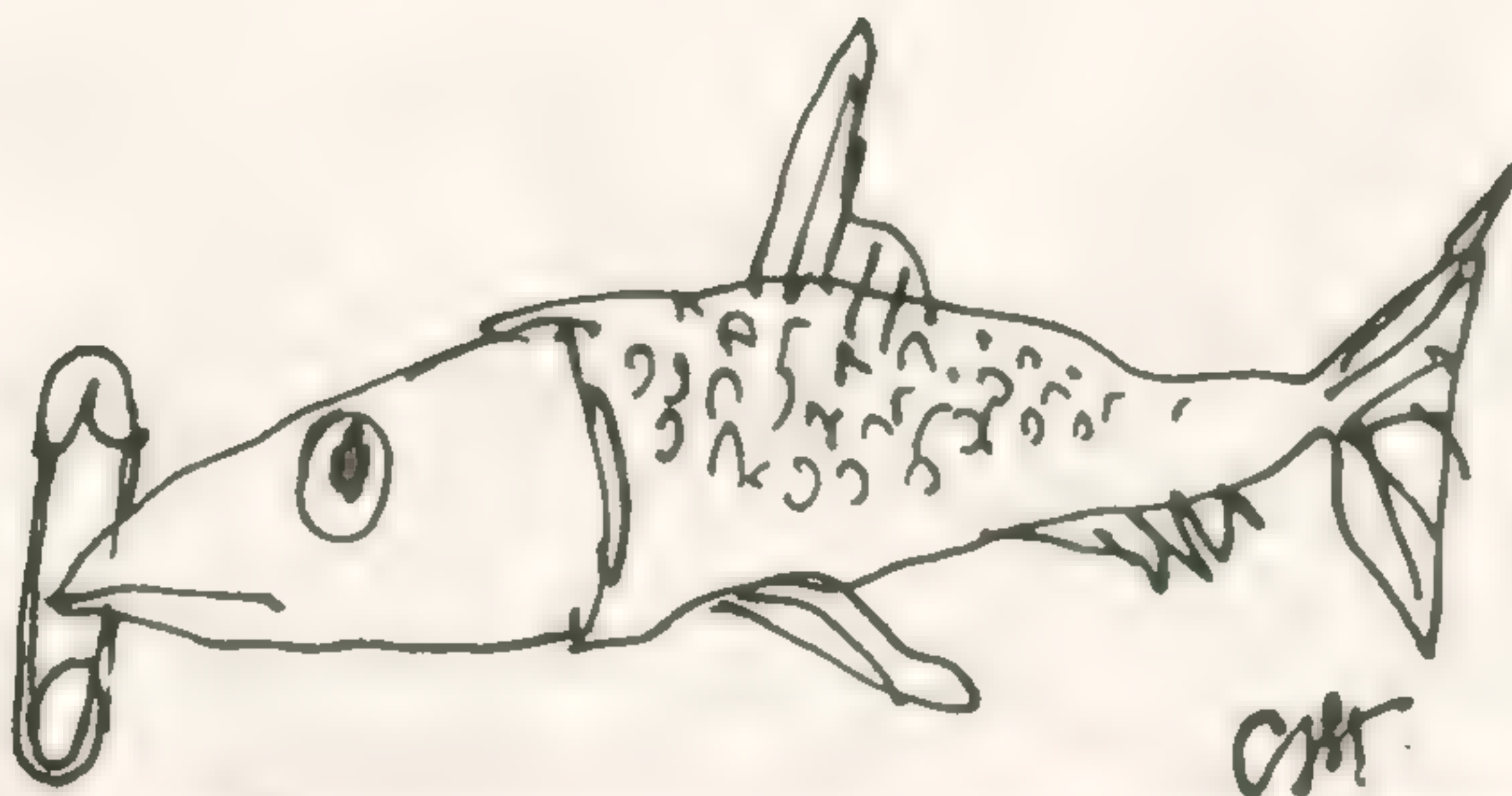
És készítette az álkutyát, amely egészen olyan volt mint egy macska. Ettől egyszeriben magabiztossá váltam, mert rájöttem a megoldásra.

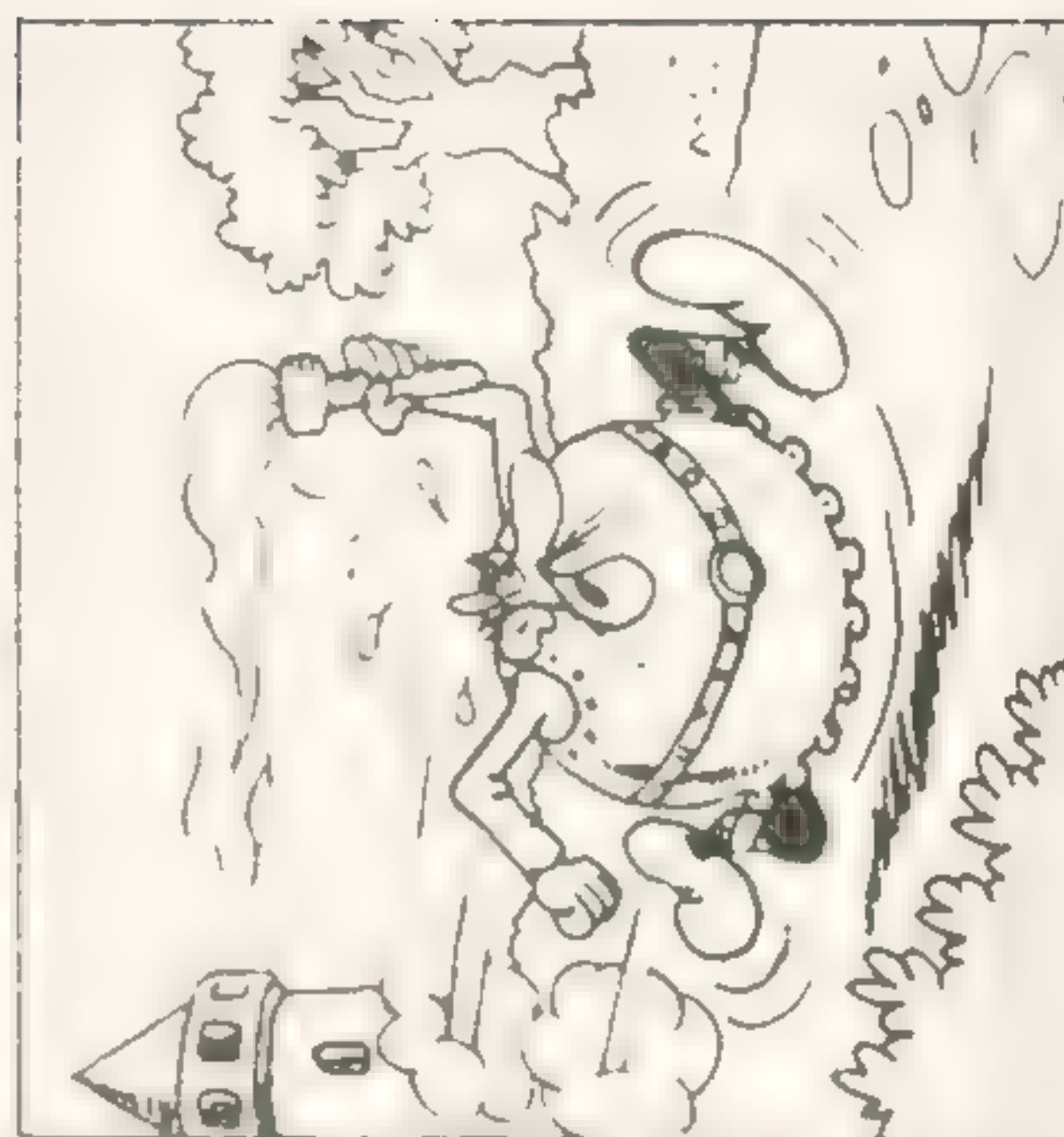
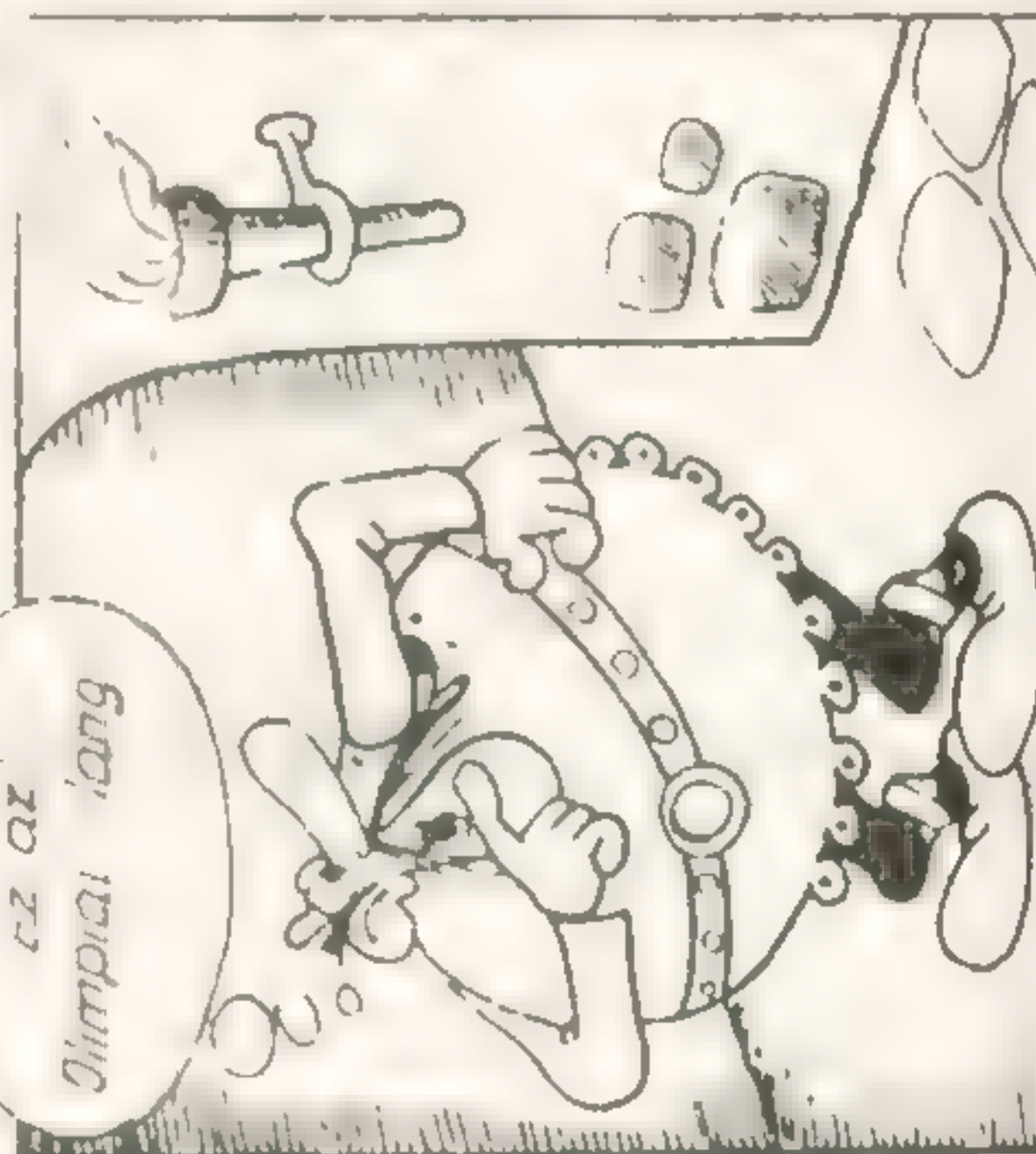
— A helyzet az, kedves Téliapó, hogy Hecsedli Paliko egy angyalian bűbájos kisfiú. Bár külsőre olyan, mint egy csirkefogó. . .

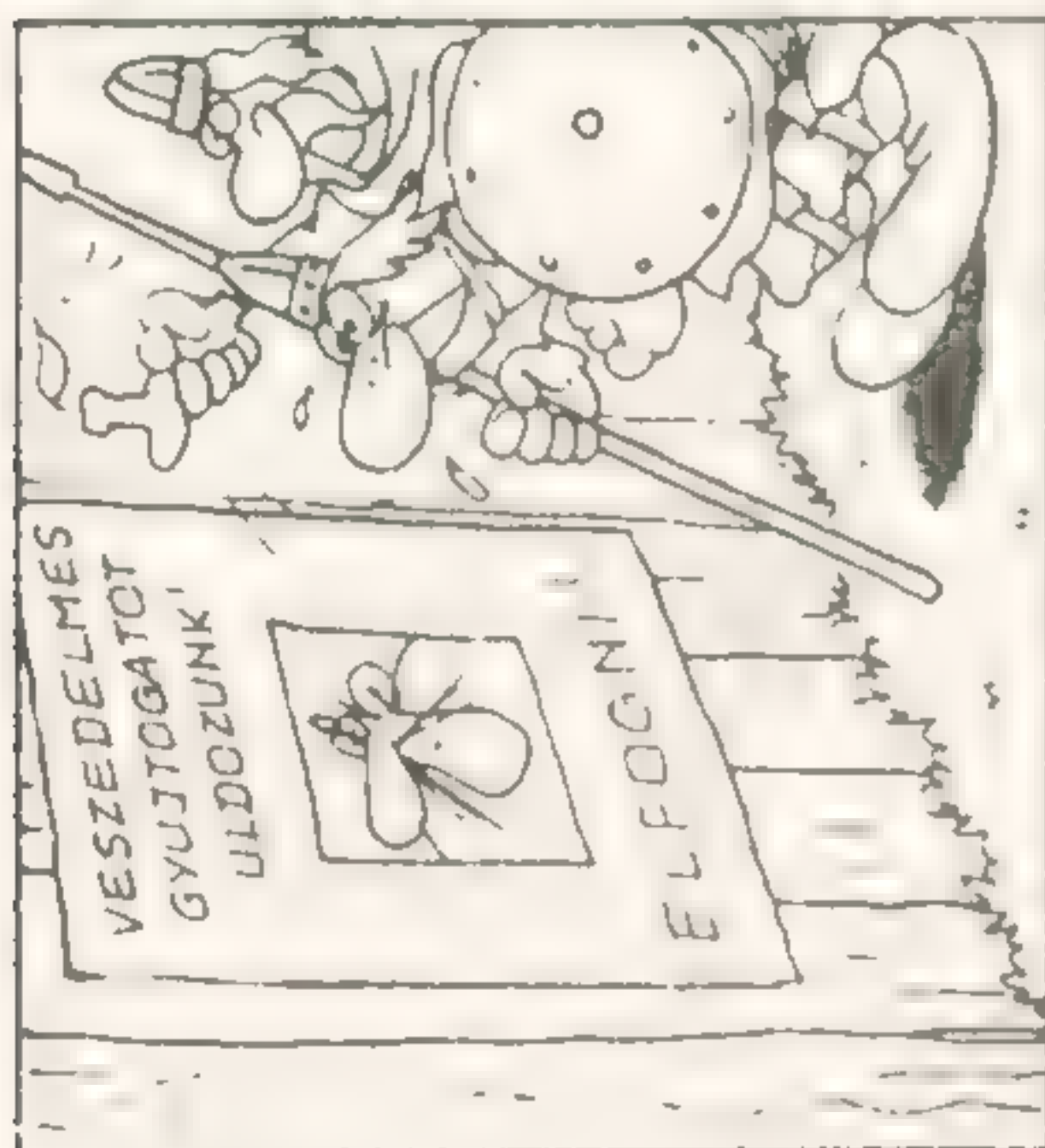

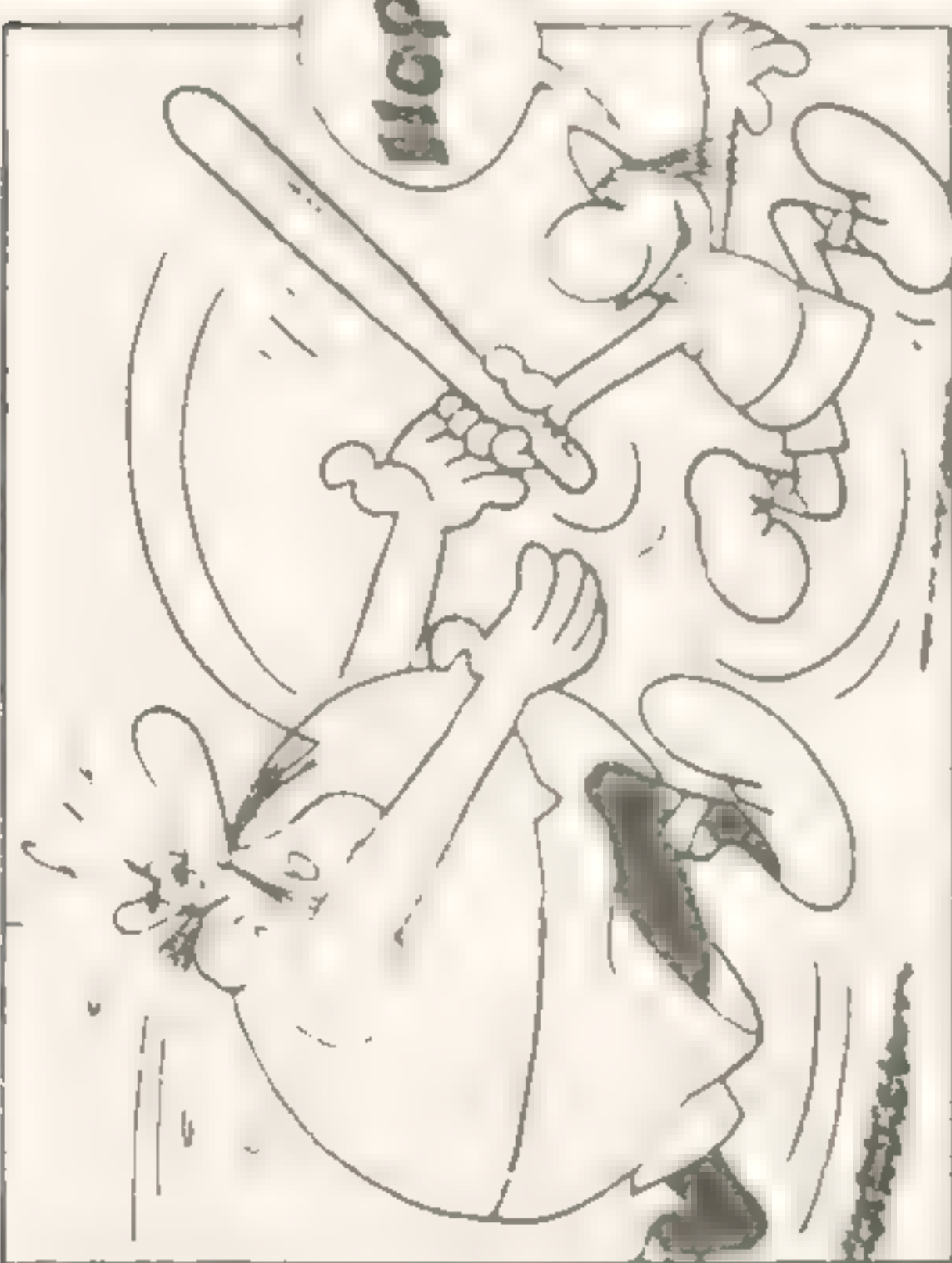
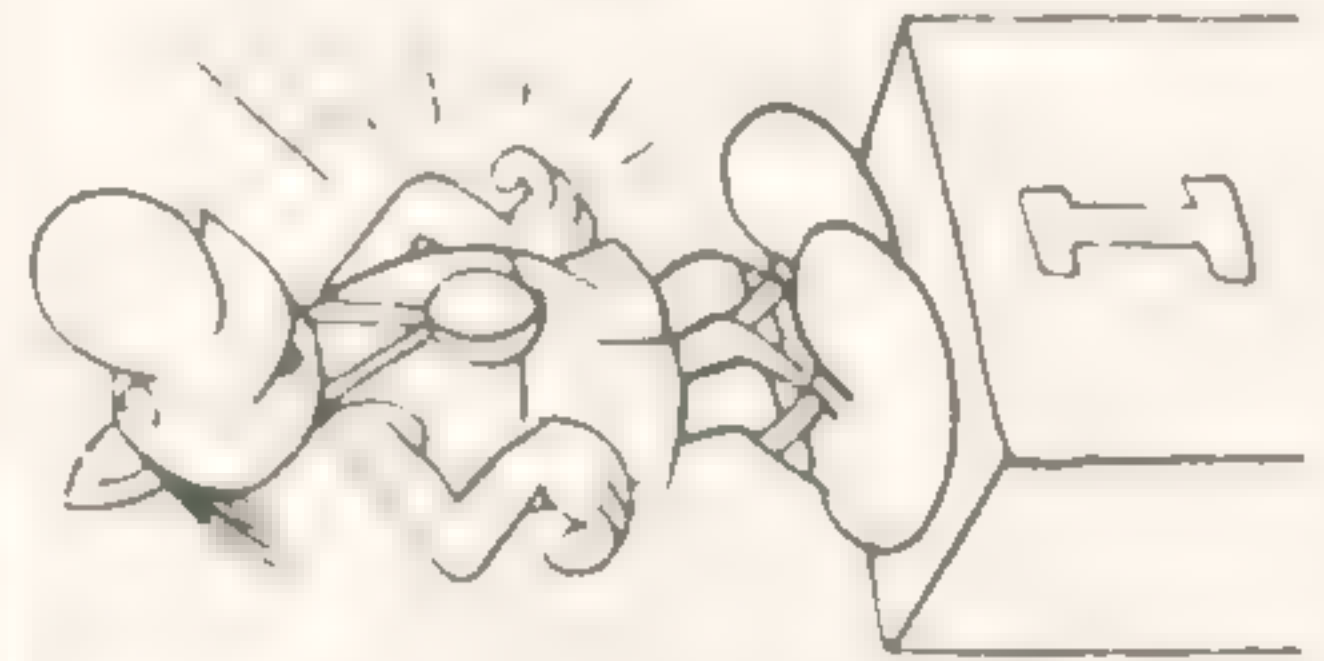
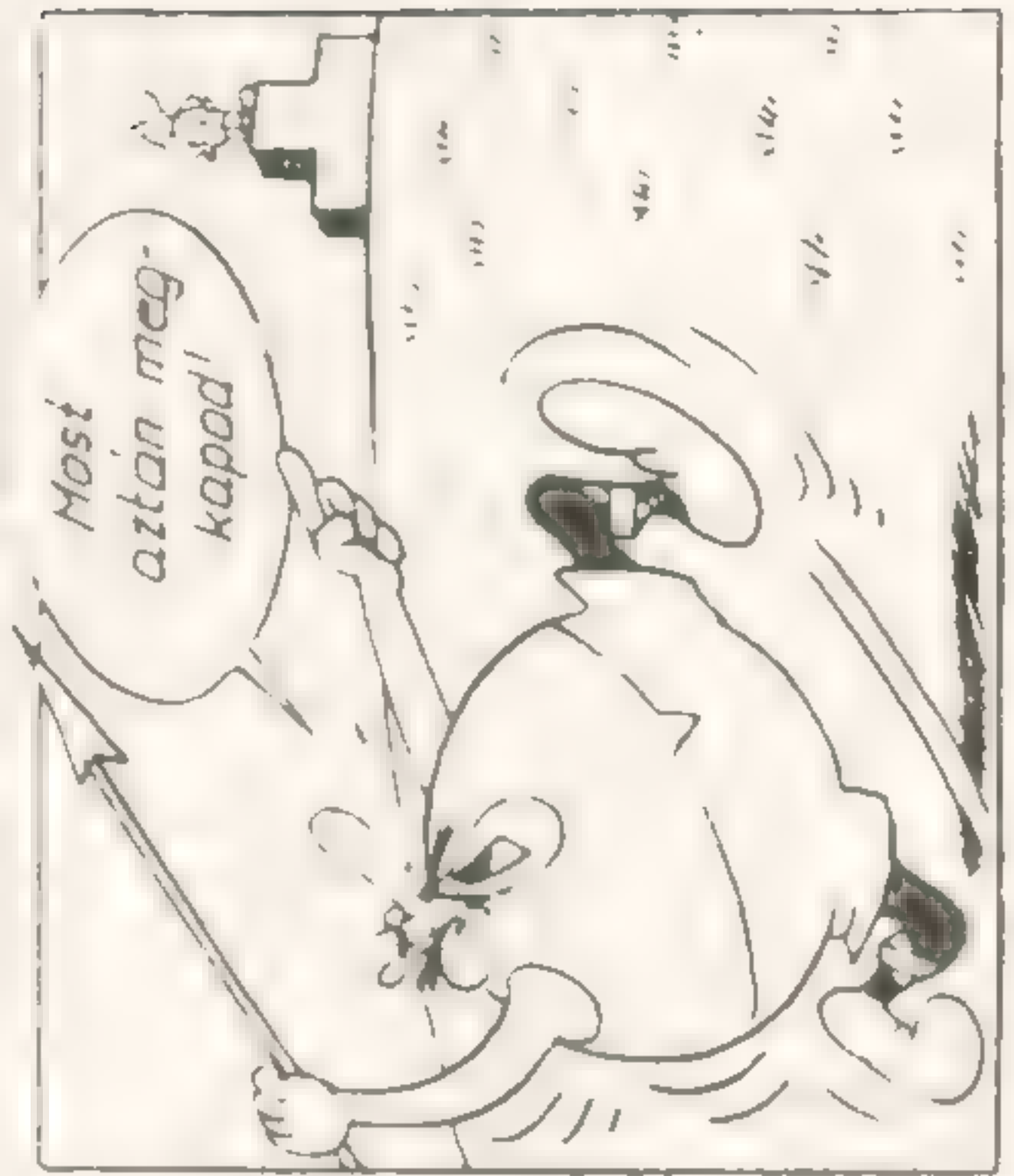
Szöveggel és anélkül

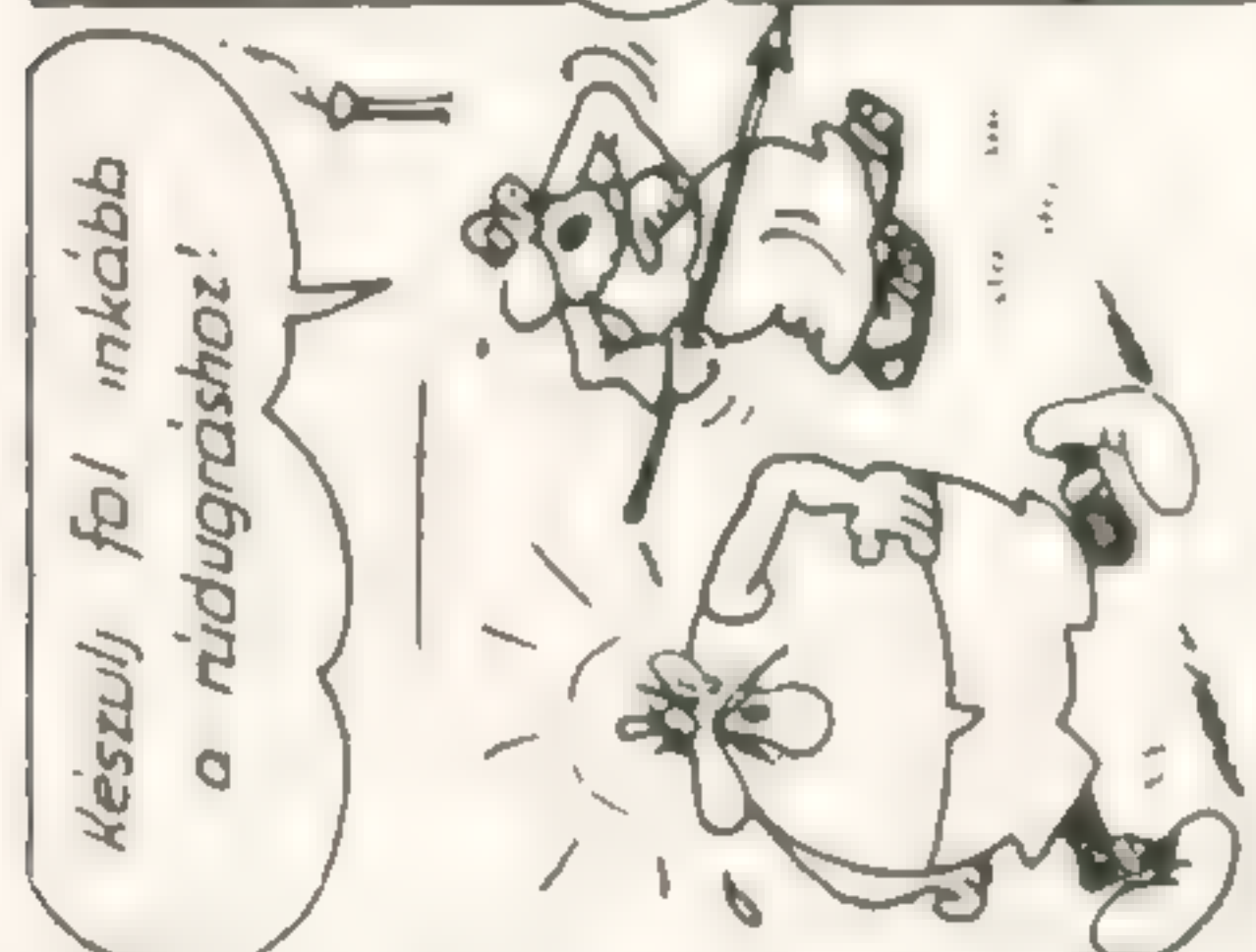
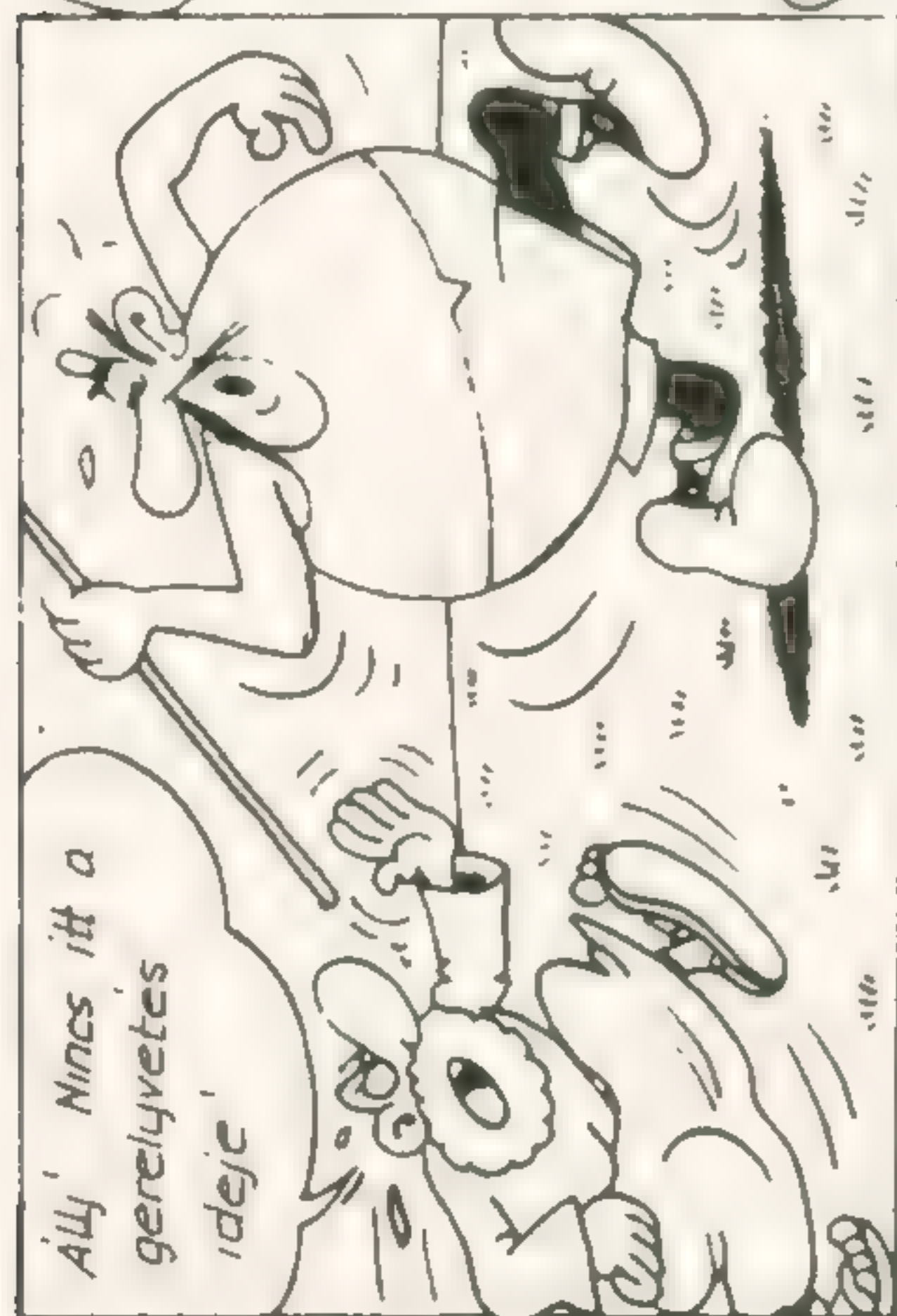

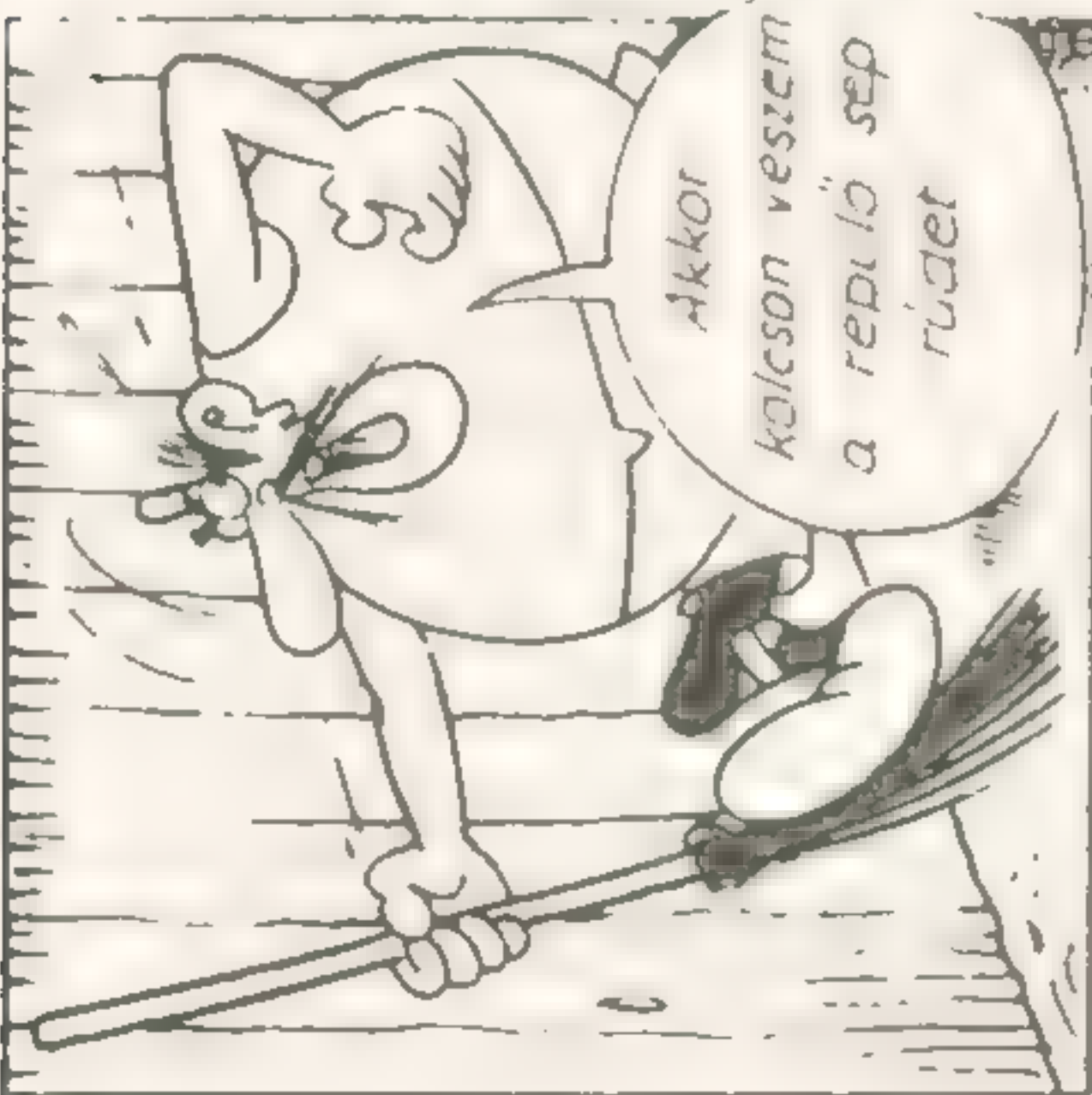
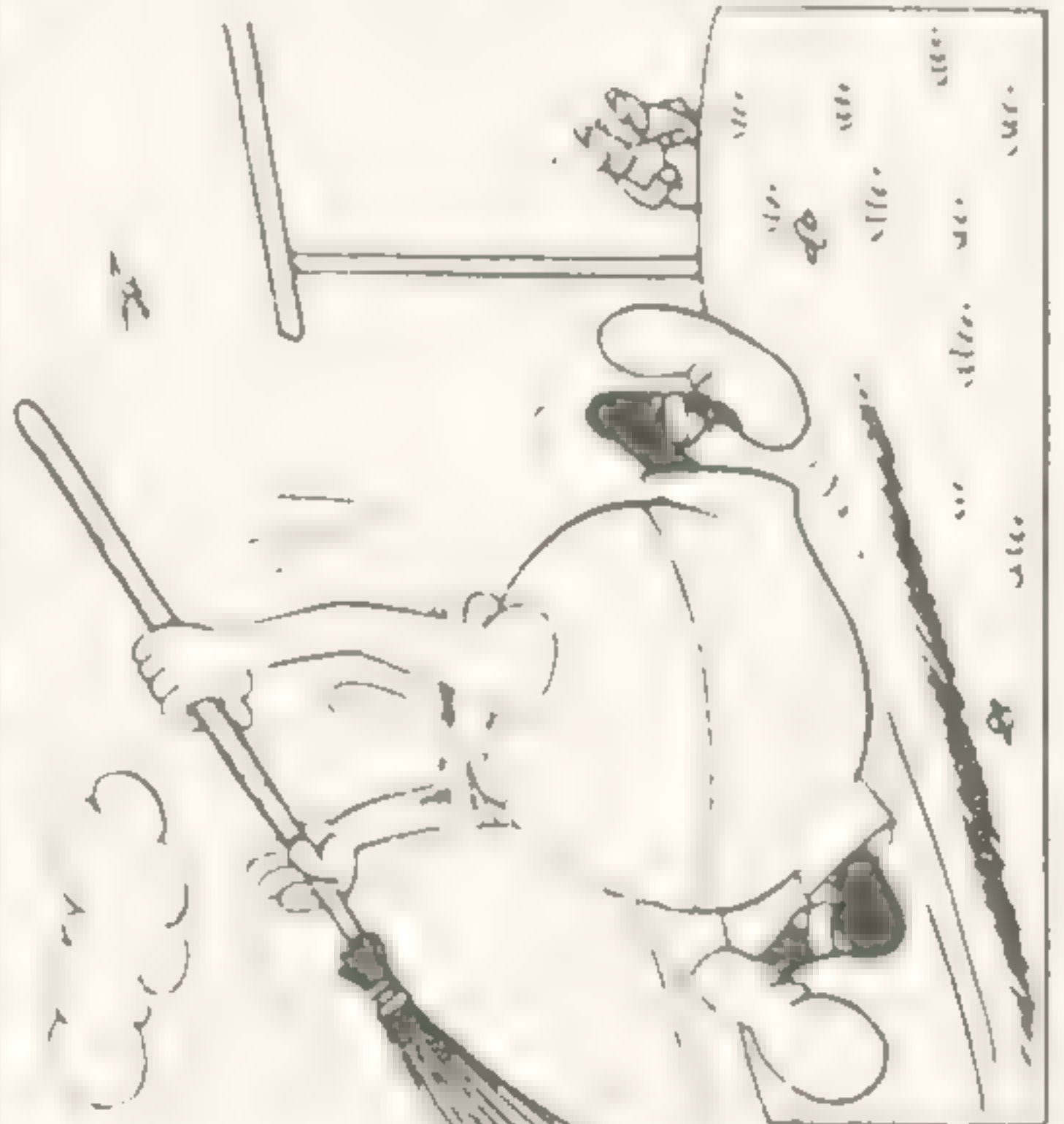
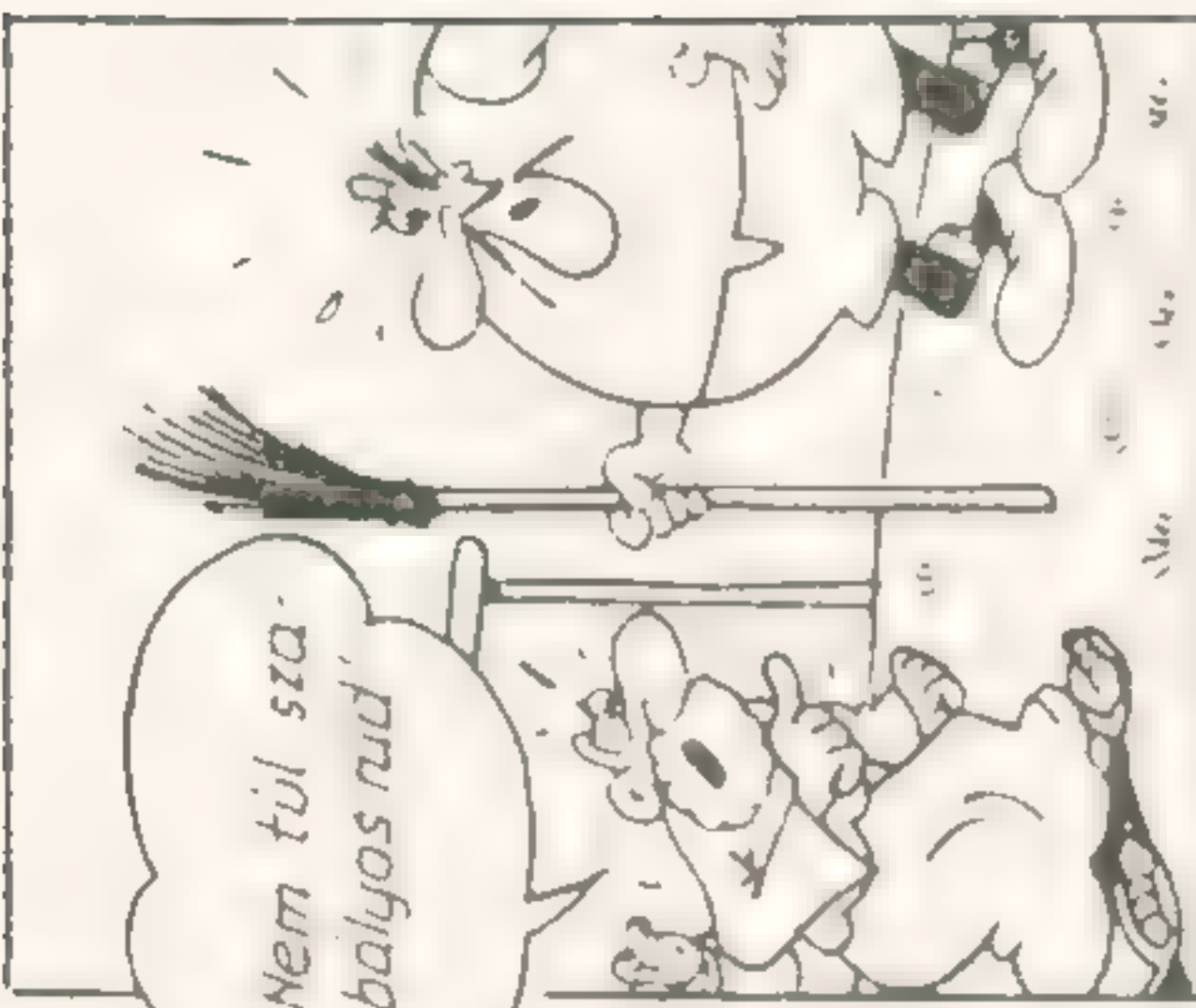

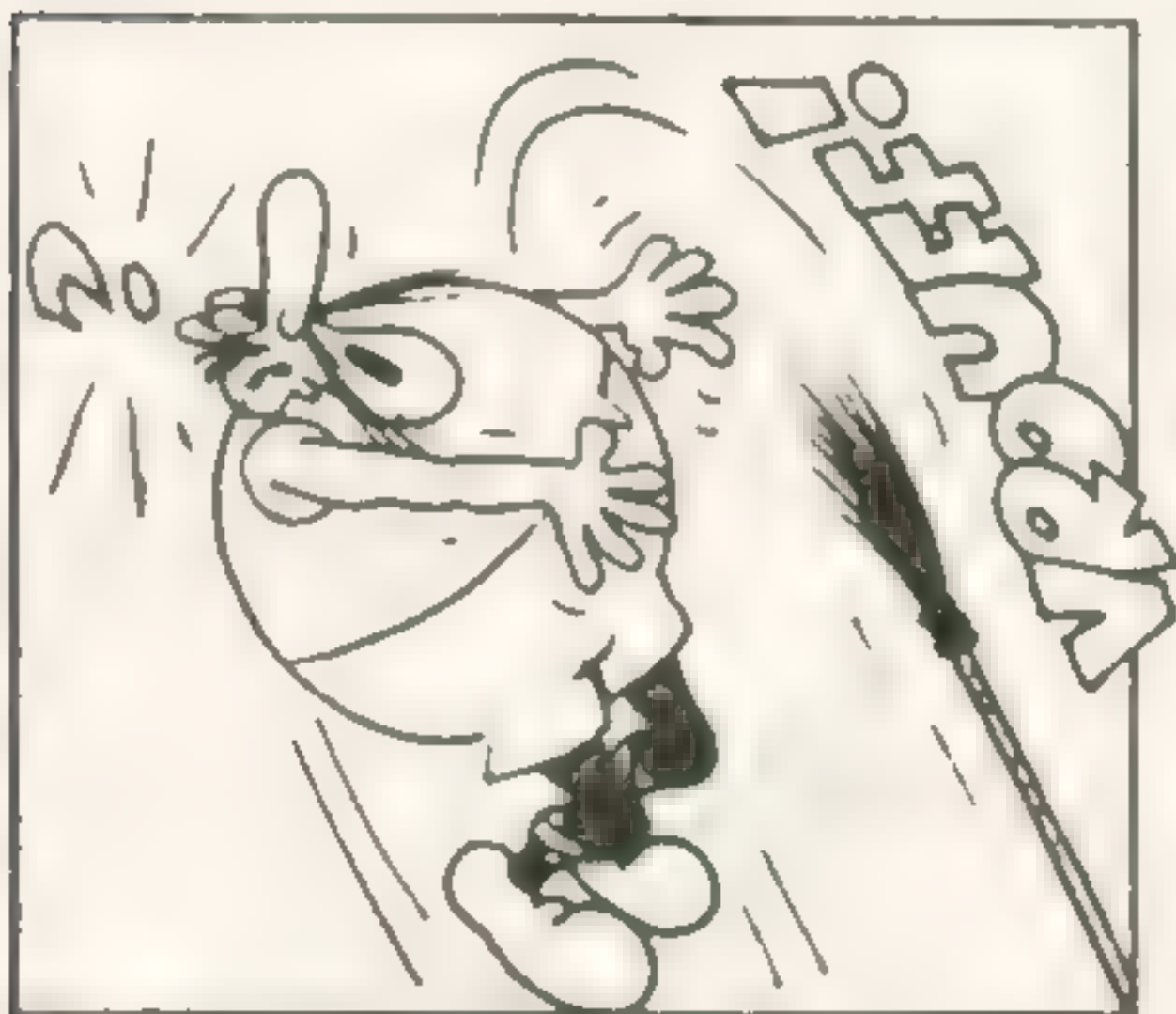

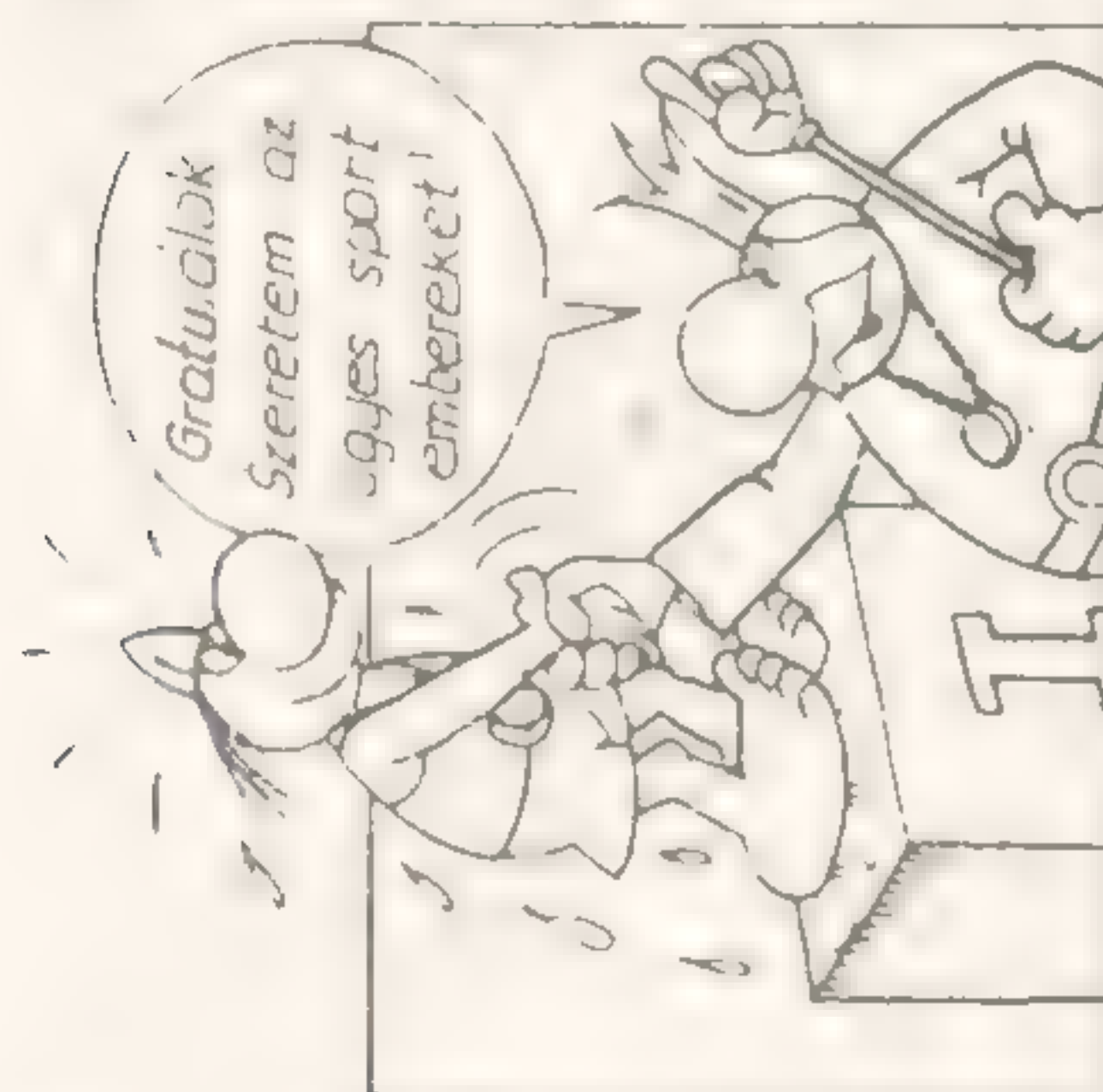

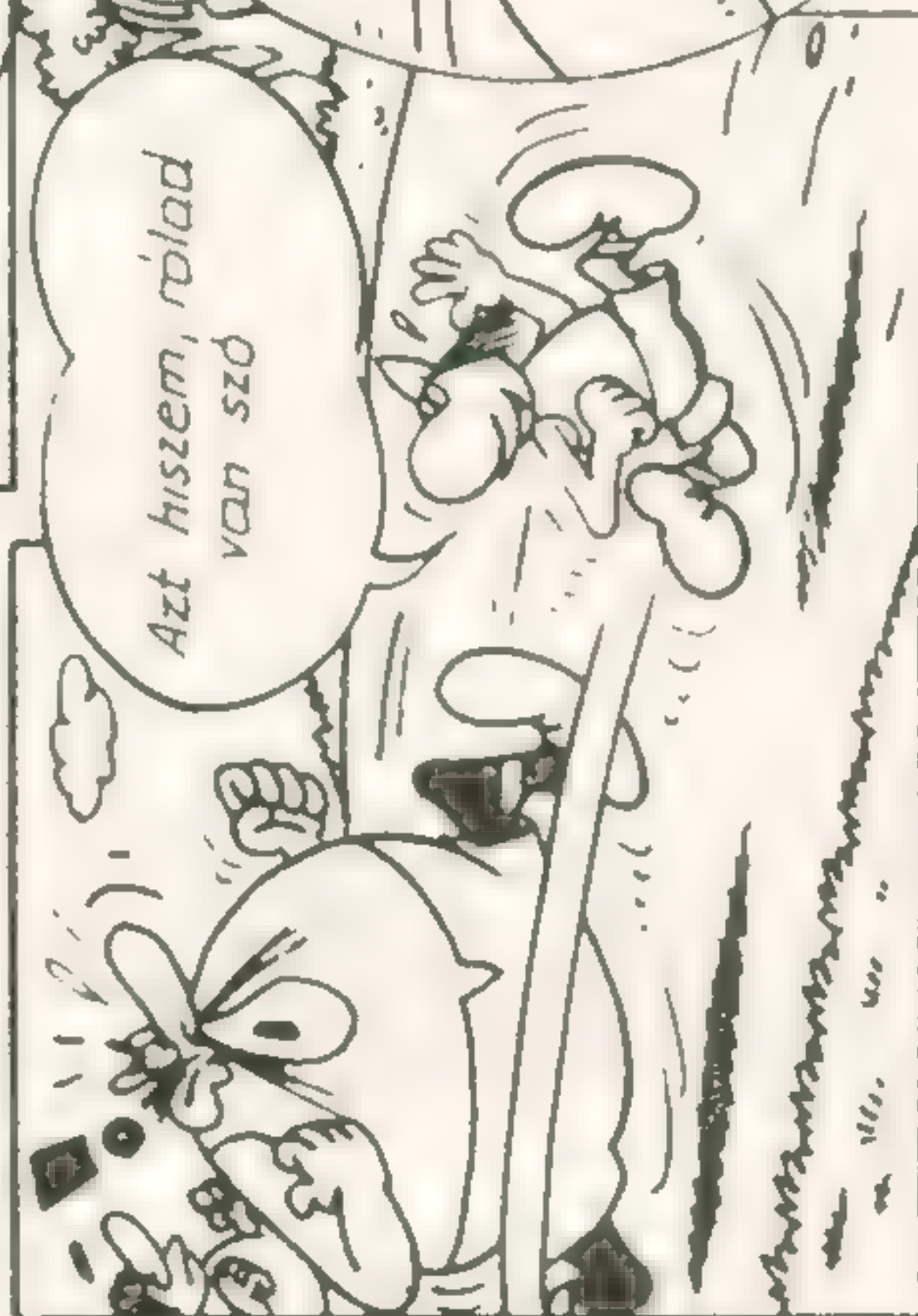
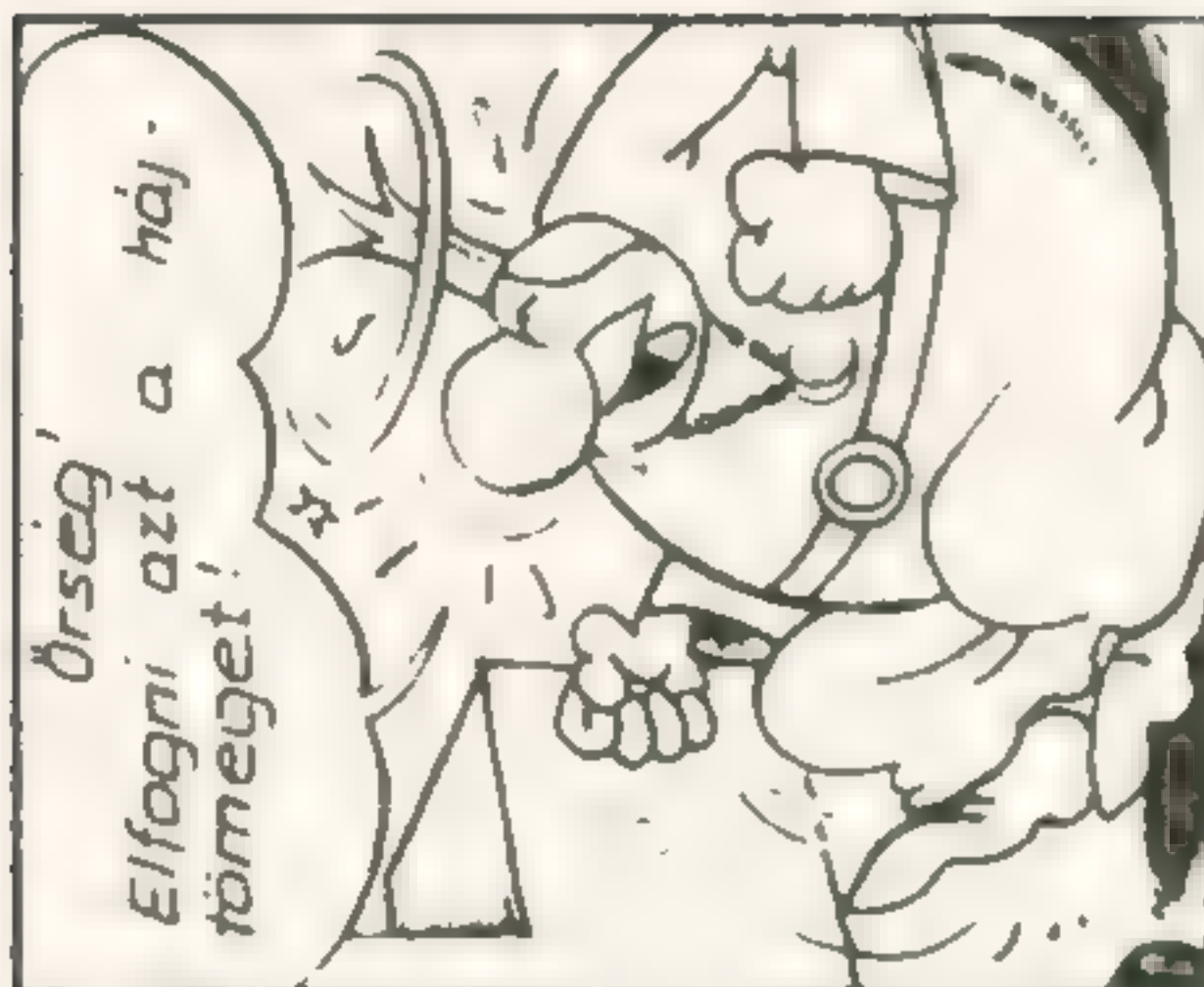

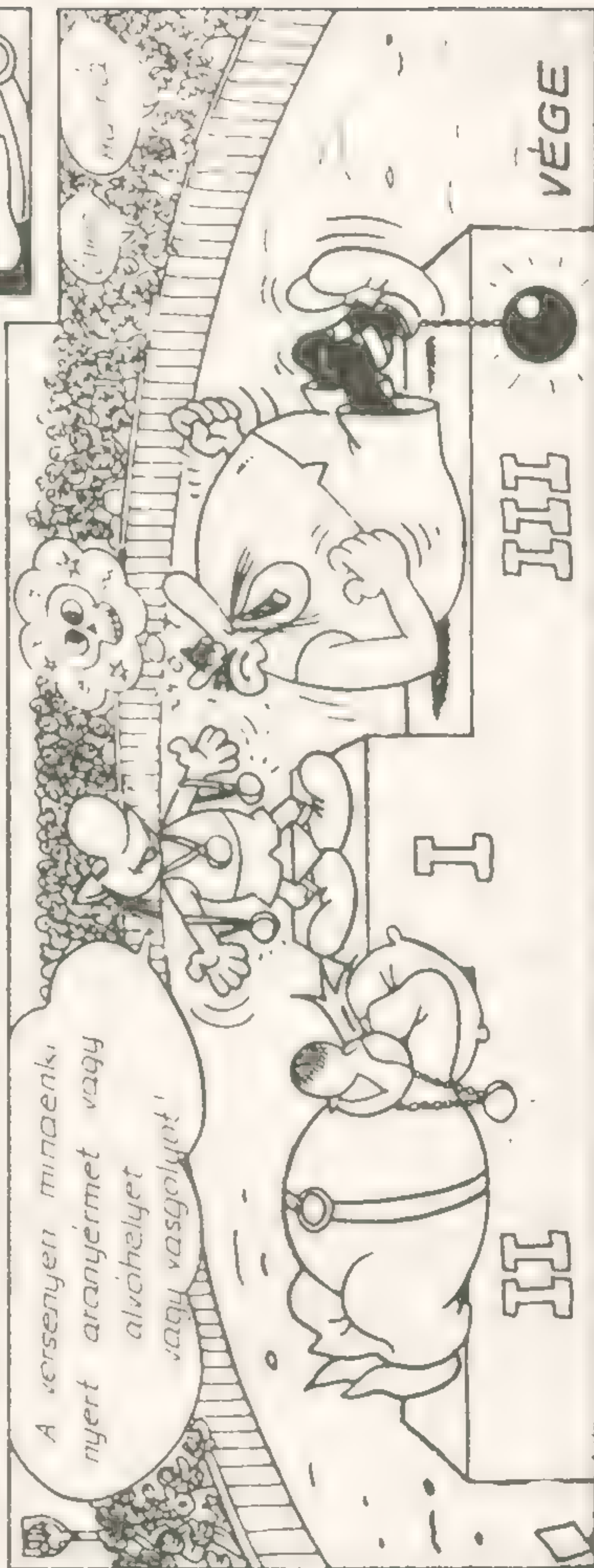

Ezen a nyáron egy parázs focimeccs közben figyeltünk fel Slambucra, a hatalmas farkaskutyára. Poszáta Őcsi vezette hosszú pórázon. Együtt félelmetes látványt nyújtottak. A kisebbek ijedten rántották magukhoz a homokozó vödröket, és kórusban rebegték a „Nyuszi ül a fűben...” című oratóriumot.

Poszáta Őcsiről eddig köztudomású volt, hogy nála gyávább alakot még nem hordott

a föld a hátán. (Ha véletlenül hangosan kiáltott fel, hát önmagától is összerezszent.)

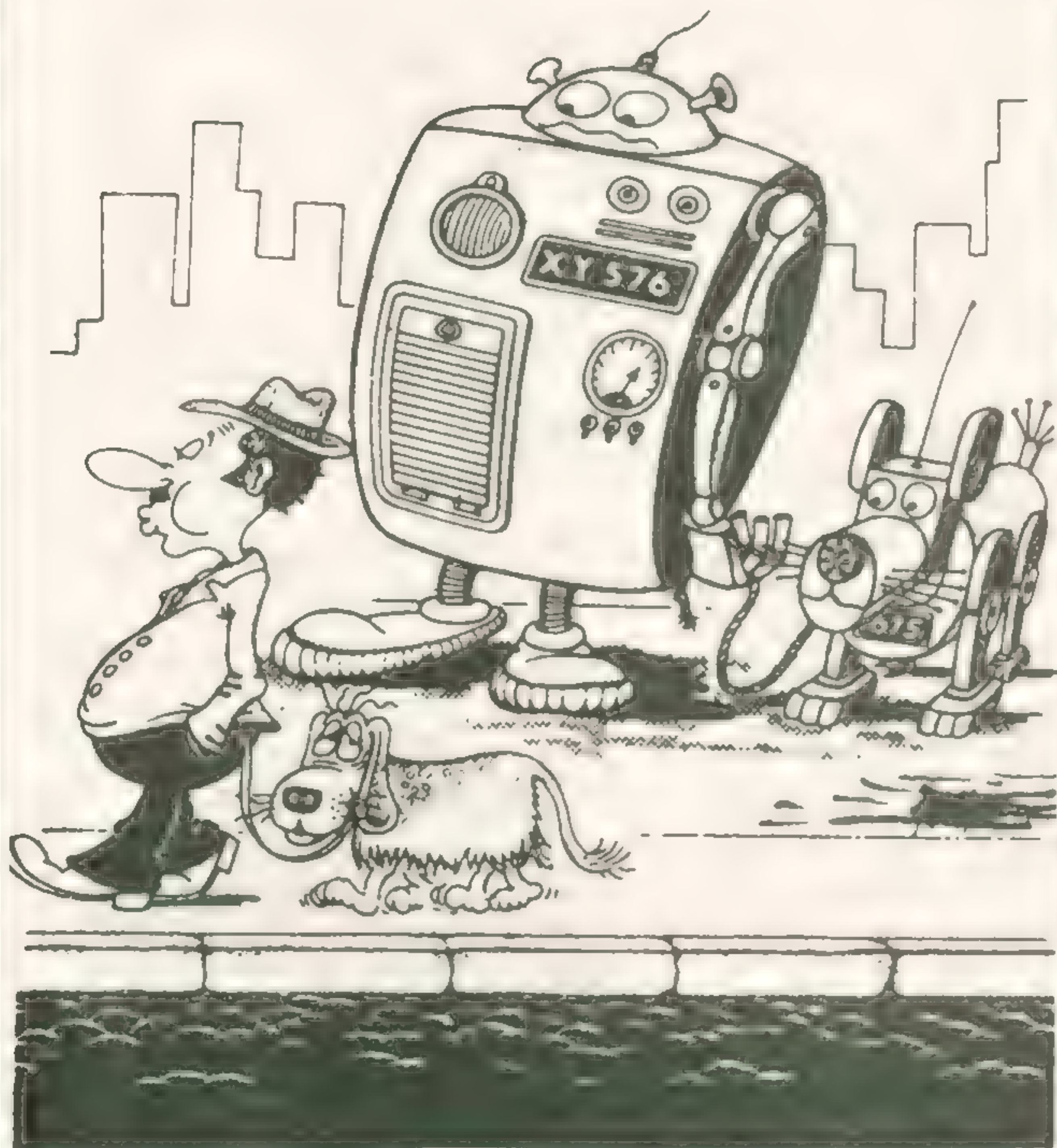
Úgy látszott azonban, hogy Slambuc közelsége óriási erőt adott a számára, fennhéjázva, többnyire kihívó, pimasz tekintettel riogatta a homokozó óvodásokat.

Amikor véletlenül eltalálta egy labda, a baj okozójának negyven pár nehézlovassági pofont ígért a pofonoszsákból. Egy rollerező gyerek meg lökte, annak akkora fülest helyezett kilátásba, mint a péklapát. Volt, aki erre válaszolni akart, de ekkor Slambuc felmordult, és mindenki jobbnak látta, ha nem feszegeti tovább az ügyet.

Történt pedig egy nap (amikor a hajóhinták is átfordulnak), hogy valaki véletlenül nekiszaladt. Őcsi már kezdte volna a szövegelést, de a fiú váratlanul elengedett egy macskát. Slambuc, a testőr szélvészfért roham utána, s már dörögtek is a pofonok Poszáta fején...

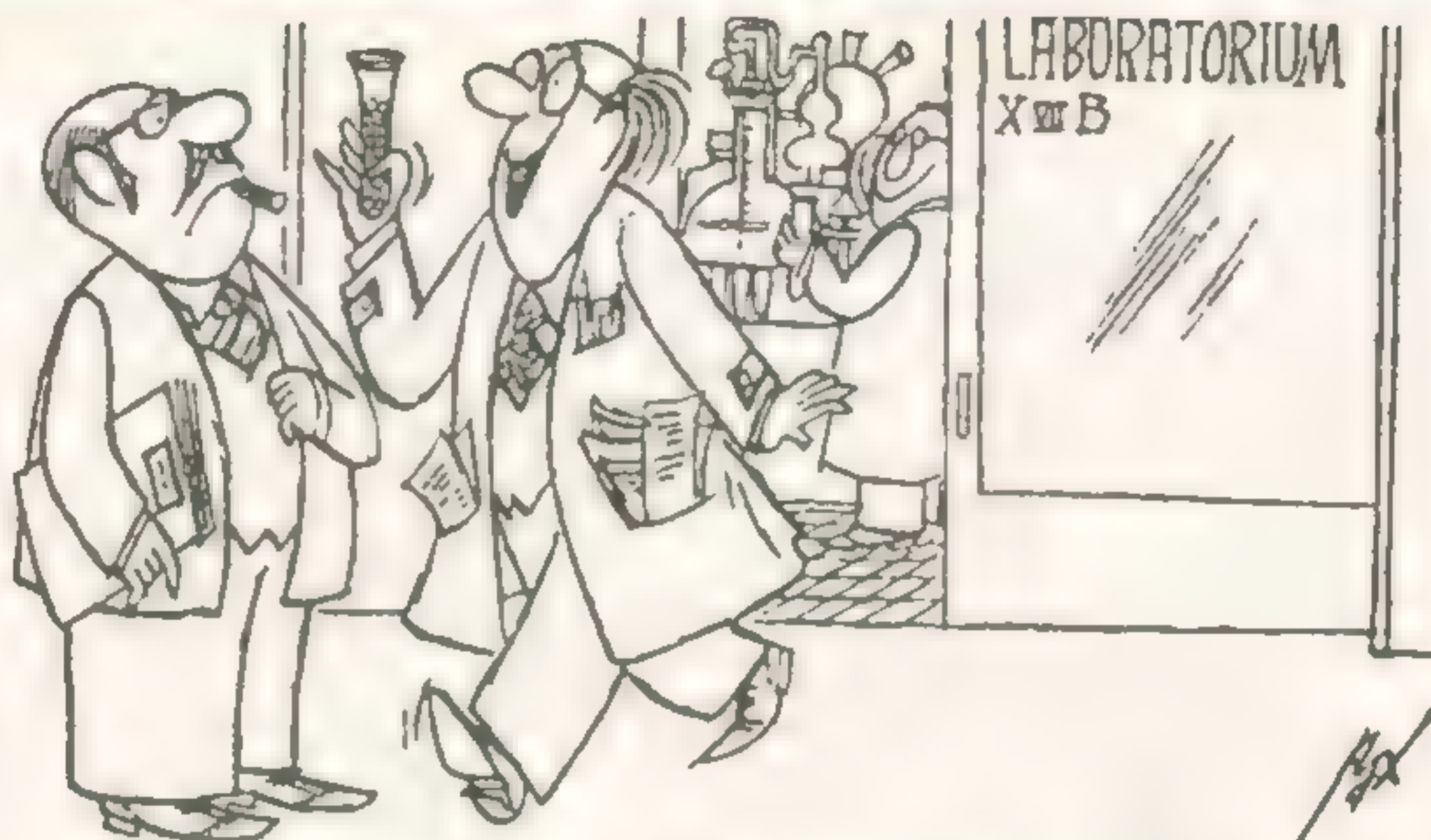
Igy ért véget a dicsőség, amiből a tanulság: macskavesély esetére legyen a zsebünkben egy összehajtható pótkutya, de legalábbis egy pofonálló páncélsisak, leengedhető rostéllyal, ha a továbbiakban is erősnek szeretnénk látszani!

Nagyképű robot

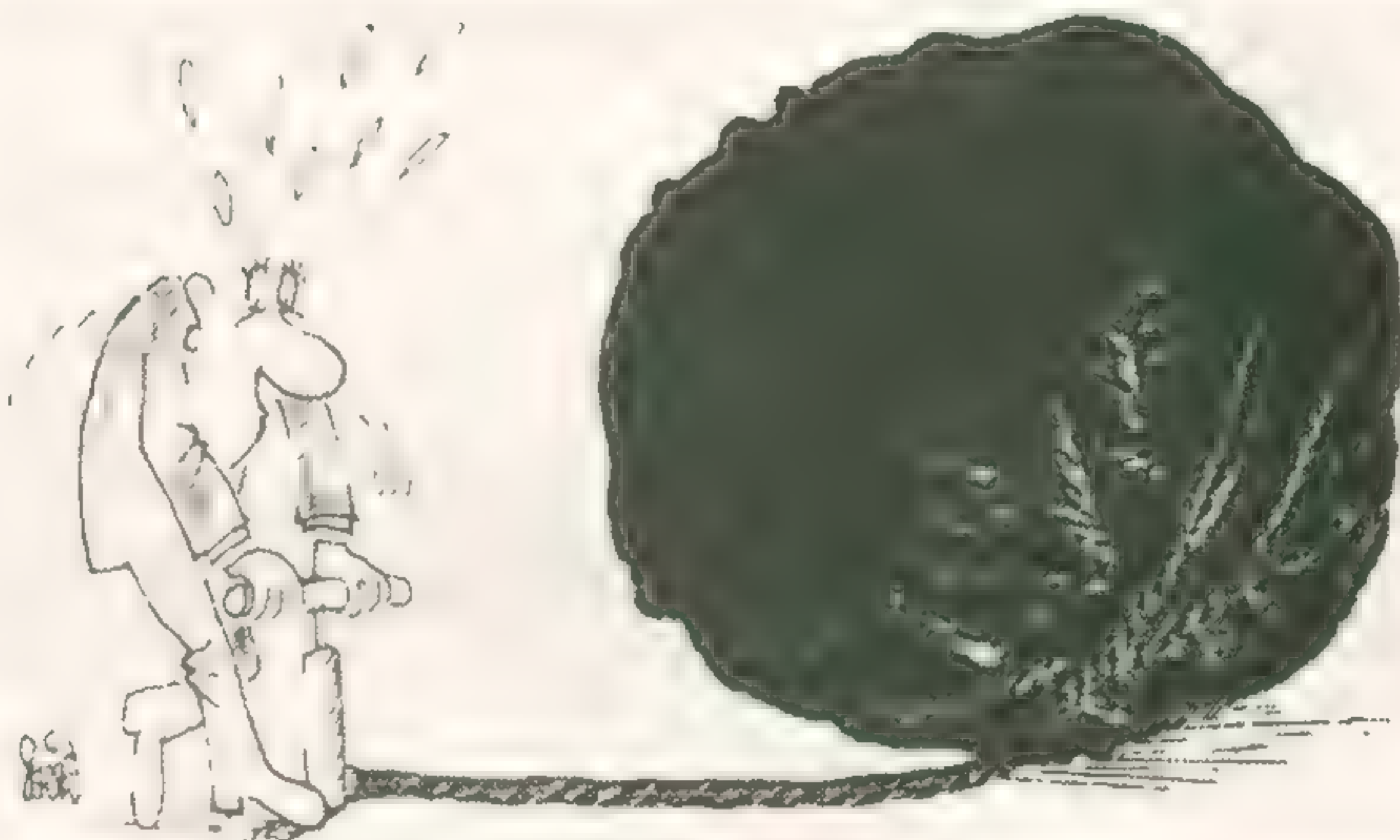

Micsoda elavult típus!

Nó, de illyet!...

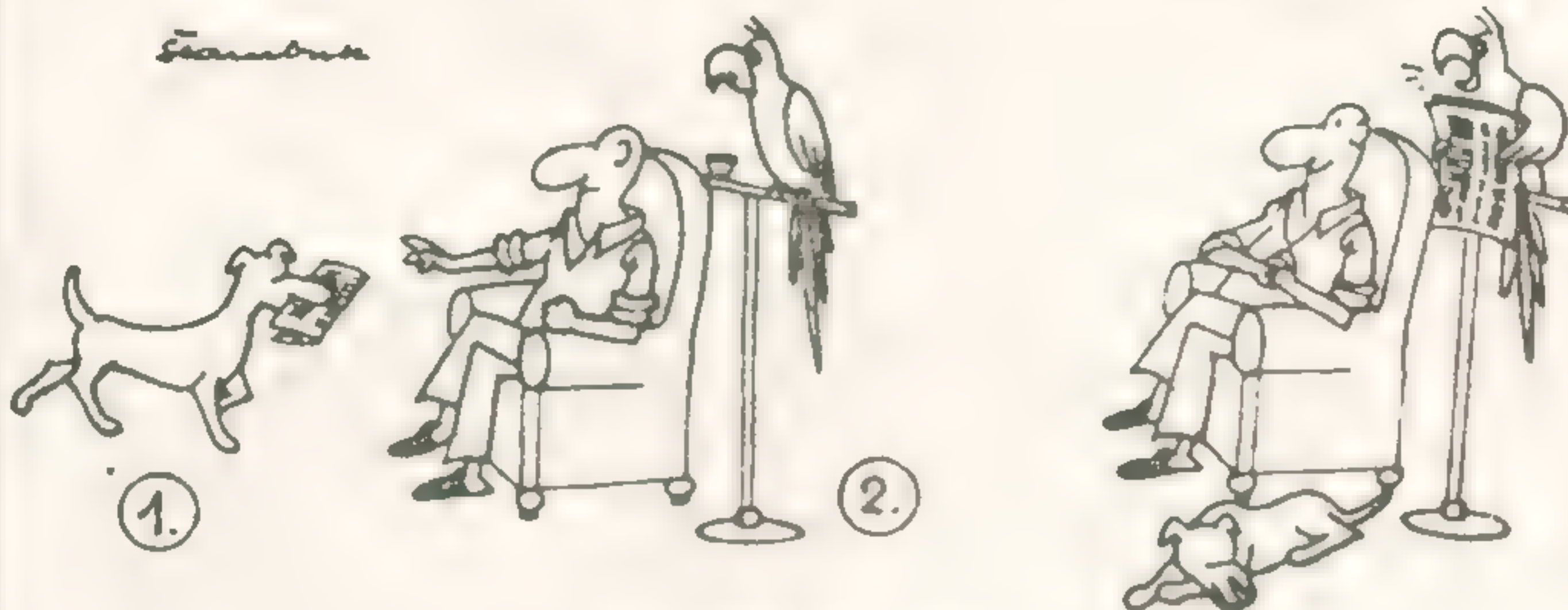

— Mit szól, igazgató úr? Feltaláltam egy gyógyszert, amelyhez napjainkban betegség még nincs...!

Ilyen fonalból egészen könnyű pulóverek köthetők.

Siamese

— Azt írja az újság ...

SÍCIPŐ

Hóvirágok

Két fiatal apa találkozik.

— Ma ötéves a fiam.

— Gratulálok. És elvittétek már az Állatkertbe?

— Szó sincs róla. Jöjjenek érte, ha kell nekik!

*

Az érettségizett fiatalember jelentkezik egy munkahelyen.

— Szeretném legalul kezdeni — mondja —, aztán lassanként mind feljebb és feljebb dolgozni magamat.

— Az nálunk lehetetlen — mondja a munkaügyis. — Mi ugyanis kutakat ásunk.

*

Izgatott utas rohan a pályaudvar pénztárához.

— Kérek egy jegyet.

— Hová?

— Akárhová. Mindenütt van dolgom.

*

Osztályfőnöki óra.

— Gyerekek — magyarázza buzgón az osztályfőnök —, azért vagyunk a világon, hogy másokon segítsünk.

Hátul jelentkezik valaki.

— Tessék mondani..., akkor mások miért vannak a világon?

— Jancsi, mit nevezünk árvíznek?

— Amikor a folyó kinőtte a hidakat.

*

A srác hazahozza a félévi bizonyítványát.

— Papa — újságolja örömmel —, a második legjobb tanuló vagyok az osztályban.

Az apja nem osztja a boldogságát.

— Második? Hogyhogy második? Ezért gürcölök? Ezért strapálom magam? Hogy te a második légy? A legnagyobb disznóság!

A tag ráhajt, és év végén boldogan lengeti az értesítőt.

— Papa, papa, én vagyok a legjobb tanuló az osztályban.

A papát ez sem dobja fel.

— Nna — mondja —, szép kis osztály lehet, ahol te vagy a legjobb!

*

A kisfiú házibulira hivatalos. A mama gondosan előkészíti.

— A végén szépen köszöni meg mindent. De ha valami nem ízlett, arról ne beszélj.

Válság

— Mester! Ezért a bárkáért mennyit adna...?

A buli végén a kisfiú udvariasan elbúcsúzik a vendéglátóktól.

— Köszönöm szépen a csokis buktát. A többiről nem beszélünk.

✱

Modern idők!

— Kovács Jancsi — mondja szigorúan az osztályfőnök —, miért késtél el megint?

— Elnézést kérek, nem találtam parkolóhelyet a kocsimnak.

✱

Az osztályfőnök behívatja a negyedikes Péterke édesapját.

— Tulajdonképpen csak egy

gondom van a gyerekekkel — mondja. — Csúnyán káromkodik.

— Tudom, hogy az ördög álljon a bocskorába. De gőzöm sincs arról, hogy honnét az istenverte francból tanulja.

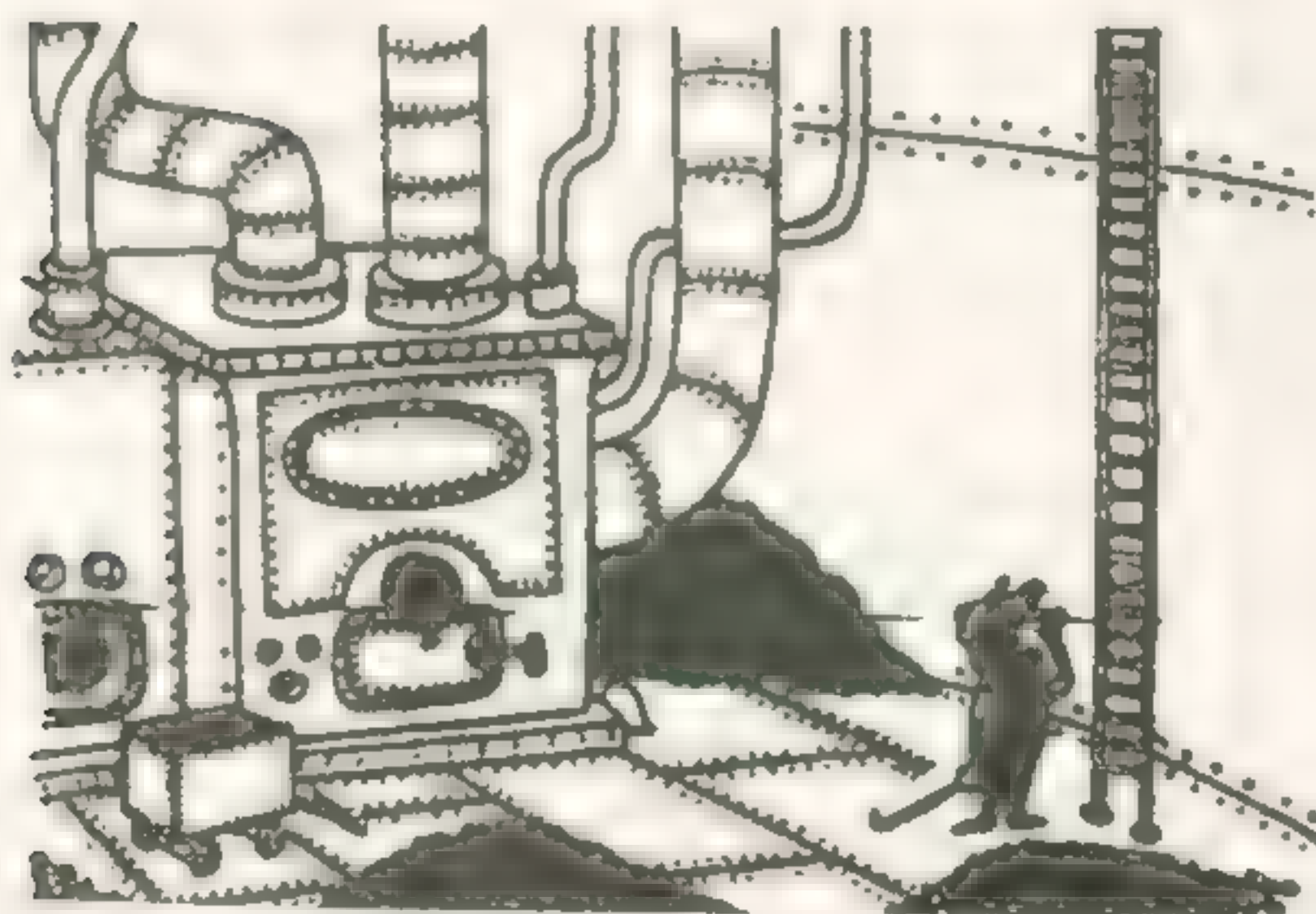
✱

— Na, gyerekek — mondja a biológiatestőr. — A mai órán felboncolunk egy békát. Hoztam is magammal egyet a kísérlethez.

Benyúl a zsebébe, előhúzza egy gyűrött zacskót, a gyűrött zacskóból pedig egy hervadt sonkászemlét.

— Nem értem — szól egy

Sikeres műszak

— Lejöhetsz Máté! Végre megmelegedett a borotválkozó vized...!

kissé tétován. — Hiszen határozottan emlékszem, hogy megettem a tízórait.

A fiatal tanár szakfelügyelőt vár, és mindenképpen szeretne jól szerepelni az osztályával.

— Gyerekek — mondja —, bármit kérdezek, mindenki jelentkezék. Aki tudja a választ, az a jobb kezét emelje fel, aki nem tudja, az a balt.

Hallottatok már a legújabb gyógyszerről?

Olyan erős, hogy csak tel-

jesen egészséges embereknek szabad bevenni.

Matekóra az elsőben.

— Pisti, mondd el szépen a számsort egyesével.

— Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz, alsó, felső, király, ász.

— Péter, anyád ad neked egy nagy almát és egy kis almát. Hogyan osztod meg a testvéreddel?

— Az a kérdés, hogy melyikkel? A bátyámmal vagy az öcsémme?

Megoldás

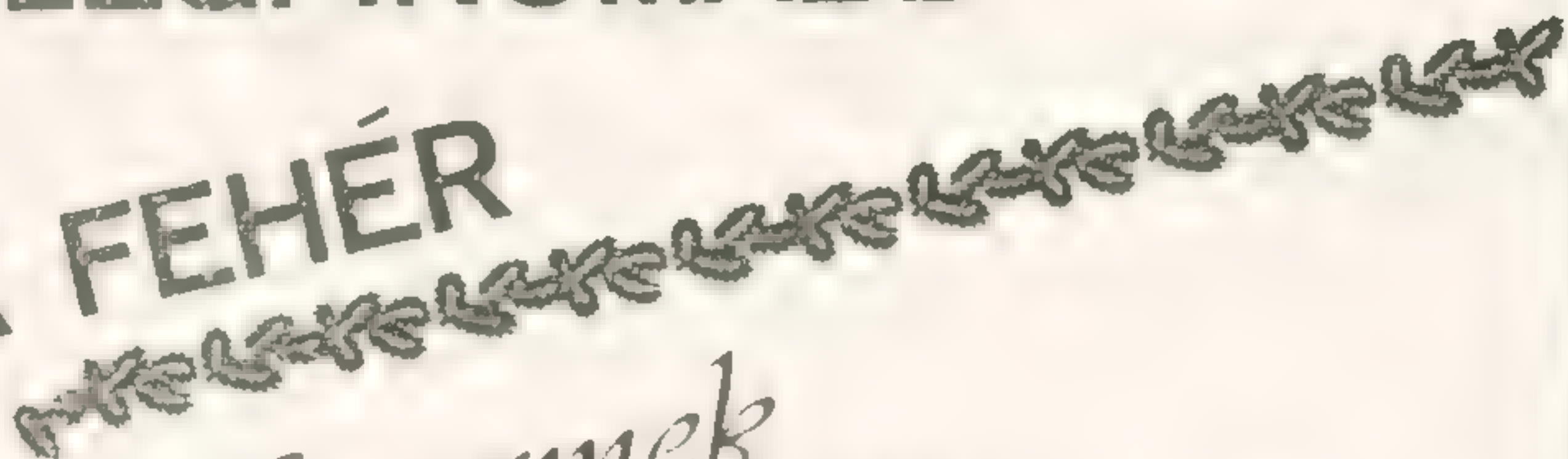

— Az ég szerelmére, mit művelsz, Aranka?

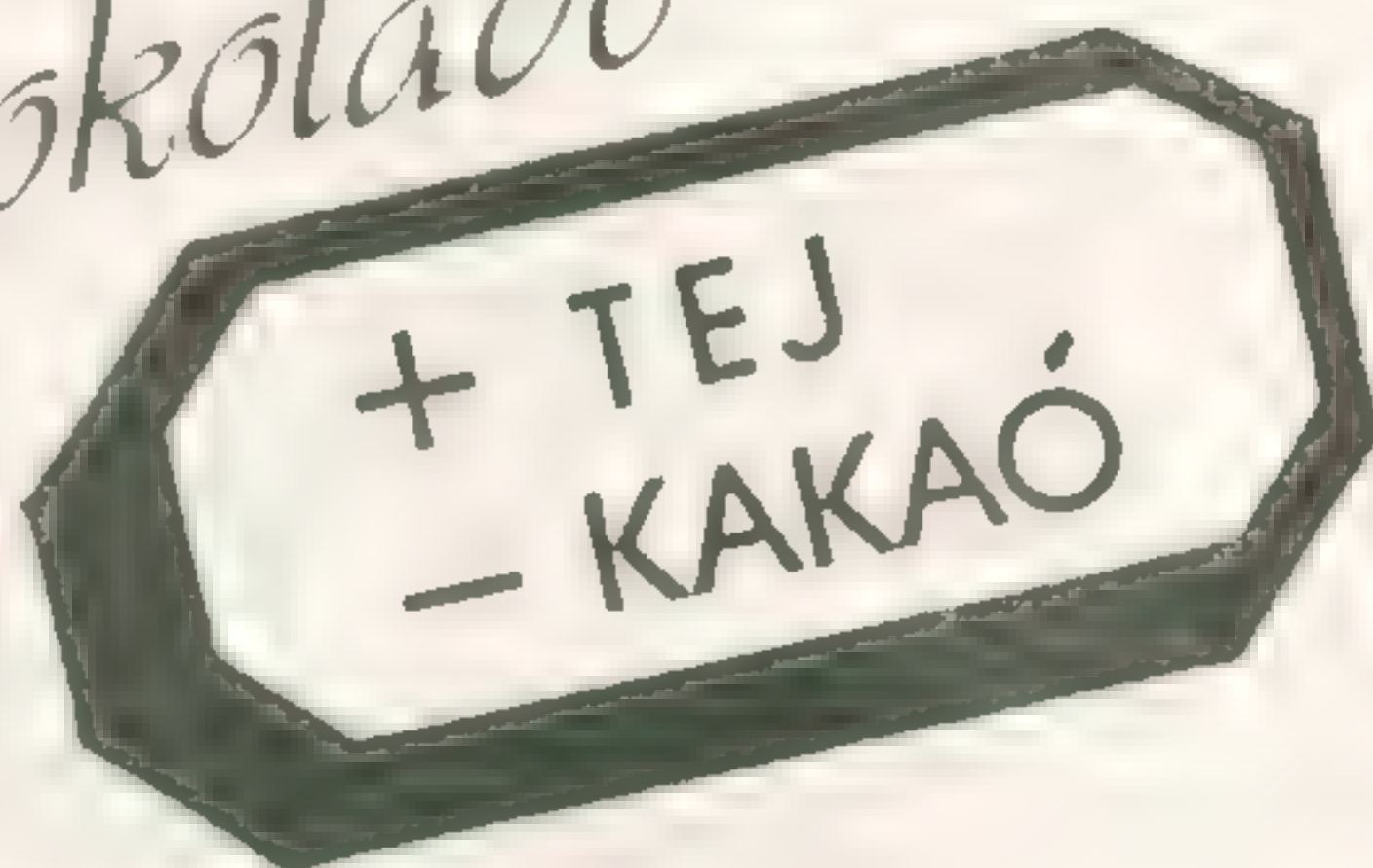
— Semmit, Artúr, csak felirom, hogy el ne felejtsd, ideje lenne tapétázni végre!

A SOK-SOK
JÓÍZÚ NEVETÉS
KÖZÖTT
LEGFINOMABB

A FEHÉR

Gyermek
csokoládé

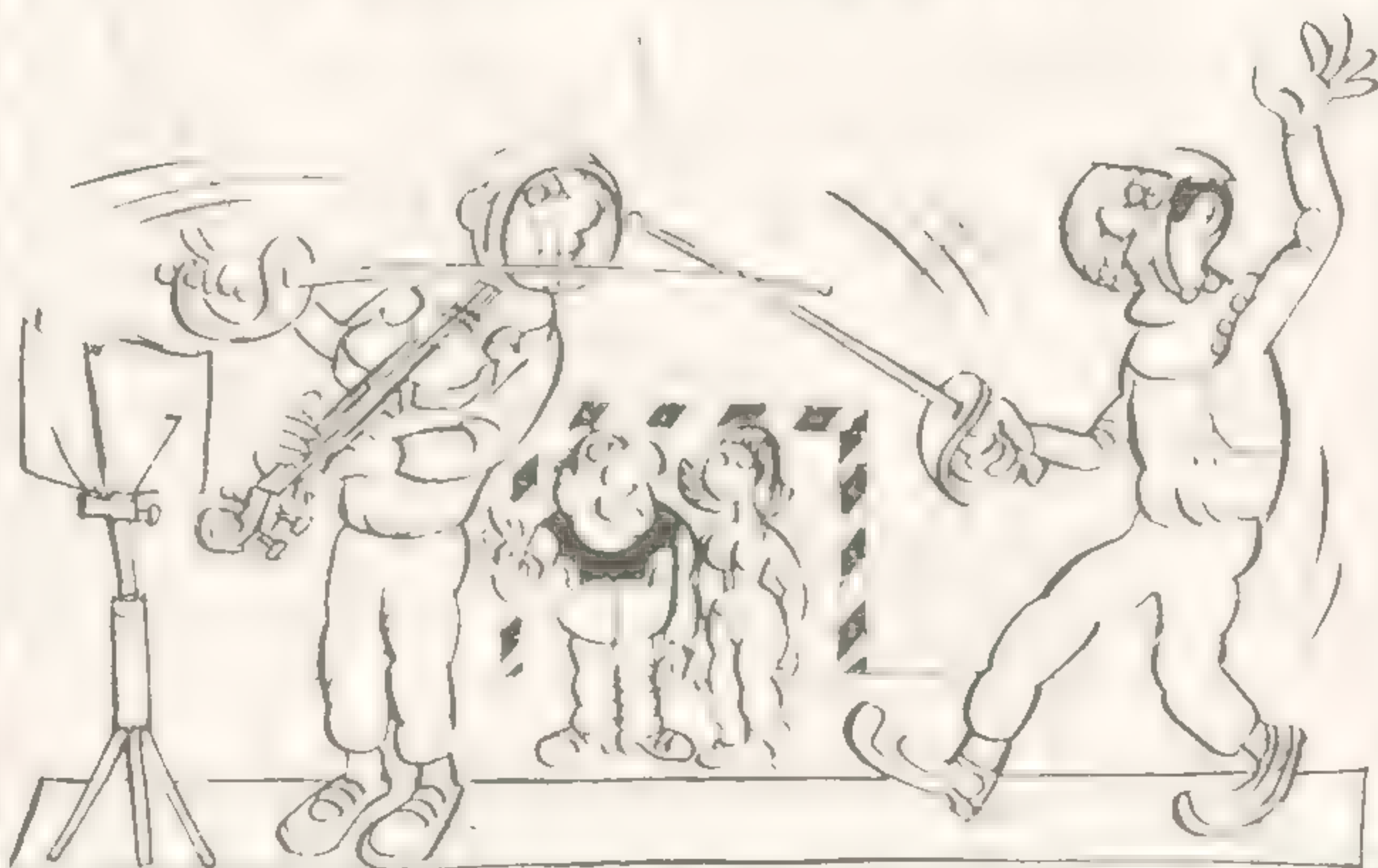

DUNA CSOKOLÁDÉGYÁR

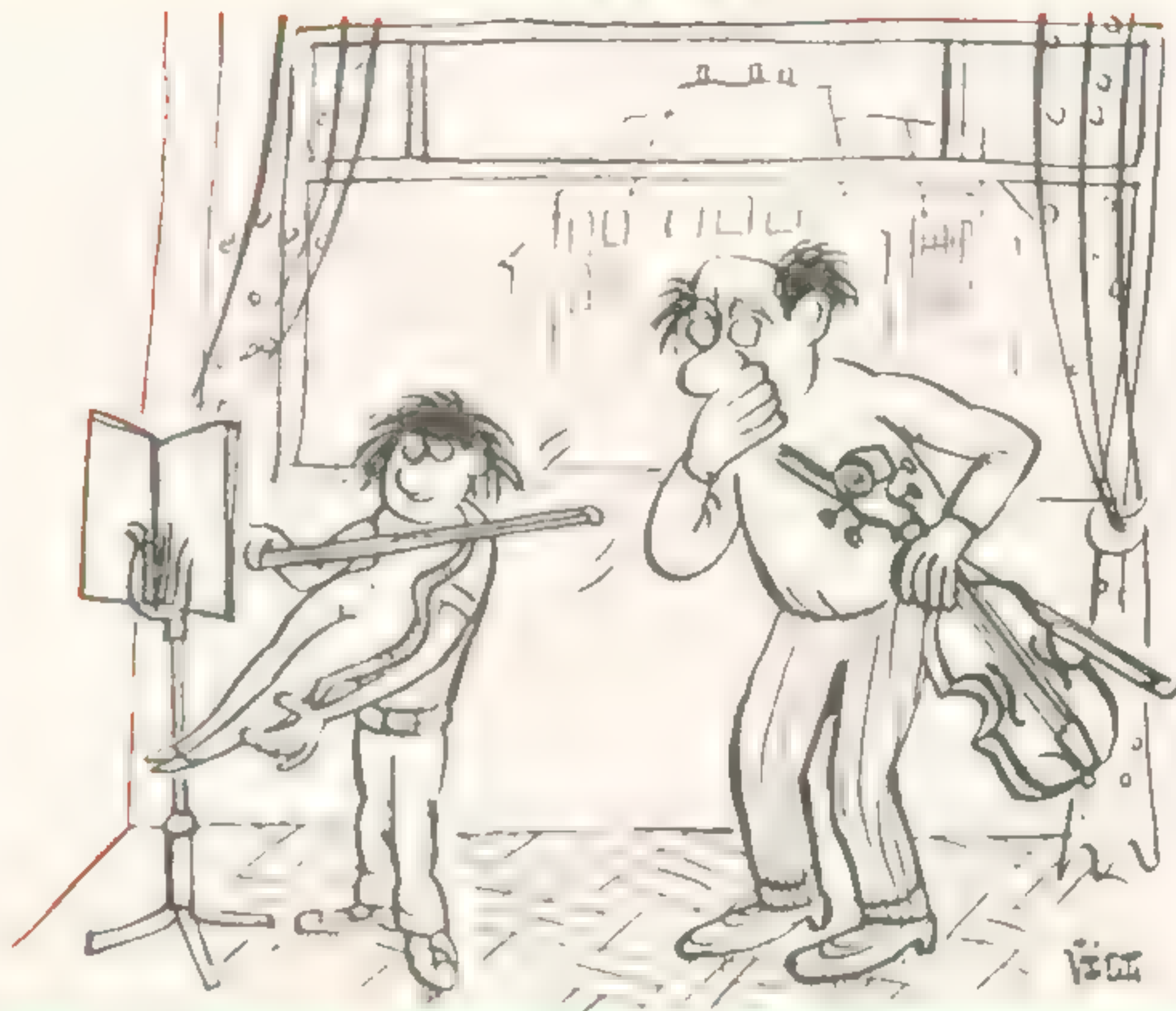

PRÓBA

RENDKÍVUL ELFOGLALT FIÚI

MEGLEPETÉS

UNALOMŰZÉS

A JÁTÉK DÖRÖME

SZERELMES TROMBITÁS

– MÁSKÉPP NEM TUDOM PRÓBÁRA HOZNI

ZENEI CSÚCSOK FELÉ

HAHOTA

22

Kiadja az Ifjúsági
Lap- és Könyvkiadó
Vállalat

Felelős kiadó:
dr. Petrus György

Felelős szerkesztő:

Somos Ágnes

Szerkesztők:

Cser Gábor

Czifferszky Béla

Pécsi Szikra Nyomda

Felelős vezető:

Farkas Gábor

igazgató

85-4318

PAJTAS-HAHOTA

Budapest,

Jászai Mari tér 5.

1397

Megjelent 5,95 (A/5)
terjedelemben.

KÉSZÍTETTÉK:

Balczó Marianna

Csehi János

Cser Gábor

Csuzi Zsuzsa

Dallos Jenő

Dluhopolszky László

Endrődi István

Faragó György

Földes Vilmos

Füzér József

Gerse László

Horváth Mihály

Juhos Judit

Kelemen István

Lázár Lajos

Mező István

Peterdi Pál

Roóz Péter

Rohrmann Katalin

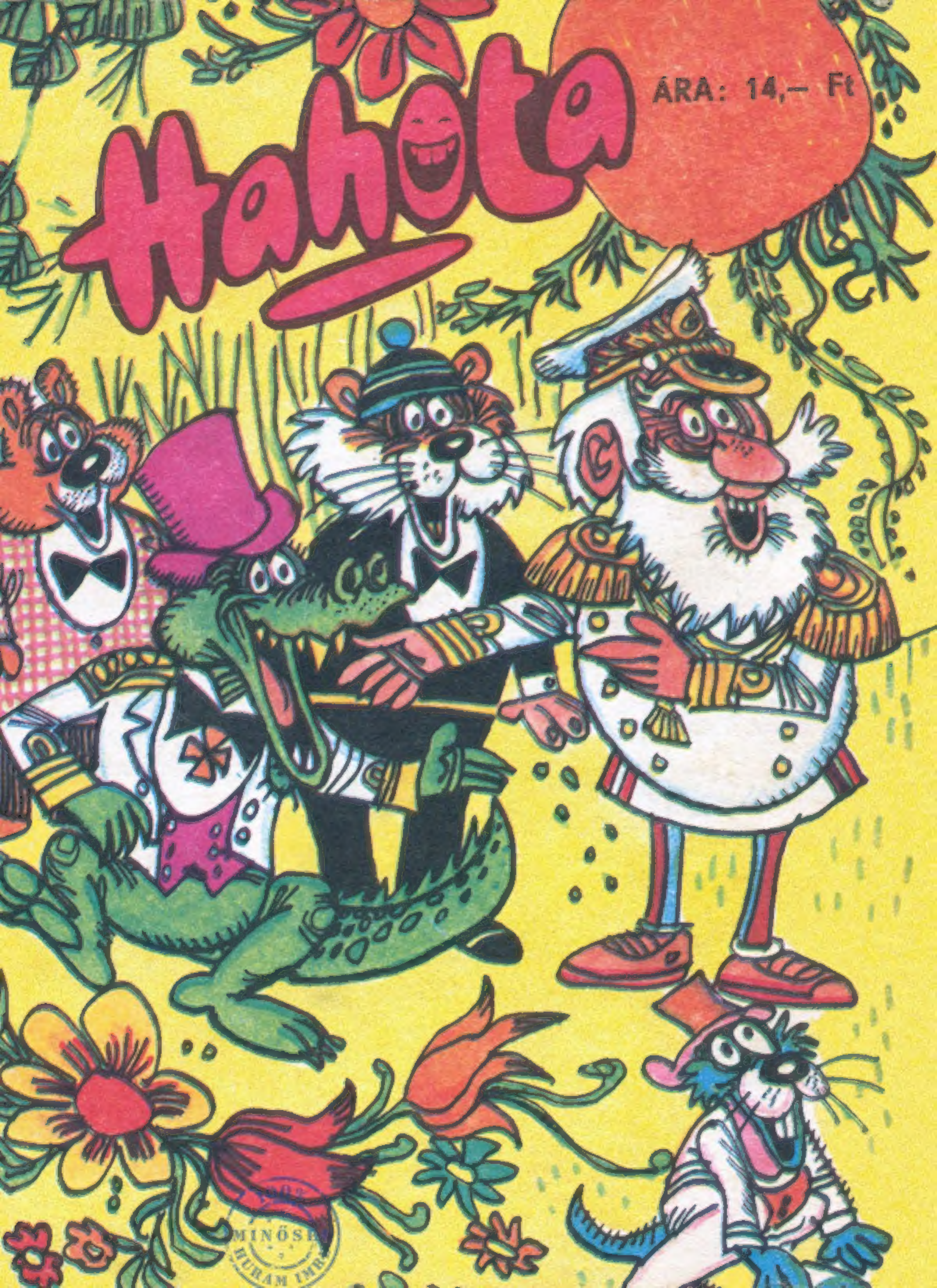
Somos Ágnes

V. Solyom Erzsébet

Tarpai S. Anikó

ÁRA: 14,— Ft

Kahota

MINŐSÉGI
HURAM IHR